

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

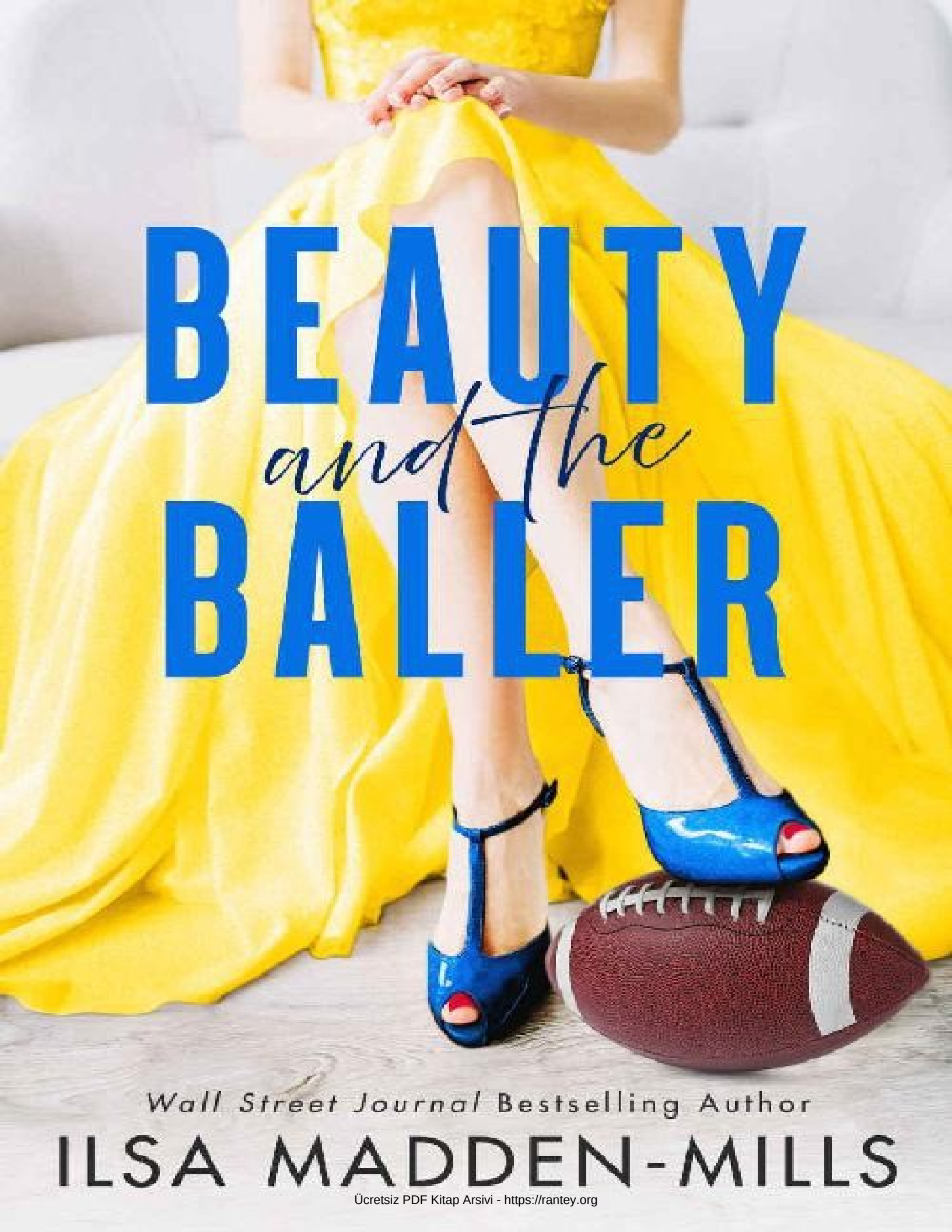
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEAUTY *and the* BALLER

Wall Street Journal Bestselling Author

ILSA MADDEN-MILLS

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

0 5) &3 5 *5 - &4 # : *- 4" . " %%%&/ . *-- 4

Tüm kitaplar yepyeni çiftlerin yer aldığı bağımsız hikayelerdir ve şu anda Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZDİR.

*Benim
Romeo'm
Değil Benim
Eşim Değil*

*Çok Kötü Şeyler
Çok Kötü Başlangıçlar
Çok Kötü Şeyler Çok
Çarpık Şeyler*

*Kirli İngilizce
Pis İngilizce
Örümcek*

Sahte Nişanlı

Sana Meydan

*Okuyorum
Bahse
Varım
Senden
Nefret
Ediyorum
Sana Söz Veriyorum*

Erkek Arkadaş

Pazarlığı Sevgili Ava

İntikam Paktı

Son Adam (Tia Louise ile)
The Right Stud (Tia Louise ile)

BEAUTY *and the* BALLER

ILSA MADDE NJ -MILLS

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Metin telif hakkı © 2022 Ilsa Madden-Mills
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

Montlake, Seattle tarafından yayınlanmıştır
www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Montlake, Amazon [.com](http://amazon.com), Inc. veya bağlı kuruluşlarının ticari

markalarıdır. ISBN-13: 9781542034784
ISBN-10: 1542034787

Kapak tasarımı: Hang Le

\$ 0 / 5 &/ 5 4

[Bölüm 1 RONAN Bölüm 2](#)
[NOVA Bölüm 3 NOVA Bölüm](#)
[4 RONAN Bölüm 5 RONAN](#)
[Bölüm 6 RONAN Bölüm](#)
[7 NOVA Bölüm 8 RONAN](#)
[Bölüm 9 RONAN Bölüm 10](#)
[RONAN Bölüm 11 NOVA](#)
[Bölüm 12 NOVA Bölüm](#)
[13 NOVA Bölüm 14 RONAN](#)
[Bölüm 15 NOVA Bölüm](#)
[16 RONAN Bölüm 17](#)
[RONAN Bölüm 18 NOVA](#)
[Bölüm 19 NOVA Bölüm 20](#)
[RONAN Bölüm 21 RONAN](#)
[Bölüm 22 NOVA Bölüm](#)
[23 NOVA Bölüm 24](#)
[NOVA Bölüm 25](#)
[RONAN Bölüm 26 NOVA](#)
[Bölüm 27 RONAN Bölüm 28](#)
[NOVA Bölüm 29 RONAN](#)
[Epilog RONAN Alıntı:](#)
[*Benim Romeo'm Değil*](#)
[Bölüm 1 ELENA](#)
[YAZAR HAKKINDA](#)

BEAUTY *and the* BALLER

\$ I BQUFS

30 / " /

"Hey, bir keresinde *Star Wars* posterini yirmi bin dolara almamış mıydın?" Tuck sekiz kişilik masada yalnız olduğum bir anda yanıma otururken soruyor. Akşam yemeğinden sonraydı ve oyuncuların çoğu partnerleriyle dans etmeye gitmişti.

"Bende iki tane var, *The Phantom Menace* ve *The Last Jedi*. Neden sordunuz?" Diyorum, sonra dördüncü ya da beşinci viskimi içiyorum, burbonun yakıcılığını kucaklıyorum. Oda henüz dönmüyor, bu da daha fazlasına ihtiyacım olacağı anlamına geliyor. NFL kariyerimin bittiğini, nişanlığının gittiğini unutmak için çok şey gerekiyor.

"Dostum... dinliyor musun?"

Normal davranarak tekrar Tuck'a odaklanıyorum. "Evet, tabii."

Sırıttıyor. "Güzel. Mükemmel kadının az önce partimize geldi. Cennetten bir hediye gibi. Bir plan yapmalıyız."

"Gerçekten mi?" Kaşlarımı kaldırıyorum.

"İğnelemeni anlıyorum, ama hadi ama, en iyi arkadaşıma yalan söyler miyim?" "Su ıslak mıdır?"

Başka bir şey söylüyor, muhtemelen esprili bir şey, ama balo salonunda bir kadının gülmesini özlüyorum, hafif ve havadar. Gözlerimi kapatıp keskin bir nefes alıyorum. Bir an için Whitney'e benzedi. Bedenim uyuşmuş olabilir ama küçük şeyler içime işliyor ve beni rahatsız ediyor. Peki ya futbol? Oynamamak bir jilet gibi kesiyor, keskin ve acımasız. Takımım sahaya benzersiz çıktığında zar zor nefes alabiliyorum.

Başka bir içki için garsona işaret ediyorum.

Garson bana başıyla selam veriyor, dolduruyor ve sonra koşarak gelip bana uzatıyor. Tuck'ın bakışları altında doyurucu bir yudum alıyorum.

"Eskiden hiç içmezdin, Ronan. Sence yeterince içmedin mi?"

Ha. Bu, uyandığım ve bir önceki gecenin ayrıntılarını hatırlayamadığım sabahlarla karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. "Kız mı? Onu benim için mükemmel yapan şey ne?"

"Kendin bak," diyor, başını kadının olması gereken yere doğru iterek. "Ne giydiğine inanamayacaksın. Arkanda ve solunda. Kontrol et."

Ağır bir nefes vererek kravatımı gevşetiyorum ve koltuğumda dönerek çeşitli oyunculara bakıyorum. Yaklaşık yirmi metre ötedeki kıza odaklanıyorum ve tam etkiyi alırken nefes alıyorum.

Vay be.

Kimsenin onu kaçırmamasına imkan yok. Bu kıyafetle olmaz.

Aklından ne geçiyordu?

"Kayboldu, değil mi?" diye mırıldanıyor.

"Hmm," diyorum gözlerim onun üzerinde gezinirken.

Uzun boylu, soluk sarı saçlı, bir kostüm giyiyor, yasal, Prenses Leia'nın köle kız versiyonu gibi, Jabba the Hutt tarafından yakalandığı kostüm. Altın rengi bir bikini ve kalçalarının üzerinde kırmızı bir peştamal var. Hatta şık, örgülü yüksek at kuyruğu ve altın düğümlü kolyesi bile var. Üst kolundaki metal yılan manşetten yeşil bağcıklı botlara kadar, kostüm Cadılar Bayramı mağazalarından alınan ucuz taklitlerden biri değil. Son derece mükemmel ve Carrie Fisher'ın *Return of the Jedi* filminde giydiğinden çok daha iyi giymiş.

Tuck'tan alçak bir ıslık sesi gelir. "Şehrin en havalı otelinde vals yaptı ve Pythons'ın partisini bastı. Tüm bu takım elbise ve elbiselerin tam ortasında. Herkes ona bakıyor. Bir dakika... Görünüşe göre birileri mutlu değil..."

Siyah giyimli bir güvenlik görevlisi, elinde pano, kafasında kulaklıkla ona yaklaşıırken sesi kesiliyor. Ona bir şeyler söylerken kaşları çatılıyor. Etkinliklerimizde güvenlik çok sıkıdır. Taraftarlar, çılgın olanlar, tuttukları takımı bir an olsun görebilmek için her şeyi yaparlar.

Tuhaf bir taraftara benzemiyor. Onlar genellikle siyah-altın Python kıyafetleri giyer ve oyuncuların isimlerini bağırırlar.

O kayboldu.

Tuck sesini alçaltır. "Dışarı atılmak ya da tutuklanmak üzere. Bunu daha önce de yaptılar. Onu kurtaracak bir Han Solo'ya ihtiyacı var." Ona geri dönüyorum. "Zekice."

Omuz silkiyor. "Tam senin tipin; *Star Wars'a meraklı*, sarışın ve başı dertte bir genç kız." "İlgilenmiyorum."

"Yalancı," diyor. "Bahse girerim onun rakamlarını bulamazsın."

Sandalyede arkama yaslanıp ona başımı sallıyorum. Whitney'le ciddi olmadan önce, barlarda kimin en çok numarayı alacağını görmek için yarıştık. Tanrım. Bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor.

"Bunu oynamak ister misin, ha?" Ben soruyorum. "Hayatıma devam etmem için beni motive etmeye mi çalışıyorsun?" "Neredeyse bir yıl oldu..."

"Enkaz," diye bitiriyorum, sesim kalınlaşıyor. "Ölüm yıldönümüne dört gün var." "Özür dilerim." İç çekip bakışlarını kaçırıyor, sonra bana dönüp kollarını koltuğa yaslıyor.

yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bak. Seni özledim, tamam mı? Lanet olsun. Aptal bir kız öğrenci gibi konuşuyorum. *Benden* kaçırıyorsun, en iyi arkadaşından. İçiyorsun. Hem de çok." Bir elini dağınık kumral saçlarında gezdiriyor ve iç çekiyor. "Özür dilerim dostum. Bu benimle ilgili değil ve neler yaşadığın hakkında hiçbir fikrim yok ve Whitney'nin başına gelenler berbat..."

Sözleri kafamın içinde pinpon gibi dönerken masaya bakıyorum. Haksız değil. Karanlık bir yerdeyim, bir cehennem çukurundayım ve sürünerek çıkmak için can atıyorum. Bazı günler sanki içimde hiçbir şey kalmamış gibi hissediyorum. Kıvılcım yok. Umut yok. Neşe yok.

Sezonu sakatlık listesinde geçirdim ve bu çoğunlukla takımla olan geçmişime duyduğum saygıdan kaynaklanıyordu. Herkes asla oynayamayacağımı biliyordu. Yıl sonu kutlamasına bile gelmek istemedim ama yine de kendimi buraya sürükledim. Göğsümdeki bu ağrıyı dindirecek bir şeye ihtiyacım var.

"Takımımız sensiz aynı olmayacak," diyor. "Belki bir sezon daha rehabilitasyon yaparsan, farklı bir fizik tedavi dene..."

"Ben her şeyi yaptım, Tuck." Dünyanın en iyi doktorlarından iki ameliyat ve rehabilitasyon süreci geçirdim ve bu sadece dizim için değil. Yüzüm için bir tane daha geçirdim.

Gürültülü bir şekilde nefes veriyor. "Ama çenemi kapatamayacağımı biliyorsun, değil mi?"

Bardağımı ona doğru kaldırıyorum. "Birlikte dokuz yıl geçirdik ve sen çeneni hiç kapatmadın."

Yüzünde hevesli bir ifade beliriyor, sözleri aceleyle geliyor: "Hadi oynayalım. Tamam mı? Eski günlerdeki gibi mi? Onu güvenlikten kurtarır, sohbet eder ve numarasını alırsın, ben de Porsche'unu yıkar, fotoğrafımı çekmene ve bununla övünmene izin veririm, Insta'da yayınlarsın, her neyse. Başka bir şey olursa" - sırtıyor - "belki onu öpmekten bahsediyorum, pastanın üzerindeki krema olacak; anlıyor musun? Bir kadına nasıl kur yapılacağı konusunda derse ihtiyacın yok, değil mi?"

Göz kapaklarım düştü. "Hayır." On dört yaşımdan beri fenomen bir oyun kurucuyum. Kadınlar hep bana ilgi duydu.

Ya da eskiden öyleydi.

Arkasındaki aynada yansımamı yakalıyorum ve yüzümün sol tarafındaki yara izlerini görüyorum. Pürüzlü ve pembe, en uzun olanı şakağımdan başlıyor, kulağımdan çene çizgime doğru ilerliyor ve boynumun ortasında bitiyor. On beş santim uzunluğundaki bu kesik atardamardan çeyrek santim uzaktaydı. Pürüzlü örümcek ağlarına benzeyen diğer yara izleri de aynı tarafta yanağımlı kesiyor, sonra koyu renk saçlarımın arasında kayboluyor. Geçen yıl saçlarım kulaklarımın etrafından kazıtılmıştı ve tepede klasik bir pompadour şeklinde uzatılmıştı, ancak uzadı, uzun boyu çenemi fırçalıyor. Yine de görünür durumdalar. Geçen hafta, antrenörlerden biri sahada sakladığım bazı kişisel ekipmanları bıraktı. Kapıyı açtığımda yüzümü gördü ve irkildi. Buna alışsan iyi olur. Bir yere gitmiyorlar. Uzun olanı ovaladım, başparmağımlı üzerinde gezindi.

Tuck, "Size tehlikeli bir hava veriyorlar," diyor.

"Frankenstein-evet, bu iyi bir görünüm." Bardağımlı boşaltıp masanın üzerine koyuyorum. "Pekâlâ dostum, hadi seni hareket ettirelim," diyor beni ayağa kaldırırken.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum-whoa-sonra doğruluyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Acelen ne?"

Bunu elinin tersiyle itiyor. "Beni dinle. Git o kızla konuş. Tüm dünyadaki en iyi arkadaşın için. *Lütfen.*" Kirpiklerini bana doğru savurdu.

"Sen bir aptalsın," diyorum ona tekrar bakarken.

Biz konuşurken güvenlik görevlisi bir başkasını çağırdı. Onu girişe yakın bir köşeye götürdüler ve onlar onu sorgularken çenesini eğmiş, yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı. Peştamalınlı telaşıyla yanlarından geçip odaya baktı, gözleri bana takıldı ve yapıştı. Yüzü değişiyor, dudaklarında ışıltılı bir gülümseme beliriyor.

Tuck şaşkın bir ses çıkarır. "Huh, şuna bakar mısınız? Seni tanıyor! Bu mükemmel! Bu iş sende!" Sırtıma bir tokat attı. "Git yakala onu, kaplan. Git, git!"

"Hayır," diye mırıldandım.

Sonra güvenlik görevlisi etli elini kızın koluna koyuyor ve onu yarı sürükleyerek kapıya götürüyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum, içimde bir koruma duygusu yükseliyor. Bir nefes veriyorum, Tuck'ı silkeliyorum, ve kalabalığın arasında itişip kakışarak ilerliyor, sol tarafımdaki acı sızısını telafi etmek için hafifçe sağ tarafıma yaslanıyorum.

"İşte ben de bundan bahsediyorum!" Tuck sesleniyor. "Prensese kurtarın!" Her neyse. Onu omzumun üzerinden tersledim.

Neyle ilgili olduğunu göreceğim, hepsi bu.

Belki onu utandırmadan buradan çıkarabilirim. İki küçük kız kardeşle büyüdüm ve onları kurtardığım uzun bir kaçış listesi var. Hatta onları yarı yarıya ben büyüttüm. Prensese yardım etmenin ne zararı var? İyi bir hikaye olur ve Tuck'ı sırtımdan atarım.

Ben yaklaşırken, kolunu tutan adamla konuşmaya başladı. Adamın elinden kurtulup -yine-bana doğru koşuyor, eteğinin yırtmaçları uzun, biçimli bacaklarını sergiliyor. Güvenlik hemen peşinde, ama o asla arkasına bakmıyor, duruşu düzgün, adımları emin, "seni tanıyorum" gülümsemesini doğrudan bana yöneltiyor.

Balo salonunun ortasında, dansçıların arasındaki avizelerden birinin altında buluşuyoruz,

ve arkasındaki ikiliye bir kafa dürtmesi

gönderiyorum. "Sakin olun çocuklar.

O benimle."

Omuz silkip gidiyorlar. Eminim bir NFL partisinde daha çılgınca şeyler olmuştur.

Onu içime çekerken nefesim kesiliyor. Daha önce masada onu takdir etmemiştim, ama bu kadar yakinken, sanki biri bir kadında sevdiğim her şeyi yaratmış gibi: uzun boylu, sarışın, kalp şeklinde yüz, safir gözler, tatlı göğüsler. Kostümü de ekleyince . . .

Ergenlik fantezim ete kemiğe büründü.

İki elimi de avuçlarının arasına alıyor ve bu dokunuş tenimde bir farkındalık vızıltısı yaratıyor. Bunu beklemiyordum.

"Ronan," diye mırıldanıyor.

Tamam, adımı biliyor, şaşırtıcı değil. "Hey,

um . . . ?" Burada ne yapıyorsun?

"Bana yardım et," diye dramatik bir şekilde yalvarıyor. "Sen benim tek kurtuluşumsun ... ve bunun gibi şeyler

. . . evreni kurtarmak için."

Paslı bir kahkaha attım. "Bu neredeyse Leia'nın *Yıldız Savaşları*'ndaki ilk repliği."

Eğiliyor ve parmakları ceketimin yakalarında dans ederek siyah kumaşı okşuyor. "Bu takım elbiseye bayıldım. Kıyafetimi beğendin mi?"

Bakışlarım vücudunun yumuşak kıvrımlarına takılıyor, bikini giymiş göğüslerinde oyalanıyor. Yavaş yavaş, boğazının pürüzsüz çizgisine, saçlarıyla kontrast oluşturan ve yüzünü çerçeveyeleyen koyu renkli kanatlı kaşlarına doğru ilerliyorum. Müthiş kostümü olmasa bile, sokakta gördüğünüzde iki kere bakıp geçeceğiniz türden bir kız. Kum saati şekli, klasik yüz hatları ve mükemmel bir alt dudak.

"Evet," diye mırıldandım.

"Bu eteğe alışabilirim." Kalçalarını oynatarak kumaşı sallıyor.

"Peşamal."

"Söylemiyor musun? Bunu not edeceğim." Sinsi ama tatlı bir gülümsemeyle küçük bir dönüş yapıyor, sonra önümde duruyor ve elini kalbinin üzerine koyuyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Aklıma yatıyor. Gerçekten bana yardım etmeye geldin."

Dudaklarım seğiriyor. "Evreni kurtarmak için. Ve bunun gibi şeyler." Odaya göz gezdiriyorum. "Size bir yere kadar eşlik edebilir miyim?"

Yüzünde bir hayal kırıklığı belirliyor ve hemen ardından bunu gizliyor. "Hayır. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Buraya gelmen çok hoştu. Ben gideyim. Sadece uğrayıp görmek istedim..." Durdu, sözlerini düşünüyor gibiydi, sonra pişmanlıkla gülümsedi. "Boş ver. Teşekkür ederim. Hoşça kal Ronan."

Döndüğünde elini tutuyorum. "Bekle."

Onu neden durdurduğumu bilmiyorum,

ama ...

Gözlerim onunkilere kilitleniyor, ellerimiz birbirine kenetlenirken nefes nefese birkaç dakika geçiyor. İçgüdülerimle hareket ederek başparmağım avucunu okşuyor.

Dudakları ayrılıyor, gözbebeklerinde sıcaklık parlıyor.

Benden uzun bir nefes geliyor. *Bunu* özliyorum. Bir kadının gözlerindeki arzuyu, acımayla değil.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Whitney'den beri kimse olmadı. Fırsatlarım oldu, çoğunlukla Tuck beni yemeklere ve buluşmalara sürükledi ve kızlar teklif etti ama bedenim ve kalbim buna hazır değildi.

Bir kızla flört etmeyeli uzun zaman olmuştu, ama ...

Göz kapaklarımı indirerek, göğüslerimiz birbirine değene kadar onu kendime doğru çekiyorum. "Kimsin sen, güzelim?" Sessizlik, kalın ve tatlı, aramızda uzanıyor. "Seninim."

Onun fısıldadığı sözlerle beslenen bir şehvet ateşi beni vuruyor. Beynimin kertenkele kısmı, dövüşmeye ve sevişmeye içgüdüsel olarak tepki veren ilkel tarafı, ayağa kalkıyor. *Bu*, talep ediyor. *Al şunu*.

O doğru kız değil, diye bağıyor kafamın diğer tarafı, işaret parmağım yanağını okşarken bile. Başını dokunuşuma çevirip usulca iç geçiriyor ve otomatik tepkisi karşısında göğsüm sıkışıyor.

O kederi geri itecek bir şey istediniz.

"Dans et benimle," diye mırıldanıyor ve cevabımı beklemeden alnını omzuma yaslıyor, vücudu DJ'in çaldığı yavaş şarkıyla sallanmaya başlıyor.

Başımı eğiyorum ve onunla birlikte sallanıyorum, yavaş ve sakin. Ellerim beline doğru kayıyor, neredeyse çekingen bir şekilde. Sanki daha sonra ne olacağını görmek için bekliyormuş gibi, beklentiyle dolu dakikalar geçiyor. Başparmağım sırtının küçük kısmını buluyor ve oradaki yumuşak tende daireler çiziyor. Bir kadının en sevdiğim yeri ve karşı koyamıyorum. Parmakları omuzlarımda izler bırakırken nefesim kesiliyor, sonra daha sert bastırıyor, tırnakları sırtımdan aşağı iniyor, sonra yukarı çıkıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum. Dokunmak. Özlediğim şeylerden biri de bu, ellerin tenimde yumuşak bir şekilde kayması, bağlantı hissi.

Bir şarkıdan diğerine geçiyoruz, DJ yavaş parçaları döndürürken müzik birlikte akıyor. Gözlerimi kapalı tutuyorum, bedenim onunkine karşı rahatlıyor. Dizim bile daha iyi hissediyor. Son birkaç saatin gerginliği kaybolurken göğsümden uzun bir nefes geliyor. Buraya gelmek çok zordu. Çiftlerin olduğu bir masaya oturmak, onların keder dolu bakışlarını tanımak ve bir kez daha yalnız olduğumu fark etmek.

Gerçek şu ki beni en çok yiyip bitiren geceler. Onları tek başıma geçirmekten bıktım.

Belli belirsiz, sanki uzaktan, hoparlörlerde James Arthur'un "Say You Won't Let Go" şarkısının çaldığını fark ediyorum, iki insanın birbirine bağlanmasıyla ilgili bir şarkı ... belki de bir mesaj.

Dudakları neredeyse tereddütle boynuma değiyor; sonra daha cesurca geri çekilip boğazımı öpüyor. Elektrik alevleniyor ve peştamalının üst kısmıyla oynuyorum, kumaşı ovuşturuyorum. Elimi altından geçiriyorum, parmaklarım kıcının kıvrımlarını sıyrıyor. O da bacağını benimkinin arasına sokup pantolonumdaki çıkıntıya sürtünerek karşılık verince kalbim küt küt atıyor.

Güçlü ve açgözlü, arzu bana çarpıyor.

Dansımızı durduruyorum ve ellerimi kollarından boynuna doğru kaydırarak yüzünü yukarı kaldırıyorum. İhtiyaç yüz hatlarını ıslatıyor, gözleri büyüyor, yanakları kızarıyor.

Tuck'ın parti kızlarından biri değil. Benimle kibarlık olsun diye flört etmiyor. Ve ben onun sinyallerini yanlış okumuyorum.

Bunun (onun) olacağını tahmin etmemiştim ama ...

"Buradan çıkmak ister misin?" Çakıllı bir sesle soruyorum. "Belki biraz rol yaparsın, hmm?"

Ne demek istediğimi anladı. Onu. Ben. Bir gece.

Pembe dili dışarı sarkıyor ve dolgun alt dudağını ısıırıyor. "Pekâlâ."

Başparmağım ağzını okşarken "Güzel," diye mırıldanıyorum.

Kolunu kendi koluma doluyorum ve ellerimizi birleştiriyorum. Balo salonundan çıkarken dansçıların arasından geçiyoruz. Dışarıda, fuaye insanlarla dolu ve başımızı eğerek yanlarından geçiyoruz. Bunu tanınmamak için yapıyorum; o da anlıyor gibi görünüyor.

Her adımda hava azalıyor, göğsüm sıkışıyor. Bunun yarın muhtemelen pişman olacağım düşüncesizce bir karar olduğu için mi yoksa onun yüzünden mi olduğundan emin değilim. Asansöre

biniyoruz ve en üst katın düğmesine basıp onu duvara yaslıyorum. Burnumu boğazında gezdirirken kelimeler gerekli gelmiyor. Elma gibi taze ve ekşi kokuyor ve ben acele ediyorum, tamamen - bu kızı tanımıyorum, adını bile bilmiyorum ama umurumda değil. Hiçbir şey karanlığı engelleyemedi, alkol bile, ama kendimi güzel bir kadının içine gömüp unutulmaya bırakacağım.

Bana bakıyor. "Ben normalde, um-"

Parmağımı dudaklarına götürerek onu durduruyorum. "Seni öpeceğim. Sorun olur mu?"

Başını sallıyor.

Ağzımı onunkine doğru eğiyorum, dudaklarını ayırırken nefeslerimiz birbirine karışıyor. Bana karşı eriyor. Uzun zamandır birikmiş ve aç olan şehvet serbest kalmak, onu altımda ezmek için zorlandıkça üzerimde bir ürperti dalgalanıyor. Şimdilik kendimi tutuyorum ve ağzını, şeklini, çukurlarını ve vadilerini öğreniyorum. Alt dudağını dişlerimle çekiştirip sonra usulca öptüğümde nefesi kesiliyor. Yanağından kulağına doğru ilerliyorum, dişlerim lobunu ısıyor.

"Normalde ben de yapmam," diye nefes alıyorum.

Daha sonra benden kartı aldı ve kapımı açtı. Sütün içine giriyoruz ve o, ayırttığım çatı katını incelerken fuayede duraklıyoruz. Dekor çoğunlukla beyaz ve çalışma odasında yanan düşük profilli, siyah bir gazlı şömine var. Pencerelerden muhteşem bir Manhattan manzarası görünüyor, o da bu manzaraya dalıyor, ama benim bakışlarım mutfığa ... ve viski şişesine gidiyor.

Ona bir içki teklif ediyorum, hayır diyor. Kendim için bir bardak dolduruyorum; sonra boş bir şişenin komodinin üzerinde durduğu ana yatak odasına gidiyoruz. Tuck içkiyi sevmediğim konusunda haklıydı. Yıllarca yüksek hedefler koydum, takımım için nasıl büyük bir lider ve oyun kurucu olacağımı çalıştım, vücudumu antrenmanlarla sınırlarına kadar zorladım, doğru beslendim, nadiren alkol tükettim. Benim için bu, uğruna yaşadığım bir oyundu.

Üst üste üç Super Bowl kazandım. Şimdi bana bak.

Bir an için zihnim, kızı buraya getirmenin iyi bir fikir olup olmadığını tartışıyor. Yarın Whitney'in ailesini görmem gerekiyor-

Bu düşünceyi bir kenara atıyorum.

Bana kalp durdurucu bir gülümseme veriyor ve pencerenin önünde bir pirouette yapıyor, peştamalı etrafında dalgalanıyor. Alıntılarını tekrarlıyor, bu sefer doğru bir şekilde, sonra gülerek daha fazlasını bilmediğini itiraf ediyor. Ona tüm favorilerimi öğreteceğimi söyledim. İçkimi bitiriyorum, sonra bir tane daha. O odada gezinirken zaman hızlı ama yavaş geçiyor. Konuşuyor, bana bir şeyler anlatıyor, belki adını söylüyor ve ben onu, zarif yürüyüşünü, gülümsediğinde cömert dudaklarının kıvrılışını içime çekiyorum.

Sabit durmak için kendimi duvara yaslıyorum, telefonumda müzik buluyorum, yavaş bir pop. Şarkı

Bana doğru süzüldüğünde kulağına "İnanılmazsın," diye mırıldanıyorum.

Buraya seninle nasıl geldim? Beni nasıl buldun?

Kollarımızı birbirimize dolamış, Savage Garden'ın "I" şarkısına eşlik ederken sallanıyoruz. Seni Sevdiğimi Biliyordum." Sesi zengin, her notası mükemmel ve net. O iyi biri. Ya da belki sadece kafam iyi ve her şey kulağa hoş geliyor.

Şarkı bittiğinde, birbirimize bakarken bir sessizlik oluyor.

Hava yoğunlaşıyor.

Onu buraya ben getirdim ama o kapıdan çıkıp gidebilir.

Bu düşünceyle parmaklarımızı birbirine geçiriyorum ve yüzümü boynuna daldırıp derin derin içime çekiyorum, bu noktanın bir kadında en sevdiğim ikinci yer olduğuna karar veriyorum. Ellerimi sahiplenerek köprücük kemiğinin üzerine koyuyorum, başparmağım tenindeki tüylerim diken diken oluyor.

"Oyun zamanı. Kalıyor musunuz, Prenses?"

"Evet." Bakışları sabit ve emin.

Kostümünü çıkarmaya çalışırken ihtiyacım olan tek şey bu, ama parmaklarım tüm çıtçıtların ve düğmelerin nerede olduğunu bilmiyorum ve benim için hızlıca yapıyor, üstünü yere atıyor, sonra

bikini altlarını, beyaz dantel bir tanga ortaya çıkarıyor. Yatağa oturup yeşil botlarını gevşetiyor, bağcıklarını çekiştiriyor. Saçlarını çözüyor, örgünün bukleleri omuzlarına dökülüyor. Ayağa kalktığında ağzım kuruyor.

utanmadan önümde. Hiç utangaçlık yok. Gösteriş yok. Yemyeşil ve çökmüş, göğüsleri ağır, meme uçları pembe kırmızı. Belinin kıvrımı, dolgun kalçalarına ve uzun bacaklarına yol veriyor. Ayak parmakları pırıltılı bir altın rengine boyanmış-

Yorgan ve battaniyeleri yere atıp çarşaf ve yastıkları yatağın üzerinde bıraktığında düşüncelerim duruyor.

Adrenalinim yükseliyor. Bunu yapıyoruz. Bunu *ben* yapıyorum. "Bana gel," diyorum usulca.

Yanıma gelip ceketimi çıkarıyor ve bir sandalyenin üzerine atıyor. Ben gömleğimin düğmelerini koparıırken o kravatımı çözüyor. Odanın diğer ucuna uçuyorlar. Sırada pantolonum var, nefeslerimiz birbirine karışırken ikimiz de fermuar için mücadele ediyoruz. İç çamaşırımı aşağı itiyorum ve o da benim uzunluğumu ellerinin arasına alıyor. Bedenlerimiz yatağa düşerken göğsümden uzun bir gırtlak sesi geliyor.

Dizimdeki acıyı bastırıyorum ve onu altıma hapsediyorum. Kırılğan ve savunmasız görünüyor ve kanım ısınıyor, içimdeki alfa onu korumak için şaha kalkıyor. Safir gözlerini yakalıyorum ve orada ürkütücü derecede tanıdık bir şey var. Acının gölgeleri.

Burnumu usulca onunkine dayıyorum, sonra kokularımız birbirine karışırken ona şefkatli öpücükler veriyorum, viskim onun tatlılığına karışıyor. Ona mükemmel olduğunu, benimle güvende olduğunu, benim olduğunu söylüyorum. "Ve seni yiyip bitireceğim," diye mırıldanıyorum.

"Ronan . . ." Ellerini saçlarımda gezdiriyor, uçlarından çekiştiriyor ve beni çılgınlığa dönuşen ıslak, ağzı açık bir öpücük için aşağı çekiyor. Elim bir göğsünü kavrarken diğer meme ucunu ağzıma alıyorum. İkisinin arasında hareket ediyorum, saat beş yönündeki gölgem yumuşak tenini okşuyor. Tadı sanki

. . . Bilmiyorum. Neşe.

Vücudunu öpüyorum, ellerim de onu takip ediyor. Belinin kıvrımlarına, kalçasının iç kısmına dokunuyorum, sonra merkezine geliyorum. Oradaki nirvanayı yalıyorum, ziyafet çekerken ellerim uyluklarının üstünde kenetleniyor.

İnleyerek saçımı çekiştiriyor, ben de ayağa kalkıyorum.

Boynumdaki zincir, Whitney'nin nişan yüzüğünün takılı olduğu zincir, aramızda parıldayarak sallanırken, beklenmedik bir kopukluk titreşimi vuruyor, neredeyse arzuyu boğuyor. Suçluluk duygusu üzerime çökerken yüzüğü sırtıma doğru itiyorum.

Kafamda karanlık bir yol canlanıyor, sileceklerin çizik çizik sesleri, dolu şakırtıları, rüzgâr arabayı dövüyor. Fırtınaya daha fazla dikkat edip yavaşlamalıydım, başka bir yoldan gitmeliydim, emniyet kemerini takması için ısrar etmeliydim - kahretsin, bunu nasıl kaçırdım? Kemer takmaktan nefret ederdi, uymayı reddettiği tek kural buydu ve ben dikkat etmiyordum; sonra köprüye bir şimşek çaktı - nefesim kesildi. Olamaz.

Bunu düşünmek istemiyorum.

Burada olmaz. Şimdi değil.

O anıların acısını geri tepiyorum; prezervatif sarılırken bile deniyorum. Göğsümün derinliklerinden gelen ilkel bir kükreme ile onun içine doğru kayıyorum. Yatağımdaki güzelliğe bakıyorum ve sonunda kafamda gördüğüm tek şey o oluyor.

Birbirimizin içine girmek için zorlanan, cinsel ihtiyaç kasırgasına dönüşüyoruz. Vahşiyiz, kavırıyoruz, yeni pozisyonlar, dokunacak yeni yerler buluyoruz. Ben doymak bilmezim, o ise açgözlü. Her itişte homurdanıyorum, yatak başlığı duvara çarparken gözlerim onu yiyor.

"Ronan . . ." Baş yastığının üzerinde bir ileri bir geri

sallanıyor. "Oradayım, Prenses!"

Parmaklarım memesinin etrafında dönüyor ve vücudu kıvrımlı dalgalar halinde dalgalanarak parlak, muhteşem bir şekilde patlıyor.

Sikim kalınlaşıyor, takip etmeye istekli, ecstasy bir kalp atışı uzakta.

"Whitney," diye seslendim gelirken.

Yuvarlanıp sırtüstü düşmeden önce onun üzerinde dinlenirken vücudum titriyor. Nemli saçlarımı yüzümden itiyorum ve nefes nefese kalıyorum. Bu inanılmazdı. Elim aramızdaki boşluğa uzanıyor ve uzun sarı saçlarıyla oynayarak parmaklarımın arasından geçiriyor. Çoktan ters dönmüş, yüzü diğer tarafa dönük, çarşafı omuzlarına dolamıştı.

Kanın bir kısmı beynime geri

dönüyor. Bekle. . .

İçime bir sıkıntı çöküyor.

Ben ... ben ona ... dedim mi?

Whitney'i mi? Mümkün değil.

İmkansız.

Farkına vardıkça kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Tanrım, kesinlikle yaptım, ama ... öyle değildi.

Öyle değildi işte.

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni duydu tabii ki. Yüzümü buruşturarak başının arkasına bakıyorum ve Whitney'nin ölümünü, kollarımda nasıl öldüğünü, bunun nasıl benim hatam olduğunu nasıl açıklayacağımı düşünüyorum ama bu anılar dikenlerle dolu.

Kelimeleri arıyorum ama dilim kalınlaşıyor, beynim halsizleşiyor, burbonun sersemliğiyle savaşıyorum. Özür dilemeliyim, adının ne olduğunu sormalıyım, bir yıldır başıma gelen en iyi şey olduğunu söylemeliyim.

Yorgunluk kazandı ve beni altına çekti.

Uyandığımda kafam pamuk toplarıyla doluydu. Güneş ışığı panjurlardan içeri süzülüyor ve ben de gözlerimi ovuşturuyorum. Gergin bir şekilde dönüp yanımdaki yastığa bakıyorum. Orada kimse yok, bir girinti bile yok. Dışarıdaki trafikten gelen korna sesleri dışında oda ölüm sessizliğinde. Göğsüme ağır bir his yerleşiyor ve rahatladım mı yoksa gittiği için hayal kırıklığına mı uğradım karar veremiyorum. Ellerimi saçlarımın arasında gezdirip kaşlarımı çatarak geceyi toparlamaya çalışıyorum. Bu biraz zaman alabilir.

Saatin öğleden sonra iki olduğunu ve Whitney'in Connecticut'taki ailesiyle öğle yemeğini kaçırdığımı görünce tıslıyorum. Nefesimin altında küfrederek pantolonumu yerden çekiyorum, telefonumu çıkarıyorum ve özür dileyen bir mesaj atıyorum.

Yatağa geri yığıldım. Bir şey açıldı. *Seks yaptım.*

Suçluluk duygusu beni keskin dişleriyle çiğniyor, sonra da iğrenerek tükürüyor. Whitney'nin birinci yıl dönümüne kadar bekleyemez miydim? O bunu hak etmiyor mu? Onu tüm kalbimle, içimdeki her şeyle sevdim ama yine de ona ihanet etmişim gibi geliyor.

Kalın bir şekilde yutkunarak kalkıp kıyafetlerimi alırken gömleğimden altın bir kol kelepçesi çıkıyor. Parmaklarımı kalın metalin üzerinde gezdiriyorum, aklım dün geceye gidiyor. Dans ettiğimizi, seks yaptığımızı hatırlıyorum.

. . . Kaşlarımı çatıyorum, gözlerimi kısıyorum. Sarışındı, evet. Mavi gözleri vardı, evet, ama gerisi belirsiz ve bulanıktı.

Elbette, zil zurna sarhoştum, ama tanıştığımızda gözlerindeki huşu, şen şakraklığı, boynunun kokusunu hatırlayıp da yüz hatlarını nasıl *hatırlamam*?

Belki de istemiyordumdur? Whitney yüzünden suçluluk mu duyuyorum? Nefes veriyorum. Bilmiyorum.

Çirkin ve sert bir anı daha akıyor ve dudaklarımdan bir küfür kaçıyor. Ona Whitney demiştim.

Yeni bir pişmanlık dalgası üzerime çöktü. Tanrım. Tek kelime etmeden gitmesine şaşmamalı.

Komodinin üzerindeki viski şişesine sanki suçluymuş gibi bakarken içim burkuluyor.

Başım çalkalanarak odanın içinde adımlarken göğsümden derin nefesler geliyor. Şişeyi alıp çöpe atıyorum. Bir şeylerden vazgeçmeliyim. Bunu kendime, bedenime yapmaya devam edemem. Gerçek şu ki kendimi uyuşturuyorum, yuvarlanıyorum, yıkıma gittikçe daha da yaklaşıyorum. Ben değilim. Ben sarhoş değilim. Ben eski bir süper starım. Ben Ronan Smith'im ve ... Kafamda netlik oluşurken duraklıyorum. Hayatımı geri istiyorum, ne olursa olsun.

Gözlerimi kapatıp boynumdaki yüzüğe dokunuyorum. Bugün her şeyin değiştiği gün.

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

İki buçuk yıl sonra

Beyaz bir Jeep kükreyerek bahçeme giriyor, posta kutumu kıl payı kaçırıyor; bir saniye duruyor ve sonra çiçekliğimi biçiyor. Açelyalar, maymun otları, pampas otları, hepsi ezildi ama annemin ilk doğum günümde diktiği sarı gül ağacımı söktüğünde birini öldürmeye hazırım.

Righteous Brothers'ın "Unchained Melody" şarkısının ortasında ayağımı yere vurup kulaklıklarımı çıkarıyorum.

Sparky tıslıyor, sırtı kamburlaşıyor.

İşte. Kızgınlığımda haklıyım. O sadece kötü şeylere tıslar.

Sokak lambasının ışıltısı altında kaldırımda dururken Sparky'yi kaldırıp başını okşuyorum, mavi kedi gözleri hala bahçemden geri geri çıkan (bizi fark etmeden) arabaya bakıyor, sonra kaldırımdan atlayıp yola iniyor. Araç sokağımızın sonundaki dur işaretinden hızla geçiyor, ardından otoyola doğru üzücü bir sağa dönüş yapıyor.

"Tanrıya şükür yoluna çıkmadık," diye mırıldanıyorum ve o derken yan evden fırlayıp "Bitti!" diye bağırان kız kastediyorum. Bu sefer ciddiym!" diye bağırان ve sonra kendini neredeyse bizi öldürecek olan cipin içine atan kız kastediyorum.

Eski Locke evinde yeni biri yaşıyor.

Ve eğer bu Jeep şirketlerinin bir göstergesiye, sorunlarımız olacak demektir.

Genelde onlarla buluşmaya giderdim, annemin dediğı gibi "güzelliğı yapardım" ama cenazesinden beri hayat çok yoğun. Burada bulunduğum birkaç hafta içinde banka ve avukatlarla uğraştım, kız kardeşimi liseye kaydettirdim ve eşyalarımın Teksas'a gönderilmesini ayarladım. Kıyafetlerim hala gelmedi. Annemin anevrizmadan öldüğünü duyduğumda New York'taki dairemde çantama tıktırdıklarımın başka bir şeyim yok.

Sparky'nin mor diamanté tasmaını parmaklarımın arasında döndürürken kükreyen bir keder dalgası tehdit ediyor. Elli beş yaşında öldü. Çok gençti. *Benim annem*. Gözyaşlarıma engel olmaya çalışarak yandaki iki katlı görkemli beyaz eve bakıyorum. Dor tarzı sütunları ve tuğlalar üzerindeki yeni kat beyaz boyasıyla görkemli olan evin odak noktası, süslü hasır salıncaklarla çevrili büyük bir ön verandadır. Parti İnsanları ben gittiğimden beri eve çok iş yapmışlar.

Buna karşın çocukluğumun geçtiğı ev, iki katlı küçük bir bungalov ve çok sayıda onarıma ihtiyacı var. En kötüsü de ödemeleri yapacak paramın olmaması. Eylül ayının ödemelerini yaptım ve yıl sonuna kadar yetecek param var ama geleceğı bilemiyorum. Annemin birikimleri vardı ama çoğı

Kız kardeşimin üniversitesi için ayrıldı. Küçük bir hayat sigortası poliçesi vardı, ancak bu pek sayılmaz ve paranın gelmesi birkaç ay sürebilir. Yüzüncü kez söylüyorum... *Ne yapacağım ben?* Midemde çaresiz bir his kıvrılıyor. Para mutluluğu satın almaz, ama şu anda birazcık stresimi hafifletmek için uzun bir yol kat edebilirdi.

Jeep'e duyduğum öfkeyle dikkatimi tekrar parti evine veriyorum. Arabalar uzun yola ikişer ikişer park etmişti. Daha da kötüsü, içlerinden biri, beyaz bir Mustang, annemin (benim) eski model pembe Cadillac'ının önünü kapatarak kısmen garaj yolumun arkasına yanaşmış.

Yan taraftaki ön kapı açılır ve birkaç kadın ellerinde içkilerle avluda "Cotton-Eyed Joe" şarkısı eşliğinde dans ederek dışarı dökülür. Kızlar genç görünüyor ... bir dakika ... bu bir üniversite partisi mi? Blue Belle küçük bir kasaba ama kasabanın batı yakasında bir devlet üniversitesi var.

Öfkem artıyor. Yeni komşumla bazı kurallar belirlemem gerekiyor. Bir, koyda bir parti verdiğinizde tüm komşuları davet edin (buna güney misafirperverliği denir); iki, park durumunuzu kontrol edin; üç, düzgün müzik çalın; dört, partinizin Cumartesi gecesi saat onu geçmesine izin vermeyin.

Eve doğru yürüyorum-

"Nova! Bir dakika bekle," diye sesleniyor sokağın karşısından ve ben durup dönüyorum. Verandasının ışığıyla aydınlanan Bayan Meadows merdivenlerinde duruyor; yere kadar uzanan mavi bornozu, tüylü ev ayakkabıları ve Stetson şapkasıyla her nasılsa muhteşem görünüyor. Altmışlı yaşlarında, ufak tefek, yaklaşık 1.80 boyunda, omuz hizasında gri-sarı saçları var. Kısa boyunun sizi yanıltmasına izin vermeyin. O bir güç merkezi.

Oturduğu yerden kalkıp aceleyle yanıma geliyor ve gözlerini kısarak kucığımdaki Sparky'ye bakıyor. "Bu şey bir fareye benziyor. Tanrım, derisi neden buruş buruş? Kötü görünüyor canım. Calico kedileri severim, kabarık kuyruklu olanları ama ben köpekleri tercih ederim. Benim küçük bir Pomeranian'ım var. Adı Bill, rahmetli kocamın adı. Sosisli sandviçlere bayılır. Ona vermemeliyim ama yalvardığında dayanamıyorum."

Konuşmayı ne kadar çok sevdiğini unutmuşum.

"Ah. Harika. Sparky sadece tüysüz ama zararsız değil," dedikten sonra çiçekliği işaret ediyorum. "Komşumun particilerinden biri benim ve kız kardeşimin özel gül ağacını söktü. Buna izin veremem. Sen mahallemizin yönetim kurulunda değil misin? Bu arabalar sokağın her yerinde. Bu kurallara aykırı olmalı."

"Evet, ev sahibi derneğinde, okul yönetim kurulunda, güzelleştirme komitesinde ve destek kulübündeyim," diyor gururla, sonra çiçek yatağını kontrol ederken iç çekiyor. "Eminim sadece bir kazaydı. Darla için üzgünüm canım. Çok ani oldu. Ziyaretine ve cenazesine geldim. İyi bir kadındı." Yüzünü buruşturdu. "Ve tabii ki jölesi inanılmazdı."

Gülümsememi geri alıyorum. Bayan Meadows ve annem arkadaşlıklar ama iş yemeğe gelince birbirlerine rakip olurlardı. Annem son beş yıldır ilçe fuarında jölesiyle mavi kurdeleyi alıyordu: Bayan Meadows'un elmasına karşı onun çileği.

"Getirdiğin güveçler için teşekkür ederim," diyorum. Bu da bana yapılacaklar listeme, *iş bulmanın* hemen yanına teşekkür notları eklemem gerektiğini hatırlatıyor. Burada çok az iş imkanı olduğu için kendimi arabamda Pizza Hut zımbırtısıyla şehirde dolaşırken hayal ediyorum. Daha da kötüsü, kendimi liseye birlikte gittiğim insanların evlerine teslimat yaparken hayal ediyorum. Nova Morgan, mezuniyet balosu kraliçesi, kapınıza kadar derin bir tabak getiriyor.

"Şehirde kalmayı mı planlıyorsun?" diye soruyor.

"Burası Sabine'nin evi ve artık onun vasisi benim." Ben. On beş yaşındaki bir çocuğun sorumlusu.

Stetson'ını yukarı kaldırıyor. "En azından aileni buraya taşımak zorunda kalmadın. Tanrım, hiç evlenmedin, değil mi? Elbette herkes Andrew'la evleneceğini düşünüyordu ama ..."

Eski sevgilimin adını duyunca ırkıldım ve güneyli alt metnini duydum. Bir erkeği tuzağa düşüremedim; bu yüzden başarısızım.

"Hayır. Yirmi dokuz yaşında rafta. Şimdi izin verirseniz, komşumla konuşmam gerekiyor."

Sparky'nin yanında dikkatli davranarak kolumu nazikçe tutuyor. "Canım. Bırak koç partisini versin. Dün gece Wilson High'ı yendik ve bugün onun doğum günü. Destekçiler ona küçük bir parti düzenliyor. Futbolun Blue Belle için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun."

Fiziksel olarak geri çekiliyorum. Teksaslı bir lise futbol koçu yan evde yaşıyor!

Yaşadığım dehşetten habersiz. "Geçen sene onunla eyalet finaline kadar çıktık. Eskiden profesyonel top oynardı-"

Çürümüş çalılara bakıyorum. "Kim olduğu umurumda değil."

"Üzgün olmanı anlıyorum ama çiçek tarhlarını bir süreliğine bırak." Bana güven verici bir gülümseme veriyor, eminim yönetilmeye ihtiyacı olan pek çok Blue Belle vatandaşına verdiği bir gülümseme. Beni parti evinden uzaklaştırıyor. "Nasılsınız? Gerçekten mi? New England Cougars'ın oyun kurucusunun bir süper model için kalbini kırdığını duydum. Çok kötü. Adı neydi onun?"

Adını, istatistiklerini ve maaşını bildiğine yüz dolarına bahse girerim. Göğsüm sıkışıyor. "Zane, ve o bir uçuş görevlisiydi."

Altı ay boyunca çıktık; sonra işler yolunda gitmemeye başladı. O futbol sezonunun ortasındaydı, ben de iki işte birden çalışıyordum. Bir durgunluk hissettim, ama çok meşgul olmadığımızda tekrar ateşleneceğini varsaydım.

Daha yeşil otlaklar aradığını bilmiyordum.

Seçenekleri araştırmalıyız ama yine de birbirimizi görmeliyiz Nova.

Başka bir deyişle, Delta'da tanıştığım genç ve seksi bir kızla sevişirken seni hatta tutacağım.

Uçuş.

Benden uzun bir iç çekiş geliyor.

Liseden beri sporcular benim kriptonitimdir, ama Zane bardağı taşıran son damlaydı.

Benden bu kadar. Artık sporcu yok. Artık seksi kaslar ve ukala tavırlar yok. Tanrı'ya yemin ederim ki

ve İsa ve Kutsal Ruh.

"Ah," diye mırıldanıyor. "Anlıyorum. Yani bir erkek arıyor olacaksın. Belki de Koç'la tanışmalısın, ama oraya kızgın gitme. Yarın onu kahvaltı için Waffle House'a götürebilir miyim bir bakayım, sen de uğrarsın, olur mu?"

Durdum. "Bir erkeğe ihtiyacım yok Bayan Meadows. Benim bir hayatım var. Bir kariyerim." Bu bir yalan. Hiçbir şeyim yok. Çalıştığım Manhattan anaokulu çoktan birini işe aldı. The Baller'da benim pozisyonumu isteyen bir sürü sunucu var.

"Bana Lois de. Seni arka bahçedeki ödül ağacımdan elma çalarken yakaladığım zamanı hatırlıyor musun? Hani şu jöle yapmak için kullandığım yeşil olanlardan?"

"Evet." Onları daha önce birkaç kez başarılı bir şekilde almıştım ama o gün ağaçtan düştüm ve dizlerimin derisi yüzüldü. Yarım saat boyunca beni azarladı, arka bahçesinde volta attı ve ellerini sallayarak beni suç dolu bir hayatın tehlikeleri konusunda uyardı. On yaşındaydım.

"Tanrım, büyürken ele avuca sığmazdın. Annene bunların hiçbirinden bahsetmedim." "Teşekkürler mi?"

Bilgece başını sallıyor. "Tek söylediğim, barışı ne zaman koruyacağımı bildiğim. Annene elmalarımı çaldığını söylemek yerine seninle güzelce konuştum ve olay kapandı."

"Anlıyorum. Benden barışı korumamı istiyorsun. Koçla mı?"

"Evet. Senin için onunla sohbet edeceğim." Eğiliyor. "Bak, şu anda işler tehlikeli. Kasabada kalmayacağından endişeleniyorum, bu yüzden ona yerleşmesi için güzel bir yerel kız bulmak üzere

özel bir komite oluşturduk-" Ben arkamı dönüp evine doğru yürürken bir gıcırta çıkardı. "Bekle!"

Komşumun evine doğru yürüyorum. "Anlıyorum Bayan Meadows; ortalığı karıştırmamı istemiyorsunuz, ama yapmayacağım..." Gökyüzünde kelimeleri ararken bir nefes alıyorum. "Takım ya da sizin için her şeyi mahvedeceğim. Sadece onunla konuşmak istiyorum." Ve ona bir göz atmak çünkü bu adamın kim olduğunu merak etmemi sağladı. Bir insanın düşmanlarını tanıması gerekir ve evet, şu anda parti veren kötü adam o ve bunu değerlendirmeliyim. "Ayrıca, arkamda park etmiş bir araç var ve ben dondurma istiyorum." Şimdi karar verdim.

"Arabamı al."

Durdum ve ona bakakaldım. "Ciddisin, değil mi? Sırf bir kaidenin üzerinde duruyor diye onu görmezden gelemezsin."

Cebindeki inhalerine uzanıyor ve bir iğne yapıyor. "Başıma bela olacağını biliyordum."

"Bela kışıma dövme olarak işlendi," diye cevap veriyorum.

Beni kaldırımdan evine kadar takip ediyor, pofuduk ev ayakkabıları Converses'ime ayak uyduruyor. "Torunum Milo, geniş alıcı oynuyor. Gerçekten çok iyi Nova ve gelecek yıl UT'den futbol bursu almasını umuyoruz. Bu gerçekleşecekse Koç'un şehirde kalmasına ihtiyacım var."

"Milo'nun yetenekli olması harika bir şey," diyorum nazikçe, bir zamanlar kız kardeşimle oynayan sarı saçlı, şamatacı küçük çocuğu hatırlarken. "Onun için en iyisini istediğini anlayabiliyorum. Sen iyi bir büyükannesin."

"Tamam. Sen ve ben evime gidelim. Bir difüzöre koyduğum lavanta esansiyel yağım var. Seni sakinleştirir, ben de onu çalıştırırım; sonra çay ve kurabiye içeriz. Elmalı jölemi çıkarıp sana bir kavanoz verebilirim-"

"Kulağa harika geliyor. Başka bir zaman." Evin yeniden yapılan merdivenlerinden verandaya çıkıyorum, tavana monte edilmiş hoparlörlerden bangır bangır müzik dinliyorum. Güzelmiş.

Dans eden kadınların etrafından dolanıyorum. O da nefes nefese beni takip ediyor.

Bayan Meadows'a kararlılığı için puan veriyorum ama güllerim tazminat talep ediyor. Onların biçildiğini görmek tüm hayatım için bir metafor ve şimdi onun eski bir futbolcu olduğunu bildiğim için bunu daha da aşağılık buluyorum.

Cam kapıdan açık bir alana açılan mutfakı görüyorum, birkaç kadının büyük ekranda futbol maçı izlediği büyük bir çalışma odası. Bazıları mutfak taburelerine uzanmış, içeceklerini yudumlarken ve tezgahtaki mezeleri atıştırırken sohbet ediyor.

Görünürde bir adam yok.

Kaşlarımı çatarak duraksıyorum, farkına varıyorum. "Özel bir komiteden bahsettiniz. Bu kadınları onlar mı davet etti?"

"Evet, ben planladım. Ben Blue Belle Booster Kulübü'nün başkanıyım. Geriye dönüp baktığımda, sizi davet etmeliydim. Benim hatam. Bir sonraki futbol etkinliğinde olacağından emin olacağım."

"Zahmet etmeyin. Onu evlendirmeye mi çalışıyorsunuz?"

Sert bir nefes veriyor. "Bunu daha kaç kez söylemem gerekiyor? Kalmasını istiyoruz, Nova. Onu şehirdeki en güzel kızlardan bazılarıyla tanıştırdık. Melinda Tyler burada. Teksas güzeliydi. Çok iyi bir aile. Aradığımız kız o olabilir."

Ohh, bir güzellik kraliçesi. Bir koç için en iyisi.

Kederli bir kahkaha attım. Bu entrikalar beni hiç şaşırtmadı. Ben lisedeyken Blue Belle Booster Club, koçumuz eyalet şampiyonu olduktan sonra ona yeni bir Escalade almıştı. Bir keresinde Huddersfield'da -en büyük rakibimiz- üzerinde sadece 34-10 yazan aylık 2.000 dolarlık bir reklam panosu kiraladılar ve tüm yıl boyunca asılı tuttular. Herkes ne olduğunu biliyordu. Onları

bozguna uğrattığımız maçın skoru. Destekçiler ve onların özel komiteleri takımı mutlu etmek için ne gerekiyorsa yaparlar.

Milyon dolarlık bir jumbotrona mı ihtiyacınız var? Tamamdır. Üniversite büyüklüğünde bir stadyum mu istiyorsunuz? Tamamdır. Küçük bir kasabada bir eş mi istiyorsun? Onu bulacağız.

"İnanılmaz," diye mırıldandım.

Omuz silkiyor. "Bir kadını vardı, ama New York'ta yaşıyor ve şehir kızlarının nasıl olduğunu bilirsin.

vardı

r." "Ben bir şehir kızıyım."

Kadın homurdanıyor. "Kalbinde değil canım. Her neyse, o bir model ve asla buraya yerleşti. Geçen yıl bazı maçlara gelmişti ve çok gösterişliydi. Çalılarını o söktü, canım. Onu buradan çıkarken gördüm ve eğer izin verirsen, onları onarması için bir peyzaj şirketi çağırabilirim, hatta parasını bile öderim-"

"Lois Teyze! Harika bir parti!" Hasır koltukta sallanırken kızlardan biri verandanın diğer tarafından sesleniyor. El sallıyor. Yuvarlak yüzlü, kahverengi saçlı. Güzel. Sakız çiğniyor.

"Yeğenin kaç yaşında?"

Kadın kıllanıyor. "Yirmi."

"O kaç yaşında?"

"Bugün otuz iki. Gençleri seviyor."

Dişlerim gıcırıyor. "Pekala. Bu iyi, iyi adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Sparky'nin kulağına tatlı sözler mırıldanıyorum ve onu verandaya bırakıyorum. Kedime bayılıyorum, beni hiç hayal kırıklığına uğratmayan tek erkek, ama insanlardan pek hoşlanmıyor, bu yüzden tasmağını sıkıca tutuyorum. Omuzlarımı dikleştirerek kapıyı açıyorum, mutfığa giriyorum ve odayı tarıyorum.

Sonunda kadınlar her seferinde birkaçının dikkatini çekiyor ve dönüp bakıyorlar. Hepsi benden daha genç ve muhteşem görünüyorlar: sevimli şortlar ve etekler, dekolteli dar üstler, uzun ve şekilli saçlar. Kimseyi tanıyamıyorum. Lise arkadaşlarımdan çoğu daha büyük şehirlere taşındı ya da ben onlarla bağlantımı kaybettim. Bu şık tayfaya bakarken bir yanım soluyor, sonra da onu bir kenara itiyorum. Buraya kimseyi etkilemeye gelmedim.

İçlerinden biri, kemerli kravatlı, ışıltılı yeşil bir pantolon giymiş uzun bacaklı bir kızıl saçlı, martinisini yudumlarken özenle manikürlenmiş kaşlarını bana doğru kaldırıyor. Başında küçük bir elmas saç bandı var. Merhaba, Bayan Texas.

Çalışma odasındaki koltuğundan bir kuğu kadar zarif bir şekilde kalkıyor ve güzel kadınların duruş dersleri aldıklarında sahip oldukları şekilde bize doğru süzülüyor. Ben de aynı dersleri aldım.

Bayan Meadows'a mükemmel bir gülümseme veriyor, sonra beni içeri alıyor. "Merhaba. Siz kimsiniz?" Sanki beş yaşındaymışım ve kaybolmuşum gibi söylüyor.

Bir bacağı delik gri bir eşofman ve buruşuk bir Johnny Cash gömleği giyiyorum ve saçlarım dağınık bir şekilde toplanmış. Umutsuzca röfleye ihtiyacım var. Bir parça bile makyaj yok.

Şimdi inanmazsınız ama uzun zaman önce ben bir güzellik kraliçesiydim. O günlerin anıları yüreğimi sızlatıyor ve onları bir kenara itip ona tatlı tatlı gülümsüyorum. Bayanlara göz gezdirirken sesime biraz daha Teksas ekliyorum. "Hey, millet."

"Hey" diye seslenenler oluyor.

Evet, burada bir davetsiz misafir var. Modaya uymayan ve yaşlı sayılan biri.

"Hadi, Sparky." Adaya doğru yürürken önümde zıplıyor ve küçük şirin bir teneke küvette duran soğuk sodalardan birini alıyorum - bunu bir kadın yapmıştı. Üstünü kapattım ve Bobcat renkleri olan bordo, altın ve lacivertten oluşan sayısız yiyecek, flama ve balona bakarken uzun bir yudum aldım. Çalışma odasındaki şöminenin üzerine tavana

MUTLU YILLAR KOÇ yazıyor. Bu adam her kimse, ona büyük bir sevgi gösterisinde bulunuyorlar ve eğer maçları kazanıyorsa, o zaman en sevdikleri yeni kişi o.

Paslanmaz çelik aletler ve büyük beyaz mermer ada dikkatimi çekti. Yeni dolaplar. Dışbudak rengi parke zeminler, rustik ahşap ve metal sarkıt lambalar. Tam bir kentsel çiftlik evi. Tadilatlar, annemin evini onarmak için can atmama neden oluyor. O sorumluluk düğümü göğsümde tekrar sıkılaşıyor. Her seferinde bir gün, Nova.

"Ve sen ?" kızıl saçlıdan geliyor, sesi meraklı. Beni takip etti.

"Ben Nova Morgan." Bir cips alıyorum, ev yapımı guac gibi görünen şeyin içinden geçiriyorum ve çiğniyorum. "Harika bir parti. 'Cotton-Eyed Joe' şarkısının tekrarı harika ama sesini kısarsan çok sevinirim. Yan odada uyumaya çalışan bir kız kardeşim var." Yalan. Yatmaya yakın bile değil.

Odaya biri giriyor ve müziğin sesi oldukça kısılıyor. Bahislerim Bayan Meadows'un üzerinde. Başımı sallıyorum. Gece kıyafetleriyle beni partiye kadar takip etmesi gerçekten bir şey.

"Adınızı duymuştum," diyor Bayan Texas, yeşil gözlerinde bir ışık beliriyor. "Kız kardeşimle aynı okula gittiniz."

Gözlerimi kısarak parlak kızıl saçlara baktım. Tyler ailesinin dört kızı vardı, hepsi de M isimli kızılılardı. Kafama dank etti. "Sen Marla'nın küçük kız kardeşi misin?"

Bayan Texas burnunu çekiyor. "Evet. Artık Dallas'ta yaşıyor. Brad'le evlendi."

İrkildim. Onuncu sınıfta Marla'nın uzun süreli erkek arkadaşı Brad'i öpmüş olabilirim ve Marla'nın bunu bilmesini sağlamış olabilirim.

"Aferin onlara. Koç nerede?" Odaya sordum.

"O ben oluyorum," diyor derin bir ses arkamdan. Sesinde bıkkınlıkla karışık bir küstahlık var ve dudaklarım geriliyor. Mecazi olarak, büyük kız külotumu yukarı çekiyorum ve mırıldanıyorum, *Getir onu, jock-ass*.

Kendimi toparlayarak ona doğru dönüyorum, çalışma odasının fransız kapılarının açılmış olduğunu görüyorum, muhtemelen geldiği yer de orası. Arka giriş, su altı ışıklarıyla aydınlatılmış, pırıl pırıl mavi, böbrek şeklinde bir havuza açılıyor. Bir şelale bile var. Modern, şık görünümlü sezlonglar alanı süslüyor. Etrafta bikinili kızlar dolaşıyor. Birkaç erkek. Sonunda.

Ona odaklanıyorum, nefes alıyorum ve sonra kaybolmasını umarak gözlerimi kapatıyorum. Ama açtığımda hala oradaydı.

Hayır, bu doğru olamaz.

Ama aklımın mantıklı tarafı diyor ki, *kader seni tokatladı*. Bir iniltiyi bastırıyorum.

Vay anasını.

Ronan Smith.

Gelmiş geçmiş en kötü, en korkunç, düşünmeye bile kıyamadığım tek gecelik ilişki.

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Sanki aniden başka bir boyuta taşınmışım gibi başım dönüyor. Elim adanın kenarını buluyor ve ona tutunuyor.

Aradan iki yıldan fazla zaman geçmesine rağmen aynı ama farklı görünüyor. Düz lacivert mayo giymiş, vücudu mükemmel, kaslı bir göğse doğru daralan geniş dalgalı omuzlar, altılı bir karın ve sonra keskin bir şekilde tanımlanmış bir V. Şaşırtıcı derecede bronz ve sağlıklı görünüyor, önceki solgun, cılız yüzlü adamla tam bir tezat oluşturuyor.

Boyu altı-dört civarında ve bacakları bir savaşçı duruşuyla hafifçe ayrılmış. Boynunda bir havlu var ve kaslı bir ön koluyla havluyu yüzüne sürmek için uzanıyor.

Dudaklarına bakıyorum. O gece, bazı anlarda ince ve sıkıydılar, ama şimdi dolgunlar, alttaki gür ve abartılı. Bu öpülesi ağız, yüzünün sol tarafındaki yara izlerini *neredeyse* yumuşatıyor.

Yara izleri ya da yüzündeki sivri çizgiler üzerinde durmuyorum, ancak bir yanımda bunları takdir ediyor, onu nasıl değiştirdiklerini, bir derinlik yaratıp yaratmadıklarını merak ediyor. Onu resmetmek için yanıp tutuşuyorum, yara izleri ve her şeyiyle, ama beni büyüleyen her zaman gözleri oldu. Bu gece, mavi-gri renkteler, buz gibi bir kış fırtınası. Onunla tanıştığım gece, sıcak bir tunç rengindeydiler, ateşle yanıyorlardı.

Koyu, düz kaşları yontulmuş yüzünü çerçeveliyor ve ıslak saçları geriye doğru taranmış. Kurduğunda vizon kahverengisi renginde, çene uzunluğunda ve dalgalıdır.

Biri -yirmi yaşlarında güzel bir kız- aramıza giriyor, Tanrı'ya şükür, şirin bir şeyler söylüyor ve eline bir bardak buzlu çay tutuşturuyor, o da alçak sesle "Teşekkür ederim" diye mırıldanıyor. Kız onunla sohbet ederken ben de kendimi toparlamak için zaman kullanıyorum. Yine de bakışlarını benden hiç ayırmıyor, gözlerinin etrafındaki çizgiler beni fark ettiğini söyleyecek şekilde sıklaşıyor - hatırlıyor.

Derimin üzerinde bir elektrik arkı mırıldanıyor ve nefesim hızlanıyor. Burada olması nasıl mümkün olabilir?

O *uymuyor*. Onu hep New York'ta, belki de Mercer Otel'i'nin çatı katındaki odasında, yüzüstü uzanmış, dudakları aralanmış, içkiyi fazla kaçırmış birinin uykusunu solurken hayal etmişimdir. Üst çarşaf bacaklarından birine dolanmıştı, çıplak poposu gergin ve sıkıydı. Bir kolu yataktan sarkmış, diğeri yastığın altına kıvrılmıştı. Sabahın erken saatlerinde kıyafetlerimi toplayıp kapıdan sıvıştığımda hiç kıpırdamadı. Otelin içinde koşturdum ve taksiye binene kadar gözyaşlarımın düşmesine izin vermedim. Özel olduğunu düşündüğüm şey ... değilmiş.

İşe giderken Times Meydanı'ndaki reklam panosuna bakardım. Profesyonel oyuncuların kolonya, iç çamaşırı ya da spor ayakkabı sattığını gördünüz ama hayır, onun olayı okuryazarlıktı.

KENDİNİZİ OKUYARAK TAŞIYIN. New York Kütüphanesi'nin merdivenlerinde elinde bir kitapla oturur ve

Henry Cavill yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Kalbim pır pır etti.

Keskin bir zekâyâ işaret eden bakışlarını üzerimde gezdiriyor. Soluk tişörtümde oyalanıyor, spor ayakkabılarımı ve siyah Converse'lerimi tarıyor ve sonra yavaşça yüzüme doğru ilerliyor. İçkisinden bir yudum alıyor, yavaş ve sakin. "İyi misin?"

Tabii ki hayır.

Vasat bir eski oyuncu bekliyordum ama bu o.

Söylemek için ağzımı açtım-

Bayan Texas, Ronan'ın ilgisini çekmek için yarışan diğer kızı sinsice yolundan çekip benimle onun arasına giriyor, elinde bir tabak cips ve sos Ronan'a ikram ediyor. Ayaklarımın dibinde, iyi insanları çok iyi tahmin eden Sparky tıslıyor, tasmaşını tutuşumu kırıyor ve Bayan Texas'a doğru atılıyor.

Tabağı düşürürken çığlık atıyor ve tabak paramparça oluyor. Sparky çığlık atıyor, bacaklarının arasına dalıyor, bir an duraklayıp pantolonunun dökümlü paçasına hamle yapıyor, pençesini kumaşa sıkıştırıyor, kurtarmak için mücadele ediyor ve kurtulduğunda zaferle kükrüyor.

Arkası dönük, koşuyor ve arka kapıdan çıkarken yol boyunca tıslıyor.

Gülmek için delice bir istek duyuyorum ama Fransız kapılarından açık havuz alanına çıkarken bunu bastırıyorum, kafam dikenli düşüncelerle dolup taşıyor. Aman Tanrım, o olduğunu bilseydim asla gelmezdim. Bayan Meadows'u dinlemeliydim! Tiksintiyle alnımı ovuşturdum. Bayan Meadows onun ilk adını hiç söylemedi ve ben de yerel dedikoduları takip etmediğim için hiçbir şeyden habersiz geldim. Annemin dediği gibi, *silahlı çatışmaya bıçak* getirdim. Tabii ki bana yeni koçtan hiç bahsetmedi. Memleketimizin takımı ve onun getirdiği anılar konusunda temkinli olduğumu biliyordum.

Derin, ağır bir iç çekiyorum. Kutsal ... bir yıldır burada! Elbette, annemi ve Sabine'i görmek için ara sıra eve geliyordum ama işler genellikle yoğundu ve o da hemen yan odadaydı. Noel'de birinin evi yenilediğini fark ettim ve anneme bunu sorduğumda cevabı *şehir dışından gelen Bay Smith* oldu. Ne kadar yaygın bir isim.

Ben buradayken birilerinin koçtan bahsetmiş olabileceğini düşünebilirsiniz, belki de bahsetmişlerdir ama benim zihnim puslu bir bulut gibiydi. Dün Piggly Wiggly'de on dakika boyunca bir kutu yeşil fasulyeye baktım.

Sparky'nin tasmaşının ucunu gördüğüm bir pergolanın altındaki bir grup şezlonga doğru ilerliyorum. Eğilip onu kucağıma alıyorum ve tısladığı için azarlamak amacıyla burnuna vuruyorum. Gözleri *Bayan Teksas'ın bir sürtük olduğunu* söylüyor ve ben de ona kadınlara böyle isimler takmadığımızı ve bunu daha sonra tartışacağımızı söylüyorum.

"Hey, Nova!" diye sesleniyor bir erkek sesi ve ben omzumun üzerinden bakıyorum. Bu yakışıklı kare yüzü ve dalgalı kumral saçları nerede görsem tanırım. Kot pantolon ve bordo Bobcats polosunu giyen Bruce Hamilton, nam-ı diğer Skeeter, çünkü sahada bir sivrisinek gibi hareket ediyordu. İçimi bir rahatlama kapladı.

"Şehirde olduğunu duydum," diyor yavaş bir ses tonuyla.

"Evet." Arkama bakıyorum. Ronan dışarı çıkmadı. Belki de mutfakta cips ve guac temizliyordur. Belki de Bayan Meadows araya giriyordur. Pergolanın tepesinden sarkan mor salkım sarmaşıklarının yarattığı gölgenin bir dilimine geri çekiliyorum.

Skeeter takip ediyor. "Nasılsın?"

"Harika!" Parlak bir şekilde söylüyorum. *Korkunç! Gerçekten buradan çıkmak istiyorum!*

"Geri döndüğünü duydum. Kaldığına inanamıyorum."

Başımı sallıyorum. Geldiğimden beri aynı konuşmayı yapıyorum. Herkes benden Sabine'i

toplayıp New York'a taşımamı bekliyor.

"Nasılsın?" Ona sordum.

"Hala bekarım ve annemle yaşıyorum. Bir domuz kadar mutluyum. Gerçekten." Geniş omuzlarını silkerek sırtıyor. "Bana her sabah kahvaltı hazırlıyor, iş için öğle yemeğimi hazırlıyor ve hiç şikâyet etmiyor.

iç çamaşırlarımı yerde bıraktığımda."

"Aslında burası Club Med," diyorum gülümseyerek. *Onu* görmek çok güzel. Birlikte okula gittiğimizden beri hiç değişmemiş.

"Bir gün koç olacağını biliyordum," diyorum Bobcats'teki koçluk pozisyonu hakkında bilgi verirken. Bana dün geceki maçın özetini anlatırken birinin geldiğini hissediyorum.

"Nova, değil mi?" Ronan'ın sesi arkamdan geliyor, kusursuz, zengin ve boğuk.

"Annenle tanıştım," diyor. "Kaybın için üzgünüm."

Yavaşça dönüyorum. "Hmm. Evet. Ben yeni komşunuzum. Teşekkür ederim. Annem senin koç olduğundan hiç bahsetmemişti." Cennette ona zihinsel olarak yumruğumu sallıyorum.

Beyaz bir tişört giymiş ve tişört nemli göğsüne yapışmış. Havlu hâlâ elinde ve bacağının yanında asılı duruyor. Onu güçlü elleri ve uzun, yetenekli parmaklarıyla kavıyor. Onu hala televizyonda görebiliyorum, yürüyüşü yakalıyor, topu atmak için geri koşuyor ve sonra mükemmel bir pas atıyor. Michigan State'i ulusal şampiyonluğa taşıdı, Heisman ödülünü kazandı, draftta bir numara olarak seçildi ve ardından Pythons'a üç Super Bowl kupası getirdi. Peyton Manning ve Tom Brady'nin uyuşturucu etkisi altındaydı.

Anaokulunda çalıştıktan sonra geceleri Baller'da barmenlik yaptım. Bar, müşterilerinin çoğu profesyonel sporculardan oluşan özel bir kulüptü, ancak o hiçbir zaman müşterilerimizden biri olmadı. Bir gün içeri gireceğine dair umudumu hiç yitirmedim. Benim hayranlığım onun futbol pantolonu içinde ne kadar seksi görüldüğüyle ilgili değildi - ki öyleydi - hayır, oyunu ustaca oynamasıyla ilgiliydi. Üniversitede ilk aşkımdan Andrew tarafından kalbim kırıldıktan sonra bu oyundan bıkaçağımı düşünebilirsiniz ama Teksas'ın küçük bir kasabasında büyüyünce futbol ruhunuza işliyor.

"Ah, anlıyorum," diyor mesafeli bir ses tonuyla partiye göz gezdirirken. "Tanıştığımıza memnun oldum." Bekle . . .

Gerçekten
mi?

Tanışmıştık.

Kaşlarımı çatıyorum ve o da bunu fark ediyor, gözlerimiz birbirine kenetlenirken yüzünde şaşkın bir ifade belirliyor ... ve aman Tanrım ... en ufak bir tanıma belirtisi yok. Hiç.

Mutfakta yanlış mı anladım?

Gölgelerden çıkıyorum ve yüzü değişmiyor. *Seni tanıdığımıza dair en ufak bir titreşim yok.*

Ben *de sizinle tanıştığımıza memnun oldum* demeliyim - güllerden bahsetmeden önce yapılacak en uygun güneyli şey bu - ama

Beni tanımıyor. *Gerçekten*. Tamam, tamam, belki birkaç (on) kilo almışımdır, gözlerimin etrafında birkaç çizgi vardır ve çok çok uzak bir galaksiden gelen aptal bir prenses gibi giyinmemişimdir, ama belli ki o yanlış isimle çağırdığı kız da dahil olmak üzere hatırlayamayacağı kadar çok kadınla yatmış bir adam.

Acı yükseliyor. Korkunç Tek Gecelik İlişki'yi kafamda milyonlarca kez tekrarladım, otel odasına gittiğim için, aramızda bir bağ olduğuna inandığım için kendimi azarladım.

İçki içiyordu -tamam, bunu kabul ediyorum- ama alkol cinsel performansını engellemedi ve sözlerini de gevelemedi.

Sen mükemmelsin. Benimle güvendesin. Sen benimsin.

Zahmetsiz ve doğaldık, neredeyse içgüdüsel, tanıdık ruhları hisseden iki insan, çatlakları olan ama tamamen kırılmamış olanlar. Asansörde beni öptüğünde dudaklarımdan uzun bir iç çekiş çıktı. *Onun* olmak istedim.

Duygularımla boğuşurken ellerim sıkıştı. Beni gerçekten hatırlamıyor.

Skeeter onun sırtına bir tokat atar. "Ronan, bu kadın Blue Belle Lisesi'ne gelen en güzel kızdı. Birlikte çılgınca şeyler yaptık. Huddersfield oyun kurucusunun kamyonetine patlamış mısır koyduğumuz zamanı hatırlıyor musun Nova?" Ronan'a bakar. "Büyük maçımızdan önceki geceydi ve yaklaşık yüz paket patlamış mısırı arabasına doldurmuştuk."

Gülümsüyorum. "Ve kendi kafeteryamızdaki hanımlar onları patlatmamız için mutfaklarına girmemize izin verdiler. Beş mikrodalga fırın.

Turnayı gözünden vurduk."

"Bahse girerim o pislik oyun kurucu hâlâ arabasında çekirdek buluyordur." Ronan'a bakarken kıkırdıyor. "Ben, Nova ve Andrew. Başımız biraz belaya girdi."

Başımı salladım ve gülümsedim. "Kesinlikle güzel zamanlardı." Ama hepsi değil, özellikle de Andrew'la. Havuzun etrafına hızlıca bir göz atıp rahat bir nefes alıyorum. O burada değil.

Ronan bana lekesiz profilini gösteriyor, sesi sinirli, görünüşe göre anımsamalarımızla ilgilenmiyor. "Ah, harika. Bak, Lois bana çiçeklikten bahsetti. Özür dilerim. Jenny'ydi. İçeri girdi ve olay çıkardı-"

"Kız arkadaşın," diyorum çenemi yukarı kaldırarak. "Genç. Sarışın. Bittiğini söyledi bu arada ve bu sefer gerçekten ciddiydi. Sakız çiğniyor olabilir."

Kaşlarını çatıyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Kız arkadaşım değil. Haber vermeden geldi." "Kurnazca," diye cevap veriyorum. "Neydi o zaman?"

Kaşları çatıldı. "Bu seni ilgilendirmez."

Omuz silkiyorum. "Her neyse. Onunla aranızda bir iletişim sorunu var gibi görünüyor. Bu bekârlığa veda partisine katılsaydım ben de üzülürdüm."

Bunu uzun bir duraklama izler. "Bana kızgınsın."

"Senin için altın yıldız."

Merhaba. Süslü püslü bir koç olman umurumda değil, ilişkini de umursamıyorum.

Duru

m. Ve . . .

Hadi ama.

Beni hatırlamıyor musun?

Skeeter kahkahalarla gülüyor, gözleri aramızda geziniyor. "Destekçilerin hakkını vermek lazım. Eğer parti

Bana bırakılsaydı, çakıl ocaklarında çingiraklı yılan avlıyor olurduk. Belki de çamurda dört tekerlekli araba sürerdik."

Ronan yumuşak bir ses tonuyla, "Kulağa gerçekten iyi vakit geçirecekmişsin gibi geliyor, Skeeter," diye cevap veriyor ama bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor.

Kulağına tatlı sözler fısıldayarak Sparky'yi yere bırakıyorum ve kollarımı kavuşturuyorum. Kedi ayaklarımın dibine oturup ona bakarken Ronan kaşlarını çatıyor.

"Bak. Jeep'li Jenny'n güllerini söktü, üzerlerinden geçti, annemin benim ve kız kardeşimin ilk doğum günü için diktiklerini. Sarı olanları. Onları Austin'deki dükkandan seçti, çukurlarını kendisi kazdı, bir taşın üzerine isimlerimizi yazdı, bize tatlı bir not yazdı, hepsini küçük bir metal kutuya koydu ve sonra çalıların yanına yerleştirdi. Her doğum gününde güllerin yanında bir fotoğrafımızı çektik. Onlar için sehpanın üzerinde duran bir albümümüz var." Önemini bilmesini istiyorum. Eve her geldiğimde o yemyeşil, kremsi çiçeklere bakar ve dünyanın neresinde gezersem gezeyim ya da yaşarsam yaşayayım *buranın* evim olduğunu bilirdim. Hayatım burada başladı. Köklerim o güllerde. "Bu konuda ne yapacaksın?"

Havluyu bir şezlongun üzerine atar ve elleri kalçalarına gider, parmakları V harfini kavrar. "Lois çiçeklerle ilgileneceğini söyledi. Ayrıca, bu parti benim için sürpriz oldu. Normalde eğlenmem. Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim, tamam mı? Şimdi iyi miyiz?"

Sıkıca gülümsüyorum. "Kesinlikle. Nasıl olduğunu anlıyorum. Destekçilerinizden birini gönderin. Bırak Blue Belle'deki herkes senin sorunlarını halletsin, sen de misafirlerini eğlendirmeye ve futbol maçlarını kazanmaya devam et. Annemin senden neden hiç bahsetmediğini anlıyorum. Sen kendini beğenmiş bir pislisin."

Sesimi alçak tutmama rağmen, etrafımızdaki konuşmalarda bir durgunluk var ve başların döndüğünü, gözlerin bize dikildiğini hissedebiliyorum. Bayan Meadows gıcırtilarından birini çıkarıyor. Belli ki beni gözünün önünden ayırmıyor.

Skeeter boğazını temizler. "Vay canına. Güzel bir gece. Ve yıldızlar çok parlak. Bu havuz harika.

Şu şelale, dostum, bayıldım ..." Sözleri yarım kalıyor.

Ronan'ın göğsü yükselir. "Ben kendini beğenmiş bir pislik miyim?"

"Siz bundan çok daha fazlasısınız, ama çocuklar var, bu yüzden sözlerimi yumuşatacağım," dedim.

Söy

le. Skeeter etrafına bakınırken alnı çatlar. "Bunun sadece yetişkinlere özel bir parti olduğunu sanıyordum." "Kadınları kastediyor," diyor Ronan, çenesi patlayarak.

"Oh, evet, um, burada onlardan çok var" diye yanıtlıyor Skeeter ve ellerini ceplerine sokuyor.

"Sanırım gidip biraz parmak tavuk alacağım. Hemen dönerim. Seni görmek güzeldi, Nova." Geri gelmeyecek.

Ronan ayaklarının üzerinde kayıyor, sonra bana bir adım daha yaklaşıyor. Yaz, güneş ve erkek gibi kokuyor. Kalbim göğsümde takla atıyor ama bunun nedeni kızgın olmam. Birbirimize bakarken birkaç dakika geçiyor.

"Belki de özel olarak konuşmalıyız, Bayan Morgan," diyor sert bir şekilde.

Onunla yalnız kalmayı kaldırabileceğimden emin değilim. Zırhım olmadan olmaz. *Zırh* derken, harika bir elbise ve stilettolardan bahsediyorum. Belki bu onun dikkatini çeker.

Ben hareket etmeden önce dirseğimi tutarak beni şaşırttı. Beni ve Sparky'yi bikinili kızların yanından geçirmesine izin veriyorum, Fransız kapılarından geçip çalışma odasına giriyoruz ve koridordan geçip bir kapıya ulaşıyoruz. Kapıyı açıyor ve beni içeri buyur ediyor. Etrafımda dolanıp büyük meşe masaya doğru yürürken içeri girdim, kollarını kavuşturdu ve yüzünde düz bir ifadeyle masaya yaslandı. "Şimdi ikimiz de bu gece daha fazla kaosa neden olmadan sohbet edebiliriz." Sparky'ye bakıyor.

Onu görmezden geliyorum ve etrafıma bakıyorum.

Burası bir kupa odası - bir ofis ama çok büyük, belki 20'ye 20 fit. Alacak çok şey var. Parlak altın futbol heykelleri arkasındaki duvarda bir rafta duruyor ve kutsal futbol efsaneleri ... Heisman var.

Duvarların sağ tarafında onun ve takımının Super Bowl kupasını kabul ederken çekilmiş çerçeveli fotoğrafları var. Tuck'ı gördüm ve irkildim. Ahh. Bir anı var.

Odanın sol tarafı hatıra eşyalarla dolu. Üzerinde ışıklar olan camların altında imzalı film senaryoları, *Star Wars* oyuncularının imzalı posterleri, Funko Pop figürleri, bir yıldız gemisi maketi. Sanki galaksi kusmuş gibi.

Arka tarafta özenle oyulmuş bir bilardo masası, bir sinema perdesi ve birkaç tiyatro tarzı koltuk var. Köşede yan yana duran ve birbirlerine bakan gerçek boyutlardaki Chewbacca ve Darth Vader'ı görünce gözlerim parlıyor. Bir kahkaha atıyorum.

"Komik bir şey mi var Bayan Morgan?"

Onu görmezden gelerek Sparky'nin yanından ayrılıp odanın içinde vals yaparak kupalara doğru ilerliyorum ve parmaklarımı Heisman'ın üzerinde gezdiriyorum. Yaklaşık on dört santim boyunda, düşündüğümde daha küçük.

"Devam et. Al onu," diyor.

Alt dudağımı ısırarak kupayı elime alıyorum ve ağırlığı karşısında nefesim kesiliyor, sonra dikkatlice rafa geri koyuyorum.

"Kırk beş kilo ağırlığında. Bronz döküm," diyor huysuzca. "Bana verdiklerinde neredeyse düşürüyordum." Sesinde bir parça duygu var ve yirmi bir yaşında bunu kabul edişini hatırlıyorum, çene hattı mükemmel bir şekilde yontulmuş, gözlerinde şeytani bir ışık, şehir içinde doğmuş, zirveye tırmanmış, dünyayı ele geçirmeye ve kazanmaya hazır bir adam.

Her şeyi kaybetmek nasıl bir duygu olmalı?

Ona bir bakış fırlattım. "Yüzlerce oyuncu arasından sadece birine verilir ve yetenek, dürüstlük, çalışkanlık ve azmi temsil eder. Bu niteliklere hâlâ sahip misin?"

Ses tonu kuru. "Ne yazık ki yeteneğim gitti. Dürüstlüğümün sorgulandığının farkında değildim. Sorun bu parti ve senin ondan rahatsız olman. Lütfen söyleyeceğinizi söyleyin ve işimiz bitsin." Ellerini "Ver onu bana" der gibi hareket ettiriyor.

"Daha önce de söyledim. Sen bir pisliksin." Elimi köşedeki kıllı canavara doğru sallıyorum. "Bu şeyin boyu ne kadar?"

"O şey Chewie. Boyu iki metre beş santim. O bir Wookiee, bir tamirci, bir kaçakçı ve Han Solo'nun yardımcı pilotu. Darth Vader, siyahlı adam, kötü adam. Boyu 6-8. Prenses Leia'mı görmek ister misin?"

Başlıyorum, sonra dönüyorum.

"Nerede?" "Dolapta."

İşte bu duygularımı incitti.

Arkaya yakın bir kapıya yöneldi, ben de peşinden gittim.

Kapı açıldı ve ben gözümü kırıştırdım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Kostümüm o kadar da iyi görünmüyordu. "Onunla sevişmiyorsun, değil mi? Şu şişme bebekler gibi mi? Sentetik bir partner?"

"Hayır," diyor nefes verirken. "Ben gerçek kadınları severim."

Başımı eğip balmumu Carrie Fisher benzerini inceliyorum.

"Sütyen bakır ve alt kısımların önünde ve arkasında metal bir plaka var." Boynundaki halkaları parmaklıyor. "Zincir ve tasma onu Jabba the Hutt'a bağlıyor."

"Kim?"

Bana ters ters bakıyor. "Leia'yı yakalayan büyük, çirkin bir uzaylı suç lordu. Onu öldürmek için kullandı. Başka sorunuz var mı?"

"Kim olduklarını biliyorum," diyorum savunmaya geçercesine. "Gerçi filmlerini hiç izlemedim. Ben bir tek boynuzlu atım." Ona gülümsüyorum. Sırf bu yüzden.

"Büyüleyici."

"Sen bir ineksin." Huysuz bir inek tanrı. Bunu hep biliyordum. Hoşuma da gidiyordu. Artık hoşlanmıyorum. "Özür dilemeden. Şimdi . . ." Ben yanından ayrılırken sözleri kesiliyor.

Yanından geçerken ofladığını duyuyorum.

duvara monte edilmiş cam kutu-ne . . . ? Geri çekiliyorum. Çantanın içinde, beyaz giysili Prenses Leia'nın posterinin yanında küçük görünen altın bir yılan manşeti var.

O manşet benim. Dokunmak için uzandım-

"Bayan Morgan, lütfen hiçbir şeye dokunmayın."

Parmağımı üzerine koyuyorum, bulaştırıyorum ve sonra arkamı dönüyorum. "Oops." "Beni kışkırtmaya çalışıyorsun."

"Beynin süper harika."

"Kaba olmak için neden çaba sarf ediyorsunuz Bayan Morgan? Benimle ilgili hoşunuza gitmeyen bir şey mi var?" Gözleri bana parlıyor.

Onu dürtmeyi seviyorum. Hem de çok. Biraz çileden çıkarıcı ama içten içe tüylerim diken diken oluyor.

O vahşi bir adam. Gaddar. Bir canavar. Hatırlıyorum.

Ona bilerek gülümsüyorum.

Gözlerini kırıştırıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Daha önce tanıştık mı?"

Biri kapıyı çalar ve kapı açılır, Bayan Texas kafasını içeri uzatır. Kapı aralığında poz verir ve Ronan'a bakar. "Mumları yakmak ve 'Mutlu Yıllar' şarkısını söylemek üzereyiz. Hazır mısın?" Bana soğuk bir bakış atıyor, sonra bileğindeki zarif Rolex'i kontrol ediyor. "Geç oluyor ve bazı konuklar başlamak istiyor."

Sparky'yi alıp kapıya doğru ilerliyorum ve sıvışıyorum. Gerçekten mi? Kendimi toparlamak için ondan uzaklaşmam gerekiyor. İyi bir görüntü çiziyorum ama içimde öfke ve keskin bir hayal kırıklığı kaynıyor.

Annem derdi ki, *öfke sadece üzüntünün dışa vurumudur*. Tanrım. Onu özlüyorum.

"Bayan Morgan. Bekleyin-" diye arkamdan sesleniyor ama ben yokum.

Mutfağa geri dönmenin yolunu bulduğumda - ev bir labirent gibi - Bayan Texas beni yendi ve elinde pastaneden aldığınız süslü bir pasta tutuyor. Üzerinde küçük oyuncular ve stadyumdaki insanlarla özenle detaylandırılmış bir futbol sahası var. "**SENİ SEVİYORUZ KOÇ SMITH**" yazıyor. Başka bir kız mumları yakıyor.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Bayan Texas bana tatlı tatlı soruyor.

Hızlı bir taramayla Ronan'ın tekrar dışarıda olduğunu, etrafının kadınlarla çevrili olduğunu ve sanırım pastanın çıkmasını beklediğini görüyorum. Gözlerimi yakalıyor, yontulmuş yüzünde derinleşen bir kaş çatma. Hayır, bakışma yarışına girmeyeceğim.

Arkamı dönüp Bayan Texas'ın yanından geçiyorum ve ona sırtıyım. "Marla'ya ve Brad'e söyle.

Merhaba."

Bayan Meadows beni fuayeye kadar takip ediyor, yüzünde şaşırtıcı bir sempati ifadesi var, ve yavaşça sönüyorum, omuzlarım çöküyor. "Olay mı çıkardım?"

"O *kadar da* kötü değildi. Onun dikkatini çektin, bu kesin, çoğu kadın için söyleyebileceğimden daha fazlası." Yüzümü inceliyor. "Aranızda bazı uzun duraklamalar ve gerginlikler var gibiydi. İkiniz de aynı dönemde New York'ta yaşadınız. Acaba onunla hiç karşılaştınız mı?"

Ronan'la geçirdiğim geceyi bilmesini isteyeceğim son kişi o. "Asla."

"Ah, anlıyorum, hmm. Her neyse, yarın kahvaltı, sen ve o? Ayarlayabilirim. Sadece arayış düzeltmek için. Belki gelirken biraz tazelenirsin. Biraz makyaj yap."

"Ronan'ın önüne attığın kadınlardan biri olmak gibi bir niyetim yok." Orada bulundum, onu becerdim. Harika değildi.

"Ronan, değil mi?"

Yorgunluk alevleniyor ve çıkmak için ön kapıya doğru ilerliyorum.

"Sonra görüşürüz." Kaşlarını çatı. "İyi misin canım?"

Gerçekten iyi *değilim*.

Ve sadece Ronan değil. Annemin ölümü, Sabine, ev, bir türlü unutamadığım acı dolu anılarla memleketimde olmak, hayatımın tamamen altüst olması. İki iyi işi ve güzel bir daireyi geride bıraktım ve şimdi her şeye sıfırdan başlıyorum. Elbette, bunu daha önce de yaptım ama daha genç ve daha iyimserdim. Blue Belle'in kalıcı olması gerekiyor.

Gülümsemeye çalışıyorum. "Ben iyiyim."

Onu orada bırakıp, hala beni izlerken, bir kadın korosu "Mutlu Yıllar" şarkısını söylerken fuayeden geçip ön verandaya doğru yürüyorum.

Kaldırıma çıkıp Sparky'yi indirirken "Onların iyi bir şeydir," diye mırıldanıyorum. Kuyruğu

seğirerek önümde zıplıyor.

"İyi eğlenceler, hmm?" Ona soruyorum.

Bana bir bakış fırlattı. Kaşları olsaydı, bir tanesi kemerli olurdu.

Pantolonun içinde sıkışıp kaldığını hatırlıyorum ve dudaklarımda bir sırıtma beliriyor. "Sen benim ölüm kalım aracısın, Sparky.

Sonsuza dek ve daima."

Evimize geldiğimde Sabine merdivenlerde duruyordu. Kısa bir şort ve bol bir Bobcats tişörtü

giyiyor. Yüzü annemin bir kopyası, yüksek elmacık kemikleri ve sivri çenesi, değişken ela gözleri.

Uzun, gür ve hafif dalgalı kestane rengi saçlarıyla, beni aptal gibi hissettiren IQ'suyla şaşırtıcı

derecede güzel. Babamız öldükten bir ay sonra doğdu, üç yaşına kadar konuşmadı ve o zaman da

tam cümleler kurdu. Dört yaşında kendi kendine okumayı öğrendi.

Başını eğiyor. "Uzun bir yürüyüşe çıktın.

Neden?" "Bazı komşularla tanıştım." Emiyorlar.

"Antarktika'da yüz yetmiş dokuz gün karanlık var. Büyük bölümü bir mil kalınlığında buzla

kaplı."

Coğrafyaya olan bağlılığı kalbimi kabartıyor. Odasında yığınla kitap var, hepsi de farklı

ülkeler ve yöreler hakkında. "Oraya taşınmak ister misin?"

Elindeki boya kutularını yere bırakıyor ama fazla uzaklaşmalarına izin vermiyor. Benim gibi

o da bir sanatçı ve annemin ölümünden sonra yatak odasını farklı renklere boyamak onun terapisi

oldu. Ace Hardware'e gidip iki günde bir yeni renkler seçiyoruz.

"Hayır. Burası benim doğduğum yer ve burada yaşamak istiyorum." "Şaka yapıyordum."

"Bunu biliyordum." Omuz silkiyor.

"Soğuktan nefret ediyorum zaten." Eylül havasını içime çekiyorum, yakındaki manolya

ağaçlarının kokusunu alıyorum. Cırcır böceklerinin ve kurbağaların tanıdık sesleri etrafımızı sarıyor

ve göğsümdeki gerginliğin bir kısmını gevşetiyor. "Beni bulmaya mı geldin? Konuşmak ister

misin?" Merdivenlerde onun yanına oturuyorum.

Çok konuştuk. *Annem gitti. Ben buradayım. Seni bırakmayacağım. Asla.*

Parmağındaki mücevheri, annesinin ona verdiği altın bantlı beyaz kuvars yüzüğü

ovuşturuyor. Beş yaşındayken yüksek fonksiyonlu otizm teşhisi konulan kız, yüzüğü stres atmak

için kullanıyor. "Çiçekliğe ne oldu?"

"Ah, biri yanlışlıkla üzerlerine sürmüştü." Jeep'i ve koçun partisini kısaca anlatıyorum,

Ronan'la yüzleşmemle ilgili kısmı geçiştiriyorum. Bana üst kattaki odasında kulaklıkla resim

yaptığını söyledi.

"Annem çok kızardı."

Benden *işemeyi* öğrendi. Daha iyisini yapmalı.

"Koç Smith bildiğiniz koçlardan değil," diye

ekliyor. "Oh? Onunla konuştun mu?"

"O benim Dünya Tarihi öğretmenim."

Bay Smith onun kurs listesindeydi. Yüzümü buruşturdum. Okul başlayalı sadece iki hafta

olmuştu ve henüz bir açılış yapmamıştık, ama ... "Bunu nasıl kaçırdım? Bana onun futbol koçu

olduğunu söylemeyi düşünmedin mi?"

"Neden yapayım ki? Herkes biliyor."

Doğru. O biliyorsa benim de bilmem gerektiğini varsayıyor.

"Geçen yıl neredeyse eyalet şampiyonu oluyorduk. Kazanabilirdik ama Huddersfield şampiyon oldu. Futbol

Blue Belle'deki en heyecan verici şey."

"Yine de onun ko olmasını özledim."

"ok fazla boşluğa bakıyorsun," diyor.

"Bunun üzerinde çalışıyorum."

"Sekizinci sınıfta ABD Tarihi dersini aldığımda Koç Mitchell masasına oturur ve bize bölümü okuyup sonundaki soruları yanıtlamamızı söylerdi. Sıkıcı ve anlamsızdı. Sınıf arkadaşlarımla ülkemiz hakkında hiçbir şey öğrendiğini sanmıyorum. Koç Smith bizimle konuşuyor; açıklıyor." Duraksıyor. "Bugün bir iş buldun mu?"

Kasabadaki anaokulunda tam kadro alışıyor, Piggly Wiggly'nin kasiyere ihtiyacı yok, Randy's Roadhouse'da yeterince garson var ve Mini Mart bana fazla kalifiye olduğumu söyledi. O korku yine omurgamdan aşağı kayıyor ve dağınık topuzumu sıkıp kendime güveniyormuş gibi yaparken yutkunuyorum. Sabine'in duyuşal sorunları var, kıyafetlerindeki lastikler büyük bir hayır-hayır ve sosyal etkileşimler onu şaşırtabilir, ancak okuduğum tüm kitapların önerdiğinden daha sezgisel. Belki de kız kardeşim olduğu içindir. Belki de teşhisi ona özel bir psişik süper güç veriyordur. Her ne olursa olsun, ne kadar cesur bir yüz ifadesi takınırsam takınayım endişelendiğimi hissediyor. "Daha iyi olabilirdi ama her şey yoluna girecek," diyorum.

Cadillac'ın anahtarlarını spor ayakkabılarımdan çıkardım. "Canım dondurma istiyor. Sen ve ben Dairy Queen'e gitmeye ne dersin?" şekerini sınırlıyoruz ama menülerinde seçenekler var. "Arkamızda bir araba var ama biz Mighty Morgan Girls'üz ve hiçbir şey bizi Blizzard'dan alıkoyamaz."

"Dairy Queen'den Domuz'a kadar arabayla gidebilir miyiz?"

Ah, Blue Belle'deki eski seyir döngüsü. "Kimin dışarıda olduğunu görmek ister misin?"

Parmaklarını işaretliyor. "Ben bir gencim. Sosyal ilgi alanlarım var. Bugün cumartesi gecesini. Toby'nin arabası var. Onu görebilirim."

"Toby?"

"O bir futbolcu. Oyun kurucu." Sırıtıyor. "Ona benden hoşlanıp hoşlanmadığını sordum, o da evet dedi. Sonra saçıma dokundu ve parmağının etrafında döndürdü."

Hayır. Tanrım. Onu öldüreceğim.

"Tabii ki o bir atlet," diye mırıldanıyorum nefesimin altında. "alışma salonunda birlikte oturuyoruz. Çok seksi biri. Harika kalçaları var."

Benden uzun bir iç çekiş geliyor. "Ah, Sabine. Bana kendimi hatırlatıyorsun." "ıkmak için yeterince büyük müyüm?"

"Ben ... bilmiyorum." On beş yaşıdayken biriyle çıkmama izin veriliyordu, ama şimdi norm nedir? Onu korumak istiyorum ama nasıl yapacağımdan emin değilim.

"On dört yaşıma geldiğimde annem bana bir anatomi kitabı verdi ama cinsel ilişki hakkında ayrıntılı bilgi vermiyordu. Hepsini okudum. Dört yüz altmış sayfa uzunluğundaydı ve resimler vardı. Müstehcen türden değil, sadece diyagramlar. Orgazm hakkında çok az şey vardı. Kadınların orgazm olması daha zor ve benim de sorularım var."

"Ben de onlara cevap vermek istiyorum ama bunu daha sonra konuşabilir miyiz?" "Ne zaman sonra?"

"Bunu düşünmeme izin ver, tamam mı?"

"Bunu düşünmeyi ne zaman bitireceksin?" ok kesin konuşuyor. "Bana bir hafta ver."

Başını sallıyor. "Bir hafta, şimdi başlıyor."

Ayağa kalkıp annemin arabasına doluştuk. O kendini bağladı, sonra bana benimkini hatırlattı.

Aynaları ve onun yardımını kullanarak, bizi engelleyen arabaya çarpmadan gidebildiğim kadar geri gidiyorum, sonra öne çekip direksiyonu bahçeye kırıyorum. Gaza yavaşça basıp ilerliyoruz.

Verandaya çıkıp büyük bir çobanpüskülü çalısının etrafından dolanacağım.

"Thelma ve Louise!" Arabayla bahçeden geçip kaldırıma çıkarken, kaldırıma çarptıktan sonra caddeye inerken sesleniyorum.

"Kim onlar?"

"Kadın yol filmi. Mükemmel. Ne yazık ki yanımızda Brad Pitt yok-oh, ve endişelenmeyin, uçurumdan aşağı sürmeyeceğiz."

"Şaka. Komik." Camını indiriyor ve yıldızlara bakıyor. "Bu sabah uyandım ve annemin gittiğini unuttum. Her şeyin aynı olduğunu sanıyordum; sonra öyle olmadığını hatırladım. Sabahları kahvaltı ederken söylediği gibi Dolly'yi söyleyebilir miyiz? Onun şarkısı-" Sesi kesildi ve uzanıp elini tuttum.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Emin olabilirsin."

Derin bir nefes alır. "Burada olmana sevindim."

"Büyükbaban senin koruyucun olmadığı için mutlusun." "Nane gibi kokuyor ve çok osuruyor." "Ve Phoenix'te yaşıyor," diye ekliyorum.

Başını sallıyor. "Her şey yoluna girecek. Aynı bahçenin farklı çiçekleriyiz ama birlikte mükemmeliz. Annem hep öyle derdi."

Annem bunu Sabine'in teşhisi yüzünden değil, kişilik olarak birbirimize zıt olduğumuz ve aramızda on dört yaş fark olduğu için söyledi. Beni yirmi altı yaşında doğurmuş ve yıllarca başka bir bebek sahibi olmayı denemiş, vazgeçmiş ve sonra kırk yaşında hamile kalmış. Sonra babam çimleri biçerken ağır bir kalp krizi geçirdi.

On beş yıldır sadece ben, annem ve Sabine, yani Güçlü Morgan Kızları varız ve ben de bu düşünceye tutunmaya, annem gibi güçlü olmaya çalışıyorum.

Onunla yaşamak çok zor olacak.

Aynı bahçenin farklı çiçekleriyiz ama birlikte mükemmeliz.

Boğazım kederle, yeterli olmadığım korkusuyla, Sabine'in sözlerinde duyduğum güvenle sıkılıyor.

İyi olacağız.

Belki bunu söylemeye devam edersem doğru olur.

\$ I BQUFS

30 / " /

Rüyalarım beni uyandırıyor, çarpık ve karanlık, ellerim çarşafları sıkarken görüntüler kafamda uçuşuyor: fırtınalı bir gece, yola düşen şimşek, Tahoe'mun bir köprüye çarpması ve ardından setten aşağı yuvarlanması, Whitney'nin çığlığı kulaklarımı deliyor - sonra o kollarımda. Ona yardım etmem, yaşamasına izin vermem için bana yalvardı ve gözlerindeki ışık sönerken hiçbir şey yapamadım. Hatıralar üzerimde geziniyor ve doğrulup titreyen ellerimle yüzümü ovuyorum.

Son zamanlarda burada hiç fırtına olmadı ama bir şey bu rüyayı görmeme neden oldu.

Köpeğim, muhtemelen bir İrlanda kurt köpeği, başını omzuma koyup düşüncelerimi bölüyor. Taşındığım gün arka kapıda belirdi, uyuz, sıska ve çirkindi, tasma yoktu. Sanırım biri onu güzel bir mahalleye bırakmış. Ya da belki de beni buldu. Onu sevdim. "Günaydın, Köpek." Elimi yalıyor, sonra geri dönüp başını benimkinin yanındaki yastığa koyuyor.

Duştan sonra telefonum çalıyor -Lois, Waffle House'da kahvaltı etmek isteyip istemediğimi soruyor ve gelecek hafta Wayne Prep ile oynayacağımız koşu maçına odaklanmamı öneriyor. Mırıldanarak cevap veriyorum, kahvaltıyı reddediyorum ve telefonu kapatıyorum.

Daha sonra, antrenman kıyafetlerimi giyip bir fincan kahve içtikten sonra, başka bir destekçi arıyor ve beni First Baptist'e davet ediyor. "Şehirdeki en büyük kilise," diyor bana, "bu arada kızım çok tatlı ve seninle tanışmayı çok ister."

Çenem gıcırıyor. Eminim öyledir. Kadınlar beni kilitlemek için ağaç kovuğundan çıkıyorlar.

Aşağı.

İnsanlar beni seviyor, ama bir defans oyuncusundan daha acımasızlar. bana bir kız arkadaş bulmaya geliyor.

Köpek bana çarpıyor, Fransız kapılarına doğru koşup havlarken neredeyse beni yere seriyordu. Onu susturuyorum ve bakışlarını havuza doğru takip ediyorum ve bir şezlongun üzerinde duran çıplak bir kedi görüyorum. O şey bir ölüm perisi gibi çığlık atıyor. Köpek hırlıyor, ben de onu geri itip dışarı çıkıyorum. Kedi yanıma gelip bacaklarımın arasına sürünüyor. Sonra camdan Köpek'e bakmak için Fransız kapılarına doğru koşuyor. Cesur küçük piç. Onu buruşuk pembe derisinden tutup kaldırıyorum - cehennem kadar garip- ve süslü tasmağını okuyorum.

"Merhaba Sparky," diyorum karanlık bir ses tonuyla.

Onu kolumun kıvrımında tutuyorum ve ben plastik bir kap almak için havuz evine giderken kaçmak için kıvranıyor. Nova'yı arayabilirdim -cep telefonu tasmanın üzerindeydi- ama o buraya gelene kadar kaçabilirdi.

Kediyi çöp kutusuna yerleştiriyorum, nazikçe, üstünü açık bırakarak. Kolayca girmiyor ve

kolumu tırmalıyor, uzun bir çizgi halinde kan fışkırıyor. "Sen küçük bir pisliksin," diyorum ona, bir yandan da kaşlarımı çatıyorum.

Blue Belle'e geldiğimden beri bana dudak bükten *tek* kişi. *Kendini beğenmiş pislik*. Gerçekten de öyle. Genç ve küstah olduğum zamanlarda bile kimse bana kibirli demeye cesaret edemezdi.

Kabı kaldırıyorum ve mahallenin kaldırımına açılan kapıya doğru ilerliyorum. Onun evi koyumuzdaki en küçük ev, biraz köhne ama büyüleyici, soluk krem rengi tuğlalar, yumuşak mavi panjurlar ve geniş bir taş ön sundurma. Garaj yolunda soluk pembe bir Cadillac var. İçinde Bayan Morgan'ı görürdüm, uzun boylu, siyah saçlı bir kadındı. Taşındığım hafta bana çilek reçeli getirmişti ve etkileşimlerimiz bu kadarla sınırlı kalmıştı.

Ön verandasına varıyorum, sonra çiçek tarhlarında duraklıyorum, çenem gıcırıyor. Jenny Lanet olsun. Tuck'ın bir tanıdığı, onunla geçen yıl Teksas'a taşınmadan birkaç ay önce tanıştım.

Eğilip onun doğum günü bitkileri olan iki uzun çalıyı kontrol ederken göğsümden uzun bir iç çekiş geliyor. Jeep'in yükünü onlar çekmiş, sapları eğilmiş, parlak yaprakları malçların üzerine dökülmüştü.

Dün gece herkes gittikten sonra Nova'nın sözlerini birkaç kez tekrarladım, uyuyamadım. Uykusuzluk olağan bir durum ama bu farklı hissettirdi. Sabah iki sularında Köpek'i yürüyüşe çıkardım ama hava kaldırımından çiçek tarhlarını göremeyecek kadar karanlıktı. Yarım saat boyunca orada durup komşumla karşılaşmanın beni neden huzursuz ettiğini anlamaya çalıştım. Güller yüzünden suçluluk duyduğuma karar verdim. Eve geldim, Google'da *sarı gül ağaçlarını aradım* ve bir saat boyunca tavşan deliğine daldım.

Onu geride bırakıp kapıya sertçe vuruyorum. Kapı yavaşça açılırken evden Dolly Parton'ın "Jolene" şarkısı geliyor. Onu içeri alırken göz kapaklarımı indiriyorum. Dağınık uzun sarı saçlar, bir tarafı düzleştirilmiş. Uykulu gök mavisi gözler. Yanağında salya.

Uzun boylu, belki beş-sekiz yaşında, üzerinde erkek boxer'ına benzeyen bir şey ve beyaz bir atlet var. Karnının bir kısmı açıkta, bronzlaşmış ve tonlanmış, boynunda pembe tüylü bir boa var. Dudaklarım titriyor; sonra kumaşın arasından dik ve sert meme uçlarını gördüğümde donup kalıyorum. Yüzüne doğru ilerlemek için kendimi zorluyorum. Elindeki kahveden yavaşça bir yudum alıyor, yüzünde sıkılmış bir ifade var, ama burnunun alevlenmesini ya da yavaş, sabit bir şekilde verdiği nefesi kaçırmıyorum.

Kapı pervazına yaslanmış, bir salatalık kadar soğuk ve sesi dün gecedен beri kalınlaşmış, yavaş bir Teksas tonu. "Tanrım. Ronan Smith evimde. Görüşmeyeli uzun zaman oldu, gerçekten, tahmin bile edemezsin. Ev kedisi yakalamak futbol koçu olarak iş tanımının bir parçası mı?"

Ağzı iyi laf yapıyor.

"Bu çirkin şeyi İrlanda kurt köpeğimin yemesinden korkuyordum."

"Huh." Zarafetle ve *umursamaz* bir tavırla hareket ederek uzun bacaklarıyla verandaya çıktı, kahvesini açık havadaki sehpanın üzerine koydu ve sonra elimden çöp kutusunu aldı. Yüzünü şeffaf plastiğe dayadı ve bebek sesiyle konuştu: "Zavallı küçük Sparky, büyük kötü futbol koçu tarafından yakalandı."

Pençesini kaldırıp "Yardım edin" diye miyavlıyor.

"Çirkin değil; Rus kökenli sevimli bir Donskoy," diyor, aksanı gitmiş, sesi düzleşmiş. "Sevecen, zeki ve korumacıdırlar. Onlar kedi dünyasının köpekleri."

"Beni tırmaladı." Ona ön kolumdaki kurumuş kanı gösterdim. "Tıbbi yardım için destek ekiplerini arayalım mı?"

Yani. Böyle olacak, ha? Pekala. İyi. Dün gece hıyarlık *ettim*. İyi bir sebebim vardı. Doğum günümü Skeeter ve bazı koçlarla Randy's Roadhouse'da futbol izleyerek geçireceğimi sanıyordum. Bunu bir saat kadar yaptık; sonra kısa kestiler ve bir ev dolusu insanın yanına döndük. Sonra Jenny

geldi -sürpriz bir şekilde- havuzda benimle birlikte kızları gördü ve sinir krizi geçirdi. Yirmi iki yaşında bir model olan Jenny, New York'taki yalnızlığa çok az kadının göğüs gerdiği gibi göğüs gerdi. Buraya taşındığımda ona uzun mesafenin benim için uygun olmadığını söyledim, ama sonra aşık olduğunu iddia etti ve Blue Belle'de görünmeye başladı.

Havuzdan çıktıktan sonra Jenny'yi ofisime götürdüm ve orada Wall Street'ten bir adamla çıkmak için beni terk ettiğini açıkladı. Ona iyi şanslar diledim; sonra yukarı çıktı, bıraktığı elbiseyi buldu ve hışım la çıktı.

Nova mutfağında belir diğ in de o olayın etkisinden yeni kurtulmuştum. Geleceğ in Bayan Smith'i için başka bir aday olduğunu düş ü ndüm.

"İlginiz için teşekkürler. Yaş ayacağ ım." Ellerimi Nike ş ortumun ceplerine sokuyorum, sonra fikrimi değ iştir ip gömleğ imin yakasını çekiştiriyorum. Hâlâ seğ irirken ş apkamı baş ımdan aş ağı ya doğru çekiş yorum ve ona yara izsiz profilimi göstererek bakış larımı kaçır ıyorum. Bu bir alış kanlık haline geldi - kibirli olduğ ımdan değ il, ama çirkin olduk larını biliyorum.

"Senin köpek-kedin benim arka bahç emdeydi," diyorum sertçe. "Sparky'ye daha iyi bakmalıs ın."

"Evin arkasında eski bir köpek kapısı var. Ben kalkmadan önce kaçmış olmalı." Çöp kutusunu yere bırak ıyor ve Sparky dış arı fırl ıyor, açık kapıdan içeri giriyor ve sonra ön pencerelerden birindeki sandalyenin arkasına atlı yor. Kendini beğ enmiş bir bakış la bize bak ıyor.

"Saç ları olmadan çok etkileyici," diye mırıldan ıyor. "Bu küçük pisliğ i seviyorum. Acaba kakasını yapmak için sizin eve mi gitti? Bu senin için iyi olurdu."

Kaş larımı çattım. "Sanırım dün gece yanlış bir baş langıç

yaptık." "Hmm, ondan önceydi."

Öfk elendim. "Pythons hayran ı değ ilsin,

ha?" Yüzünde tereddütlü bir ifade

beliriyor.

Doğ ru. Lois, Pythons'ın rakip takım ının oyun kurucusu Zane Williams'la çıkt ığından bahsetmiş ti. Onunla oynadım ve onu yendim. O benim kalibremde değ il. Ya da eskiden olduğ u gibi.

"Sen ünlüsün," diye düş ünüyor. "Buraya nasıl geldiğ ini anlayamıyorum. Destek kulübünün özel bir uçağ ı ve tonlarca paras ı olduğ unu biliyorum ve bazı harika koç larımız oldu, ama ... sen?"

"Bir arkadaş ım ş u anki müdürle aynı üniversiteye gitmiş ti. Teklif etti ve ben de Teksas futbolunu seviyorum." Taraftarlar çok sadık, çocuklardan hoş lanıyorum ve başka bir teklif almadım.

Ve . . . Yeni bir baş langıca ihtiyacım vardı. Yeni bir odaklanma. Berbat ettiğ im her ş eyden uzakta.

Ayaklarımın üzerinde kayıyorum, gözlerim yine onun üzerinde geziniyor, o pembe dudaklara takılı yor, alttaki daha dolgun, üstteki derin bir V. Bir erkeğ in ezmek isteyeceğ i türden bir ağı z-

Kaş larım çatıldı. Bir ş ey-

Çevresel görüş üm Melinda'nın Mustang'inin koyumuza giden ana caddeye çıkt ığı nı yakal ıyor. Nefesimin altında küfrederek Nova'nın verandasını çevreleyen taş ın arkasına eğildim.

Baş ını iki yana sall ıyor. "Sorunlarınla yüzleş men gerekir, onlardan kaç man değ il. Bu da kadınlarla yaşad ığın iletişim sorunlarından biri mi?"

"Benim sorunlarım yok," diye homurdan ıyorum. Sadece Melinda'yı görmek istemiyorum. Dün gece bana tutkal gibi yapış tı, hatta kalıp partinin dağ ınıklığı nı toplamakta ısrar etti, gece yarısına kadar gitmedi. Kapımda kollarını bana doladığ ında rahatsız edici bir an oldu, sonra bir öpücük için yüzünü eğ di. *Jenny için çok üzg ünüm Ronan. Bana ihtiyacın olursa buraday ım.*

Nova kahvesinden yavaş ça bir yudum al ıyor. "Noel'e kadar bir niş an, ardından da bir bahar düğ ünü olacağ ını tahmin ediyorum. Porselenleriniz klasik beyaz, tencere ve tavalarınız paslanmaz çelik olacak."

"Kimse evlenmiyor. Nerede ş imdi o?" Çömeldiğ im yerden bacağ ıma bir sanc ı saplanırken söylüyorum.

"Bizim sokağa sapıyor. Üstü açık, saçına bir eşarp bağlamış ve kocaman bir güneş gözlüğü takmış. Dün geceki pantolon takımını gördün mü? Harikulade."

Benden bıkkın bir ses geliyor. "Fark etmedim." Ama . . . Johnny'sindeki Nova'yı fark ettim.

Nakit gömlek. Joggers'ının altındaki kıvrımları, yüzünün ince hatlarını, durgun hareketlerini gördüm. Mutfakta arkasını döndüğü an ... gerildim.

"Britney Spears'ın arabasından gelen sesi duyuyorum. Evet." Boa'sını çeviriyor, sonra birkaç ölçü "Oops! . . . I Did It Again." şarkısını söylüyor. Durdu ve bana meraklı bir bakış attı. "Onunla yatıyor musun?"

"Ne? Hayır!" Uzun ve mağdur bir iç çekiş göğsümü terk ediyor. Blue Belle'den kimseyle ilişkiye giremem. Kimseyi yönlendirmek istemiyorum. "Lois bana bir şeyler ayarlamaya çalışıyor. Planlarından habersiz değilim."

"Hmm." Sokağa bakarken en üst basamağa oturmak için hareket ediyor, bana profilini veriyor ve gözlerimin kesintisiz olarak yüzünde dolaşmasına zaman tanıyor. Soluk sarı saçları, güneşin bal rengi röflelerini yakalamasıyla omuzlarından düz bir şekilde sarkıyor. Uzun koyu kirpikleri, kanatlı kaşları, düz burnu

...

"Garaj yoluna giriyor. Ona burada olduğunu haber vereyim mi?"

Gözlerimi ona diktim. "Sadece ne yaptığını söyle."

"Gerçekten mi? Eskiden radyo işi yapardım. Ben her işi yaparım aslında; kafama koyarsam hemen her şeyi yapabilirim. Sesim oldukça iyidir."

Kaşları çatıldı. "Tamam mı?"

Evime bakıyor, sonra boğazını temizliyor. "Çarpıcı bir kızıl saçlı evin ön kapısına doğru yürüyor ve kapıyı çalıyor, bekliyor, sonra tekrar çalıyor. Elinde Dunkin' Donuts'a benzeyen bir kutu tutan kadın saatine bakıyor ve topuklarına vuruyor, belli ki koçun lüks evine girişinin reddedilmesini beklemiyor."

"Lüks demezdim-"

"Bu Teksas güzellik kraliçesi caymıyor ve kapı ziline doğru ilerliyor." "Play-by-play mi? Gerçekten mi?" Ona ters ters baktım.

"Annem her zaman ilk başta başarılı olamazsan, daha fazla ses çıkarmaya çalış derdi. . . ve bekle . . . kapı ziline tekrar basar. Ve tekrar." Gözlerini kırıştırıyor. "Bu doğru; Teksas'ın kibarlık kurallarını çiğnedi ve zili üç kez çaldı. Süslü püslü koçla konuşmayı planladığı şey önemliydi ve bekleyemezdi. Onun çöreklerini yemesini istiyor, millet."

"Sen delirmişsin. Ne tür bir radyo-"

Gözlerini bana dikti. "Futbolu seven kadınlar hakkında bir talk show'du, bilmen gerekiyorsa. Maç özetleri yapıyordum. Çok para kazandırmıyordu ama eğlenceliydi." Bakışları eve geri döndü. "Bekle, bu ne? 3M Şirketi tarafından yapılmış sarı bir yapışkan not çıkarıyor."

"Uyduruyorsun-"

Nova "Sessiz ol" diye elini kaldırıyor ve devam ediyor. "Louis Vuitton'undan bir kalem çıkarıyor - ki bu muhteşem, her yerde bulamayacağınız sınırlı sayıda üretilenlerden biri - ve bir mesaj yazıyor, muhtemelen mesajla söylenebilecek bir şey, ama bu güzel adam mıknatıs kişisel dokunuşun en iyisi olduğunu düşünüyor gibi görünüyor. Notunu yazdı ve şimdi yerleştiriyor ... bekle . . . hayır, geri çekiyor. Gururu ayağa kalkmış. Aferin kızıma. Koç'un kasabanın evlatlık gözde oğlu olduğu açık olsa bile peşinden gitme tatlım. Çok yakında ona bir Escalade alacaklar-"

Daha iyi bir pozisyon buldum ve duvarla çevrili verandaya yaslandım.

"Ve ... işte bu, millet. Evden uzaklaşıyor. Duruyor, dönüyor! Geri dönecek mi? Hayır. Güzellik başarısız oldu ve evi terk ediyor. Suratını asarak arabasına varıyor. Tüh. Sevgilisi nefis bir iyiliği kaçırdı-"

"Sevgilisi değil," diye mırıldandım.

"Eşarbını tekrar başına takıyor. Arabaya binmek için dönüyor-bekle-dönüyor ve . . . lanet olsun . . . bana el mi sallıyorsun?" Nova oturduğu yerden kalktı ve ona bir el salladı, bir gülümseme gönderdi

yüzüne sıvanmıştı. "Lanet olsun. Arabasında. Hedef: benim evim."

İnledim. "Ona burada olduğumu söyleme. Lütfen."

Saçlarını kabartıyor, sonra yüzündeki salyaları ovuşturuyor. "Nasıl görünüyorum?"

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum, atletinin içindeki göğüslerinin kıvrımlarında oyalanıyorum. "Sanırım biliyorsun." Ateşli.

"Keyifli bir şekilde dağınık mı?" Omuz silkiyor. "Bu bana Jimmy Lockhart'ı dolabımda sakladığım zamanı hatırlattı. Penceremden içeri girmişti, sessiz olmaya çalıştık ama yanlışlıkla komodinin üzerindeki lambayı devirdi. Onu kıyafetlerle ve doldurulmuş hayvanlarla kapattım. Annem beni kontrol etmek için odama girdiğinde neredeyse altıma işiyordum. Tabii ki Jimmy'yi *severdim*. Harika bir kişiliği vardı. Sen sevmiyorsun." Ayağa kalkıyor ve atletini düzeltiyor. "O burada. Sıkı dur, Süslü Pantolon."

Ve çıplak ayaklarıyla verandada yürürken gözümün önünden kayboldu.

Sözlerini yakalayamayınca, neler olup bittiğine bir göz atmak için kenara yaklaşıyorum. Ayağım bir şeye çarpıyor - lanet olsun - ve döndüğümde ileri geri sallanan bir saksı görüyorum, tel bir bitki standının üstünde turuncu bir saksı. Tutmak için uzanıyorum, ama saksı verandanın üzerinden devriliyor ve aşağıdaki çimlerin üzerine bir gümbürtüyle düşüyor.

"Neydi o?" Melinda sorar, sesi yükselir. "Bitkiniz düştü." "Sparky.

Bitkileri itip kakmaya bayılır."

"Penceredeki o değil mi?" Melinda soruyor.

Kahretsin. Ön pencereye bakıyorum ve sandalyenin arkasındaki kediye görüyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve "*Busted*" diyor.

Nova boğazını temizler. "Evet, şey, görüyorsunuz, bir sürü kedim var."

"Hepsi bunun kadar vahşi mi?" Melinda sorar.

Nova, Sparky'nin kedi dünyasının köpeği olduğu hakkındaki konuşmasına devam ediyor ve ben bir kahkahayı bastırıyorum. "Verandanda biri mi var?" Melinda soruyor.

Nova öksürüyor. Bir kere. İki kez. "Hayır. Ben öksürdüm. Sanırım grip oldum. Çok yaklaşmamalısın."

"Grip mevsimi değil."

Nova öksürür. "Asla bilemezsin. Özür dilerim. Gitseniz iyi olur."

Sonunda Mustang'in motoru canlanana kadar aralarında daha fazla mırıltı duyuyorum.

Radyo Britney'nin sesini açıyor, sonra Britney uzaklaşırken sesi kısılıyor.

Nova verandasına tırmanıp yanıma otururken, "Benim hasta, çılgın bir kedi kadın olduğumu düşünüyor," diye homurdanıyor. Bacak bacak üstüne atıp dirseklerini kalçalarına dayıyor, ellerini çenesinin altında birleştirip bana bakıyor. Yara izlerine bakmıyor - hayır, gözleri benimkilere kilitleniyor ve gitmesine izin vermiyor.

"Bana bir petunya borçlusun," diyor. "Diğer taraftan, Melinda dün gece arabamın arkasına park ettiği için özür diledi ve bir daha yapmayacağına söz verdi. Söylediğine göre, buraya sık sık gelecek ve araba yolunu kullanacakmış. Ayrıca, babası sana bayılıyor. O bir destekçi, değil mi? Eskiden futbolcu olduğunu hatırlıyorum."

Başımı salladım.

"Bana da bir kedi almalısın. İnsanlara yalan söylemekten nefret ediyorum."

Onun pozisyonunu taklit ediyorum ve yüzümü ona dönüyorum. Bir kuşun cıvıltısını, bir ağaçkakanın takırtısını, bir arabanın sesini duyuyorum ama hepsi kayboluyor.

Etrafımızda garip bir gerginlik var, hava yoğunlaşıyor.

Gözlerini benden kaçırarak konuşmayı kesiyor. "Sparky'nin bir arkadaşına ihtiyacı var. Seni

uyarıyorum; pahalılar.

Bir tane seçeceğim, tamam mı?"

"Elbette. Yardımınız için teşekkürler."

"Seni kıvrandırken görmek hoşuma gidiyor," diye mırıldanıyor. "Neden?"

"İntikam." Nefesinin altında bir şeyler mırıldanırken boynundan yüzüne doğru yavaşça bir kızarıklık yayılıyor.

"O da neydi?"

Boğazını temizliyor. "Sadece... hayatın komik bir mizah anlayışı var."

Daha detaylandırmasını isteyemeden telefonum Steve Miller Band'in "Take the Money and Run" şarkısının nakaratıyla patladı.

"Bana bir dakika müsaade edin." Ayağa kalktıktan sonra sesimi alçaltarak verandanın diğer ucuna doğru yürüyorum, sırtım Nova'ya dönük. "Reggie. Selam dostum. Uzun zaman oldu. Benim için neyin var?"

Sert bir kahkaha atıyor ve ben onu Manhattan'daki yüksek binasında, U şeklindeki devasa masasında, arkasındaki duvarda kolunu atletlere doladığı resimlerle hayal ediyorum. Spor dünyasının en büyük menajerlerinden biri olan bu adam çalışmayı hiç bırakmıyor. "Podunk, Texas'ta işler nasıl gidiyor? Kendine kovboy çizmeleri aldın mı? Aslında bunu görmek isterdim."

"Bu Blue Belle, ve hayır, bende hiç yok."

"Yazık. Lise işi nasıl gidiyor? İlk maçınızı kazandığınızı duydum. Oyun kurucun iyi görünüyor. Kaç yaşında?"

Reggie'ye haberleri takip etmek, keşif yapmak düşer.

"Bu Toby olmalı. On yedi yaşında. Sana neler oluyor?" diye sordum.

"Olası bir üniversite işi için bir ipucu buldum. Stanford hakkında ne düşünüyorsun?" "Kaliforniya. Güneşi seviyorum. Ne işi?"

"Oyun kurucu koçu. Dunbar'ın orada kazandığı para yarım milyon ama söylentilere göre personelden biri tarafından kokain kullanırken yakalanmış. Geçen yıl uyuşturucu suçundan tutuklanmıştı ve takım bunu görmezden gelmişti ama bu ikinci kez oluyor ve rehabilitasyona gireceğini, sonra da belki istifa edeceğini düşünüyorum. William Hite baş antrenör, onu tanıyorsunuz ve inanılmaz biri. İsminizi bir telefon görüşmesinde söyledim ve geçici bir ilgi oldu ama bunu gizli tutmamız gerekiyor."

"Hmm."

"Köklü bir futbol geleneği olan prestijli bir okul. Beyaz ve kırmızının içinde harika görünürsünüz."

Yüzümü buruşturuyorum. Mesele para değil. Pythons'la yılda yirmi beş milyon kazandım. Finansal durumum ömür boyu hazır. Ve Hite harika bir koç, ben de öyle olmak istiyorum. Sorumlu olmak, bir takımı kontrol etmek, onu şekillendirmek ve benim yapmak istiyorum. *Onun* işini istiyorum. Uzun bir nefes veriyorum. Tekliflerin yağmasını beklemiyorum -kendimi üniversite düzeyinde kanıtlamamışken değil- ama adımın bir itibarı var ve her zaman umut edebilirim.

Aceleyle devam ediyor. "Aradığınız şeyin bu olmadığını biliyorum. Yetkili olmak istiyorsun ve birileri seni kapacak ama bunu adım adım yapmalıyız. Hite beni ararsa Stanford hakkında ne hissedersin?"

"Bunu düşünmem gerekiyor. Takımımı sezon ortasında bırakamam." Ayaklarımı verandaya sürttüm. "Hislerini dışarıda tut. Başka bir şey duyarsan bana haber ver."

Telefonu kapattım ve arkamı döndüm. Nova bir adım ötede duruyordu.

"Demek Bayan Meadows haklıymış," diyor. "Söylentiler doğruymuş. Ayrılmak istiyorsun. O kadın gerçekten her şeyi biliyor."

"Kulak misafiri olmayı seviyor musun?"

"Tüm güneyli kadınların erkenden öğrendiği bir ders." Zarif bir omuz silkiyor. "Yakalanmak umurumuzda değil."

Çenem patlıyor, hayal kırıklığım artıyor. Merdivenleri tırmanmak istiyorum. Bir hedef belirlediğimde, tüm dikkatimi ona veririm. Geçen yıl neredeyse eyalet şampiyonu oluyordum ve bu yılki hedefim o kupayı almak, ardından üniversite ya da profesyonel olarak daha yüksek bir seviyeye çıkmak. Kariyerimin geri kalanında lise koçluğu yapmayı hiç planlamamıştım.

Ama bunu onunla tartışmayacağım.

Öfkelendim ve kollarımı kaldırdım. "Tamam. Çiçeklerini kontrol edeceğim, belki değiştiririm. Buraya bunun için geldim -kedinizi teslim etmenin yanı sıra! Sonra sizi rahat bırakacağım."

Neredeyse ayak parmağımıza gelene kadar bir adım daha yaklaşıyor. Bir parmağını göğsüme bastırırken yeşil elma kokusu etrafına yayılıyor. "Hayır, değilsin, Süslü Pantolon. Ben öyleyim. Onlarla ne yapacağını bilemezsin." Sönüyor, omuzları çöküyor. "Artı, onların yeri doldurulamaz. En azından güllerin. Onlar benim için bir anlam ifade ediyor." Bir adım geri çekilirken gözleri duyguyla parlıyor.

Kahretsin. Şapkamı çıkarıp ellerimi saçlarımda gezdirdikten sonra kasketimi tutarken hayal kırıklığım azalıyor. Kederi bilirim, ölümle boğuşurken herhangi bir hatırlatıcıya tutunmak istediğinizde hissettiğiniz o duyguyu. Whitney'in yüzüğünü bir yıl boyunca boynumda taşıdım.

Doğru kelimeleri arıyorum. "Duygularını incittim. Yanlış bir şey söyledim. Tabii ki onların yeri doldurulamaz ve sen de onları korumak istersin. Özür dilerim."

Bana şaşkın bir bakış atıyor, sonra alt dudağını çiğniyor. "Doğru. Anlıyorsun."

"Evet. Birini kaybettim." Enkazım haftalarca haberlere çıktı; ayrıca Zane'le çıktıysa, bildiğini varsayıyorum.

Caddenin karşısında bir şey dikkatini çekiyor ve bir inilti duyunca gözleri parlıyor. "Uh-oh. Bayan Meadows bizi gözüne kestirdi."

Lois, mavi çiçekli elbisesi, topuklu ayakkabıları ve Stetson şapkasıyla arabasına doğru yürürken elinde çantasıyla ön verandada durmaktadır.

"Hey, hepiniz! İkinizin iyi geçinmesine sevindim!" diye sesleniyor. "Bana aldırmayın. Siz konuşmaya devam edin!

Birbirinizi tanıyın! Eğer gelmek istersen ben kiliseye gidiyorum!"

"Belki bir dahaki sefere, Bayan Meadows!" Nova parlak bir şekilde söylüyor.

Lois gümüş Mercedes'ine biner ve geri geri gider, sonra yüzünde memnun bir gülümsemeyle yavaşça uzaklaşır.

"Harika. Şimdi seni bana itecek," diye mırıldanıyorum. "İyi ki ilgilenmiyorum," diye tersliyor. "Aynen," diyorum şapkamı çarparak geri takarken.

Evin içinden bir kadın sesi Nova'nın adını seslenir; ardından Sabine kapıya gelir, şort ve bol bir tişört giymiştir. Elinde bir spatula ve boynunda mor bir boa var. Bana şaşırmamış bir bakış attı. "Merhaba, Koç Smith. Krep için mi geldiniz? Birkaç tane daha yapabilirim. Glütensizler."

"Hey, Sabine," diyorum gülümseyerek.

"Kalmıyor," diyor Nova çenesini yukarı kaldırıp gözlerini bana dikerek. "Sadece Sparky'yi getirdi

ev."

Nefes veriyorum. "Tamam. Sonra görüşürüz." Hareket ettiğimde elim Nova'nınkine değişiyor ve

Tenimde bir his dalgalanıyor, vücudum geriliyor.

Tuhaf. Dün gece ona ofisime kadar eşlik ettiğimde de aynı şey oldu. Ondan sonra mesafemi korumaya özen gösterdim ama . . .

Merakım beni yiyip bitirmeden önce kaldırımına varıyorum ve durup onun arkasını dönmesini, kalp şeklindeki kıcının evin içine doğru sallanmasını izliyorum.

O. Öyle. Çok güzel.

Ve lanet olsun.

Mutfakta arkasını döndüğü andan beri, yüzü ulaşılamayacak bir anı gibi beni kışkırtıyordu.

Yıllar boyunca kadınlardan hoşlandım ve bu cinsel etkileşimlerin çoğu zihnimin arka planında kaybolma eğiliminde. Bir de kafanızda gerçek bir yer kaplayan, asla unutamayacağınız şekilde tepki verdiğiniz bazı kadınlar var.

Yüzlerini hatırlayamasanız bile. . . O

karıncalanmalar . . .

Sonra . . .

Uzun zamandır görüşmedik. Gerçekten, hiçbir fikrin yok.

Sonra intikamdan ve hayatın ne kadar komik bir mizah anlayışı olduğundan bahsetti ... Ve o gür dudaklar.

Leia'nın manşetine olan hayranlığı.

İzlerimde durdum, ellerim kenetlendi.

İmkânı yok. Hayatta olmaz.

İhtimaller nedir? Sadece fikir bile imkansız!

Kaldırımda yürürken telefonumu çıkarıp partiden haberi olan kişiyi arıyorum. Tuck üçüncü çalışta cevap veriyor, sesi halsiz. "Ronan?" Kumaş hışırtılarının sesini duyuyorum. "Dostum. Daha yeni uyandım." Duraksıyor. "Siktir, doğum günün kutlu olsun. Kaçırdım. Berbatım!" diye sesleniyor, sonra tekrar küfrediyor, birkaç kez. "Bugün sana kocaman bir meyve sepeti gönderiyorum! Tanrım! Bu ilaçlarla beynim pelte gibi oldu!"

Kıkırdıyorum. "Bileğin nasıl?" Geçen hafta antrenmanda kırdı.

"Acıyor," diye inliyor. "Bir süreliğine dışarıdayım. Can sıkıntısından yavaş yavaş ölüyorum. Tekila ve striptizci gönderin, hemen! Daha da iyisi, bir ara ver ve beni görmeye gel. Çirkin yüzünü özledim."

Gülüyorum. "Sen bir bebedisin. Neşelen biraz. Biraz konuşabilir misin?"

"Pekâlâ." Homurdanmaya başladı. "Kalkmama ve kahveyi çalıştırmama izin ver. Topallamam lazım, o yüzden sıkı dur." Beni beklemeye alıyor ve ben onu Manhattan'da yıllardır paylaştığımız geniş dairesinde topallayarak yürürken hayal ediyorum. İlk günden beri birbirimize bağlıydık; ben ciddi olan, o parti çocuğu. Uyandığımda ve hayatım için bir plan yaptığımda yanımdaydı.

Kahvesini yapıyor, sakatlığından şikayet ediyor. Genç ve taze bir uzun forvet olan River Tate'ten yakınıyor, sonra bana aşk hayatından bahsediyor, sesi yükseliyor. Son kız arkadaşı onu bir kemancı için terk etmiş. Bu konuda hayıflanıyor, sonra uzun uzun iç geçiriyor.

"Senin neyin var?" diye soruyor.

Evime ulaşıyorum ve yüzümü mahalleye dönüyorum, bakışlarım yandaki evde. Hasır salıncağa oturuyorum ve elimi pürüzsüz ahşabın üzerinde gezdiriyorum. "Pythons partisinin olduğu o geceyi hatırlıyor musun? Son gittiğim partiyi?"

"Burbonu su gibi içiyordun, evet, hatırlıyorum." "Prenses Leia'yı hatırlıyor musun?"

Sonra bir süre sessizlik oldu: "Bu konu hakkında hiç konuşmadık. Sen ısrar ettin. Ne olduğunun beni ilgilendirmediğini söyledin."

Seks hayatımı tartışacak biri değilim ama bu olay özellikle zordu. Bir nefes verdim. "Doğru. İşler değişti. O partiye geldi çünkü orada olacağımı biliyordu. Beni arıyordu. Bunu hatırlıyor musun?"

"Hmm, doğru. Belki de. Kim bilir? Sadece yanlış balo salonuna girdiğini düşündüm.

İnsanların sürekli giyindiği şu cosplay partileri var ya. Sen hiç yaptın mı? Giyinmek.

Luke Skywalker gibi kılıç sallamak mı?"

"Bu bir ışın kılıcı ve hayır, bu benim işim değil. Ben sadece bir koleksiyoncuyum." Salıncaktan kalkıp verandanın etrafında dolanıyorum. "Onu bana sen gösterdin."

"Onu herkes gördü ama belki de ben sana göstermişimdir, hatırlamıyorum." "Benimle iddiaya girmek için ısrar ettin."

"Ki hiç tahsil edemedim çünkü sustun ve bana hiçbir bilgi vermedin." Sesinde bir temkinlilik var, bu da demek oluyor ki. . .

Verandanın basamaklarına oturup bağlantılar kurdum. "Ona orada olacağımı söylemişsin. Kabul et." Bir parçam hep şüphelenmişti ama bununla uğraşmak istemediğim için boş verdim.

Bir nefes veriyor ve otururken sandalyenin arkaya süttüğünü duyuyorum. Bir elini kumral saçlarında gezdirdiğini, belki de uçlarını çektiğini hayal ediyorum. "Sorman çok uzun sürdü. Tabii ki onu gönderdim. Hayatına devam etmen gerekiyordu."

"Kahretsin. Biliyordum-"

Devam ediyor. "Ve bana kızma, çünkü ben senin dünyadaki en iyi arkadaşımın ve sana göz kulak oluyordum, aklını başına getirmeye çalışıyordum-"

"Tiradını kes; kızgın değilim."

"Ondan sonra farklıydın," diyor Tuck birkaç dakikalık sessizliğin ardından iç çekerek. "İçmeyi bıraktın. Sağlıklı oldun."

"Onunla çıktın mı?" Tuck kadınları bira içen bir öğrenci birliği çocuğu gibi gözden geçiriyor. Aşık olur; kadınlar onu terk eder, genellikle ona bağlanmaktan vazgeçerler; ve sonra bir sonrakine geçer.

"Hayır."

"Peki... detaylandır. Nasıl oldu bu?"

"Çok kızgınsın!" İnliyor. "Birinin benimle derdi olduğunda buna dayanamadığımı biliyorsun. Her şeyi berbat ettim. Bir anne gibi her şeye burnumu soktum ve şimdi de sen."

"Sadece bana kim olduğumu söyle."

Dilini şaklatıyor. "Bir bakalım. Adı, bok ... Baller'da çalışıyordu, eskiden takıldığımız barda. Hatırladın mı? İçeri girmek için üye olman gerekiyordu?"

"Hayır." Son birkaç yıldır barlarda takılmıyordum. "O zaman

Whitney'le görüşüyordun."

"Doğru. Bu kızla orada mı tanıştın?"

"Evet, barmenlik yapıyordu. Muhteşemdi, şöyle bir baktım ve düşündüm ki, *Ronan bekâr olsaydı, bunun üzerine atlardı.*"

"Hmm. Kesinlikle ona asılmışsın."

"Beni geri çevirdi. Garip, değil mi? Yani, ben harikayım, ama konudan sapıyorum... her neyse, bir gece barda televizyonda bizim maçlarımızdan biri, son Super Bowl galibiyeti çıktı ve o da gerçekten maça ilgi duydu. Konuşmaya başladık ve belki sarhoştum ama aklıma gelmiş geçmiş en iyi fikir geldi."

"Onu Leia gibi giydir ve partimizi bas." Başımı salladım. "Ona bir replik ezberletmişsin."

Homurdanıyor. "Sen söyleyince saçma geliyor ama ben zekiyim. Bu kıyafet bana iki bin dolara mal oldu. Los Angeles'ta biri tarafından yapılmış bir kopyaydı."

"Vay canına. Her şeyi yapmışsın. Ona ödeme yaptın mı?" "Ronan, öyle bir şey değildi. O istedi-" "Sen yaptın."

"Hayır, vermedim, göt herif! Tamam, tamam, başlangıçta ona ödeme yapacağımı söyledim,

yaptım, ama o iyi olduğu konusunda ısrar etti ve fikrini değiştirirse diye ona numaralarımı verdim, ama partiden sonra bana geri dönmedi ... hadi ama kızma. Ondan *hoşlandın*."

Yaptım ama. Tanrım, hissettiğim suçluluk duygusu. Onu bir örtü gibi üzerimde taşıdım, bir tarafı Whitney'e bağlıydı, diğer tarafı ise isimsiz bir insanı incittiğim için kendimi suçlamakla doluydu. Aylarca, ne zaman bir partiye ya da restorana girsem -hatta sokakta bile- bakışlarım her mavi gözlü sarışını aradı.

Nova Sparky'yi yürüyüşe çıkarmak için dışarı çıktığında bakışlarım yandaki eve geri dönüyor. Evimin aksi yönüne dönüyor ve ben onun gözden kayboluşunu izliyorum.

"Bana bir isim ver," diyorum korkum artarken.

Kahvesini höpürdettiğini duyuyorum. "Farklı bir şeydi. Yıldız mı? Hayır, hmmm. Bekle, bekle! Nova! Nova'ydı!" İçini çekti. "Kızdın mı?"

Göğsüm yükseliyor, çenem bükülüyor. Beni manipüle etti, araya girdi ve tuzağa düşürdü. O da yaptı. O partiye girdiğinde ne yaptığını çok iyi biliyordu. Evet, kaynıyorum. Hayal kırıklığı beni vurdu, beklenmedik bir şekilde. Bir yanım güzelle geçirdiğim gecenin tesadüfi olduğuna, kaderden gelen bir mesaj olduğuna inanmak istiyordu, oysa gerçekte planlanmıştı.

Kapatıyorum, başım dönüyor. Beni geri aramaya çalışıyor ama duymazdan geliyorum. Evet. Göğsümden uzun bir nefes geliyor.

Şimdi anlıyorum. Onu mutfağında gördüğümde göğsümde oluşan o sıkışma hissini şimdi anlıyorum. Bu o.

Asıl soru, bu konuda ne yapacağım?

\$ I BQUFS

30 / " /

Sahra evindeki ofisimde masamın üzerinde iki sabit hat aynı anda çalıyor. Cep telefonum da onların yanında çalıyor. Onları görmezden gelip gömme dolaba doğru ilerliyorum, dersten kalma gömleğimin düğmelerini açıyorum, sonra da antrenman için bir polo yaka giyiyorum. Tam gömleğimi giyip pantolonumun içine sokmuştum ki ofisimin kapısının gıcırtyla açıldığını duydum.

Dışarı ıkıyorum ve Lois kot eteği ve üzerinde Milo'nun numarası olan Bobcats formasıyla orada duruyor. "Hey!" şapkasını kaldırdı. "Sadece bir dakika istiyorum, şu telefonları getirmemi ister misin?"

Başıma bir şapka geçiriyorum, sonra ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Bana kişisel bir asistan bulmanı istiyorum."

Sandalyelerimden birine oturdu. " zerinde çalışıyorum. Gergin görünüyorsun, Koç. Rahatlamanıza yardımcı olacak nefes egzersizleriyle ilgili bir kitabım var. Okumalısınız."

Takım soyunma odasına dökülürken dalgınca başımı sallıyorum ve onları seçici, hevesli gözlerle izliyorum. İyi bir sporcu grubumuz var. Artık NFL'de oynamasam da rekabet gücüm azalmadı. Teksas'ta bu bir gereklilik.

Toby, Milo ve Bruno kapımda durdular, en iyi   öğrencim. Hepsi genç. Bir yıldır onlarla çalışıyorum, onları kazananlar olarak şekillendiriyorum.

Oyun kurucum Toby başıyla selam verdi. "Koç. Bizim için neyin var?"

Klasörleri gösteriyorum. "Oyun kitaplarını alın. alışın. Sonra sahaya çıkacağız. Biraz hızlı oyun görmek istiyorum. Anladın mı? Kolun nasıl? Gevşek mi?"

Uzun boylu ve siyah saçlı, sırtıyor ve omzunu döndürüyor. "Ben hazırım. Hazırdan da  te. Efendim."

"Bu hafta sonu kitapçıda yeterince çalıştın mı?" Ailesinin gelirini desteklemek için alışıyor.

Başını sallıyor. "Cumartesi ve Pazar. İçeri girmeden önce beş mil koştum." "Bu iyi bir şey. Kendini adaman hoşuma gitti."

Koşucu arkam Bruno uzanıp Toby'nin başını ovuyor. "Bütün gün Wayne Prep'i nasıl mahvedeğimizi anlatıp durdu, başta Sabiiiiiine olmak üzere bütün kızlara hava attı."

Toby onu iter ve itişip kakışırlar.

"Sakin olun çocuklar," diyorum. "Wayne Prep geçen yıl yediye   yaptı. Maçları savunmaları kazandırıyor. Rakibinizi asla küçümsemeyin."

Bruno yumruğuyla göğsüne dokunuyor ve şöyle sesleniyor: "Kalbi kazan! Her şeyi kazan!" Koridordaki çocuklardan sloganımızı yankılayan birkaç vuu sesi geliyor.

"Pek  , pek  ," diyorum. "Ruhunu sevdim Bruno. şimdi şu klasörleri getir."

Onları masadan alır ve Toby tereddütlü bir şekilde oyalanırken o ve Milo ayrılırlar.

Yüzündeki ifade.

"Koç? Annemin kırkinci yaş günü yaklaşıyor. Çok fazla insan tanımıyor ve ben -"Nasıl arkadaş olduğunuzu biliyorum." Dudaklarını yalıyor. "Son zamanlarda pek iyi günler geçirmedi ve ben de düşündüm ki..."

Toby ile bire bir çok zaman geçirdim. Evine ziyaretler. Annesiyle konuştum.

Lois ayağa kalkıp Toby'nin sırtını sıvazlarken, "Onun için bir şeyler yapmayı çok isteriz," diye ekliyor. "Ben parti planlayıcısıyım. Hangi gün, canım?"

"Ara haftamızın Cuma günü. Büyük bir şey yapmak istediğini sanmıyorum. Sadece ... evden çıkmaktan, belki dışarıda yemek yemekten bahsediyor." Yüzünde kırmızı çiçekler açıyor. "Babam ... bir süredir aramadı . . ."

Annesinin zayıflatıcı bir kalp rahatsızlığı var. Kolayca nefessiz kalıyor ve çabuk yoruluyor. Babası petrol sahalarında çalışıyor. Evde olduğu zamanlarda barlarda takılıyor. Toby onu aylardır görmedi.

Başımı sallıyorum, bakışlarım onun kinde sabit. "Lois bir şeyler planlayacak. Ben de orada olacağım."

Toby bana geniş bir gülümseme veriyor, soyunma odasına doğru yürürken yüzünde rahatlamış bir ifade var. "O iyi bir çocuk," diye mırıldanıyor Lois.

"Evet." Onun durumu -ve yeteneği- bana kendi çocukluğumu hatırlatıyor.

Skeeter kafasını içeri sokar. "Ponpon kızlarda bit var. Şoktayım. Hafta sonuna kadar her yerde olacak." Şapkasını çıkarıp başını kaşıyor.

"Ve?"

Bana ters ters baktı. "Hiç bitlendin mi, Koç?"

"Hatırladığım kadarıyla hayır."

"Korkunç bir şey! Annem onları öldürmek için kafama mayonez sürerdi. Sonra küçük bir kazmayla saçlarımı tarardı. Bir keresinde pes etti ve beşinci sınıfta kafamı kazıttı. Çektirdiğim en kötü okul fotoğrafiydi." Nefes alıyor. "Kaskları, formaları dezenfekte etmeliyiz, belki de tüm sahayı Lysol ile temizlemeliyiz. Evde basınçlı yıkama makinem var. Bazı kimyasalları karıştırıp kullanabiliriz." Duvarlara püskürtme hareketi yapıyor.

Burnumu sıkarken, "Basınçlı yıkama makinesi ya da insan yapımı kimyasallar olmasın lütfen," diyorum. "Birini çağırın-"

"Kim? Antrenmanımız var. Uşağımız bizi terk etti."

Hayal kırıklığı alevlendi. Hayden, çok yönlü yardımcımız ve asistanım, ayak işlerini yapan ve zamanımız olmayan her şeyi yapan yerel bir üniversite öğrencisiydi. Geçen yıl evlendi ve karısı birkaç hafta önce yeni bir bebek dünyaya getirdi. Başka bir iş için ayrıldı ve kimse başka birini işe almayı düşünmedi.

Kollarımı ona doğru kaldırdım. "Kadromuzda beş yardımcı antrenör var. Bir yolunu bul. O kadar endişeleniyorsan kendin hallet."

Mırıldanarak uzaklaşıyor.

İki sabit hattın da ışıkları yeniden yanmaya başlıyor ve inleyerek birini açıyorum. İki ay sonraki Huddersfield maçından önce röportaj yapmak isteyen bir haber kanalı. "Peki," diye homurdanıyorum ve takvimime bir tarih atıyorum. Diğer telefonu aldım. Randy's Roadhouse Huddersfield'ı yendikten sonra bir kutlama partisi vermeyi teklif ediyor. "Kazanamayabiliriz," diye mırıldanıp telefonu kapatıyorum.

Lois tırnaklarını törpülerken, "Kaba biri olarak ün yapacaksın," diye mırıldanıyor. "Stresin için biraz nane yağı denemelisin. Sadece şakaklarına biraz sür ve işte. Güzel kokuyor." Törpüsünü

bana doğru tutuyor. "Sana biraz getireyim."

"Kaba değil. Bunun için zamanım yok..." Ellerimi ofiste sağa sola sallıyorum. "Ekstra işler." Profesyonel olarak oynarken telefonlara cevap vermek, bağış toplamak, röportaj ayarlamak gibi şeylerle hiç uğraşmazdım. Bunları menajerim yapardı. Ben sadece vücudumu en iyi fiziksel formda tuttum, antrenörlerimi dinledim,

ve performans sergiledi.

Bruno kafasını tekrar içeri uzattı. "Koç, amigo kızlar Huddersfield maçından önce büyük bir moral mitingi yapıp yapmayacağımızı soruyor. Sponsorları 'Another One Bites the Dust' şarkısı eşliğinde bir dans gösterisi yapmak istiyor ve ben de bizim de biraz hareketlenmemiz gerektiğini düşünüyordum. Genelde spor salonunda uniformalarımızla dolaşır ve el sallarız. Bayan Tyler iyi biri ama bazı fikirleri var..."

Melinda geçen yıl moral mitinglerini planlamıştı ama ben sene başında Müdür Lancaster'dan başka birini bulmasını istedim. Etrafımda olduğu zaman daha fazla zaman yaratıyordu.

Onu işaret ediyorum. "Bruno. Nerede bu oyunlar? Kışının üstüne otur ve çalış. Wayne Prep için endişelen, evlat. Ponpon kızlar ve moral toplantıları bekleyebilir."

"Kız arkadaşım-"

"Bitlenmiş. Umurunda değil. Soyunma odası. Hemen."

O gidiyor, ben de nefesimi tutup oturuyorum ve Lois'e uzun uzun bakıyorum. "Doğum günü partim çok abartılıydı."

"Küçük bir şeydi." Dosyasını büyük çantasına yerleştirdi. "Ama anlıyorum. Her zaman mükemmel bir iş planlayamıyorum. Özür dilerim. Bir daha olmayacak. Ayrıca, Bonnie ve Toby'ye haftada birkaç kez yemek gönderdiğimizden emin oluyorum. Onun evini satın alıp sonra da ona verdiğini duydum."

Gözlerimi kısıyorum. Bonnie'nin maluliyet çekleri faturalarını karşılamaya yetmiyordu. Bu yaz yardım etmek için devreye girdim. Toby'nin yiyecek ve barınağının halledildiğini bilmesi gerekiyor. Bir çocuk temel ihtiyaçları konusunda endişelenirse performans gösteremez. "Bunu sana kim söyledi?"

"Bankadan biri."

"Bu gizli bir bilgidir."

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "Blue Belle'de hiçbir şey gizli değildir."

İyiyim. Hiç şaşırmadım. El salladım. "Lois. Evime davet ettiğin kadınlar-"

"Çok tatlıydı! Teksaslı kızların yemek yapmasını sevmiyor musun? O hindistan cevizli karidesler çok lezzetliydi! Seni yerken gördüm. Jenny'nin gelmesi talihsizlik oldu. New York'ta ayrılmışsınız, bana öyle söylemiştin ama o mesajı almamış. Seni Melinda'yla görmesi iyi oldu. Jenny gerçekten senin tipin değil. İhtiyacın olan-"

"Artık çöpçatanlık yok."

"O büyük evde yalnızlık çekmiyor musun? O çirkin köpekle?"

"Blue Belle'e gelme sebebim futbol. Beni bu yüzden işe aldınız. Şehirdeki her kadının benim için şapkasını çıkarmasını istemiyorum."

"Anladım, ama sorun şu: Melinda ona vurulmuş *durumda*. Burada öğretmenlik yapıyor ve onunla uğraşmak kaygan bir zemin. Babası bizim en büyük destekçimiz. Ayrıca, onunla iyi bir iş ilişkisi sürdürmek istiyorsun."

"İlişki yok."

İç çekiyor. "Gitmeni istemiyoruz."

"Ben hâlâ buradayım Lois," diyorum bıkkın bir ses tonuyla.

"Ama sonsuza dek kalmanı istiyorum. Milo için." Solunum cihazını çıkarır ve onunla oynar.

"Eğer geri dönmezsem gelecek yıl iyi olacak. Gidip gitmeyeceğimi bile bilmiyoruz ama sen bana tuzak kurmaya çalışıyorsun. Ve sadece sen değilsin. Herkes öyle. Piggly Wiggly'deki kasiyer çantama üç farklı telefon numarası koydu. Ace Hardware'de bir kadın geçen hafta beni arabama kadar takip etti. Biri bana kızıyla, yeğeniyle ya da kuzeniyle tanışmamı önermeden hiçbir yere

gidemiyorum." Nefes veriyorum. "Başından beri yönetim kuruluyla açık konuştum. Yıllık sözleşme imzalamamın bir nedeni vardı."

"Escalade'ler hakkında ne düşünüyorsun? Siyah mı? Ya da size bir ikramiye verebiliriz?" "Hayır."

Dudağını ısırır. "İyi ama hareket halindeki bir treni durduramam

Ronan." "Ne demek istiyorsun?"

"Melinda aşık olduğunu iddia ediyor."

Tanrım! Hayır! Hayır! Bu doğru değil. O sadece koçu kapmanın rekabetçi doğasına kendini kaptırmış.

Sabit hat çalışıyor, küfrediyorum, açıyorum ve sonra kapatıyorum.

Lois bana gülümsüyor. "Nova hakkında ne düşünüyorsun? Bilirsin, bir komşu olarak?"

Duraksıyorum, asansördeki o ilk öpücüğü hatırlıyorum, uzun zamandır bir kadına dokunmadığım gerçeğini

yıl-

Son birkaç gündür o gecenin etrafında dönüp duruyorum.

nasıl bittiğini telafi etmek isteyen bir komplonun parçası mıydı? Biliyorsam ne olayım. Yapılacak en iyi şey birbirimizi tanıımıyormuşuz gibi davranmak.

"O çok güzel ..." Lois konuşmaya devam ediyor ama ben kadınlarla geçirdiğim son birkaç yılı düşündükçe kendimden geçiyorum. Bağlılıklardan kaçındım, kendimi korumak için bir parçamı izole ettim. Ciddi bir ilişkiye girmemek, acı çekmemek ve başkasının güvenliği için sorumluluk almamak anlamına geliyor. Jenny bir keresinde kalbimin taştan olduğunu söylemişti ve sanırım haklı. Futbol koçluğu yaparken dünyanın geçip gidişini izleyen bir pusuda bekleyenim sadece. Hayatımın sonuna kadar böyle devam edebilirim.

"Onunla ilgilenmiyorum." Ayağa kalktım, panomu aldım ve düdüğü boynuma taktım. Kapıdan çıkarken beni takip ediyor. "Komik. Sana ilgilenip ilgilenmediğini sormadım."

Onu görmezden gelerek koridorda yürüyorum, soyunma odasını geçiyorum ve sahaya çıkıyorum. Gözlerim sahayı tarıyor, mükemmel kesilmiş çimleri, parlak beyaz çizgileri, ortadaki Bobcat'i tarıyor. Sakinlik üzerime çöküyor.

Chicago'nun dışında fakir bir mahallede, garsonluk yapan ve kağıt fabrikasında çalışan bir anneyle büyüdüm. Babam ben altı yaşındayken bizi terk etti. Nasıl görüldüğünü bile hatırlamıyorum. Uzun boyluydu sanırım.

Yağmurlu bir Mart akşamı, annem iki kalçasında birer bebekle, ben de ayaklarının dibinde ağlayarak garaj yolumuzdan çıktı. Yıllar sonra bana *çok erken* olduğunu söylemişti, ki bu benim söylediğimden çok daha güzeldi. Zayıf biriydi. Bir ezikti. Çenem sıkıştı. Bir çocuk terk edildiğini asla unutmaz ve eğer bir şey varsa, bu beni daha kararlı, daha zeki ve taahhütlerim konusunda çok ama çok dikkatli yaptı.

Ortaokuldaki beden eğitimi öğretmenim yaz boyunca beş santim uzadığımı görünce beni koçlara götürdü. Basket atmaya denedim ama üç sayı çizgisinin gerisinden bir şey yapamadım, ama futbol koçu domuz derisini elime verdiğinde vücudum mırıldandı. Sahaya mükemmel bir spiral attım ve hayatımın hedefleri doğdu.

Arkama hiç bakmadım.

Whitney, kalıcı bir şeylerin özlemini çektiğim, kız arkadaşlarımdan dönüp duran kapısından bıktığım bir zamanda karşıma çıktı. Onu derinden sevdim ve onunla bir hayat planladım.

"Onunla daha önce tanıştın mı?" Lois, attığım her adımı değerlendirerek soruyor. "New York'ta mı?" "Kimle?"

"Numara yapma-"

Duruyorum. "Lois. Kıçını tarlamdan çek."
İnhalerini emiyor. "Anladım."

Randy's Roadhouse'daki garson kız yüzümdeki uzun yara izine bakıyor, ben de şapkamı indirip menüye bakıyorum. Karşımdaki koltuğa oturmak istedim, yara izlerimin cam kenarında olduğu koltuğa, ama önce Skeeter oturdu. "Ben göğüs eti, yanında buharda pişmiş brokoli, sade salata ve içecek su alacağım."

Skeeter'a dönüyor, o da duble çizburger, büyük boy patates kızartması ve bir fıçı bira sipariş ediyor. Hafta içi çoğu akşam antrenmandan sonra birlikte yeriz. Ben geldiğimde zaten hücum yapıyordu ve ben de onu tuttum. Saha dışında yumuşak huylu ve neşeli olan Skeeter, koçluk yaparken doğanın bir gücü haline geliyor.

Yemeğimiz geldikten sonra fen bilgisi öğretmeni Sonia Blackwell kapıdan giriyor, bizi görünce duraksıyor ve sonra yanımıza geliyor. Omuz hizasında siyah saçları ve gözlükleriyle minyon tipli, üzerinde avokado olan parlak yeşil bir gömlek ve pantolon giyiyor. Selamlarımızı mırıldanıyoruz.

Gözlüklerini düzeltiyor. "Skeeter. Bit olayını duydum-"

"Ne? Başka bir takım mı aldı?" Birasını yere çarptı. "Biliyordum. Bu bir salgın olacak."

Omuz silkiyor. "Hayır, sadece merak ediyordum, eğer bir tanesine rastlarsan, belki benim için saklarsın? Bir fincan ya da başka bir şey içinde bilim laboratuvarına getirebilirsin." Gülümsüyor, her iki yanağında da birer gamze var. "Üreme üzerine çalışıyoruz ve dişi bitin yavrulaması için yumurtanın döllenmesine gerek yok. Bu şeyler çok büyüleyici."

Göğüs etimi bıraktım. Gösteriyi izlemeye hazırım.

Skeeter başını sallar, ağzında büyük bir hamburger ısıırığı vardır. Öfkeyle çiğniyor, sonra yüzünü siliyor. "Hayatta olmaz, Sonia. O şeylere on metrelik bir sopayla bile dokunmam, adamlarım da dokunmaz. Onlar tam bir baş belası. Beşinci sınıfı hatırlıyor musun?" Ona ters ters bakıyor. "Hatırlıyorum. Ve bugün elli iki kaskı Lysol ile temizledim. Eğer bir bit görürsem, üzerine basıp sifonu çekeceğim."

Yüzü kızardı. "Oh, evet, şey, ben, şey, mikroskopla bakınca güzel olacağını düşündüm." Gözlerini bizden kaçırıyor.

Benim bildiğim bu. Birbirlerini okuldan beri tanıyorlar. Sonia aşık olmuş. Skeeter'ın hiçbir şeyden haberi yok. Korkusuz bir öğretmen ama konu ona gelince balık gibi çırpınıyor. Bence o popülerdi ve kız da utangaç bir inekti.

"Eğer bir bit görürsem, sana mesaj atarım, Sonia. Bize katılmak ister misin?" Tek başına geldiğini fark edince sordum.

Skeeter'a bakıyor ve ben de onu masanın altından tekmeliyorum. Homurdanıyor, sonra bana bir bakış fırlatıyor. Başımı ona doğru itiyorum ve yüzünde şaşkın bir ifade beliriyor; sonra farkına varıyor. "Evet, bizimle yemek ister misin?"

"Siz zaten yemeğinizi aldınız." Omuz silkiyor. "Sanırım değil."

Skeeter tekrar hamburgerine odaklanırken, "Bizim için sorun değil," diye teklif ediyorum.

Oyalandırmakta olan ev sahibesi Sonia'ya masasına gitmek isteyip istemediğini sorar ve Sonia sarsak bir baş hareketiyle onu onaylar. Masasına giden yolun yarısında durur, sesi yükselir. "Nova!"

Kafam çift kapıdan içeri girip bar alanına yönelen kıza dönüyor. Üzerinde kot şort, mavi tişört ve kırmızı kovboy çizmeleri var; saçları ışığın altında parlıyor, bronzlaşmış omuzlarından aşağı bir ok gibi iniyor. Sonia'yı görüyor, sonra ona sarılmak için koşuyor.

Skeeter gözlerimi takip ediyor. "Nova partide sana gerçekten izin verdi." Kıkırdıyor. "Genelde çok tatlıdır ama sen gidip güllerini mahvettin."

Kaşlarımı çattım. "Jenny yaptı."

Bir kızartmayı çiğnerken sırtıyor. "Üniversitedeyken beni dövme yaptırmaya ikna etti. Onunla gidecek kimseyi bulamadı, ben de kabul ettim." Gümleğini yukarı itiyor ve bana elli yedi rakamını gösteriyor.

"Bu, eyalet şampiyonu olduğumuz zamanki lise numaram. Kışının tepesinde bir *sorun* vardı. Etrafında da sarı güller vardı. Bunlar ona ait, bu yüzden onları mahvettiğinde gerçekten berbat ettin."

"Ben yapmadım," diye homurdanıyorum.

"Çok eğlenceliydi. Cesurdu." Kaşları çatıldı. "Sonra her şey cehenneme döndü ..." "Ve?" Duraklama çok uzun sürünce ona bir bakış attım.

Garson kız sözümüzü kesip yeniden doldurmak isteyip istemediğimizi soruyor ve o uzaklaşırken Skeeter tuvalete gitmek için ayağa kalkıyor. Kıldandım. Nova'nın başına ne geldi?

Nova Sonia'yla sohbetini tamamlayıp bara dönüp bir tabureye otururken ona bakıyorum.

Çok fazla düşünmeden, yeniden doldurulmasını istemediğim su bardağımı alıp bara gidiyorum. Tuck'ın sözleri kafamın içinde yuvarlanıp duruyor. O da kim? Gerçekten mi? Para için değilse neden partiye gelmeyi kabul etti? O da bir oyuncuyu görmek için her şeyi yapabilecek diğer çılgın taraftarlar gibi mi? Kollarında hissettiğim duygu sahte miydi?

Göğsüm sızlıyor. Onu incittim mi? Yoksa hiçbir anlamı yok muydu?

Barın üzerine eğilmiş, yüzünü dirsekleriyle desteklemiş, erkek barmenle sohbet ediyordu ki ben yanına kaydım. Ona işaret ediyorum. "Su, lütfen."

Kıpırdamadan duruyor, sonra dönüp bana bakıyor, mavi gözleri soğuk. "Merhaba." "Yine karşılaştık. Güzel botlar."

"Olması kaçınılmaz. Burası küçük bir kasaba." Uzun bir bacağını uzatıyor. "Ayakkabılar liseden kalma. Anneme bunları alması için yalvardım ama almadı, ben de lokantadaki bahşişlerimden biriktirdim."

"Eskiden bir lokantada çalışırdım. Bulaşık yıkardım."

Omuz silkiyor. "Ortak bir noktamız var. Bot aldın mı?" "Hayır."

Barmen suyumuzu uzatıyor ve ben gitmeyince aramıza gergin bir sessizlik yerleşiyor. Barın arkasında bir garson yürüyor ve Nova elini kaldırıyor. "Selam. Sipariş almaya geldim."

Morgan'ın altında. Yaklaşık yarım saat önce

aradım." Suyumdan bir yudum alıyorum.

"Ee. Nasılsın?"

Kaşlarını çatıyor, muhtemelen neden onunla konuşmaya çalıştığımı merak ediyor.

"İyiyim. Sen nasılsın?" "Okulda bit var." Ugh. Aptalca.

"Sabine'i bu gece kontrol edeceğim."

"Beklerken kola ya da başka bir şey ister misin Nova?" diye soruyor barmen. Yirmili yaşlarının başında, bebek yüzlü ve modaya uygun soluk bir saç modeli var. Gözleri kızın göğüslerinde geziniyor. "Müesseseden, hayatım. Ne zaman gelersen beni sor, sana bir şeyler ayarlayayım." İsim etiketine dokunuyor. "Riley."

"Teşekkürler Riley, çok tatlısın. Ben de bir kola alırım," diyor, adam bir tane uzatırken kirpiklerini kırıştırarak. Yüzünde küçük bir sırıtişla kolayı bana doğru uzatıyor. "Bedava içki. Yahoo." Başka birine yardım etmek için uzaklaşmış olan barmene bakıyor. "Hmm. Çok tatlı. Sence onun için çok mu yaşlıyım?"

"Evet."

"Ama yirmi yaşında biriyle çıkabilirsin?"

"Ne? Hayır." Whitney benim yaşımdaydı. Jenny gençti, ama genç olduğu için fazla bir şey beklemeyeceğini de düşünmüştüm. Yanılmışım.

Garson kız yanıma geldi, yüzünde hayal kırıklığına uğramış bir ifade vardı. "Koç, senin içkini ben getirirdim."

"Ben hallederim," dedim. "Endişelenme."

Omuz silkiyor, sonra beline başladığı yeşil önlüğün içinden bir kâğıt parçası çıkarıyor. "Bunu size vermem söylendi. şu hanımefendinin"-barın karşısındaki genç, çekici bir esmer kadını işaret ediyor, bana parlak bir şekilde gülümsüyor-"telefon numarası. Sana vermememi söylediğini biliyorum ama eskiden bana bakıcılık yapardı ve çok iyi biridir. Kötü bir boşanmadan yeni çıktı ve anlamada büyük bir çiftlik aldı. Bence çok tatlı bir çift olurdunuz." Eğildi. "Ayrıca bana yirmi dolar verdi."

Bayana yüzümü buruşturup gülümsedikten sonra numarayı pantolonumun içine sokuyorum.

Nova bir kahlkahayı bastırıyor. "Vay be. Kadınlar senin onları arama umudunun bedelini ödüyor. Arayacak mısın?" "Onun bir çiftliği var ve ben atları severim."

Kıkırdıyor.

Onu kadehimin kenarından içeri alıyorum. Güzelliği bir erkeğin göğsüne indirilmiş bir darbe gibi. Boyu ve yüzüyle bir model olabilirdi. Nedense, bunun onun hiç arzuladığı bir şey olduğunu sanmıyorum. Gözlerindeki o ciddi parıltıyla değil. Belalı biri olabilir, ama yüzeyde görünenden daha derin bir tarafı var.

"Morgan için sipariş verin," diye sesleniyor garson ve beyaz bir poşeti tezgâhın üzerine bırakıyor. Nova poşeti alıp tabureden atlıyor. "Sonra görüşürüz, Süslü Pantolon."

Ve ben onu burada tutacak başka bir şey düşünemedim, o ön kapıdan vals yaparak çıktı, o botlar mükemmel kıcını vurguluyordu.

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Pencereler açık, Sabine ve ben bir kitapçıya yanaşırken Miley Cyrus'un "The Climb" şarkısını söylüyoruz. Ben parmaklarımı direksiyona vururken o da omuzlarını ritme göre hareket ettiriyor. O da benim gibi yürekten söylüyor. Yokuş yukarı bir savaş, hayatınızdaki mücadeleler ve dağlar hakkında bir şarkı, ama durmuyorsunuz; tırmanmaya devam ediyorsunuz.

Caddy'yi park ediyorum ve yeni kitapçıya bakarken geç Teksas yazını ciğerlerime çekiyorum. Ana Cadde üzerinde ve evimizden sadece birkaç blok ötede, eski bir ahırın içinde.

Serin havaya doğru içeri adım atıyoruz. Tamamen yenilenmiş olan içerisi, beyaz duvarları ve mekanın üzerinde gezinen büyük endüstriyel ışıklarıyla aydınlık ve tertemiz. Sağ tarafta çoğu dolu olan kırmızı-siyah masalar ve kabinler var. Sol tarafta uzun bir fırın kasası ile bir sipariş tezgahı bulunuyor. Ahırın arka tarafı uzun rustik görünümlü raflarla kaplı.

Sabine'in yüzü parlıyor. "Koç Smith'in dersinde Fransız Devrimi'ni inceliyoruz. Fransa hakkında birkaç kitap istiyorum," diyor bana, bakışları rafları taramaya başlamış bile.

"Fransa mı? Hep Alpleri denemek istemişimdir. Kayak satın almama gerek var mı?" Gülümsüyorum. Gözlerini kısarak bana baktı. "Teksas'ta kayak malzemesi bulmakta zorlanırsın."

"Doğru, ama Fransa'ya yapılacak bir geziyi destekleyebilirim. Eyfel Kulesi, müzeler, şarap, peynir ..."

Etrafıma bakmak için boynunu büküyor. "Doğru, bunu yapabiliriz ama yeni başlayanlar Fransa'da Mont Blanc'a kayamaz. Dağcılık deneyimine ihtiyacın var ve fiziksel olarak çok iyi durumda olmalısın. Bu yolculuk için hazır değilsiniz. Yoğun bir kardiyovasküler egzersiz programına, belki de kaslarınızı esnetmek için biraz pilatese ihtiyacınız olacak. ABD'de bir yerdeki tavşan yamaçlarından başlamanızı öneririm, belki Colorado. Aspen, Vail, Breckenridge var - gerçekten devam edebilirim ..."

Baş parmağımla onaylıyorum. "Anladım. Egzersiz yapmam lazım yoksa kayak yaparken öleceğim. Ayrıca bütçemiz kısıtlı.

Kitaplarınızı seçerken ikinci el bölümüne bakın," diye sesleniyorum o aceleyle giderken.

Kitapçı üniforması giymiş uzun boylu genç bir adam -beyaz pantolonlu ve polo yakalı-paspas yapmaya ara veriyor ve sopaya yaslanarak kadının kalçalarının sallanışını izliyor.

"Bir noktayı kaçırdın," diyorum sertçe, bakışlarını hâlâ ondan ayırmadığında. "Ah evet." İşine geri dönerken yüzü kıpkırmızı oldu.

Gördün mü, gardiyanlık yapabiliyorum.

Kırmızı önlüklü genç bir kızın arkasında, önünde **DOG'S BOOK BARN YAZAN** kara tahta bir

menünün bulunduğu ön tezgâha doğru ilerliyorum. Normal bir kahve ve çikolatalı kruvasan sipariş ediyorum. Şekere ihtiyacım var. İki haftadır işsizim ve kaygı ıslak bir bulut gibi üzerimde asılı duruyor.

İçkimi ve paketlenmiş böreğimi uzatırken eğildim. "Eleman arıyor musunuz?"

Bana gülümsüyor, diş telleri parlıyor, pasta kadar tatlı. "Sahibi çoğunlukla lise ve üniversite öğrencilerini işe alıyor.

üniversiteli çocuklar." Bekleyen bir müşteriye kahve veriyor, sonra bana dönüyor."Bunun bize bir amaç verdiğini söylüyor. O, en iyisi! Maaşı Dairy Queen'den daha iyi. Ayrıca kitaplar da güzel. Fiyatlarımız internetteki her yerle rekabet edebilir."

Kızın isim etiketini aldım. "Bu onun için süper bir şey, Allie. Eskiden barmenlik yapardım. Sanırım beni ağırlamaktan mutlu olurdu. Ve ben kahvemi bilirim." Çekirdek halinde geliyor ve sen öğütüyorsun. Kesinlikle bir kahve baristası olabilirim. "Müdür burada mı?"

Beyaz gözlüklerini kaldırıyor. "Ben hafta sonu müdürüyüm."

Yeni birinin içeri girdiğini gösteren zil çaldığında dikkati girişe yöneliyor. Onlara parlak bir gülümseme fırlatıyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Bir dakika bekleyin. Size bir başvuru formu getireyim." Bir ofise giriyor, sonra geri geliyor.

"Harika," diyorum elini uzatırken.

"Formu doldurduktan sonra sizinle konuşmaktan memnuniyet duyarım. Lütfen siyah kalem kullanın hanımefendi."

Hanımefendi. Lütfen. Şımarık bir gençle röportaj yapıyorum. Hayatım ne hale geldi?

Dönüyorum, uygulamayı içkim ve yemeğimle birlikte idare etmeye çalışıyorum ama sert bir cisimle çarpışıyorum. Kruvasanım elimden kayıp beton zemine düşerken kahve bizi ıslatıyor ve bir parça çikolata sızıyor.

Şimdi üzerinde bol miktarda sıcak sıvı bulunan yontulmuş, geniş göğse bakıyorum. İçimden bir inilti geliyor. Bu altı-dört kaslı vücudu nerede olsa tanırım.

Lanet olsun. Ronan.

Ve *hala* bir elbise ve stiletto giymiyorum.

Ön bahçe olayından beri onu birkaç kez gördüm. Geçen Pazartesi akşamı, Sparky'yi getirirken evime bıraktığı kutuyu almak için uğradı. Bir adam neden kutuları için endişelenir ki? Sadece bir kutu. Annemin yüzlerce kutusu var. Üzerimde uyku şortum ve atletim vardı, saçlarım duştan dolayı dağınık ve nemliydi. Beni selamladıktan sonra birkaç dakika kapımda durdu, sonra aniden gitti. Sonra Randy's Roadhouse'da garip bir karşılaşma oldu. Yine iş hakkında bilgi almak istemiştım, ama o geldi ve ben korktum, yemeğimi aldım ve ayrıldım.

Sonra bu hafta, Çarşamba gecesi, uyuyamadığımda, gece yarısı yürüyüşüne çıktım, onu önümde gördüm ve o geçerken bir ağacın arkasına saklandım.

"Çok özür dilerim! Seni yaktı mı?" Etrafta koşuşturup yerdeki pisliği toplarken söylüyorum. İkimiz de tezgahdan peçete alıp giysilerimizi siliyoruz.

"Hayır, sorun yok. Sen iyi misin?" Yüzü vurdumduymaz, neredeyse esrarengiz, kasketinin gölgesi tarafından gizlenmiş. Bir yanım - aptal, sersem yanım - yüzünün tamamını görmeyi arzuluyor.

"Evet. Çoğunu aldın."

Gömleğini siliyor. "Seni tekrar görmek de güzel, Nova."

İrkildim. "*Nova* aslında ani enerji patlaması yapan yıldız anlamına geliyor. Annem bana uygun bir isim verdiğini söyledi. Latince *novus* yani *yeni* kelimesinden türetilmiş. Ben hep 'yeni bir yıldız' olarak algıladım." Göğsündeki bir noktaya bakıyorum. Neden bu kadar muhteşem olmak zorunda? Neden saçmalıyorum?

Onunla ne kadar az vakit geçirirsem o kadar iyi.

"*Ronan* İrlandalı ve 'küçük fok' anlamına geliyor. Biz ne İrlandalıyız ne de foklar hakkında bir şey biliyoruz. Annem sadece sesini sevdi," diyor şapkasını çıkarıp bir eliyle dalgalı saçlarını karıştırırken ve sonra tekrar başına yerleştirirken. Bu kısa an bana yüzünü, yontulmuş çene çizgisi ve düz, Yunan burnuyla yan yana duran yara izlerinin acımasızlığını gösteriyor.

Heceleri uzatarak onun adını söylüyorum. "Kulağa biraz güçlü geliyor. Yenilmez."

Bana şöyle bir bakıyor, sonra elimde tuttuğum ıslak mendili ve peçeteyi alıp çöpe atıyor ve ellerini kalçalarına dayayıp o sert bakışlarını üzerime diyor. "Peki. Neden?"

benden kaçıyor musun?"

"Ağacın arkasına saklandığımı gördün mü? Vay be. Gizlendiğimi sanıyordum. Sanırım düşündüğüm gibi bir ninja değilmişim."

"Hmm."

Dudağımı çiğniyorum. "Geriye dönüp baktığımda, *belki de* düşüncesizceydi." Kolumdaki çizdiği gösteriyorum. "Ağacın dalı beni yakaladı. Tatmin oldun mu?"

"Hayır." Omzumdaki kruvasan parçasına bir fiske vuruyor, sonra tekrar bana odaklanıyor. "Benden hoşlanmıyorsun. Belki de tartışmalıyız-"

Allie ona geniş bir gülümseme verirken titreyerek fırın vitrinine yaklaşır. Ona bir kahve ve çikolatalı kruvasan uzatıyor. "Koç, işte her zamankinden" diyor.

Özlemle bakıyorum. *Benimki nerede?*

"Wayne Prep ve Payton High karşısında aldığımız galibiyetler için tebrikler. Onların kızlarını gerçekten tekmeledik." Kirpiklerini kırıştırıyor. "Bugün geleceğini düşünmemiştim."

"Görmek istediğim biri var." Bana baktı. "Ben mi?"

diye ciyaklıyorum.

"Hmm. Kasabadan geçiyordum ve arabayı gördüm."

Allie araya giriyor. "Yarın için kurabiyeleri hazırladım ve yeni mango çayı geldi. Menüye koymak için sabırsızlanıyorum. Oops, başka bir müşteri. Sonra görüşürüz, Koç." Dönerken durdu. "Oh, bu yaşlı bayan iş arıyor."

O gidiyor, ben de farkına varınca yüzümü buruşturuyorum. Kahretsin, neden yıldızlar bana karşı hizalanıyor? "Buranın sahibi sen misin? Vay be. Futbol koçu ve iş girişimcisi." Başımı sallıyorum. Tabii ki Sabine bana söylemeyi düşünmezdi. Bildiğimi varsayardı. "Madem gidiyorsun, neden mağaza açıyorsun?"

Sorumu duymazdan gelerek bana profilini verdi. "Lois iş aradığından bahsetmişti." "Her zaman şehrin sonundaki striptiz kulübü vardır."

Dudakları seğiriyor. "Bakıyorum da güllerini tamir ettirmişsin."

Başımı salladım. "Annemin kulübede aletleri vardı. Biraz budama yaptım ve küçük bir dua okudum. Biraz kutsal su çalmak istedim ama vazgeçtim. Bayan Meadows bu hafta bir ekip gönderdi ve geri kalanları yeni bitkiler ve malçla değiştirdiler. Eskisinden daha iyi görünüyor."

"Onları aradım. Gönderdim. Parasını ben ödedim. Ben futbol maçlarını kazanırken, destek kulübünün benim sorunlarımla ilgilenmek için el pençe divan durmasına izin vermedim." Sonunda bana bakıyor, partideki sözlerimi tekrarlarlarken dudaklarını bir gülümseme kaplıyor.

Ronan Smith'in iyi davranmasının etkisiyle kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve hızla göz kırpyorum. "Bitti ve bitti o zaman. Artık bu konuda konuşmamıza gerek yok."

"Hâlâ bitmemiş bir işimiz var Nova," diyor, sesi alçalarak. "Düşünüyordum da ..."

Arkasından ahırın girişi açılır ve iki kadın içeri girer. Melinda Tyler ve Paisley Lennox Carlisle. Ellerim kıvrılıyor. Paisley, Blue Belle'de asla görmek istemediğim iki kişiden biri. Hâlâ her zamanki gibi salkım saçak, koyu renk dar kot pantolonu, kırmızı ipek bluzu ve askılı topuklu ayakkabılarıyla bir milyon dolar gibi görünüyor. Omuzlarında tasarım bir çanta asılı. Makyajı mükemmel, kahverengi saçlarını topuz yapmış, altın rengi röfleler oval yüzünü çerçeveleyiyor. Tükürmek istiyorum.

Gözlerimi takip eden Ronan sertleşiyor ve inliyor. "Tanrım! Melinda'dan uzaklaşamıyorum. O işte. Maçta. O burada." Nefesinin altında mırıldanıyor, sonra "Dün gece evime geldi." diyor.

Fırın kasasının sonuna doğru yürürken onu takip etmemi işaret ediyor. Görmemişler.

ama hâlâ kısmen görünür durumdayız ve sipariş vermek için gelecekler. Alnımdan ter fişkırıyor. Paisley'i görmek istemiyorum. Üzerimde yıpranmış bir şort ve liseden kalma kahve lekeli eski bir Aerosmith tişörtü varken olmaz! Bu çok fazla!

Bana acı dolu bir bakış attı. "Ne yaptığına inanamayacaksın..."

"Kim?" Dikkatim dağılmış bir şekilde kadınlara bakarak söylüyorum.

"Melinda. . . dinlemiyor musun? Keşke biri dinlese. Kimse onun beni delirttiğini anlamıyor. Bu kasaba beni delirtiyor."

Ona yaklaşıyorum. O büyük. Arkasına saklanabilirim. "Tabii ki dinliyorum. Ben görünmekten kaçınmaya çalışırken sen sapığın hakkında saçmalıyorsun..."

Ronan hâlâ mırıldanıyor ve ben bir kısmını kaçırdım. "Kapıma geldi ve üzerinde parlak siyah bir trençkot vardı-"

"Bu sıcakta mı? Neden?"

"Altında dantelli iç çamaşırı vardı. Ceketini fuayeme bıraktı ve kendini

Ben.

"Gözlerim parlıyor ve tüm dikkatimi ona veriyorum. "Ballsy. Güzel miydi? İç çamaşırı?" Omuzlarını kaldırıyor. "Kimin umurunda?"

Kaşlarımı çattım. "Bekle, şunu doğru anlamama izin ver. Evine seks yapmak için geldi ve sen hayır dedin.

Sadece açıklığa kavuşturuyorum." Melinda güzel ve o da bir erkek.

Bakışları alçalıp üzerimde gezinirken birkaç vuruşluk sessizlik oluyor. "Melinda ile seks yapmak istemiyorum. O benim tipim değil."

"Hangisi . . . ?"

"Sarışın."

"Sadece sarışın mı? Acınası."

"Hayır, ukala. Biriyle bağlantı kurmaya ihtiyacım var. Bir kıvılcım. Öyle herkesle seks yapmam." "Meraklı. Tekrar soruyorum. Jenny kaç yaşındaydı?"

Huffs. "Yeterince yaşlı!"

"Uh-huh. Boş ver onu. Ben kendim için endişeleniyorum. Melinda'nın yanındaki kadını tanıyorum ve kedinin sürüklediği bir şeye benziyorum. Lanet olsun. Tyler'ların Lennox ailesiyle akraba olduğunu unutmuşum. Bu neden birlikte olduklarını açıklıyor. Ugh."

Şapkasını aşağı doğru çekerek onlara bakıyor. "Saklanalım o zaman. Görünüşe göre insanlardan kaçmak için en iyi yönteminiz bu."

"Ben mi? Verendamda Melinda'dan saklanmadın mı?" "O farklıydı. O deli."

Gülümsüyorum. "Biliyor musun, bu saklanma fikriyle tekrar gözüme girebilirsin. O gece yürüyüşlerini düşünmek için yapıyorum, o yüzden senden saklandım diye bana kızma. Sen etrafımdayken düşünemiyorum.

-"Şimdi bizi buradan çıkar."

Duraksıyor, dudakları titriyor. "Yapamaz mısın? Gerçekten mi?"

Ona el sallıyorum. "Ronan. Nerede saklanabiliriz? Burası senin dükkanın. Köpek de kim?"

"Köpeğim. Onun adı Dog."

"Aptalca. Dev bir İrlanda kurt köpeğiniz var ve ona Goliath, Herkül ya da Maximus gibi havalı bir isim vermediniz-"

"Çok konuşuyorsun. Gel hadi. Beni takip et." Ahırın arka tarafına doğru ilerliyor, biz de iki

rafin oluşturduğu gölgenin içine doğru kayıyoruz. Neyse ki etrafımızda kimse yok. Arkamda olacak şekilde bizi konumlandırıyor ve ben daha küçük olduğum için gözcülük yapmamı söylüyor.

Omzumun üzerinden ona "Sipariş veriyorlar," diyorum.

"Bizi gördüler mi?"

Ronan Smith'in bana bağlı olmasının tadını çıkarmak için duraklıyorum, sesi çok tatlı geliyor. Medya için canlandığı kontrollü, über ciddi oyun kurucuyla tam bir tezat oluşturuyor. "Hiç sanmıyorum." Köşeden bakıyorum ve kıskanç gözlerle Paisley'nin kıyafetini inceliyorum. Stil anlayışına lanet olsun. O kırmızı stilettolar muhteşem.

"Kimden kaçırıyorsun?" diye soruyor. "Tanıdık geliyordu."

Yanaklarımı içime çekiyorum, sonra üflüyorum. "Paisley Lennox Carlisle. Erkek arkadaşım Andrew'u çalana kadar lisedeki en iyi arkadaşım olarak da bilinir. Ve ben kaçmıyorum, sadece sosyal bir felaketi önlüyorum."

Uzun bir duraklama oldu. "Andrew Carlisle eski sevgilin mi? Basketbol koçumuz mu?"

"Evet." Yüzümü ona dönüyorum, ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğimde başlıyorum. Mavi bir antrenman tişörtü, parlak gümüş rengi spor şortu ve spor ayakkabıları giyiyor. Ondan gelen sıcaklık bir fırın gibi hissettiriyor ve biraz kahve ile birlikte erkek ve ter gibi kokuyor. İyi tanımlanmış ön kol kasları, o hareket ettikçe dalgalanıyor.

İçkisini rafa koyarken gözlerim onun üzerinde geziniyor. Beni anında azdıran üç şey vardır: Gösterişli bir takım elbise giymiş bir adam, kaslı ön kollar ve antrenmandan yeni çıkmış bir erkek. Şu anda ikisini de yapıyor ve onu takım elbise içinde gördüm. Harikaydı.

Derin bir nefes al. Sporcularla işim bitti. Özellikle de bununla. "Ne oldu?" diye soruyor.

Onunla birlikte rafa yaslanıyorum. Geçmişimi Ronan'a anlatmamalıydım - Andrew'la birlikte çalışıyor - ama zaten hiçbir zaman yapmam gerekeni yapan biri olmadım.

Ayrıca, tüm arkadaşlarımı New York'ta bıraktım ve içimi dökmek istiyorum.

"Özetle: Herkes Andrew ile evleneceğimizi düşünüyordu. *Ben de öyle düşündüm.*" "Ah. Bana daha fazlasını anlat."

Duruyorum ve enseme ovuyorum. "Lisede, ortaokuldan son sınıfa kadar büyük bir olaydık. O oyun kurucuydu, ben de amigo kızdım. Gerçek aşktı, her neyse. Her şeyi birlikte yapan dört kişiydik: ben, Andrew, Skeeter ve Paisley. Mezun olduk ve birlikte UT'ye gittik. Paisley ve ben bir kız öğrenci birliğine katıldık ve futbol bursları vardı. Oraya onun için gittim, onu takip ettim. Hep New York'ta bir okula gitmek istemiştik..." Kalın kalın yutkunurken sözlerim yarım kalıyor.

"Sana zarar verdiler." Bakışları yüzümü arıyor.

"Şerefsizler." Bir kahkaha attım. "Evet. Şerefsizler."

Kruvasanından bir ısırık alır. "İşte ruh bu."

"Bana bunun yarısını verin, size bilmek istediğiniz her şeyi anlatayım. Hatta bir şeyler bile uydurabilirim." Bir parça koparıp bana uzattı.

Ağzıma atıp çiğniyorum. "Önce geri dönüp size geçmişi anlatmam gerekiyor - bu arada bu doğru."

"Tamam," diye düşünüyor. "Nasıl olsa burada sıkışıp kaldık."

"Annem Mary Kay makyaj malzemeleri satan bir ev kadınıydı ama bu sizi yanıltmasın. Parayla büyümüştü; ailesinin Dallas'ta birkaç bankası vardı. Çok katı, eski kafalı, muhafazakâr insanlardı. Özel okula gitti, görgü kuralları dersleri aldı, hatta sosyeteye takdim balosu bile yaptı. Babamla evlendiğinde onu kestiler. Kendi çevrelerinden biriyle evlenmesini istemişler ama o aşıkmiş. Babam ondan on yaş büyüktü ve büyük bir rodeo yıldızıydı," diyorum hüzünle. "Rodeodaki tipik kovboylardan biriydi ama annemle tanıştıktan sonra orada uzun vadeli bir gelecek göremedi. Rodeoyu bıraktı ve bir inşaat şirketini yönetti. Çok mutluydular ..." Duruyorum, göğsümde bir sızı.

"Onları özlüyorsun."

"Çok fazla." Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Bunu atlıyorum. Andrew paradan geliyordu. Petrol ve sığır. Büyük, geniş bir malikane. Süslü arabalar. Paisley de. Babası Andrew'un babasıyla iş yapıyordu. Hepsi iyi arkadaşlardı ve annemin ailesine çok benziyorlardı; çocukları için belirli beklentileri vardı."

Başını sallıyor.

"Annem bir yandan da onların evlerini temizlerdi ve çocukken Andrew ve Paisley ile bu şekilde tanıştım ve onların küçük çemberinin içine çekildim. Annem beni Paisley ile birlikte yarışmalara sokmakta ısrar etti. Belki de büyürken sahip olduğu şeyleri benim için de istiyordu - bilmiyorum, ama elbiselerimi satın almak ya da kendisi dikmek için para biriktirirdi. Bazen Paisley'nin elden düşme elbiselerini giyerdim."

"İki arkadaş Teksas'taki bir yarışmada rakiplerini kesiyor."

Sırıtiyorum. "Evet. Son senemizde, yarışmadaki herkese karşı o ve ben vardık; sonra iş sadece bana ve ona kaldığında ve tacı ben kazandığımda ... değişti." Burnum kırışıyor. "Ama ne olduğunu daha sonra anlayacaktım."

"Senin tacını istedi." Poğaçasının son parçasını da koparıp yarısını bana veriyor. "Teşekkür ederim. Sahip olduğum her şeyi istedi, ne olursa olsun. Andrew'u aldı."

"O zaman o bir aptaldı," diyor. "*As Blue Belle Turns'ün* bu bölümünü böldüğüm için özür dilerim. Lütfen devam edin."

Göğüslerimiz birbirine değerken Bobcats şapkasını çıkarıp başıma geçiriyorum. "Hikâyenin geri kalanı için ödemem. Kötü bir saç günü."

Öfkelendi. "Partime daldınız, kediniz bir konuğa saldırdı, sonra da herkesin önünde beni azarladınız. Pastamı yedin ve en sevdiğim şapkamı aldın, yine de lisedeki düşmanın yüzüne bakmaya korkuyor musun?"

"Melinda'yı görmek ister misin?" "İyi oynadın."

"Tamam. Efsaneye geri dönelim. UT'deki ikinci yılımıza gelmiştik ve Andrew'dan bir nişan bekliyordum ama o giderek uzaklaştı. Ona mesaj atıyordum ve saatler sonra cevap veriyordu." Göğsüme saplanan duygu kabarmasına, asla geçmeyen acıya kaşlarımı çatıyorum.

Ronan gerilir. "Hey. Acı veriyorsa açıklamak zorunda değilsin. Sadece deniyordum ki..."

"Hayır, bunu ben başlattım. Belki de konuşmak iyidir. Onu sevdim. Çılgınca. Dört yıl boyunca tek odak noktam oydu." Nefes alıyorum. "Birçok hafta sonu anneme Sabine konusunda yardım etmek için eve geldim ve onun birçok maçını kaçırdım ama o Pazar erken döndüm. Evinin anahtarı bendeydi ve ona sürpriz yapmak için yanına gittim. Mutfığa girdiğimde masanın üzerinde mumlar ve akşam yemeğinden kalanlar vardı. Mozarella ve ıspanakla doldurulmuş tavuk göğsüydü ve bunu pişirmeyi seven tek bir kız vardı. Paisley. Uzun bir süre mutfakta durdum, yemeği inceledim, kafam çalışıyordu. Sonra onları duydum. Kapısını hafifçe araladım ve seks yapıyorlardı." Bu kesinlikle TMI, ama duramıyorum. Belki de kafamdaki görüntüler yüzündendir. Yatakta birbirine dolanan ayakları, yumuşak fısıltıları. "Ben onları durdurmadım. Sadece yatak odasının dışında oturdum ve dinledim. Her şeyi duymam, içime sindirmem gerekiyordu." Durakladım. "Hiç böyle ihanete uğradın mı?"

Başını sallıyor.

"Şanslısın. Hâlâ tavuk yiyemiyorum ki bu çok aptalca. Dünyada ne kadar çok tavuk yemeği var biliyor musun? Parmesanlı tavuk, limon biberli tavuk, *kızarmış tavuk*." Parmaklarımla

sayıyorum. "Paisley ağlayarak çıktı. Andrew sadece bir kez olduğunu, bunun aptalca bir hata olduğunu, sadece benimle yattığını ve zayıf bir anını yaşadığını, başka biriyle nasıl olacağını merak ettiğini ve kızın onu kovaladığını söyledi. Onu geri almam için bir ay boyunca bana yalvardı. Yere yattım.

Kız yurdunda penceresinin önünde diz çökmüştü. Beni sınıfa kadar takip etti. Beni defalarca aradı. Yardım için annemi aradı." Dudaklarım büküldü. "Sonra Paisley bana geldi ve hamile olduğunu söyledi." Göğsümden uzun bir nefes geliyor. "Andrew'un ailesi işe karıştı ve paralarını istiyorsa onunla evlenmesi için ısrar etti. Oradan ayrıldım ve New York Üniversitesi'ne gittim."

Bana bakarken bir süre sessizlik oldu. "Şimdi onlarla aynı kasabada yaşıyorsun." Ellerimi kaldırdım. "Sorunumu görüyorsunuz. Burada yaşamayacağıma yemin ettim ama ..."

"Doğru," diyor dikkati dağılmış bir şekilde, etrafta dolanırken gözlerinde hesapçı bir parıltı büyüyor. "Melinda burada Paisley ile birlikte ve ikimizin de bir açıklama yapması gerekiyor. Artık saklanmak yok. Bir fikrim var. Biraz riskli ve bana biraz güvenmenizi gerektirebilir ama içimde iyi bir his var ..."

Dirseğimden tutup beni yığınların arasından çekip çıkardı. "Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdım.

"Ödeşmek istiyorsun, değil mi? Paisley'nin yaptığı şey için?"

"Annem her zaman 'Asla bir domuzla güreşme. Kirlenirsin ve domuz bundan hoşlanır' derdi. Bunu nereden duyduğunu bilmiyorum-"

"Bernard Shaw. Ünlü oyun yazarı."

"Kendine ve beynine bir bak."

"Okumayı seviyorum."

Dükkâna göz gezdiriyorum. "Not edildi."

Bir elini dağınık ve güzel saçlarının arasından geçiriyor. İç geçiriyorum ve uzanıp dokunuyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Hiçbir şey. Saçını

düzeltiliyorum." "Neden?"

"Üniversiteden sonra bir iş bulamayınca güzellik uzmanı olarak çalışmayı düşündüm." Bana bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Saçı severim. Fransız örgüsü, balık kuyruğu, üçlü balık kuyruğu, dantel örgü yapabilirim." Duraksıyorum. "Huh. Sabine'in bunu nereden aldığını anlıyorum."

Dudakları seğiriyor. "Odaklanalım. Şu Melinda olayına bir son vermek istiyorum. Onun entrikalarıyla uğraşacak vaktim yok. Bu bir savaş."

"Savaş kulağa oldukça uğursuz geliyor," diyorum temkinli bir şekilde. "Peki ya domuz meselesi? Kendimizi onların seviyesine indirmek istiyor muyuz?"

"Kazanmak için ne gerekiyorsa yaparım." Bizi mağazanın ortasına doğru çekiyor ve gördüğü ilgi karşısında gözleri parlayan Allie'ye el sallıyor.

"Bütün kasaba sana aşık," diye mırıldanıyorum.

"Sen değil," diye yanıtlıyor. "Bu da işi daha da kolaylaştırıyor. Benden hoşlanmıyorsun bile."

Oh. Onu ve o korkunç tek gecelik ilişkiyi düşünecek zamanım oldu. Evet, kendime olan saygım -Ve o gece kalbim bir darbe aldı, ama belki de yumuşadım ... hala yas tutuyordu. Sanırım hala da öyle. Bu tür bir acı hafifleyebilir ama asla tam olarak geçmez.

Beni Melinda ve Paisley'nin masasına yakın bir masaya götürüyor, sonra da ön tarafa giderken vitrinden aldığı bir kitabı elime tutuşturuyor. "Kitaplardan bahsetmişken, işte en sevdiklerimden biri, Çinli askeri stratejist Sun Tzu'nun *Savaş Sanatı*. Al bunu. Beşinci yüzyılda yazılmış ve her biri savaş taktikleriyle ilgili bir beceri setine ayrılmış on üç bölümden oluşuyor. Şimdi insanlar bunu iş, yaşam tarzı disiplini, yasal strateji, her neyse onun için kullanıyor. Ben futbol için kullanıyorum. Hayat için, gerçekten. Bilgeliğe şaşıracaksınız."

"Kim? Ne? Çok konuştuğumu mu düşünüyorsun? Muhtemelen okumayacağım

ama teŖekkürler?" Yüzü o içten gülümsemeyle değişiyor ve ben bir nefes alıyorum.

"Ne?" Birkaç dakika geçtikten sonra soruyorum. "Şaşırtıcısın," diye mırıldanıyor.

"İyi anlamda mı?"

"Sen tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun."

"Çok muğlak," diye homurdanıyorum. "Ben kalın kafalı değilim. Kitabı duydum elbette. New York Üniversitesi'nde sanat tarihi okudum." Hâlâ parasını ödediğim bir diploma.

"Bütün sır düşmanın kafasını karıştırmakta yatar, böylece gerçek niyetimizi anlayamazlar. Bugün bunu kullanacağız. Hazır mısınız?"

"Anladım. *Düşmanın* kafasını karıştırmak. Kulağa şiddetli geliyor," diyorum bizi masalarına yaklaştıırken, sonra tavandan sarkan büyük ışıklardan birinin altında duruyor.

Sonra . . .

Sevgi dolu bir bakışla -kime- iki elimi de avuçlarının içine aldı.

Planı kafamda tıkırdıyor. "Ronan, hayır, bu iyi bir fikir değil-"

Beni görmezden geliyor, parmakları benimkilere dolanıyor. "Bebeğim, kahve randevusu için teşekkür ederim." Sıcak ve derin sesi dükkânda yankılanıyor.

Uzun bir sessizlik oluyor; sonra bir nefes sesi duyuyorum. Melinda. Başımı çeviriyorum, Paisley gözlerimle karşılaşıyor ve elindeki çatalı bırakıyor, yüzü soluyor. Adımı sayıklıyor. *Evet, doğru tatlım; Nova şehre geri döndü*, diyor gözlerim. *Tişörtü boş ver. Kıyafetlerim geliyor*.

Ronan'a bakıyorum, sesim kısık. "Teknik olarak kahvemi hiç alamadım. Koca gövden bana çarptı."

"Bana çarptın, bebeğim." Elleri kollarımdan boğazıma doğru ilerlerken gülümsüyor. Bu kışkırtıcı, sahiplenici bir hareket. Birini orada bırakıyor, gözlerimiz birbirine kenetlenirken beni tutuyor. Boynumdaki nabzın zonkladığını hissediyorum. Nasıl görünmesi gerektiğini hayal ediyorum: Ben onun şapkasının içindeyim, mağazanın ortasındayız, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyor, parmakları eski tişörtümün yakasıyla oynuyor.

Samimi.

"Sanırım bu kadar yeter," diye mırıldanıyorum kirpiklerimi kırıştırırken. "Muhtemelen bundan sonra evime gizlice girip beni öldürecek."

"Ona izin vermeyeceğim. Ayrıca Paisley'nin seksi futbol koçuyla yattığını düşünmesini istemiyor musun?" "Senin seksi olduğunu kim söyledi?"

Gözleri bana parlıyor. "Sen, Nova Morgan, benden hoşlanmıyor olabilirsin ama seksi olduğumu düşünüyorsun. Biliyorum.

Bu."

"Sen egoist bir pisliksin."

"Hmm. Sanırım sen de bundan hoşlanıyorsun. Hadi bir teoriyi test edelim." "Ne teorisi?"

"İlkel bir tane," diye mırıldanıyor başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirirken.

Hareket edemeyecek kadar şok olmuştum. Sanki Mercer Hotel'e geri dönmüşüm gibi hissediyorum.

lazer bana odaklandı.

Nefesim hızlanıyor. Bir peni için . . . "Pekala. Oyalanmayı bırak ve şu işi bitir."

"Bizi gördüklerinden emin olacağım. Sabırlı ol." Parmakları çene çizgimden saçlarıma doğru ilerliyor ve saç tellerimi parmaklarının arasından geçiriyor.

"İnsanların baktığını hissedebiliyorum." Bedenim her şeyin aşırı farkında, özellikle de onun.

Bakışlarını düşürmüyorum ama Allie'nin baktığını biliyorum. Belki de paspasçı çocuk.

Boynuma doğru eğildi ve kulak mememi ısırdı. "Elma gibi kokuyorsun."

Nefesim kesildi. "Parfüm ... bana evi hatırlatıyor ... Bayan Meadows'un ağaçları hakkında uzun bir hikaye . . ." "Hmm." Çenemi yukarı kaldırıyor ve gözleri o sıcak, fırtınalı renge bürünüyor. Oh . . .

Küçük fırçalama öpücükleriyle ağzımı tereddütle alıyor. Bir, iki, üç kez, test edercesine ve şefkatle. Kollarını belime doluyor ve ağzını farklı bir şekilde eğerek öpücüğü derinleştiriyor. Duraksıyorum, onu itmek istiyorum ama bunun yerine dudaklarımı ayırıyorum, dilim onunkine değiyor. Vücudumun içinde kıvılcımlar çıkıyor. Beni öperken parmakları kayıyor ve kafa derimi kavıyor, ağzımın her köşesini tadıyor, keşfediyor. Isı tenime hücum ediyor ve ne yapacağını bilemeyen ellerim geniş göğsüne doğru ilerleyip saçlarına dolanıyor.

Geri adım atıyor, göğsü hızla yükseliyor. Beş saniye kadar nefes alıyoruz. "Sahte bir öpücük için fena değil," diye idare ediyorum.

Ben hâlâ kollarındayken, "Akşam görüşürüz," diye anons ediyor. "Benim evimde."

Bakışlarım Melinda ve Paisley'e yöneliyor. İkisi de bakıyor, ağızları hafif aralık. Melinda'nın yüzü kızarmış, gözleri kırılğan ve Paisley bana inanamayarak göz kırpmıyor.

"Elbette," diye cevap veriyorum, sonra dönerek uzaklaşmadan önce "Hayır," diye fısıldıyorum.

Girişte durup bana bir gülümseme ve ateşli bir bakış gönderdiğinde hâlâ nabzımı toparlamaya çalışıyorum. Ona bir Akademi Ödülü ver. Sonra bana bir başparmak işareti gönderdi ve kapıdan çıktı, tüm iş. Göğsümden uzun bir iç çekiş çıkıyor.

Yemek alanından ayrılıp Sabine'i bulmak için yığınlara doğru gidiyorum. Onunla birlikte ön tarafa döndüğümde Melinda ve Paisley gitmişti.

Dudaklarıma dokunuyorum.

O öpücüğü nasıl unutabilirim ki?

Muhtemelen çoktan unutmuştur.

Gülüyorum.

"Orgazm üzerine bir kitap buldum," diyor Sabine ve ben de kitabı elinden alıp rafa koyuyorum. Sonunda "orgazm konuşması" yaptık. Gerçekçi olmaya odaklandım, bu onun en iyi ilişki kurma şekli. Annemin seks kitabından bir fotoğraf buldum ve bir kadının anatomisinde orgazma yol açabilecek kısımları kalemle gösterdim. Detaylı ve bilimsel davrandım. Ona karşı dürüst ve pratik olmak onu seks yapmaya teşvik etmez. Bilgi ona güç verir ve vücudu hakkında utanç duymasını engeller.

"Ne? Hayatınızı değiştirebilecek şaşırtıcı yeni bilim hakkında. Bak, ön yüzünde öyle yazıyor. Sen bekarsın. Belki okuyabilirsin."

"Benim bir seks hayatım yok. Ve sana bildiğim her şeyi anlattım. O kitap bir hile."

"Benim de bir seks hayatım yok, ama bir gün olacak."

"Yarın ya da önümüzdeki on yıl içinde herhangi bir zaman değil," diyorum. "On beş yaşında bakire miydin?"

"Evet." Andrew benim ilkimdi. On altı yaşındayken. Çok erkendi.

Kitaplarını tezgaha koyuyor. Kasadaki adam paspasçı çocuk; sonra adını görüyorum

Etike

t.

"Merhaba Toby," diye mırıldandım. Demek öyle. Demek bu yüzden bugün gelmek istedi.

Çekici biri: uzun boylu, kısa siyah saçlı, yumuşak kahverengi gözlü ve geniş omuzlu. O iyi

Tadı
na
bak.

Bana tereddütlü bir bakış attı. "Merhaba, Bayan Morgan. Tanıştığımıza memnun oldum. Hey, Sabine, buldun mu

istediğin her Şey mi?"

Gözlerim gerildi. Yığınlarda onunla birlikte miydi?

"Oldukça harika görünüyorsun," diyor ona ve ben onun açık sözlülüğü karşısında iç çekiyorum. "Güzel üniforma," diye ekliyor.

"Sadece beyaz pantolon ve polo," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

"Ah, şey, sadece çalışıyorum." Kitaplarını tararken kızarıyor, gözlerini ondan hiç ayırmıyor.

"Sana sonra mesaj atabilir miyim?"

"Evet," diye yanıtlıyor.

Aman Tanrım, mesajlaşıyorlar mı?

"Bunu taramışsın" -bir kitap alıyorum- "iki kez. Canlı görün Toby." Ona tatlı ama ölümcül bir gülümseme veriyorum. *Ve pençelerini kız kardeşimden uzak tut.*

Sonunda işimizi bitirip mağazadan çıkıyoruz ve rahat bir nefes alıyoruz.

"Şu seks kitabına dönelim" diyorum. "Beynin hala pişiyor, bu da vücudunun bu tür kararlar almaya hazır olmadığı anlamına geliyor. Yirmi beş yaş, bir yetişkinin beyninin tam olarak oluştuğu zamandır. Bunu bana sen söyledin." Ona muzaffer bir bakış atıyorum ama o arabaya binip Fransa kitaplarını kucağına koyarken bunu görmezden geliyor.

"Bazen bana güvenmen gerekir Nova. Hiçbir şey için acele etmeyeceğim. Belki de sekse ihtiyacın vardır." Parmaklarını sayıyor. "Bağışıklık sistemini güçlendirir, kalp hastalıklarını önler, mesane fonksiyonlarını iyileştirir, stresi azaltır - ve devam edebilirim. Bu konuda konuşmak istemem, bir serseriyle takılmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Şey. Bunun için minnettarım."

"Ben Celia Keller değilim."

"Kim o?" Caddy'yi geri vitese taktım. "Lacey'nin ablası."

"Ah." Lacey ilkokul günlerinden beri onun en iyi arkadaşıydı.

"Roadhouse'da bir kovboyu tavladı, onu banyoda becerdi, sonra da ikizlere hamile kaldı. Ben Lacey'deyken sürekli ağlıyorlar. İki oğlan. Kaka yapıyorlar ve bu iğrenç."

"Becerilmek mi?" Ona yan gözle bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Küfretmek aslında bir zeka göstergesidir. NPR bir araştırma yaptı-" "Güney'de ve bir kadının ağzından değil."

Sabine başını eğiyor. "Doğru o zaman."

"Ne?"

"Yaşlandığında annene dönüşüyorsun. Tıpkı onun gibi konuşuyorsun."

Harika.

"Lanet olsun."

Camını indiriyor. "Aynen öyle. Farklı çiçekler, aynı bahçe ..."

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Hayat gerçekten garip.

Bugün Cuma ve çalışmayı düşündüğüm en son yer olan lisede bir iş görüşmesinde oturuyorum.

Gergin bir şekilde, dün gece *Downton Abbey*'i izlerken Sabine tarafından özenle manikürlenmiş ve laciverte boyanmış ellerime bakıyorum. New York'taki oda arkadaşım Piper'dan kıyafetlerim nihayet geldi ve bir profesyonel gibi giyindim: bordo ipek bluz, şık bir lacivert blazer ceket, altın rengi kalem etek-Bobcats renkleri. Hepsinden iyisi, parmak uçlarında kristaller olan altın rengi Gucci stiletolarım var, sadece birazcık gösterişli çünkü fazlası Blue Belle halkını korkutabilir. Saçlarım evcilleştirilmiş, şık ve yüksek bir at kuyruğu şeklinde arkaya doğru taranmış. Abartısız makyajım "*Beni işe alın.*" diyor. *Ben ciddi bir profesyonelim.*

Müdür Lancaster özgeçmişimi kontrol ederken nefesimi tutuyorum - dün gece dizüstü bilgisayarımda yazdığım, sonra da normal kâğıda çıktısını aldığım özgeçmişimi. Bayan Meadows Pazartesi günü sohbet etmek için uğradığında bana açık pozisyonundan bahsetmişti. *Canım, liseye eleman alıyorlarmış. Ne için olduğundan emin değilim ama gitmelisin.*

Ona Lois demeye başlamalıyım. Annemin kişisel yemek tarifi kitabını karıştırırken yakalamış olsam da çok yardımcı oldu. Elinden zorla almak zorunda kaldım. Tamam, pek sayılmaz, ama kimse annemin jöle tarifini alamaz.

Karşımdaki büyük meşe masada oturan adama bakarken düz arkalıklı sandalyede kıpırdanıyorum. Benim için yeni olan bu adam ellili yaşlarının sonlarında, kısa gri saçları ve siyah gözlükleriyle heybetli bir görünüme sahip.

Blue Belle'in koridorlarında yürüdüğümünden beri idari ofisler güncellendi. Duvarlarda yumuşak bej rengi ve Müdür Lancaster'ın çeşitli kasaba halkıyla birlikte çekilmiş fotoğrafları var. Lois iki fotoğrafta yer alıyor; biri birkaç yıl önce yeni futbol stadyumu için sarı kurdeleyi keserken, diğeri de geçen yıl eyalet finallerinde takımla birlikte çekilmiş. Ronan önde ve ortada, kollarını oyunculara dolamış, yüzünde mutlu bir sırıtış. Bir iç çekiyorum. O sırıtışı hatırlıyorum. Bana Heisman ödülünü kabul ederken taktığı sırıtışı hatırlatıyor. *Dünya benim olacak.*

"Anaokulunda öğretmenlik mi yaptın?" diye sorarak başını kaldırdı ve beni hayallerimden kopardı.

Ellerim kucağımda bükülüyor. Sanat öğretmeni olmak beklenmedik bir kariyer seçimiydi. Bir galeride ya da grafik tasarım alanında çalışmak istiyordum ama bu işler rekabetçiydi ve mezun olduktan sonra bulmak zordu. Tuhaf işler yaptım -radyoculuk, ofis memurluğu, barmenlik- ta ki bayıldığım küçük bir galeri işi bulana kadar. İki yıl sürdü; sonra mağaza beklenmedik bir şekilde

kapandı. Oda arkadaşım anaokulunda çalışıyordu ve bana orada bir iş buldu.

Boğazımı temizliyorum. "Evet, Manhattan'daki Blair Anaokulu. Sanat bölümünden sorumluydum.

beş yıl boyunca." Üç ve dört yaşındaki çocuklara parmak boyası yapmayı öğretiyordum - araya biraz da Van Gogh katarak. Aileler çocuklarını oraya göndermek için yılda elli bin dolar ödüyorlardı ve ben de bundan keyif alıyordum ama aldığım maaş faturalarımı ödemeye ancak yetiyordu.

"Eğitim konusunda biraz deneyiminiz var.

Güzel." "Evet."

Ellerini birleştirdi ve bana dostça bir bakış attı. "Bayan Morgan, size Blue Belle Lisesi'nde bir pozisyon teklif etmek istiyoruz."

Şaşkınlık üzerimde dalgalanıyor.

Güçlü ve zayıf yönlerim hakkında soru sormak yok mu? Referanslarımı aramak yok mu? Koltuğun kenarına biraz daha yaklaştım. "Öğretmenlik diplomam yok."

Başını sallıyor. "Kayıtlarımız bu yıl beklentilerimizi aştı. Temel olarak, sınıflarımız aşırı kalabalık ve sınıf mevcudumuzu düşürmek ve yeni öğretmenler işe almak için çabalıyoruz. Bu pozisyon iki haftadır açık ve öğretmenlik diploması olan hiç kimse başvurmadı. Neyse ki eyalet bunun için özel kolaylıklara izin veriyor ve Bayan Meadows size kefil oldu. Kendisi yönetim kurulu üyelerimizden biri." Gülümsüyor. "Bu hafta sonu barbekü partime geldi ve bana elma ağacına tırmanışınızla ilgili bir hikâye anlattı."

Emin olamadığım bir kıkırdama çıkardım.

"Her neyse... Bobcat olarak aramızda olmanı çok isteriz. Ve ... gelecek okul yılında burada öğretmen olarak devam etmek isterseniz, öğretmen akreditasyonu almak için dersler bulmanızı rica ediyoruz. Bugünlerde pek çok yer online. Hatta bu yılki öğretmenlik deneyiminizi staj krediniz olarak saydırabilirsiniz. Özellikle futbol programımız sayesinde kayıtlarımızın artacağından eminim. Herkes kazanan bir okulda olmak ister, değil mi?"

"Evet."

"Tabii ki, işler yolunda giderse gelecek yıl seni tekrar aramızda görmek isteriz." Sonra bana New York'ta kazandığımdan çok daha fazla olan maaşımı söyledi.

"Ne öğretiyor olabilirim ki? Sanat mı?" Umutla soruyorum. Her neyse, getirin, ama lütfen cebir ... ya da İngilizce ... ya da tarih ... ya da, Tanrım, herhangi bir bilim dalı olmasın.

Gözlüğünü çıkarır ve masanın üzerine koyar. "Yarı zamanlı bir İngilizce pozisyonunuz olacak.

Gençler. *Julius Caesar* hakkında ne düşünüyorsunuz? Bunun müfredatta olduğuna inanıyorum."

Julius hakkında en iyi arkadaşı tarafından sırtından bıçaklanması dışında hiçbir şey bilmiyorum. Yapabilirim.

ilgili.

Yüzümdeki hayal kırıklığını görüyor olmalı.

"Bayan Burns yıllardır sanat öğretmenliği yapıyor," diyor beni inceleyerek. "Belki bir gün o pozisyon

açık olacak Bayan Morgan, ama bugün

değil." "Anlıyorum."

"Cebir pozisyonunu zaten doldurduk ve İngilizce pozisyonu da tek-"

"İngilizceye bayılıyorum," diyorum. "Bayılıyorum. En sevdiğim ders. Yarı zamanlı mı dedin?"

Başını sallıyor. "Resmi olarak Blue Belle öğretmeni olacaksın ve bu görevler için bana rapor vereceksin, ancak Koç Smith için kişisel bir asistana da ihtiyacımız var, bu da bunu tam zamanlı bir iş haline getiriyor. Maaşınızın bu kısmını destekçi kulüp karşılayacak. Bu kulağa yapılabilir geliyor

mu?" Gülümsüyor. "Lois tam bir futbol hayranı olduğunuzdan bahsetmişti."

Benden keskin bir nefes geliyor. Bu biraz yem atıp değiştirmeye benziyor. Kızı Amerika'nın gençlerine eğitim verme konusunda heyecanlandır, sonra da anahtarı at. "Doğru . . ."

Masasından bir kâğıt çıkarıp almam için bana uzattı. "Buna hazır olduğundan emin olmak istiyorsan işte derslerin müfredatı."

Göz gezdiriyorum, kelimeler birbirine karışıyor. Evet, *Julius Caesar* var, şiir var, dönem ödevi var, aman Tanrım. Bunun için çalışmam gerekebilir.

"Koç'a yardım etme konusunda, burada bazı görevlerin bir listesi var, ama siz ikiniz bunu çözebilirsiniz. Bu ona bağlı." Bana bir kâğıt daha verdi. "Amacımız Koç'a zaman kazandırmak. Çok çalışkan ve çok yetenekli -affedersiniz- ve biz onun kalmasını istiyoruz. Yarı zamanlı bir asistan talebinde bulundu ve biz de doğru kişiyi bekliyorduk ..."

Bir şeyler daha söylüyor ve ben Ronan'ı düşünürken kafamı sallıyorum. Evet, kitapçada ona çok fazla şey söylediğim bir sohbetimiz oldu ve yalandan öpüştük ama ondan ne bir ses duydum ne de geceleri yürüdüğünü fark ettim. Ki bu iyi bir şey. Onu görmek istemiyorum.

Ayrıca, birlikte çalışırsak o öpücük işleri zorlaştıracak. Gerçekten mi?

Onun asistanı olmaktansa yüzüme tükürük topu fırlatan bir grup azgın gence ders vermeyi tercih ederim. Vücudumda bir şeyleri uyandırıyor; bu yüzden tehlikeli.

Görevlere bir göz attım.

Koç'un ofisindeki telefonlara cevap verin. (Yapılabilir.)

Takvimi yönetin / Seyahat rezervasyonu yapın. (Güzel. Bunu herkes, Sparky bile yapabilir.)

Sosyal medya. (Fotoğraf çekin ve yayınlayın.)

Hayran mektuplarının yönetimi. (İnsanlar bunu yapar mı? Evet, burası Teksas.)

Kişisel görünümeleri yönetin. (Ronan'ın Waffle House için yardıma mı ihtiyacı var?)

Moral mitinglerini yönetin. (Ciddi misin?)

Yine lisedeyim, sadece süper seksi, kendini beğenmiş futbol koçuyla takılmak zorundayım.

Sırtımdan aşağı ter akıyor. Ayrıca eski sevgilimin yanında

olacağım. "Pekala. Siz ne düşünüyorsunuz Bayan Morgan?

Bununla başa çıkabilir misiniz?"

Bu para ve istikrar demek ve gelecek yıl bir iş anlamına gelebilir. Umut yükseliyor, göğsümde çırpınan küçük bir şey, bir gün sanat öğretmenliği yapacağıma dair bir hayal çiziyor ...

Ona gülümseyerek bakarken parmaklarım kâğıdın etrafında kenetleniyor. "Kabul ediyorum."

Kapı açılır ve Ronan boyuyla ofisi doldurarak içeri girer. Kıcını saran haki pantolon, pahalı mavi bir elbise gömleği ve saçları kenarlarından kıvrılmış lacivert bir beyzbol şapkası giymiş, herhangi bir koç gibi görünmesi gerekiyor, ama lanet olsun, görünmüyor!

Beni görünce durdu.

"Özür dilerim Denny. Burada birinin olduğunu fark etmemiştim," diyor müdüre, ama o buz mavisi gözler atkuyruğumun tepesinden stiletolarımın uçlarına kadar her yerimde geziniyor. Daha iyi görebilmesi için birini hafifçe indiriyorum. Bu doğru. Şuna bak. Harika bacaklarım var. Ve seksi ayakkabılarım. Her zaman jogger ve boxer giymem.

Bakışları yüzümden yukarı kayıyor ve at kuyruğumda son buluyor. Ellerini kalçalarına koyarken dudakları seğiriyor. "Nova."

"Ben," diyorum iyimserlikle.

"Sınıfınızdan geldiğiniz için teşekkürler, Koç." Müdür ayağa kalktı ve başıyla beni dürttü. "Av sona erdi. Memleketimizin kızı Bayan Morgan'ı yarı zamanlı asistanınız olarak işe aldık. Referansları harika."

Dudağımı ısıriyorum. Bu doğru değil.

"O tam da aradığımız kişi. Tek kelimeyle mükemmel," diye ekliyor müdür.

Sesinde büyük bir memnuniyet duyuyorum. Bakışlarım Lois ile olan fotoğrafına takılıyor. Bir, Lois bana işten bahsetti; iki, bana kefil oldu; üç, onun evine gitti; ve dört, o

Koç'u evlendirmek için komite. Bir aptal bile bunu anlayabilir. Ben yeni kızım. Sadece onlar bizim bir geçmişimiz olduğunu bilmiyorlar.

Lois her şeye burnunu sokan bir fındırdek ama bu Pizza Hut'tan katlanarak daha iyi.

"Öyle mi?" Ronan kollarını kavuşturarak, "Öyle mi?" dedi. "Genelde bir üniversite stajyerini işe aldığını sanıyordum."

Müdür Lancaster başını salladı ve bu dönem hiç stajyer bulunmadığını, ekstra kayıtlar ve öğretmen ihtiyacı nedeniyle bir taşla iki kuş vurmaya karar verdiğini, böylece bana tam zamanlı bir pozisyon verdiğini mırıldandı.

Ronan konuşması sırasında başını sallıyor, bakışları tamamen benim üzerimde.

İş için beni istemediğini söyleyemeden ayağa kalkıyorum - annemin bana verdiği tüm o dersleri kullanarak nazikçe - ve ona doğru süzülüp elimi uzatıyorum. Ona tatlı bir gülümseme ile sesimi heyecanla dolduruyorum. "Birlikte çalışmak için sabırsızlanıyorum, Koç."

Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yok. Dışarıdan bakınca havalıyım ama içim belirsizlikten titriyor. Sadece lise İngilizcesini çözmem gerekmiyor, aynı zamanda Ronan'a da yardımcı olacağım ve Ronan'ın bunu kabul edeceğinden emin değilim.

Üçümüz müdürün odasından çıkıp, kulağında telefonla başını eğmiş bir sekreterin oturduğu ön masaya doğru yürüdük. Aceleyle telefonu kapatıyor ve bize doğru koşuyor.

Müdür Lancaster gelecek hafta başlayacağımı açıklıyor; ardından sekreter benim için evrak ve dizüstü bilgisayar almak üzere ayrılıyor. Müdür Lancaster elimi sıkıp ofisine dönerken Ronan çıkışa yöneliyor. Ben de peşinden gidiyorum. Artık benden kaçamaz. Bu konuyu konuşmalıyız.

Melinda içeri giriyor, kızıl saçları savrulmuş, üzerinde dar yeşil bir elbise. İçime çektim. Vay be. Çok güzelmış.

Ama biraz şeytani.

"Koç Smith? Bir dakikanız var mı?" diye tatlı tatlı sesleniyor, yanımıza gelirken beni görmezden geliyor. "Hmm," diye cevap verdi.

"Senin için turta pişirdim. Cevizli. Personel salonunda üzerine adını yazdım. En sevdiğinin bu olduğunu söylediğini hatırlıyorum. . ." Ona parlak bir gülümseme veriyor ve koluna dokunuyor. Adam elini çeker.

"Ah. Teşekkür ederim," dedi ve sanki "*Gördün mü?*" der gibi bana sert bir bakış fırlattı.

Omuzlarımı kaldırıyorum. Bu konuda ne yapmamı istiyor? Öpücüğümüz işe yaramadıysa, çözümsüz kaldım demektir. Onu her gördüğümüzde öpüyor olamam.

"Neden buradasın?" diye soruyor sonunda, kirpikleri bakışlarını benden alıp Ronan.

"İngilizce öğreteceğim."

Burnu alevlendi. "Oh. Başka birini bulamayınca yerine sen geçtin." Bana bir sıkı dudaklı bir gülümseme. "İngilizce öğretiyorum. Yardıma ihtiyacınız olursa bana haber verin. İngiliz edebiyatı alanında yüksek lisans yaptım."

"Elbette," diyorum. "Teklifiniz için teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

"Rica ederim," diyor şurup gibi bir ses tonuyla, sonra yanımızdan geçip gidiyor. "Hayatta ona sormam," diye mırıldanıyorum.

Ronan'ın dudakları kıvrılır. "Ama o çok iyiydi. Sen de öyleydin."

"Güneyli kızlar nazik doğarlar, ama her zaman bunu kastetmezler. Şimdi, eğer 'çok yaşa' deseydi, kavga edebilirdik. Herkes bunun ne anlama geldiğini bilir. Bir tutam küçümseme ile acıma."

"Her geçen gün daha fazla şey öğreniyorum," diye mırıldanıyor.

"Roadhouse'daki çiftçi kadın senin için nasıl sonuçlandı?" İş konusunu açmadan önce normale dönerek soruyorum.

"Harika. Birkaç ineğe kement attık. Birkaç aygıra bindik."

"Onu hiç aramadın, ha?"

"Hayır."

Sınıf değişikliği için bir zil çalıyor ve ofiste ve yanımızdaki diğer ofisleri birbirine bağlayan bir koridorda diğer fakültelerden bir telaş var.

Andrew içeri girdiğinde nefesim kesiliyor, sonra bize doğru yürüyor, başı eğik, elinde kâğıtlar. Gözlerim onu yutuyor: kısa kirli sarı saçları, kare çenesi, köşeli çene hattını yumuşatan gamzesi. Pantolon ve çizgili bir gömlek giyiyor, omuzları geniş, vücudu zayıf ve kaslı.

Dudakları tanıdık bir şekilde kıvrılıyor -eğlendiğinde yaptığı gibi- ve göğsümde çoğunu tanımlayamadığım bir duygu seli hissediyorum. Elim uzanıyor ve Ronan'ın kolunu kavırıyor. Eliyle onu kapatıyor ve beni sıkıyor.

"Terlediğini görmesine izin verme," diye fısıldıyor.

"Bu da başka bir Çin askeri stratejisi mi?" Kalın bir şekilde yutkunuyorum, hareket etmiyorum. Henüz değil. Neredeyse dokuz yıldır onu görmedim. Beş ve on yıllık buluşmalarımızı kaçırdım ve Sabine'i bu yılki derslerine kaydettirdiğimde erken gelip hemen ayrıldık. Muhtemelen bir okul etkinliğinde onunla karşılaşacağımı biliyordum ama bunu aklımın bir köşesine ittim. Odaklanmam gereken başka şeyler vardı.

Biri ona sesleniyor ve Andrew başını kaldırıp beni görüyor ve olduğu yerde duruyor. Ağzı açıldı. "Nova?" Şok sesini renklendiriyor. Gözlerini Ronan'a çeviriyor, kaşları çatılıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Burada ne işin var?"

Elbette, kendine güvenen bir kızım; şehirde kendimi destekledim, arkadaşlar edindim, kışımı yırtarak çalıştım ve mutlu yaşadım. Birkaç kez karasevdaya düştüm ve çıktım - çoğunlukla sporcularla, o kolay gelen kolay giden ilişkilerle yüzeysel bir duygu.

Ama . . .

Kendimden küçük bir parçayı her erkekte saklamamın nedeni o. Kalbimde güven yok ve bir parçam riskli ilişkileri bilerek seçti, beklediğim şekilde biteceklerini biliyordum ve bunun olacağını bildiğim sürece yıkılmayacaktım. Zane'in gözlerinin bir uçuş görevlisi bulmasına şaşırmadım. Onun kalıcı olmadığını hep biliyordum çünkü *ben* kalıcı değildim. Andrew dışında kimseyi sevmedim.

Yüzünde yükselen şaşkınlıkla yaklaşıyor ve ben de Ronan'a yaklaşıyorum.

Andrew'la en son konuştuğumda, New York Üniversitesi'ndeki yurt odama gelmişti, alkol kokuyordu ve yüzü bitkin bir haldeydi. Düğününden bir hafta önceydi ve bir uçağa atlayıp New York'a gelmişti. İçeri geldi ve geri dönmem için bana yalvardı. *Sensiz kayboldum. Seni özledim. Seni seviyorum. Sana ihtiyacım var. Bir hata yaptım. Beni affedemez misin? Birlikte olmam gereken kişi sensin. Sen benim güneş ışığımsın. Bizi ayrı tutmalarına izin veremeyiz.*

Davasını anlatırken yatağında oturuyorduk. Birlikte büyümüştük, beni ilk öpüştüğümüz andan beri seviyordu, okulun önündeki meşe ağacına isimlerimizi kazımişti, mirasından vazgeçecekti, sonsuza kadar birlikte olacaktık.

Gözlerimin içine baktı, ağlayarak dizlerinin üzerine çöktü ve ona bir şans vermemi, UT'ye geri dönmemi ve bebek ile Paisley'i çözmenin bir yolunu bulmamızı istedi.

Evet dedim.

Ertesi gün uyandığımda gitmişti. İhanete uğramıştı. İki kez.

Hala sesimi bulamıyorum ve Ronan devralıyor, sesi kısık. "O yeni İngilizce öğretmeni ve benim asistanım."

Sonra beni ofisten çıkarıp kalabalık bir koridora sürüklüyor.

Duygularımla boğuşuyorum, onun sert gövdesine yaslanıyorum ve doğruluyorum, ama beni geri çekiyor. "Henüz değil. Dışarı çıkmış olabilir. Umurunda olmadığını bilmesini sağla - belli ki umurunda olsa bile."

Göğsümden uzun bir nefes geliyor. Andrew ile bu işi nasıl yapacağım?

Bura

da Beni yanında tutan Ronan bizi gençlerden oluşan kalabalığın arasından geçiriyor. Bütün gözler mi? üzerimizdeydi, Öğrenciler ona takdir ve hayranlık dolu bakışlar atıyor ve "Koç Smith! Hey! Günaydın! Harika oyun!"

Kalabalığın arasından geçip boş bir alana ulaşıyoruz ve ben öndeki ve ortadaki şeye odaklanıyorum.

Boğazımı temizledikten sonra soruyorum: "Bu işi aldığım için ne kadar mutsuzsun? Eğer başka birini istiyorsan, ofisinde konuşabilirdin."

Cevap vermiyor.

Koridorda bir köşeyi döndük ve bir kapının önünde durdu, hızla açtı ve beni içeri çekti.

Depo dolabına bakıyorum. Gölge ve küçük, yaklaşık 1 metreye 1 metre, rafları kağıt havlular, el dezenfektanı, kalemler, kağıtlar ... ile dolu. "Güzel ofis. Masamı nereye koyayım, Koç?"

"Yalnız kaldığımızda Ronan'dır," diyor

huysuzca. "Aramızdaki ilişki yürüyecek mi, yürümeyecek mi?" "Nova. Sen iyi misin?"

Bakışları dikkatle yüzümü tararken elleri omuzlarıma iniyor. Başparmakları gergin kaslarımı okşuyor ama bunun farkında olduğunu sanmıyorum. Tenimde kıvılcımlar çakıyor, bana dokunduğu yerde tüylerim diken diken oluyor ve ben onların yok olmasını istiyorum. Bu cinsel bir şey değil. Benim için gerçekten endişeleniyor.

Özenle sakladığım duygular başını kaldırıyor ve Andrew'u gördüğümünden beri yüzeyin altında saklanan gözyaşlarımı kırıştırtarak yutkunuyorum.

"Bunun olacağını biliyordum. Ben sadece ..." Biraz kaçtı. "Bunun için özür dilerim."

"Beni oradan çıkardığın için teşekkür ederim. Bir dahaki sefere daha iyi olacak."

"Elbette." Neredeyse isteksizce ellerini indiriyor, sonra şapkasını karıştırarak bana profilini veriyor. Farkına varıyorum. Şapkasını ve yakasını çekiştirmek, emin olmadığında yaptığı bir tikti. Bunu partide, sonra verandamda ve kitapçada yaptığını görmüştüm. O yaralar.

"Keşke bana baksaydın."

Açık sözlülüğüm karşısında irkildi, sonra beni içine almak için döndü. "Tamam."

"Bu işe ihtiyacım var," diyorum usulca. "Sana yük oldum ve belki de bu haksızlık, ama Sabine, ev ve okul kredilerim var. . ." Dudağımı ısııyorum. "Özür dilerim. İkimiz de Lois'in bana bu işi bulduğunu biliyoruz."

O kapıya yaslanıyor, ben de aynısını yapıyorum, gözlerimiz birbirine kenetleniyor. Aramızda sessizlik oluştuğu koridordaki öğrencilerin sesi azalıyor ama bu rahatsız edici değil. Kendi küçük baloncuğumuzu yaratmış gibiyiz.

"Anlıyorum," diye mırıldanıyor yüzüme bakarken. "Para sorunları."

Başımı salladım. "Anneme, ona bir şey olursa kız kardeşim için en iyisini yapacağıma dair söz verdim. Ve söz verdiğimde de ciddiymdir. Onur ve sadakat benim için önemlidir. Yakınımızda başka bir ailemiz yok ve onu New York'a geri götüremem. Burası onun evi."

Dakikalar geçtikten sonra, "Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.
Göğsünden derin bir nefes geliyor. "Pek çok şey düşünüyorum. Yapmamız gerekecek

onları yavaş yavaş al. İlk olarak o öpücük."

Yanaklarıma renk geldiğini hissediyorum. "Ne olmuş ona?" Sesi boğuklaşıyor. "Geceleri beni uyutmuyor." Tenim elektrikle uğulduyor. "Ah."

Başını eğerek bakışlarımızı ayırıyor. "Bunu bir kenara bırakırsak Bir planım var - ya da bir teklifim, her neyse."

"Ne oldu?"

Başını kaldırdı. Bana uzun uzun bakıyor, ışıltılı ayakkabılarımı görünce duraksıyor. Göğsünden bir huff sesi gelirken yüzü yumuşuyor. "Bu kıyafetin içinde harikasın. Maskot renklerini sevdim."

"Modayı severim. Beni hiç giyinik görmedin."

Dudakları seğiriyor. Ah, bu onun eğlenme tiki.

"Görmedim mi?" "Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi kısarak soruyorum.

"Hiçbir şey." Bana bir adım daha yaklaşıyor, kolonyasının kokusunu alabiliyorum, ahşap ve deri kokulu bir şey. "İşte sana bir alıntı: 'Kaosun ortasında fırsat da vardır. Sun Tzu. Bunu aklında tut.'"

"Tamam." Omuzlarım dikleşti. İşte güçlü ve zayıf yönler mülakatı geliyor. "İlk olarak, işte gerçekler. Az önce Andrew'u gördünüz ve tepkinize bakılırsa Senin için zor, değil mi? Onu fakülte toplantılarında, koridorda, öğle yemeklerinde görmek zorunda kalacaksın..." İrkildim.

Başını sallıyor. "Benim teklifim... birlikte vakit geçireceğimiz için birbirimize yardımcı olmamız. Ben Melinda'nın rahatlamasını istiyorum, sen de Andrew'a iğnelenmediğini göster-"

"Özlem değil," diye mırıldandım.

"Her şeye rağmen o burada," diyor nazikçe. "Onunla ilişkimiz pek iyi değil. Görünürde kibarız ama futbolun başına geçmesi planlanıyordu; sonra ben geldim ve işi aldım. Ona asistanlık teklif edildi ama kabul etmedi ve basketbola geri döndü."

"Oh."

"Benim teklifim ..." Alt dudağını üst dişleriyle ısırıyor, yavaşça çekiyor ve bu hareket bir şekilde savunmasız ama seksi. "Çıkıyormuş gibi yapacağız."

Göğsüm derin bir nefes alıyor. "Oh."

"Hayır diyebilirsin. Kendini evet demek zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Ne olursa olsun bu iş senin.

Ciddiyim."

"Tamam."

Bir nefes verdi. "Destekleyici kulüp bana kadın atıp duruyor; doğum günü partimi gördün. Bütün kasaba işin içinde. Melinda benimle çalışıyor. Evime iç çamaşırlarıyla geldi. Tampon olarak biriyle çıkmam gerek. Ayrıca bizi zaten öpüşürken gördü, yani bu büyük bir sürpriz olmaz."

"Anlıyorum." Aklım başımdan gitti. Kim çıkıyormuş gibi yapar ki? Aptalca ve saçma.

"Seni seçmelerinin bir nedeni var ve birlikte olduğumuzu düşündüklerinde herkes geri adım atacak, özellikle de Melinda. Ayrıca, benimle bu şekilde ilgilenmiyorsun..." Sanki cevap vermeme bekliyormuş gibi kaşlarını çatıyor.

"Hmm, doğru," diyorum.

"İK, öğretmenlerin çıkmasına izin veriyor ve eğer evet dersiniz, onlara haber verebilirim, bunu resmileştirebilirim ve topu yuvarlayabilirim. Bir kez öğrendiklerinde, haber hızla yayılır ve bizim

yapmamız gereken fazla bir şey kalmaz."

Gözlerim zayıfladı. "Romantik ilişkiler için İK kurallarını biliyor musun?" "Araştırdım."

"İlginç. Buradan biriyle çıkmayı hiç düşündün mü?"

Kaşlarını çattı. "Tabii ki hayır. Burada uzun süre kalmayı planlamıyorum. Ben ilişki kurmam." O zaman neden birlikte çalıştığı biriyle çıkmayı düşünüyordu?

"Gittiğinde kalplerini kıracaksın." Koridordaki o yüzleri, hayranlık ve umut dolu bakışları gördüm. "Senin kalmanı istiyorlar."

Kaşlarını çatarak alnını çatar. "Ben kötü bir insan değilim, Nova. Yönetim beni tanıyor planı."

Doğru, ama gelecek yıl için bu yüksek kayıt benim için bir iş ve muhtemelen daha fazlası anlamına gelir

İnsanlar. Sabine bana buradaki son koçun bizi beş yıldır eyalet şampiyonasına götüremediğini ve şimdi Ronan Smith'in şampiyon olduğunu söyledi. Bu spor bursları bu çocuklar için her şey demek. Toplum için de.

Zil çalar, dersin başladığını işaret eder.

Şapkasını çıkarıp bir eliyle saçlarını karıştırıyor. "Eee? Sen ne düşünüyorsun?"

"Sahte randevu ne demek?"

"Bir etkinlik için randevu. Maçtan sonra bir öpücük. Sen ne istersen. Senin istemediğin bir şeyi asla yapmam ..." Sözüünü kesiyor, gözlerinde sıcaklık parlıyor. "Aramızda kimya var, Nova."

Odadaki hava incelik. "Yok."

En az beş saniye boyunca bana bakıyor ve geçen her anla birlikte bedenim onunkinin daha çok farkına varıyor. Meme uçlarım sütyenimin altında çakıllaşiyor.

Sanki biliyormuş gibi bıyık altından gülüyor. "Tamam. Yarın eve gel ve kararını bana bildir. Görüşürüz, Prenses." Kapıyı açar ve gider.

Okuldan çıkarken koridorlar sessiz. *Sahte randevular* kafamda dans ediyor. Bu onun için işleri kolaylaştıracak ve bana da Andrew'u her gördüğümde "*Hey, bak kiminleyim?*" deme fırsatı verecekti. Ayrıca, başka biriyle çıkmakla da ilgilenmiyorum. Şu anda düşünmem gereken bir kariyerim var ve onun kol şekeri olmak tüm şehirdeki itibarımı artırır.

Mesele şu ki . . .

Ya onunla vakit geçirmeyi seviyorsam?

Ya gittiğinde onu özölüyorsam?

Ve unutmamalıyız ki . . . Konu sporcular olduğunda doğuştan zayıfım.

Hayır. Hiç iyi bir fikir değil.

Caddy'yi çalıştırana kadar aklım başıma gelmedi. Bana

Prenses dedi.

Kafamı direksiyona vuruyorum.

\$ I BQUFS

30 / " /

Birinci sınıf tarih dersimin bitiŖi için zil çalıyor ve öğrenciler kitaplarını alıyor. EŖyalarımı topluyorum, kafam hala Nova'yı düşünüyor-

"Koç!" Bruno, Milo ve Toby masama doğru koŖarken baėırıŖlarıyla odayı dolduruyorlar. Üçü de ruh günü için formalarını giymiŖ, yüzleri ter içinde. Bugün Cuma, bay haftamız.

KaŖımı kaldırıyorum. "Öğle yemeğine gidiyorum-"

Toby'nin yüzü kıpkırmızı, her zamanki nazik gözleri sert. "Birisi kampüse gizlice girmiŖ ve stadyumda bize bir mesaj bırakmıŖ. Bakım görevlisi bizi koridorda gördü ve söyledi. Oraya koŖtuk ve kontrol ettik, sonra da buraya geldik."

Masanın etrafından dolanırken kaŖlarımı çattım. Bu sabah içeri girmeden önce stadyumdaydım. GeçmiŖte rakip takımların Ŗakalarını duymuŖtum - tuvalet kağıdı, içeri alınan inekler, sahayı darmadağın eden kamyonlar

"Ne oldu?"

"Tam resmi görebilmek için kendiniz görmelisiniz. Kelimeler yetersiz kalıyor. Yani, bu kabul edilemez," diye sesleniyor Bruno yumruğunu avucuna vururken. "Kafalarımızla oynuyorlar! Kelimenin tam anlamıyla!"

"Anlıyorum." Panomu kaptım ve ısılık aldım. "Pekâlâ, göster bana."

Skeeter bize koridorda katılıyor ve öğle yemeği kalabalığını yarararak binadan çıkıp stadyuma doğru ilerlerken ona bilgi veriyorum. İçeri girdik ve imlere çıktık.

GüneŖ gökyüzünde yükseliyor ve ben gözlerimi kısıarak tarlaya bakıyorum. Vay anasını. "Bunlar doldurulmuŖ hayvanlar mı?" Bir uçtan diğerine yüzlerce var, tüy parçaları ve paralanmıŖ bedenler kürkle kaplı, kırmızı sıçramalar damlıyor.

"Evet," diyor Skeeter. "ParalanmıŖ."

Ellerimi kalçalarıma koydum ve maskotumuzun boyandığı orta sahaya doğru ilerledim. Üstünde, kafası kesilmiŖ ve kırmızı boyayla kaplanmış, gerçek boyutlarda doldurulmuŖ bir vaŖak yatıyor. Çenesi açık ve içine bir not sıkıŖtırılmıŖ. Onu çıkarıp açıyorum.

Bobcats ölü bir et. Tıpkı bu hayvanlara yaptığımız gibi sizi de sahada parça parça edeceğiz. Sizi geçen yıl yendik ve yine yeneceğiz. Eyalet Ŗampiyonu ol a c a k kadar iyi değilsiniz. Koç Smith de eziğin teki. Sadece daha iyi bir iŖ bulana kadar orada. Siktirin gidin, sik kafalılar.

"Ŗey. Bu çok yersiz," diye mırıldandım.

Üçlü takip etti ve omzumun üzerinden okumaya alıŖıyor ama ben cebime sokuyorum. AteŖi körüklemeye gerek yok.

"Bu bir sincap kafası!" Bruno homurdanıyor, bir tanesini tarladan kaldırıp sallıyor. "Ve işte bir kaplan. Aptallar, yani gerizekalılar. Doğru hayvanı bile kullanmamışlar!"

"Bir oyuncak ayı buldum!" Milo son bölgeden sesleniyor.

Toby'nin ağzı geriliyor. "Bu kadar çok doldurulmuş hayvan alabilmek için eyaletteki tüm Walmart'lara gitmiş olmalılar." Bir tanesine tekme atıyor ve havada süzülüyor.

Dişlerimi sıkıyorum. Geçen yıl takımımızın tırmanması gereken bir tepe vardı ve biz güçsüzdük ama iyi bir sezon geçirdik, ama şimdi eyaletin en iyi takımlarından biri olarak gösteriliyoruz. "Bunu kim yaptı?"

Toby bana sert bir bakış attı. "Bahislerim Huddersfield üzerine." "O maça daha haftalar var," diyorum.

Başını iki yana sallar. "Fark etmez. Onlar kötü niyetli."

Şapkamı çıkarıp bacağıma vuruyorum. "Milyon dolarlık bir stadyumumuz boşuna yok. Kameraları kontrol edelim."

Üst kattaki kontrol odasına doğru yürüyoruz ama oraya varmadan Toby bizi durduruyor, sesi sert. Elinde telefonu var. "Huddersfield çoktan sahiplendi. Instagram'da paylaşmışlar." Telefonu bana doğru itiyor ve ben de sahamızın kırmızıya bulanmış hayvanlarla dolu fotoğrafına bakıyorum. Bu fotoğrafı çekmek için tribüne çıkmış olmalılar. Şerefsizler.

"Kim bu kişi?" diye sordum.

Toby telefonunu geri alır. "Görünüşe bakılırsa sahte bir hesap, yani yaptıkları yanlarına kâr kalacak."

Bruno kapıyor. "Dostum! Beş yüzden fazla beğeni ve her türlü yorum var." Sahayı işaret ederken omuzları çöküyor. "Bu intikam gerektiriyor."

Bruno asabi olabiliyor, Toby uzlaştırmacı, Milo ise sadece uyuyor ama Toby başıyla onaylıyor. Skeeter da onaylıyor ve ben kaşlarımı çatıyorum. Hayır, Skeeter.

Kameraları kontrol ediyoruz ve beyaz bir cipin yanaştığını ve içinden üç maskeli figürün indiğini görüyoruz, hepsi siyah giyinmiş ve çöp torbaları taşıyor. Erkek gibi görünüyorlar ama görüntüden anlamak zor. Plaka kağıtla kaplı. İyi planlanmış.

"Programımızı biliyorlardı," diye mırıldandı Toby.

Bruno omzunun üzerinden bakarak, "Bizi izliyorlar," diyor. "Şu anda izliyor olabilirler. Belki gizli kameralar."

Gözlerimi devirmeye devam ediyorum. "Büyük ihtimalle şansları yaver gitti ve hızlı hareket ettiler. O oyuncakları on dakikadan kısa bir sürede dağıttılar." Bir nefes veriyorum. "Muhtemelen atletler."

"Oyuncular," diyor Toby acımasızca.

Bruno, "Evet, geçen yıl eyalet şampiyonu oldular ve şimdi de bizim için endişeleniyorlar," diye tersliyor. "Bu yıl da
-"Yani bizimle uğraşın."

"Benim zamanımda onları geri alır ve herkesin bilmesini sağladık," diye mırıldanıyor Skeeter. "Ben de bunu söylüyorum! Bunun peşini bırakamayız," diyor Toby.

"Doldurulmuş koçları nereden bulacağız? En aptal maskotları var. Yani, stadyumlarında canlı bir keçi tutuyorlar ve ona koç süsü veriyorlar. Aptallar," diye homurdanıyor Bruno.

"Zavallı keçi, eli kolu bağlı. Ailesi ya da arkadaşları yok" diye ekliyor Skeeter. "Hayvanlar vahşi doğada yaşamayı hak ediyor."

"Keçiye çalın! Bu daha önce de yapıldı!" Bruno bağırıyor. "İşte bu, Skeeter!"

"Evet!" diye seslenen Toby ve Milo birbirlerini yumrukluyor.
Skeeter başlıyor, sonra bana sert bir bakış atıyor. "Hayır, hayır, Koç, onların-"
Kollarımı kavuşturuyorum. "Kimse bir şey çalmıyor. Bu işin peşini bırakacağız."

Çocuklar ağzı açık kalır. Bruno, "Koç, eğer yapmazsak korkak oluruz," diyor. "Bobcat gururunun bir anlamı var."

Toby ve Milo başlarıyla onaylıyorlar.

Başımı sallıyorum. "Bu takım dürüstlikle ilgilidir. Maçlar için giyiniriz, başkalarının önünde kibar bir dil kullanırız, derslerde elimizden gelenin en iyisini yaparız, vücudumuzu çalıştırırız, antrenman yaparız ve kalplerimizi hazırlarız. Kalbi kazanırsanız her şeyi kazanırsınız. Huddersfield'dan intikam almaya odaklanırsanız bunu yapamazsınız. Onların istediği de bu. Bu bir oyun." Ellerimi kalçalarımın koydum. "Ayrıca, tıpkı sahada olduğu gibi, yakalanan ikinci kişidir. Seni bekliyor olacaklar. Onların seviyesine inme. Daha iyi ol."

Uzun bir sessizlik oluyor, çocuklar gözlerime bakmıyor. Skeeter ayaklarını sürüyor, mırıldanarak "Evet, ne dediyse o" diyor.

Skeeter'a bakıyorum. "Buna hemen bakım yaptır. Antrenmandan önce temizlenmesi gerek. Ofisi ara ve Huddersfield'daki müdürü arayıp bugün devamsızlık yapan öğrenci olup olmadığını öğrenmesini söyle. İşe yarayacağından şüpheliyim ama görebiliriz. Ayrıca şu Insta hesabını da kapatmaya çalışın."

Önümdeki asık suratlı yüzlere bakıyorum. "Siz üçünüz benimle okula kadar yürüyün. Bunu takımla aramızda tutmanızı istiyorum. Yarım ağızla okula gidip atıp tutmaya başlamanıza gerek yok. Bu sadece işleri daha da kötüleştirecek ve taraftarları kızdıracaktır. Anladın mı?"

"Ama o zavallı doldurulmuş hayvanlar-" diye başlıyor Bruno. "Aması yok," diyorum.

Bir nefes çeker. "Evet, efendim. Dudaklarım mühürlü. Kız arkadaşına söyleyebilir miyim? O ve ben her şeyi paylaşıyoruz. O bir amigo, süper seksi-"

Nefes alıyorum. "Kız arkadaşını hepimiz tanıyoruz Bruno. Bu sadece takım için. Bunu bir fırsat olarak kullanabiliriz. Dışarıda bir yerde Huddersfield'lı birini görürseniz, nazik olun, hiç olmamış gibi davranın, radarınıza takılmamış gibi yapın. Bu en büyük intikamdır."

Bana şüpheli bakışlar atıyorlar.

Bruno'nun omuzları düşer. "Bize *Savaş Sanatı*'ndan bir alıntı yapacak mısınız?"

"Hayır, Toby verecek. O sizin kaptanınız. Toby mi?"

Bakışlarımı ona çeviriyorum, içinde olduğunu bildiğim liderliği bekliyorum. Antrenmanlarda ve sahada mantralarımızı tekrarladığını duydum. O benim en iyi oyuncum, en adanmış olanım, burs alamazsa kaybedecek çok şeyi olanım. Bu düşünce beni duraksatıyor, gelecek sezon onu bırakma fikri; sonra bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Burada olsam da olmasam da Toby'nin eğitim almasını sağlayacağım.

Toby omuzlarını dikleştiriyor ve alıntılardan birini yorumluyor. "Bir hamle yapmadan önce düşün. Düşmanını ve nerede beklediğini düşün. Eğer bir tuzak hazırladıklarını düşünüyorsanız, hazırdırlar."

Başımı salladım. "Onlara ne yapmamız gerektiğini söyle."

"Aldırmayın. Bunu bizi kızdırmak için yaptılar, ani bir tepki vereceğimizi, belki yakalanacağımızı ve birkaç maç dışarıda kalıp galibiyet serimizi bozacağımızı umdular" diyor.

Gurur içimde kabarıyor ve sırtına bir tokat atıyorum. "Pekâlâ. Şimdi, ciddi misin?"

"Evet, efendim."

"Her birinizden bu işin peşini bırakacağınıza dair bir söz istiyorum" diyorum. "Söz veriyoruz," diyorlar.

Çıkıyoruz ve binaya geri döndüğümüzde oyun stratejisi ve egzersiz rutinleri hakkında konuşuyoruz. Kriz önlendi. Benim gözetimimde keçi çalınmadı.

"Roadhouse'daki doğum günüm için teşekkür ederim. Pasta çok güzeldi. Çikolata en sevdiğimdir," diyor Toby'nin annesi Bonnie, küçük evlerine girerken. Kasabanın güney tarafında, daha köhne bir bölgede, evler ellili yıllarda inşa edilmiş, bahçeleri küçük. Çalışma odasına doğru ilerlerken Toby kapıyı açık tutuyor.

Toby hediyelerini ve balonlarını tezgâhın üzerine yerleştirir. Lois ona üzerinde Toby'nin on beş numarası olan göz kamaştırıcı bir forma ve şehirdeki bir kadın mağazasına hediye kartı aldı.

Bonnie'yle birlikte çalışma odasına geçtik ve Toby'nin üç gol pası attığı önceki maçı izleyebilmesi için televizyonu açtım. Hasta olduğu için gidememişti.

"Neyle ilgili sorun yaşıyorsun?" Su almak için mutfığa girdiğimde Toby'ye soruyorum. Masada oturmuş, not defterine kaşlarını çatmış.

Saçlarını geriye itiyor ve inliyor. "Cebir iki. Duvara tosladım. İkinci dereceden denklemleri çözüyorum. . ."

Onun yanına yerleştim. "Bir bakayım."

Ders kitabının başına toplanıp problemlerin üzerinden adım adım geçiyoruz. Bonnie gelip pastayı ve hediyeleri kaldırıyor, bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını soruyor ama hayır diyoruz ve devam ediyoruz.

Lisedeyken, atletik yeteneğimin yeterli olmadığından veya elimden alınacağından korkarak derslerime odaklandım. Okul, iş ve kız kardeşlerime bakmak arasında, başka bir şey yapmaya neredeyse hiç zamanım yoktu.

Toby birkaç dakika sonra, "Sanırım buldum," dedi.

"Gidebilirsin." "Emin misin? Acelem yok. Güven bana.

Planım yok."

Dudağını çiğniyor.

"Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sanırım annem yatmaya hazır ve onunla pek konuşmadım," diyor aceleyle, ayağa kalkıp bardağını lavaboya götürürken.

Kaşlarımı çattım. "Bugünkü sahayla mı ilgili?" "Hayır, efendim. Önemli bir şey değil. Yemin ederim."

Birkaç saniye onu inceledim. Onu duyuyorum. Onunla biraz yalnız kalmak istiyor. Ya da belki bir şeyler içini kemiriyor ve konuşmaya hazır değil.

Onu sırtından alkışladım. "Bana ihtiyacın olursa cep telefonum sende var, tamam mı?" Kitapları işaret ediyorum. "Takılırsan beni ara, FaceTime üzerinden halledebiliriz, tamam mı?"

"Evet. Tamam."

"Pazartesi görüşürüz." Eve gitmek için ayrılıyorum.

Spor ayakkabılarımı ve eski bir antrenman tişörtümü giydikten sonra ofisime gidiyorum. Gitarımı alıp deri koltuklardan birine oturduğumda köpek arkamdan koşuyor. Çalmayı Tuck'tan öğrendim. Onun kadar iyi değilim ama yalnız başıma vakit geçirdikçe daha çok öğreniyorum.

Isınmak için birkaç satır tıngırdattığımda köpek ayaklarıma yerleşiyor, sonra Johnny Cash'in Nine Inch Nails şarkısından bir cover olan "Hurt" şarkısının girişini çalıyor.

Kapı açılıp Nova ofisime girdiğinde şarkı sözlerini mırıldanıyorum. Köpek başını kaldırıyor,

esniyor ve sonra tekrar yere yığılıyor. Ona ters ters bakıyorum. *Davetsiz misafiri fark ettiğin için* teşekkürler.

Dışarı çıktığında Fransız kapılarım kırılmış olmalı.

Şort, yeşil bir atlet ve bot giymiş, saçlarını yüksek bir at kuyruğu yapmış.

bana Leia kıyafetini hatırlatıyor. Aletimin seğirmesine neden oluyor. Elinde bir ışın kılıcı var ve onu sallıyor, sonra da sanki bir kral asasıymış gibi masamın üzerine koyuyor.

Çalmaya devam ediyorum, o yaklaştıkça şarkıyı yeniden başlatıyorum.

Başını sallıyor, parmakları bacağına vurarak ritim tutuyor; sonra şarkı söylemeye başlıyor.

Sesi saflığıyla beni ürkütüyor, sözler net ve tüylerimi diken diken ediyor. Cash'in kederli baladından farklı bir bakış açısı, onun sesi daha tatlı. Otel odamda şarkı söylediği bir anı gözümün önüne geliyor. Gözlerimi ondan ayırıp gitara odaklanıyorum.

Şarkı biterken odayı bir sessizlik kaplıyor. Kolumdaki tüyler diken diken oldu ve gözlerimi açlıkla onun üzerinde gezdirdim ve kitapçıdaki sahte öpücüğün tamamen saçmalık olduğunu itiraf ettim. Onu öpmek istemiştim. Ve evet, ona çıkıyormuş gibi yapmayı teklif ettim ve evet, bunu önce İK ile konuştum. Ne düşünüyordum ki?

"Bir tane daha," diyor. "Rahatlamama yardımcı oluyor."

Alnımda boncuk boncuk terler oluşuyor ve "Jolene "e geçtiğimde parmaklarım uyuşuyor. İçinden gülüyor ve vokaline country bir tını ekleyerek şarkıyı söylüyor.

"Bir melek gibi şarkı söylüyorsun," diyorum şarkıdan sonra gitarı ayaklarımın dibine yerleştirirken. "Hiç müzikle uğraştın mı?"

"Pek sayılmaz. İyiyim sanırım; yarışmalardaki yeteneğimdi." Uzun bir nefes veriyor, dudakları bükülüyor. "Peki. Kim olduğumu ne zamandır biliyorsun?"

Demek bu yüzden bir gün erken geldi. Ve işte burada.

New York'taki o geceyi anlatmam gereken kısım.

"Sparky'yi buraya getirdiğim gündü. Bir şey hakkında ..." Elektriğimiz . . . "Neyse, ismini öğrenmek için Tuck'ı aradım."

Gözleri parlıyor. "Ah. Dostum. Bir kızı her şeye ikna edebilir."

Dudaklarım düzleşti. "Sana bir ücret teklif etmekle ilgili bir şeyler söyledi-" Kaşlarını çattı. "Dur bakalım. Parayı asla kabul etmedim."

"Peki bunu neden yaptın?" Huysuzca sordum. Nefesinin altında mırıldanıyor.

"O da neydi?"

Bana ters ters baktı. "Seninle tanışmak istedim, seni koca aptal."

"Tuhaf bir kıyafet giymiş, bitkin, sarhoş eski bir oyun kurucuyla tanışmak istedim-" "Fikri Tuck sundu ve ben I . . . " Elini sallıyor.

"Evet?"

Ondan bir hava akımı geliyor. "Futbolu seviyorum ve sen onu herkesten daha iyi oynadın. İşte. Sana iltifat ettim." Zarif omuzlarını silkiyor. "Benim için bir hayran anıydı. Seninle seks yapmak için gelmedim. Lütfen. Seks yapıyorum çünkü istiyorum."

İçimi bir rahatlama kapladı. Sırıttıyorum. "Demek çılgın bir hayranın var." Gözlerini deviriyor. "Artık değil, bildiğin gibi."

"Doğru. O gece ..." Kaşlarımı kaldırıp sözünü bitirmesini bekliyorum.

"Belli ki ne olduğunu hatırlamıyorsun-"

"Çoğunu hatırlıyorum." Dudağımı çiğniyorum. "O . . . hayatımın zor bir dönemiydi." "Anlıyorum," diyor, mavi gözleri yumuşuyor.

Nazik ses tonuna hazırlıklı olmadığım için bakışlarımı ondan kaçırıyorum. O gece içinde bulunduğum durumu, kederin beni nasıl yiyip bitirdiğini hatırlıyorum ve yas tuttuğum sadece Whitney değildi; kariyerim, hayatımdı. Bir an futbolda onuncu yılıma başlamak ve evlenmek üzereydim, sonra her şey yüzüme patladı.

İçimde bir şey öldü. Hayallerim. İnsanlarla ilgilenebileceğime olan inancım. Sevme arzum.

Ertesi sabah benim için bir dönüm noktasıydı; kendimi yok etme yolunda ilerlediğimin farkına varmam bir zirveye ulaştı ve devrildi. Dibe vurmuştum ve Nova beni o karanlık çukurdan çıkaran basamak oldu.

"Tanıştığımızda bekârdım," diyorum sessizce. "İlk başta rehabilitasyondaydım; daha sonra, başka biriyle birlikte olmak için kalbim yoktu; sonra sen ortaya çıktın ..."

Yüzünde alaycı bir gülümseme belirliyor. "Ergenlik fantezin ete kemiğe büründü. Seni çoktan affettim Ronan. Uzun zaman önceydi."

Ama *bilmesini* istiyorum. "Sen olduğunu biliyordum. Yemin ederim." Yer değiştiriyorum. "Özür dilerim. Araba kazası bir türlü aklımdan çıkmıyordu."

Duraklıyor. "Onu tanıyordum. İyi değil," diye ekliyor içime çektiğimde. "Yılda bir kez çocukların yıllıkları için fotoğraf çekerd. Bir keresinde öğle yemeğini unuttuğunda BLT'min yarısını onunla paylaşmışım. Özel hayatınızı gizli tuttunuz ve ben de gazeteler kazayı yazana kadar onun kim olduğunu fark etmedim. Çok tatlı birine benziyordu."

"Öyleydi." Whitney ile takımın fotoğraf çekiminde tanıştım. Dokuz ay çıktık, sonra nişanlandık. Sarı saçlı, minyon bir kızdı ve gülüşüne, utangaçlığına, geceleri elini yüzüne dolamasına aşık olmuştum.

Birbirimize bakarken uzun bir sessizlik oluyor.

"Bitti. Yeni bir sayfa," diye mırıldanıyor Nova, bakışlarımızı ayırarak. "Işın kılıcını -Sabine'in eski oyuncakları arasında buldum- hediye olarak getirdim. Tamamen değersiz ama sevimli olduğunu düşündüm." Göğsü yükseliyor. "Ve belki de cevabımı yumuşatır: Senin sahte kız arkadaşın olamam."

\$ I BQUFS

30 / " /

Hayal kırıklığı içime çöküyor. Bakışlarım dolgun dudaklarına, boğazının zarif çizgisine takılıyor. "Neden?"

"Bu işleri karmaşık hale getirecek. Bizim bir geçmişimiz var."

"Fikrini değiştireceğim," dediğimi duyuyorum, ona yaklaşırken. "Öncelikle, bu anlaşmayı profesyonelce sürdürebiliriz."

Yüzünü buruşturuyor. "Ve sen gittiğinde, ben hala burada sonuçlarıyla uğraşıyor olacağım."

Omzundaki bir parça tüyü fırçalıyorum, elim sanki kendi akli varmış gibi duruyor. "Senin suçlu olmadığından emin olacağım, Nova."

Dili dışarı fırlıyor ve dudağına dokunuyor. "Hadi oynayalım," diye mırıldanıyorum.

"Oynamak mı?"

"Hmm. Bir barda çalıştın. Eminim bilardo oynamış ya da dart oynamışsındır?" Başımı odanın arka tarafına doğru itiyorum.

Bunu düşünüyor. "Oyunlarda pek iyi değilimdir. Sabine satrançta beni mahveder. Strateji hiçbir zaman bana göre olmadı."

"Ben de iyi değilim."

"Lütfen. Bunun adil olduğundan emin değilim."

"Bahsi geri çevirecek bir kadına benzemiyorsun, Nova. Bahse girerim beni yenemezsin."

Sertleşiyor, gözleri kısılıyor. Yakaladım seni.

"Hadi gel." Dirseğinden tutup onu arkaya doğru yönlendirdim.

Dart milini eline alıyor ve parmaklarını ucundaki uçuşun üzerinde gezdiriyor. "O zaman dart oynayalım."

Riskler nedir?"

"Eğer kazanırsam, benim sahte kız arkadaşım olmayı kabul edeceksin. Kazanırsan ne istediğine sen karar ver."

Bakışları yavaşça üzerimde geziniyor, bol naylon spor pantolonumu ve eski Pythons gömleğimi inceliyor. Parmaklarını çıtlattı. "Bunu ilginç hale getirelim. Üç dart atacağız. Hedefe en çok yaklaşan her seferinde bir şey kazanacak. Bir nimet."

"Hmm, bunu daha önce yapmışsın gibi geliyor."

"Bu odada bir sürü güzel şey var." Başını büyük ekran televizyona doğru itiyor. "Çok güzel. "

kmeleyeceğim. Başını eğdi. "Pratik
yapmalıyız."

"Lütfen." Hareket ediyorum ve dart tahtasının atış çizgisinin arkasında durmasına izin
veriyorum.

"
P
e
k
a
l
a
.

B
e
n

d
e

v
a
r
ı
m

;
"

O
n
u
n

k
ı
ç
ı
n
ı

t
e

Bir tane fırlattı ve duvara çarptı.

Bir kahkaha attım.

"Isınıyorum," diye kestirip atıyor.

Sonraki beş dartı hedef tahtasının dışına isabet ediyor ve dudaklarım seğiriyor.

"Dur, yardım edeyim." Arkasına geçip koluna giriyorum. "Ayaklarının ön kısmına çok fazla ağırlık verme, yoksa dengeni kaybedersin."

Ben onun atan elini tutarken o bana yaslanıyor. Diğer elim kalçasına gidiyor ve vücudu benimkiyle aynı hizaya geliyor. Derin bir nefes alıyorum, kıvılcımlar tenimde alevleniyor.

Boğazımı temizliyorum. "Dartı tutuş şekline kavrama denir. İlk olarak, fazla baskı uygulamayın. İşaret parmağını kullan . . . burada . . ." Parmağını okşuyorum, olması gereken yere koyuyorum. "Düz olduğu yeri bul ... işte orası ... başparmağınla destekle ve sonra diğer parmaklarını kullan ..." Daha iyi bir pozisyon almak için hareket ediyor ve kıcı bana sürtünüyor. Sikimi yerleşmeye zorluyorum. İkimiz de hareket etmeden birkaç dakika öylece durduk.

Geri çekiliyorum. "Şimdi duruşunuzu gevşetin ve gerginliği serbest bırakın. Gözlerinizi tahtada tutarak dirseğinizin rahat ve sabit bir pozisyonda olmasına izin verin. Güzel. Fırlatırken kolunu hareket ettir, kağıttan bir uçakmış gibi fırlat, ama dirseğini değiştirme. Tüm parmaklarınızı aynı anda serbest bırakmaya çalışın. Bunu yapmazsanız dartın dengesini bozarsınız. Kolunuzu vurmak istediğiniz hedefe nişan alıyormuş gibi uzatın."

Fırlatıyor ve top hedefin dışındaki üçlü halkaya isabet ediyor.

Ondan bir homurtu geliyor. "Kahretsin."

Birkaç tane daha fırlatıyor, ıskalıyor, sonra bana kaşlarını çatıyor.

Onun güvenini artırmak için atışlarımda biraz pervasız davranarak alıştırmaya turumu yapıyorum. Yarışma başlıyor ve ilk ben atıyorum, atışım hedefin içine ve sola isabet ediyor.

Çizgiye yaklaşıyor ve bana biraz sinsi olduğunu bildiğim tatlı bir gülümseme veriyor, sonra dartını atıyor ve hedefi tam ortasından vuruyor. Nefes nefese kalıyor, sonra yüzünde mutlu bir ifadeyle alkışlıyor. "Şuna bakar mısınız? İlkini ben kazandım!"

"Şanslı atış," diye mırıldandım.

"Ne istemeliyim?" diyor çenesine vururken. "Lütfen televizyonumu almayın. Bu hafta sonu futbola ihtiyacım var."

Bakışları gömleğime takılınca gülüyor ve ben de eğlenerek bir kaşımı kaldırıyorum. Gömleğimin ucunu çekiştiriyorum. "Gömleğimi mi istiyorsun? *Eskiden* hayranıydın ..."

"Hayır." Oturuyor ve bar taburesinin üzerinde dönüyor. "Heisman'ı istiyorum. Sonsuza kadar vermeyeceğini biliyorum ama en azından bir aylığına istiyorum."

Bir kahkaha patlattım. "O benim bebeğim. Onu her sabah öperim!"

"Her şeyi kabul ettin. Ayrıca, senden uzakta olmayacak. Sadece yandaki kapı."

Nefes veriyorum. "Bir hafta boyunca alabilirsin. Sparky'den uzak tutmalısın. Havayı altmış sekiz ile yetmiş iki arasında tut. Hiçbir şeyin yakınına koyma-"

"Bitti!" Tabureden atlıyor ve Heisman'a doğru yürüyor ve onu alıp kucaklıyor. "Çok güzel. Ve sert."

"Cinsel zevk için kullanma," diye sırtarak cevap veriyorum.

"M'kay. Belki." Dart tahtasına geri döner ve kupayı telefonunun yanına, masanın üzerine koyar. Telefonundan müzik açıyor ve Otis Redding'in "My Girl" şarkısının sesi odayı dolduruyor. "Pekâlâ! Bir sonraki tura geçelim." Dartını eline alıp atarken şarkıyı mırıldanıyor ve tam ortasından

vuruyor.

"Sen bir dart köpekbalığısın," diye suçluyorum yerime otururken. "İtiraf et. Antrenman atışların tamamen

saçmalık."

"Strateji oyunlarında iyi olmadığımı söylemişim ... ama dart oynamayı severim." "Benimle oynadın."

Başımı sallıyorum, sonra atıyorum ve onunkine yakın bir yere isabet ettiriyorum. İkimiz de dartları kontrol etmek için tahtaya koşuyoruz. "Beraberlik," diyorum. "İkimiz de birer nimet alacağız."

Dudağını ısıyor. "Önce sen."

Bakışlarım onun atletine takılıyor.

Bana karşı Teksas ağzını kullanıyor. "Bu striptiz dartı değil, tatlım. Gömleğim çıkmıyor."

"Tamam. Bir haftalığına sütyenini istiyorum."

"Hayır."

"Kupamı aldın ve basit bir sütyene bile kıyamıyor musun? Vay be."

"Mızmanızın tekisin." Kollarını gömleğinin içine sokup hareket ettiriyor, belli ki gömleğin kancasını çözüyor, sonra da gömleği yakasından çekip çıkarıyor. Hepsi çok yetenekli. Göğüsleri sallanırken meme uçları gömleğinden dışarı fırlıyor. Bana doğru fırlatıyor ve ben de kırmızı dantel kumaşı yakalıyorum.

Yüzüme doğru tutuyorum, sonra dilimi fincanlardan birinin kenarında gezdiriyorum.

Nefesi kesiliyor, kirpikleri titriyor. "Ronan Ne yapıyorsun?" Yapmamam gereken bir şey, ama ... "Temiz bir oyun oynayacağımı hiç söylemedim."

"Bunu cinsel zevk için kullanma," diye homurdanıyor. "Tamam, benim nimetim ..."

Duraklıyor. "Senden . . . sütyenimi takmanı istiyorum."

"Seni kötü kadın." "Kural kuraldır."

Bu oyunun kuralı yok. Birbirimizle oynuyoruz ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Daha önce hiç kadın iç çamaşırı giymemiştin," diyorum onu önünde sallandırırken.

"İhtiyacım var

yardı

m et." Sütyeni benden aldı. "Kendin bile giyinemiyorsun. Zavallı şey. Tanrı seni korusun." "Ah! Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece bana giydir ve kimseye söylemeyeceğine yemin et."

Kol deliklerini üzerime geçiriyor, sonra askıları omuzlarıma yerleştiriyor. Arkama geçti ve çeker, sonra homurdanır. "Tabii ki kopmayacak." Beni kendine doğru çeviriyor, sonra fincanları şişiriyor. Boğazımla göğsümün üst kısmı arasında son buluyorlar.

"Evet, çok seksisin," diye mırıldanıyor ve ben gülüyorum; sonra kendimi mini barın arkasındaki aynanın yansımada yakalıyorum ve inliyorum.

"Bu çok çirkin."

"Evet. İç çamaşırılı Ronan Smith. Hızlı aramada *TMZ* var-" Telefonuna uzanıyor, ben de elinden alıp fırlatıyorum.

"Fotoğraf yok. Kaybetmeye hazır ol, tatlım. Bunu tekrar yapalım." Bu şeyi kazanmaya hazırım.

Bana sert bir bakış attı. "Neden bana sahte kız arkadaşın olmamı teklif etmediğini merak ediyorum."

"Çünkü kendime güveniyorum." Ve bu sütyen hayatımda gördüğüm en seksi şey. Kesinlikle onunla mastürbasyon yapacağım.

Tekrar atıyoruz ve ben kazanıyorum. "Evet!" Ben yumruğumu sıkarken o kaşlarını çatıyor, elleri kalçalarında. "Ne istiyorsun?"

Bunun üzerinde düşünüyorum. "Öncelikle, üç atıştan fazlasını yapmalıyız. Var mısın?"

"Belki." Darth Vader'a bakar. "Karanlık bir kötü adam istiyorum. Ona kıyafet asabilirim

-Ya da onunla dans et. Peki ne istiyorsun?"

Gözlerimi onun üzerinde gezdiriyorum. "Üzerinde pek bir şey yok."

"Bu doğru. Oldukça fakirim." Bir çizmesini çıkarıp uzun, biçimli, bronzlaşmış bacağı gösteriyor. "Çizmeler hakkında ne düşünüyorsun?"

"Benim ölçülerimde değil." "

"Ama onlar benim en değerli eşyalarımın biri."

"Yalan. Onlar liseden. Bir öpücük istiyorum," diye mırıldanıyorum.

Kalçaları sallanarak bana doğru vals yaptı. Sonra şimşek hızıyla uzanıp ağzını yaralı yanağıma değdirdi.

Parmakları şakağımdan boynuma kadar uzanan çizgiyi hafifçe okşarken nefesim kesiliyor. Kalbim sıkışıyor, göğsümde yer değiştiriyor, sahip olamayacağım bir şey için ağrıyor.

Bana bakıyor. "Yüzünü sevdim. Bu sensin. Yara izlerinden önce de güzeldin -aslında sana Henry Cavill demek hoşuma gidiyordu ... o çene hattı çok seksi ama şimdi ..." Omuzları kayıyor.

"Senin bir karakterin var. Yani. Hayatta kaldın ve diğer taraftan kusurlu ama güzel çıktın."

Kaşlarımı çatıyorum, sözleri karşısında ne hissettiğimi anlamaya çalışıyorum. "Ben güzel değilim."

"Güzellik dış görünüşte değildir. Bunu yarışmalarda öğrendim. İçi çirkin olan bazı güzel kadınlarla ve inanılmaz olan bazılarıyla tanıştım. Güzellik nasıl devam ettiğimizdir, etrafımızda yarattığımız hayattır. Anlamalı bir hayat yaşamak. Dürüst olmak gerekirse, o noktada olduğumdan emin değilim. Çok çabalıyorum. Hepimiz deniyoruz. Sebebi üzücü olsa da eve dönmenin benim için iyi olduğunu biliyorum. Doğrusu ..." İç çekiyor, yüzünde düşünceli bir ifade var. "Hayatımda bir dayanak noktasına, bir aidiyet duygusuna ihtiyacım vardı ve Sabine ile ev bu." Ondan bir kahkaha geliyor. "Bana bakın. Dart atmamız gerekirken bizi ciddi şeyler hakkında konuşturuyorum."

Koçluğu saymazsanız, bir dayanağım olmadığını fark ettim.

Yara izlerimi öpen ilk kadın olabilir. Elbette, Nova'yla geçirdiğim o geceden beri kadınlarla birlikte oldum - kaygısız, kaygısız genç kadınlar, unutabileceğim türden - ve genellikle sadece yaralarım yokmuş gibi davrandılar. Belki de ne söyleyeceklerini bilmiyorlardı. Belki de sadece var olduklarını unutmak istediler.

"Devam edelim," diyorum ve ondan uzaklaşıyorum.

Önce o atıyor ve hedefi tam on ikiden vuruyor; sonra ben atıyorum ve benim dartım duvara çarpıyor. "Lanet olsun."

Ben köşeye sinerken o "Fancy Pants'i yendim" diye bağırıyor. Duruyor, önümde duruyor.

"Bir haftalığına Darth Vader'ı istiyorum. Onu bana teslim etmek zorundasın."

İnledim. "Çok pahalı. Ve ağır."

"Bu oyun *senin* fikrindi. Hadi tekrar oynayalım. Bunu bütün gece yapabilirim," diye şarkı söylüyor. Sıraya girip fırlatıyorum, ama dartım merkezin dışına çıkıyor. Tekrar küfrediyorum.

Duruşu tam yerinde, dirseği mükemmel, doğrudan hedefe atıyor.

Prenses Leia'nın yılan manşetinin önünde durup odanın içinde vals yaparken bir nefes veriyorum. "Bileziği istiyorum. Sonsuza kadar. O zaten benim. Kıyafetimi tamamlamak için ona ihtiyacım var." Başını çevirdi ve kaşlarını kaldırdı. Onun olduğu yere doğru yürüyorum, çantayı açıyorum ve açık eline tutuşturuyorum.

"*Star Wars*'u bile sevmiyorsun," diye mırıldandım. "Kaybetmekten nefret ediyorsun, değil mi?"

"Evet," diye homurdanıyorum.

Manşeti kurcalıyor, kopçasını açamıyor, ben de ondan alıyorum, kolunu yukarı itiyorum ve takıyorum. Kendi kendine, elim kolunu sıyırıp geçiyor.

"Bu oyun ön sevişme gibi geliyor," diye mırıldanıyor, sonra benden uzaklaşıyor. "Sütyen giydiğim bir ön sevişmeyi hiç hayal etmemiştim," diye yakınıyorum.

Gülüyor. "Altıncı raunt tamam." Fırlatıyor ve dartı merkezin dışında.

Bir adım atıyorum ve dartı doğrudan tahtanın ortasına gönderiyorum. Sayı. Gülümseyerek ona bakıyorum. Atkuyruğunun ucuyla oynuyor. "Kıyafetlerimi çıkarmayacağım."

Taburelerden birine oturuyorum. "Bunun üzerinde düşünmem gerek."

Karşımda oturuyor, bakışlarımız birbirine kenetlenirken çenesini ellerinin arasına alıyor. Ona bakmaya bayılıyorum ve bu sadece güzelliğinden kaynaklanmıyor. Gülümsemesinde bulaşıcı bir nitelik var, onu çevreleyen bastırılamaz bir neşe duygusu.

Onunla dart oynamak bu koca evde geçirdiğim en güzel zaman olabilir.

"Bana kendin hakkında bir şey söyle," diyorum. "Bilmediğim bir şey. Bir sır."

"Bir sır . . . hmm . . ." Uzun bir duraklama oldu; sonra aniden bağırdı ve zıplayarak

Oda.

"Ne?"

Yere çöküyor, botunu çekip çıkarıyor, fırlatıp atıyor ve sonra kemerini ovuşturuyor. "Kramp. Bütün

Dart tahtasının önünde dururken giydiğim stiletolar olabilir. Onları giymeyeli uzun zaman oldu. Bilmiyorum. Ugh. Baldırlarım da ağrıyor." Yüzü acıyla buruşuyor.

Eğildim ve ayağımı tuttum. "İşte, bana bırak." Başparmaklarımı kavisine bastırıp derin itişlerle döndürüyorum. "İlk başta acıtacak ama bacak kaslarını gevşetmeye çalış, tamam mı?"

"Tamam." Yüzünü buruşturuyor, içinden küçük hava pufları çıkıyor. "Özür dilerim. Oyunu mahvettim. Bir sonraki turda seni sütyenimin içinde dans ettirecektim. Ya da büyük ekran televizyonu alacaktım. Anneminki on yıllık... Ah! Acıyor. Neden?" diye feryat ediyor.

"Susuzluktan, ayakkabılardan ya da herhangi bir şeyden olabilir." "Ayakkabıları durduramıyorum. Andrew'u göreceğim!"

"Seni inciten bir adam için mi giyinirsin?"

"Neyi kaçırdığını görmesini sağlamak için giyineceğim."

Bu sözler üzerine dudaklarım geriliyor. "Bacağını tekrar esnet," diyorum ve ayağına masaj yapıyorum, üst parmağına bastırıyorum, sonra elimi topuğuna doğru çekiyorum.

Yüz hatlarında bir rahatlama beliriyor, bir iç çekiş geliyor. "Gitti. Tanrım. Ellerin sihir gibi. Teşekkür ederim."

"Sorun değil. Milyonlarca kramp geçirdim." Yere, onun yanına oturdum. Atleti yukarı kalkmıştı ve karnını görüyordum. Onun gibi ben de aşağı çekiyorum ve ellerimiz buluşuyor. Parmaklarımız duraklıyor, sonra hafifçe birbirine dolanıyor. Başparmağım elinin üstünü okşuyor. Yumuşak teninde küçük daireler . . . sıcaklık üzerimde dalgalanıyor.

"Bana sırrını söyle," diye mırıldanıyorum, yüzüne yaklaşarak. Boğazında yavaşça bir kızarıklık oluşuyor.

"Söyleyemem."

"Neden?"

Gözbebekleri büyümüş bir halde bana bakarken titrek bir nefes alıyor.

Nefesim hızlanıyor. "Nova . . ."

Ağzını açıyor. "Ronan . . ."

Dudaklarında adımın sesini duyduğumda, ittiğim arzu bir tsunami gibi içeri doluyor. Siktiğim Andrew'unu unut. Evet, hâlâ ona aşık ama...

Eli saçlarıma dolanıyor, kafa derimi kavırıyor. "Nedir bu? ." diye mırıldanıyor.

Bu çılgınlık. İnkâr edilemez bir kıvılcım. Arzu.

Bir parçam bana durmamı, bu yoldan gitmememi, tehlikeli bir çizgiyi geçtiğimi söylüyor.

Eğiliyorum ve beni yarı yolda karşılıyor, ağızlarımız umutsuz bir öpücükle birbirine yapışırken nefeslerimiz birbirine karışıyor. Dudakları yastık gibi, saten gibi ve ben onu hissettikçe inliyorum. Dudaklarımız uzaklaşıyor ve tekrar geri dönüyor, daha fazlasını arıyor. Dişlerimle alt dudağını çekiştiriyorum, o da aynısını yapıyor.

Ben. Dillerimiz birbirine dolanıyor, birbirimizin tadına bakıyor, ta ki nefes nefese kalana kadar. Sanki ağızlarımız birbirini tanıyor, asırlık bir ritimle senkronize oluyor.

Ön kollarım beni desteklerken vücudumu onunkiyle hizalayarak üzerine çıkıyorum. "Gömleğini yukarı çek," diye nefes veriyorum.

Yavaşça yukarı kaldırıyor, dolgun, kremsi göğüslerini ortaya çıkarıyor ve ben de bir meme ucunu ağzıma alıp emiyorum. Areolası koyu pembe ve dilimi etrafında dolaştırıyorum, sonra dişlerimle kısıtıyorum. Ağzım onun şeklini, kıvrımlarını, göğsündeki çilleri, köprücük kemiğini öğrenirken bir sonrakine geçiyorum. Hepsinin tadına bakıyorum. Sikim şortunun üzerinde dönüyor, yavaş ve kolay, sonra daha sert. Elleri belimin etrafında ve pantolonumun altından kıcıma doğru kayıyor, beni daha yakına çekiyor.

Joggers'ımın üzerinden sikimi avuçlamak için uzandığında kıvılcımlar patlıyor. İnleyerek ellerini itiyorum.

"Nova" diye fısıldıyorum ona bakarken. Safir gözleri sıcaklıkla parlıyor ve içimde bir şey duraklıyor, dehşete kapılıyorum, zihnimin içinde bir savaş var.

İşte o an. . . Durmam
gereken zaman.

Ama-

İşte o zaman ofisin kapısı açılır.

\$ I BQUFS

30 / " /

"Ronan!" Lois, Skeeter'la birlikte ofisime dalarken seslendi. "Yardım etmeliyiz-ah canım, özür dilerim, şey, bölmek istememiştim..." Gözleri göğsümdeki sütyene takıldı; sonra hızla gözlerini kırptırdı ve başka tarafa baktı. "Tanrım. Misafiriniz olduğunu bilmiyordum. Zili çaldık ve sen cevap vermeyince kapıyı denedik. Blue Belle'de kapınızı kilitlemeden bırakabileceğinizi söylemişim ama öyle yaparsanız insanlar içeri girebilir, özellikle de acil bir durumda. Tanrı sizi korusun."

Nova altımda kaskatı kesilip tişörtünü aşağıya doğru sıyrırken, "Henüz fırsatım olmamıştı," diye çıkışıyorum. Onu yerden kaldırdım, sonra müziğin sesini kısıtım ve nefesimi dengelemeye çalıştım.

Burada ne halt ediyorlar?

Bir elimi saçlarımın arasından geçirip Lois ve Skeeter'a sırtımı dönüyorum ve pantolonumdaki çadırı aşağı doğru iterken yüzümü buruşturuyorum. Kayıtsızmışım gibi davranıyorum ve kuyruğunu sallayan Dog'a bakıyorum. "Seni benim evime bırakmalarına şaşmamalı. Acınacak haldesin." Onu sevdikten sonra masama geçiyorum, sütyenimi toparlayıp çekmeceye atıyorum ve kapağını kapatıyorum.

Nova bir bar taburesine oturur, yüzü pembedir.

Kollarımı kavuşturarak Skeeter ve Lois'in karşısına geçiyorum. "Ne acil durumu? Baştan başla."

Skeeter yüzünü buruşturuyor, kumral saçları darmadağın. "Wayne County şerifi Bruno, Toby ve Milo'yu göl kenarındaki Loch Ness Yolu'nda durdurdu. Lois'i aramış; o da seni aramaya çalışmış. Sen açmayınca da beni aradı."

Telefonumu açtığımda yirmi cevapsız çağrı görüyorum.

"Sessizdeydi." Lois ellerini sallıyor. "Oraya gidip işleri düzeltmeliyiz."

"Eğer tutuklanırlarsa sezonumuz biter," diye mırıldandı Skeeter, ellerini pantolonunun içine sokarak. "Wayne Prep'i yendik ve onlar kan için dışarıdalar-"

"Jimmy Lockhart Wayne County'nin şerifi," diye homurdanıyor Lois. "O büyük bir Wayne Prep fanatığı. O ilçede hiç dostumuz yok."

"Orada ne halt ediyorlardı?" diye sordum. "Saat gecenin on biri."

Skeeter yüzünü buruşturuyor. "Huddersfield geçisini çalmak. Loch Ness Yolu'ndan geçmek zorundasınız.

Bu bir arka yol ve sanırım Blue Belle'e gizlice girmeyi umuyorlardı."

"Kahretsin!" Kükrüyorum ve odanın içinde volta atıyorum. "Maskotu çalmışlar." "Koç olduğunu söylüyorlar ama boynuzları doğru değil. Bu bir keçi," diye homurdanıyor Skeeter.

Lois şapkasını çıkardı ve bize ters ters baktı. "Zamanımızı boşa harcıyoruz. Benim zavallı Milo'm. Daha on altı yaşında!

Onları kurtarmak
zorundayız."

"Nasıl
kurtaracağız?"

Ben soruyorum.

"Oraya gider ve yalvarırız. Ve şerifin dinlemesi için dua edeceğiz. Skeeter'ın arabası benim evimde.

O benimle," diyor Lois, şapkasını tekrar takıp arkasını dönerken. "Sen takip et." "Bu göl hangi cehennemde?" Anahtarlarımı alarak soruyorum.

Nova yanıma gelerek, "Sana göstereceğim," diyor. "Gelmek ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. "Eğer istersen. Sabine'i almam gerek. Bir süre orada kalabiliriz." "Pekâlâ." Geliyor olması içimi rahatlattı. Henüz onu bırakmaya hazır değilim.

Lois ve Skeeter ön kapıdan çıktılar. Kapıyı kilitliyorum; sonra Nova ve ben garaja gidiyoruz.

Onun için Suburban'ın yolcu kapısını açıyorum, emniyet kemerini taktığından emin oluyorum ve sonra sürücü koltuğuna geçip marşa basıyorum.

Beş dakika sonra Sabine şort ve tişört giymiş bir halde evinden çıkar ve arka koltuğa sürünerek oturur.

Ana Cadde'den geçip birkaç mil ilerliyoruz; sonra Nova iki arabanın ancak sığabileceği ıssız, ağaçlık bir çakıl yola yönlendiriyor.

Bir virajı dönüyoruz ve gece gökyüzünde mavi ışıklar yanıp sönüyor. Bruno'nun beyaz kamyonu yolun kenarına çekilmiş, arkasında da bir polis arabası var. Lois ve Skeeter çoktan dışarı çıkmışlar ve şerifle konuşuyorlar. Sabine ve Nova'yı bırakarak arabadan atlıyorum, ağaca bağlı bir keçi görünce çenem sıkılıyor. Turuncu Huddersfield futbol forması giymiş keçi bana göz kırıyor, sonra başını eğip çimleri çiğniyor.

Çocuklar polis arabasının arkasında oturuyor. Evet, bu biraz zor olacak.

Şerif uzun boylu, haki üniformalı, kovboy şapkalı ve belinde bir tabanca var. Elini koluna koymuş olan Lois'ten uzaklaştı ve benimle buluştu. Benimle sıkı bir tokalaşma yaptı. "Ronan Smith. Tanıştığımıza memnun oldum. Jimmy Lockhart."

Ona elimden geldiğince gülümsedim. "Çocuklarımla başının biraz derde girdiğini duydum."

Parmağıyla beyaz kamyonu işaret ediyor. "Bir çağrı üzerine buradaydım ve göl bölgesini kontrol edeyim dedim. Bruno Miller'ın kırık bir stop lambasıyla araba kullandığını gördüm ve uyarı cezası için onu kenara çektim, sonra arka koltuktaki keçiye gördüm. Köpek sandım ama Huddersfield'in maskotuymuş. Stadyumda yaşıyor. Bu haneye tecavüz ve hırsızlıktır." Bana sert bir bakış attı. "Sana olan saygımdan Lois'i aradım. Ben Pythons hayranıyım."

"Ama Bobcats'ten değil mi?"

Alay ediyor. "Wayne Prep'te oyun kurucu olarak oynadım. Wayne County'de doğdum ve büyüdüm. Birkaç hafta önce bizi yendiğinizde maçtaydım."

Harika.

"Şimdi ne olacak?" Ben soruyorum.

"Onları içeri alacağım ve çocuk gözetimine vereceğim. Ailelerini arayacağım. Kefaletle serbest kalacaklar, sonra da çocuk mahkemesine gidecekler. Hırsızlık ciddi bir iştir, Koç." Keçiye dikkatle bakıyor. Beyaz benekli kahverengi ve çok büyük değil, yaklaşık bir Alman çoban köpeği büyüklüğünde.

Gözlerim polis arabasının arkasındaki adamlara takılıyor. Geniş gözlerle bana bakarken başlarını çeviriyorlar. "Onlar benim başlangıç dizilim," diyorum sıkıca. "Huddersfield halkı sahamızı mahvetti ve onlar da tepki gösteriyor. Onlar iyi çocuklar, sahada kendilerini adanmışlar ve *genellikle* yasalara uyuyorlar."

"Bu gece yapmadılar."

"Bunu özel olarak halletmek için yapabileceğimiz bir şey var mı?"

Uzaktan kurbağalar vıraklarken gergin bir sessizlik olur. Yüzü düzleşiyor. "Bir kolluk

kuvvetine rüşvet mi teklif ediyorsun?"

"Tabii ki hayır, ama futbol topu imzalamaya bayılırım." Evet, bu bir rüşvet.

Skeeter yanıma kaydı. "Hadi ama Lockhart, eskiden sahada karşı karşıya gelirdik. Biliyoruz.

Birbirimizi. Bu olanları unutmak için ne gerekiyor?"

Başparmaklarını kemerine geçirdi. "Hiçbir şey."

Kelimeleri ararken yüzümü ovalıyorum. "Futbolcu olmanın ve başka bir takımın şaka yapmasının nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyor musun? Onlar çocuk. O hormonlar kontrolden çıkabilir."

Bilgece başını sallıyor. "Hatırlıyorum, ama bir stadyuma gizlice girip mal alamazlar - Huddersfield onu bir kafeste tutsa bile."

Burnumu çimdikliyorum, sonra Suburban'ın kapılarından birinin çarptığını duyuyorum. Nova arkamdan geliyor ve elini koluma doluyor. "Neler oluyor hayatım? Adamların tutuklanacak mı?"

Onun kalkık yüzüne bakıyorum. *Sevgilim mi?* "Sanırım öyle," diye mırıldanıyorum. "Bu da ne? Nova Morgan?" diyor şerifin sesi.

Atkuyruğunu kabartıyor, sesi hafifliyor. "Jimmy! Sen olduğunu bilmiyordum!" Kollarını açarak ona doğru ilerlerken yüzü parlıyor. Adam içten bir kahkaha atıyor, onu ayağından kaldırıyor, etrafında döndürüyor ve sonra yere bırakıyor.

"New York'ta olduğunu sanıyordum. Seni görmeyeli uzun zaman oldu!"

Ona annesinin vefatından bahsediyor ve o da kolunu sıkıyor, yüzümü ekşitmeme neden olan bir aşinalık var. "O kadını severdim. En iyi yulaf ezmeli çikolatalı kurabiyeleri yapardı." Gülüyor, yüzüne bir sırıtma yayılıyor, sesi alçalıyor. "Beni dolabında, o doldurulmuş hayvanların altında yakalayışını hep hatırlayacağım. Neredeyse beni kapı dışarı edecekti. Sonra anneme söyledi. Bir hafta boyunca seni arayamadım."

"Hayatımın en uzun haftası," diye dalga geçiyor.

Kıkırdıyor. "Beni unutacağından korkuyordum."

Sanırım bizi unuttu.

Ve neden hala onun kollarında duruyor?

"Şerifliğe terfi ettiğini duydum. Çok yakışıklı görünüyorsun." Rozetini çekiştiriyor ve gülümsüyor. "Sen her zaman benim en sevdiğim eski erkek arkadaşımydın. Ve bu gerçek."

"On beş yaşındaydım ve birbirimize aşık olduğumuzu sanıyordum; sonra Andrew için beni terk etmek zorunda kaldın." Eğilip ona bir kez daha sarılıyor ve sutyen giymediğini hatırlayarak donup kalıyorum. Eli sırtının alt kısmına iniyor, beline yaklaşıyor-

"Her neyse... çocuklara dönelim," diye çıkışıyorum.

Bana yan gözle bakıyor, sonra ona bakıyor. "Anladığım kadarıyla Koç'la görüşüyorsun?" Nova dönüyor ve bana parlak bir şekilde gülümsüyor.

"Çıkıyoruz, evet. Çok sevimli biri."

Gözlerimi deviriyorum ... onca şey arasında ...

"Kendini tamamen bana adanmış durumda. Değil mi sevgilim?" "Tamamen," diyorum acımasız bir gülümsemeyle.

Lois yanımda belirdi, gözlerini siliyordu. Polis aracının yanında, camın arkasından Milo'yla konuşuyordu. "Neler oluyor?"

Nova kolunu şerifinkiyle birleştirip keçiye doğru yürürken, "Nova ve Jimmy yeniden bir araya geliyorlar," diye mırıldanıyorum. Ne konuştuklarını duyamıyorum.

Lois onları izlerken nefes verir. "Aralarında bir şey olduğunu unutmuşum. Çok uzun zaman önceydi." Bana bir bakış fırlattı. "Yani sen ve Nova? Onu doğru mu duydum? Sevimli mi?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Lütfen bir daha evime habersiz girme. Ve Nova'nın ne yaptığını bilmiyorum."

Skeeter sırtıyor. "Çok hızlı hareket ediyorsun, Koç. Onunla daha yeni tanıştın ve sen-" "Evimde her ne gördüysen hafızandan sil," diye homurdanıyorum.

"Bence kadın kıyafetleri giymenizde bir sakınca yok," diyor. "Bununla ilgili bir sorunum yok. Benim için sorun değil.

Sahada giyerseniz erkekler şaşırabilir ama sizi takdir ederler ve eminim buna alışacaklardır. Austin'de topuklu ayakkabı ve elbise giyen bir erkek kuzenim var. Mark olan adını Mandy olarak değiştirdi. Ailemde kimse saçını bile kazıtmadı."

"Skeeter! Ben iç çamaşırı giymem. Bir dart oyunuydu. O bir tur kazandı ve ben de ... Boş ver . . ."

Koluma vurdu. "Ben Fort Knox gibiyim. Ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor."

"İnsanların seks hayatları özel kalmalı. Bill'im hayattayken eğlenceli şeyler yapardık," diye ekliyor Lois.

Nefes veriyorum. "Bunu tartışmanın yeri burası değil."

Nova keçiyi okşar ve Jimmy'ye güler. Şapkasını çıkarır ve onun başına koyar.

"Sihirini konuşturuyor," diyor Skeeter, sesinde zevkle. "Eski bir ateşi körüklemek gibisi yok." Beni dürtüyor. "Ona iyi davran, Koç. Sadece söylüyorum. Andrew'la zor zamanlar geçirdi. Beni anlıyor musun?"

"Elbette," diyorum kaşlarımı çatarak. Nova'yı asla incitmek istemem.

Beklediğimiz yere geri dönerlerken kolunu şerife doğru uzatıyor. Kadının yüzü adama doğru dönük, adam da kadının elini okşuyor. Çok rahat görünüyor.

Kıskançlık içimi kaplıyor ve ellerim kenetleniyor. Tamamen mantıksız bir davranış.

Önümüzde durdular ve şerif beni bir aşağı bir yukarı süzdü.

Şerif, "Nova size kefil olduğu için, onları stop lambası için bir uyarı ile serbest bırakacağım," dedi. "Cumartesi günü bazı kamu hizmeti çalışmaları için bana gelmelerini istiyorum. Yol kenarındaki çöpleri toplayacaklar. Wayne County'de. Bobcat kıyafeti giymeseniz iyi olur."

Lois inhalerinden bir shot emer ve ardından içten bir teşekkür mırıldanır.

Şerifle birlikte arabaya doğru gidiyorum. Ellerimi kalçalarımın altına koyup onlara ters ters bakarken çocuklar dışarı çıkıyorlar.

Bir özür telaşıyla başlarlar-

"Hayır. Bu kabul edilemez. Bana söz vermiştin," diyerek sözlerini kestim. "Huddersfield neredeyse istediğini alıyordu: başın belada."

Başlarını eğip selam veriyorlar. "Evet, efendim."

Bir nefes veriyorum. "Gelecek hafta her gün. Sabah beşte giyinmiş ve koşu için sahada ol. O kadar erken kalkmak istediğimi mi sanıyorsun? İstemiyorum. Cuma gecesi Collinwood'a karşı oynamayacaksın. Dışarıdasın. Haftanın geri kalanını yedeklerinle çalışarak geçireceksin. Ve eğer onlara karşı kaybedersek, bu bütün sezonumuzu mahvedebilir. Bağlılık bekliyorum. Güven bekliyorum. Dürüstlük bekliyorum. Yürek bekliyorum. Bana bunları gösteriyor musunuz?"

Başlarını sallarken yüzleri düşer. "Hayır, efendim." "Hepsini kazanmak istiyor musun, istemiyor musun?"

"Var," diye bağıyorlar.

"O zaman bu gece neden geldin?" Ben aradım. "Düşüncesizceydi. Futbolda umursamaz olamazsınız, çocuklar! Her an önemlidir! Vereceğiniz her karar takımınızı etkileyebilir!"

"Aptalcaydı efendim. Bunu şimdi anlıyoruz," diye mırıldanıyor Toby ve ben ona odaklanıyorum.

"Seni ödevini yaparken bıraktım, şimdi de bu mu?" Acıtıyor. Ondan daha fazlasını beklerdim. "Özür dilerim," diyor Toby, başı öne eğik.

Bruno elini kaldırır. "Bu benim fikrimdi, Koç. Onları ben ikna ettim."

"Ve bedelini hepiniz ödeyeceksiniz," diyorum.

İşim bittikten sonra şerif yanımda durdu ve hırsızlıkla ilgili bir nutuk çekti. Çocuklar bir kez

Uygun bir şekilde azarlanmış görünerek bana döndü ve keçiyi işaret etti. "O şeyi arabama koymayacağım. Onu yakalanmadan stadyuma nasıl geri götüreceğin sana kalmış."

"Onu geri götürebilirim," diyor Bruno.

Ona ters ters baktım. "Kıçını kamyonetine sok."

Lois, Milo'yu kolundan tutup Mercedes'ine doğru sürükler. "Bunu ben hallederim." Yolcu kapısını açar ve onu arka koltuğa iter. "Annen seni pataklayacak," der ona.

Skeeter arabasının önünde otururken Milo, "O bunu yapmaz," diye sesleniyor.

"Yapmalı!" Lois kapıyı kapatırken tersler. Onun yanına doğru yürür, biner ve uzaklaşırken çakıl taşlarını fırlatır.

Toby ve Bruno onun kamyonetine geri dönerler.

"Doğruca eve," dedim onlara. "Yarın sabah ilk iş ailenizi arayacağım." Yüzleri asık, arabayla uzaklaştılar.

Arkamı döndüğümde Sabine ve Nova keçiyi Suburban'ımın arka koltuğuna yüklüyorlardı. Gözlerimi kapatıyorum ve ellerimi gökyüzüne kaldırıyorum. "Sadece Teksas'ta."

Arabaya bindim ve oturup birkaç dakika düşündüm. Ellerim direksiyonda dönüyor ve başımı koltuğuma yaslayıp Nova'ya bakarken içimdeki öfkenin boşalmasına izin vererek nefes veriyorum. "Arabamda forma giyen canlı bir keçi var."

Dudakları kıvrılıyor, gözlerinde neşe. "Söyleyeceğini hiç düşünmediğin şeyler."

"Bütün bunlar birkaç gün içinde komik olabilir ama bunu bilmelerine asla izin vermem. Bizi şeriften kurtardığın için teşekkür ederim."

"Rica ederim. Onunla öğle yemeği için buluşmayı kabul ettim." Koltuğumda iki büklüm oldum. "Yok artık. O mu istedi?"

Dudaklarını patlatıyor.

"Evet." "Sen de istiyor musun?"

"Jimmy'yi severim. Arayı kapatırız ve harika vakit geçiririz."

Kaşlarımı çattım. "Gitmek zorunda değilsin. Yani ... çünkü gitmek zorunda olduğunu hissediyorsun." "Gitmek istiyorum. O bir arkadaş."

Duraksadım. "Öyle miyim?" Olmamızı istiyorum.

Keçi garip bir ses çıkarıyor ve kadın cevap vermeyip arkasına dönüp bakıyor Otur.

Ön camdan dışarı bakıyorum, aklım ofisimde yerde yatan bize gidiyor. Bu bir Arkadaşlıktan çok daha fazlası, o lezzetli gerilim ve kimya, meme uçlarının tadı . . .

Hayır.

Hayır.

Bu düşünceleri durdurmam gerek.

Keçi başını öne doğru uzatırken Sabine kıkırdıyor. Elimi yalıyor ve ben yüzümü buruşturuyorum. "Onu geri vermek zorunda mıyız?" diyor.

Nova ve ben aynı anda "Evet," diyoruz.

"Küçük boynuzlarını seviyorum. Ve ipeksi. Bir keçi alabilir miyiz?"

Lütfen." Nova ona "Keçiler çiftlik hayvanlarıdır," diyor. "Ben ev hayvanlarını severim."

"Bu bir kafeste yaşıyor," diye karşı çıkıyor. "Onu parmaklıklar ardındaki bir hayattan

kurtarmamız gerekiyor." Keçi Sabine'nin kucağına oturur. "Bak, o eğitimli. *Otur* dedim ve oturdu. Bizimkini postayı alması ya da buzdolabından bira çıkarması için eğitebilirim."

"İçki içmene on yıl var ve sen *otur* demedin; o sadece oturdu," diye homurdanıyor Nova. "Vay be. Seks ve alkol için yirmi beş yaşında olmalıyım. Güzel şaka," diyor Sabine.

"Şaka değil," diye yanıtlıyor Nova alaycı bir tavırla.

Yola çıkarken gülüyorum. "Pekâlâ kızlar, bu keçiyi içeri nasıl sokacağımıza dair bir fikriniz var mı?" Nova bana şaşkınlıkla bir bakış attı. "Evet, evet."

Kafama dank etti. "Yani, bu keçiyi daha önce çaldığını söyleme bana?" "Son sınıfta, ben ... ve birkaç kişi daha." Yüzünü buruşturdu.

Andrew.

"Onu nerede bulacağımızı tarif eden bir not bıraktım, kasabanın dışında ineklerin olduğu bir tarlada. Lambert'e zarar vermedik" diyor.

"Lambert?" Ben soruyorum.

"Belki de ilk Lambert. Keçilerin ne kadar yaşadığını bilmiyorum," diyor Nova.

"On beş ila on sekiz yıl arasında. Az önce baktım," diyor Sabine. "Onu el sıkışmak ve yuvarlanmak için eğitebiliriz. Onunla uyuyabilirim."

Nova başını sallar. "Hâlâ hissetmiyorum, Sabine."

"Ama şu pigme olanlardan var!"

"Hayır, hayır demektir."

O uğultu tekrar duyulur ve Sabine aniden Lambert'i döşeme tahtasının üzerine bırakır.

"Um, Koç?" Sabine sorar.

"Öyle mi?" Dikiz aynasından ona bakıyorum. "Lambert arabana kustu."

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

"O keçiyle ne yaptığını bana anlatacak mısın?" diye soruyor.

Saat neredeyse sabahın biri ve Sabine yukarı çıktı. Neden bizi bırakıp gitmediğinden emin değilim ama konuşmak istediğini söyledi. Sabahları bir fincan kahveden sonra konuşmanın daha iyi olduğunu söyledim ama fazla direnmedim.

Mavi kanepemizde onun yanına oturdum.

Çalışma odası gölgeli, sadece mutfağın ışıkları bizi aydınlatıyor. Bakışları üzerimde geziniyor; sonra gözlerini kaçırıp çalışma odamıza bakıyor - küçük bir oda ama griler, maviler ve limon yeşilleriyle sıcacık. Şöminenin üzerinde annem, ben ve Sabine'in NYU'dan mezun olduğum yıl çekilmiş bir portresi var. Sabine küçük bir kız, yüzü dingin, kameranın dışında bir yere bakıyor. Annem pembe bir pantolon giymiş, koyu renk saçları toplanmış, makyajı yerinde.

"Eğer size söylemezsem, inkâr edilebilirlik kapsamına girersiniz," diyorum.

"Merhaba. Kaçış aracını ben kullanıyordum. Eyalet polislerinin her an evime gelmesini bekliyorum."

Gülümsüyorum. "Bizi köşede bıraktın, yani iyisin. Stadyuma yürüdük ve Lambert ile kaldırımda gölgede kaldık. Eğer kameraları varsa, kaçan bir keçiye geri getiren iki kızdı sadece. Tamamen inandırıcı."

"Lanet olası Lambert."

Gülüyorum. Buraya geldikten yaklaşık on dakika sonra Lambert'in bize bıraktığı

"hediye" temizledik. "Onu içeri nasıl soktunuz?" diye sordu.

"Stadyumun dışındaki alçak çitlerden birine tırmandım, bakın, dizimi çarptım." Çürüğümü gösteriyorum. "Sonra Sabine Lambert'i teslim etti. Küçük keçiler için Tanrı'ya şükürler olsun. Açık bir kapıdan içeri sızdık ve onu tuttukları yeri bulduk. Artık küçük bir ağıl, yani kafes değil, en azından bu var. Belki de Huddersfield'dan çok nefret ettiğimiz için insanlar onun kafeste olduğunu söylüyorlardır."

"Seni çitlerin üzerinden tırmanırken hayal ediyorum." Elini dizimin üzerinde gezdiriyor, parmakları hafifçe çürüğü okşuyor. Tenimde yarattığı karıncalanmayı geri püskürtüyorum. "Yine de iyi misin? Sana biraz buz getirebilirim."

"Ben iyiyim."

"Benim sorumluluğumda olan bir şey yüzünden incinmeni asla istemem. Bunu benim yapmama izin vermeliydin." Sesinde ciddi bir ton var.

"Dürüstçe mi? Ben eğlendim. Bir süredir hiç bu kadar kötü olmamıştım." Sırıttım.

Kanepede arkasına yaslanıyor. "Şu sahte randevu meselesi. Bu gece hemen hemen açıkladın

ama herkese bunun bir şaka olduğunu ya da bize yardım etmek için söylediğini söyleyebiliriz."

"Doğru." Başımı salladım. Lois beni duydu ve gözlerindeki o parıltıyı gördüm. Buna inanmıştı - özellikle de bizi ofisinde gördükten sonra - ve muhtemelen destek kulübüne toplu bir mesaj ya da e-posta yoluyla haber vermiştir, bu da yarın sabaha kadar herkesin herkese haber vereceği anlamına geliyor. Waffle House'da birbirlerine kahve ile kadeh kaldıracaklar. Birkaç kişinin gördüğü kitapçı öpücüğünü de eklersek sahte bir ilişkinin temeli çoktan atılmış olur, yani zor olmaz. Birkaç maça gidin, okulda Andrew ve Melinda'nın önünde Ronan'a gülümseyin ve flört edin. Kolay görünüyor, ama içimde bir huzursuzluk yükseliyor. Onu tekrar gördüğümde beri bunu kendime itiraf etmedim ama kalbimin ona karşı savunmasız *olduğunu* inkâr edemem. Onu korumam gerekecek. Dikkatlice.

"Hadi yapalım," dedim.

Bana şaşkın bir bakış atıyor ve gülümsüyor. "Gerçekten mi? Pekâlâ, pekâlâ. Teşekkür ederim. Tekrar soruyorum. Bahsettiğin albüm bu mu?" Eğilip sehpanın üzerindeki fotoğraf kitabını aldı ve çevirerek açtı.

Başımı salladım.

"Bu sen misin?" Birinin gül ağacımın önünde ailemizin çektiği bir fotoğrafı işaret ediyor.

Gülümseyerek eğildim. "Beşinci doğum günüm. O kırmızı pötikareli elbiseyi hatırlıyorum. Annem hep pembe giyerdi tabii ve şu ufak tefek adam da benim babam," diyorum onu göstererek. "Annem ondan daha uzundu. Boğa binicileri genellikle beş ila beş-on yaşlarındadır ve bu tamamen güçle ilgilidir. Bana dünyanın en güçlü adamı olduğunu söylerdi, ben de tüm arkadaşlarıma övünürdüm." Gülüyorum. "Şık giyinen bir adam değildi -tek giydiği kot pantolon ve fanilaydı- ama mağazadan bu beyaz düğmeli bluzu seçtim ve doğum günü resmimde giymesini için ona yalvardım. Kamera çeker çekmez çıkardı."

"Doğum günün ne zaman?" Kıkırdıyor. "Sanırım bunları bilmemiz gerekiyor."

"Haziran'ın on biri. Ben bir İkizler burcuyum, zodyağın sosyal kelebeği. Beni bir partiye götürün ve parlayayım. Ayrıca uçarıdırlar."

"Seni asla uçarı olarak tanımlamazdım. Kayıtsız şartsız kardeşinin yanındasın; beklenmedik şeyler söylüyorsun."

"Ne gibi?"

Kirpiklerini indirdi. "Güzelliğin gerçekte ne olduğu ve yüzüm hakkında söylediklerin gibi."

Yüzümün kızardığını hissediyorum. Evet, bunu söyledim. Ve ciddiydim. "Bu benim içimdeki sanatçı. Biri sorarsa diye bunu bilmelisin. Çoğunlukla çiçekler, inekler ve atlar, kovboy şapkaları, ahırlar ve kiliseler çizer ve boyarım. New York'ta yaşadım ama çizmeyi sevdiğim şeyler büyüdüğüm yerden. Belki de evimi fark ettiğimden daha fazla özledim. Eve daha erken gelmeli ve annemle daha fazla zaman geçirmeliydim." İçimi çektim. "Doğum günün ne zaman?"

"Eylül'ün on yedisi. Başak burcu. Mantıklı, çalışkan ve sistematiktirler. Kötü özellikleri inatçılıktır." Bana bir kaşını kaldırıyor, ben de gülüyorum ve omzumu ona çarpıyorum.

"İşte bu sensin."

"Biliyorum. Lois babanın yıllar önce öldüğünü söyledi."

"Kalp krizi." Dudaklarımı çiğniyorum, kafam annemin çılgınlığını duyduğum öğleden sonraya dönüyor, sonra dışarı koşuyorum. Ben ambulansı ararken o babama kalp masajı yapmaya başlamıştı. Ronan'a bunu anlattım. "Ne zaman bir çim biçme makinesi sesi duysam, o günü hatırlıyorum. Onlar hastaneye varmadan babam ölmüştü."

Gözlerini bir karanlık gölgeliyor. "Benim için fırtınalar. Şimşek beni korkutur, sanki birinin başına kötü bir şey gelecekmiş gibi. Bana kendinle ilgili başka bir şey söyle."

"Hmm, yemek yapmayı severim. En sevdiğim

renk sarıdır." "Bu çok sıkıcı."

Nefesim kesildi ve elimi kalbimin üzerine koydum. Dramatik bir şekilde. "Güzel. Sulu mu istiyorsun? Ryan Reynolds'ın çatı katında bir tuvalet kurdum ve benim yaptığımı bilmiyor."

Bir kahkaha patlattı. "Oh, açıklamak zorundasın."

"Partisini veriyordu, Harry Beauchamp ve ben gittik-" "Sen de mi New York'lu bir hokey oyuncusuyla çıktın? Vay be."

Ellerimi kaldırıyorum. "Sporcular benim zayıf noktamdır."

"Bu doğru mu?" diyor kuru bir sesle. "Bir bakalım. Andrew var, Harry var, Zane var - ki o bir ben-" pisliktir - sonra

"Vay be. Sen ve ben, biz hiç 'çıkmadık'."

Yüzünü buruşturarak başını öne eğiyor. "Evet, sanırım değil. Başka kim olabilir?"

Onları ellerimle işaretliyorum. "Bir beyzbolcu, başka bir futbolcu, bir basketbol yıldızı ... hmm ...

Eminim orada birkaç tane daha vardır. Birbirlerine benziyorlar."

"Senin bir tipin var."

Gözlerim onun üzerinde geziniyor, çenesinin keskin çizgisinde, bıçak gibi burnunda, yıllarca egzersiz yaparak şekillendirdiği vücudunda oyalanıyor. . .

Boğazımı temizliyorum. "Ryan Reynolds partisine dönelim. Her yerde ünlüler vardı. Blake Lively çok tatlıydı, America Ferrera, Jake Gyllenhaal. Aval aval bakmamaya çalıştım. Sonra Harry bir aktrisle dans etmeye karar verdi." Gözlerimi deviriyorum. "Bir dans. İki. Üç. Çok sinirlendim ve birkaç kadeh şampanya içtim, bu da benim Banyo Krizi dediğim şeye yol açtı."

"Altına mı işedin?"

"Hayır! Birinci katta sıra vardı - Anna Kendrick'le orada tanıştım ama çiş dansı yapıyordum ve onunla konuşamadım. Üst kata çıkmamamız gerekiyordu ama beni savunacak olursam, orayı kapatan kadife ipi geçemeyeceğimi söyleyecek kimse yoktu. Ciddi olsalardı, bir nöbetçi bulundurulardı, değil mi? Böylece merdivenleri sürünerek çıktım ve işte, koridorda bu güzel mega banyo vardı. Parlak siyah metro duvarlarından, altın musluklardan ve ışıltılı bir avizeden bahsediyorum."

"Gösterişli."

Evini bu şekilde tarif ettiğimi hatırlayarak gülüyorum. "İşimi bitiriyorum, sifonu çekiyorum, sonra tuvalet taşmaya başlıyor, sanki bu süslü mermer zeminde bir şelale fişkırıyor. Kolu sallıyorum, altın rengi, ve elimde kalıyor. Deponun içini ayarlayabilir miyim diye tuvaletin kapağını açıyorum. Hayır, tuvalet o kadar yüksek teknoloji ürünü ki mekanik deneyimimi aşıyor. Kapağı düşürdüm, korkunç bir ses çıkardı. Biraz çatladı. Havluları çıkarıp suyu temizledim, küvete döktüm, sonra kırık kapağı tekrar tuvaletin üstüne koydum. Sonra her şey yolundaymış gibi saçımı düzelttim, aşağı indim, bir kadeh şampanya aldım, sevgilime siktir olup gitmesini söyledim ve bir taksi çağırdım. Tuvalet kolunu sakladım. Kazara!"

Yüzünde komik bir ifade beliriyor. "Bu parti ne zaman oldu?"

"Beş ya da altı yıl önce? Bahar zamanıydı-"

"Anna Kendrick birinin bacağına takılıp bileğini mi burktu?"

"O yaptı! Etrafına bir buz torbası sarmıştı ..." Duruyorum, gözlerim açılıyor. "Olmaz öyle şey."

...

"O partideydim."

"Ama ... seni nasıl özledim?"

"Seni nasıl özledim?" diyor usulca.

Oh. Kucağıma bakıyorum ve dudağımı çiğniyorum.

" "

H Başıını sallıyor. "Onunla henüz tanışmamıştım."

u
h

;
"

"

T
u
c
k
,

l
a

b
i
r
l
i
k
t
e
y
d
i
m

;
"

"Wh
itne
y'le
birli
kte
deği
l
miy
din?

Kalbim küt küt atıyor, zihnim yarışıyor. Ya ... ya o gece onu görseydim? Beni fark eder miydi? Bu düşünce zincirini durdurdum. Whitney'le daha sonra tanıştı ve onu sevdi.

"Leia'yı neden dolapta tutuyorsun?" Ben soruyorum.

Kaşlarını çatarak durgunlaşıyor. "Onu geçen yıl satın aldım ve eve getirdiğimde ... doğru görünmüyordu. Bir şey ..." Omuz silkiyor. "Her neyse, oyuncular hafta sonları yüzmeye gelirse çok seksi görünebileceğini düşündüm."

"Sana unutmak istediğin bir geceyi hatırlattığı için mi?"

Bana araştıran gözlerle bakıyor. "O geceyi unutmak istemiyorum. Gözlerimi açtı." Oh.

Alnı kaşlarını çatarak büzüşür. "Nova . . ." Yüzünde duygular uçuşuyor ve elleri uyluklarının üzerinde geriliyor. "Daha önce . . . ofisimde. Çok güzelsin, inanılmazsın ve aramızda bir geçmiş var ama bunu hafif tutmalıyız."

Kaskatı kesildim, içimde bir öfke kabardı. Anladım. Baller'a karşı bir şeyler hissetme. Ki bu tamamen iyi! Buna zaten kendim karar vermiştim.

Bana bakıyor. "Whitney'den sonra sakın olacağıma yemin ettim -biliyorsun, bir süre hiçbir şey hissetmeyeceğime- ve ..."

"Yanlış bir fikre kapılmam konusunda endişelenmene gerek yok." New York'taki hız trenine bindim. Çöktü ve yandı.

"Söylediklerim senin için sorun değil mi?"

Yuvarlanıp aşık olacağımdan mı korkuyor? Pfft. Kaşlarımı çatıyorum. "Ben Jenny değilim Ronan. Seni kovalayan ve 'ilişkiyi belirlememizi' talep eden türden bir kız değilim. Bizim bir ilişkimiz yok ve merhaba, ben erkeğin beni kovalamasını severim, yani işte."

"Bekle. . . sen onun gibi değilsin, tamam mı? Sadece bunu istiyorum-" "Hafif olsun! Mesaj alındı." Tanrım.

"Daha önce olanlar için özür dilerim-" "Unuttum! Unut gitsin, tamam mı?"

Sanki daha fazlasını söylemek istiyormuş gibi alnındaki çatıklık büyüyor.

"Toplum içinde rol yapabilir ve bu işi bitirebiliriz. Tamamdır." Ayağa kalkıyorum, esniyorum ve ondan biraz uzaklaşmak istiyorum. "Geç oldu ve yatmaya hazırım."

Birkaç dakika yüzümü inceliyor, sonra ayağa kalkıyor, şerif ve keçi konusunda yardım ettiğim için bana tekrar teşekkür ediyor ve kapımdan çıkıp gidiyor.

Kendimi tekrar kanepeye bırakıyorum ve Sparky kucağıma kıvrılıyor, yumuşak bir miyavlama geliyor. Kulaklarını kaşıyorum, boğazım düğümleniyor, bir yanım acıyor, bir yanım *onu öpmemem gerektiğini bilmeliydim!*

Ronan kimseyle ilişki kurmak istemiyor. Duygusal olarak müsait değil. Bunu anlıyorum. Onun gibi birini kaybettikten sonra bu anlaşılabilir bir duygu.

Hiçbir eklenti olmadan işleri kolay ve eğlenceli tutacağız.

Yemin ederim.

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Blue Belle Lisesi'ndeki ilk günüm krem rengi deri bir kalem etek, kolsuz beyaz ipek bir bluz ve üç inçlik siyah stiletolar giymiş, saçlarımı toplamış olarak başlıyor. Melek gibi görünmeye çalışıyorum. *Ben.* Nova Morgan BBHS'ye geri döndü. Endişemi bastırıyorum ve çift kapıdan geçerken Sabine'e gülümsüyorum. Adımın yazılı olduğu kordonu ayarlayarak öğretmenler odasına doğru ilerlerken Sabine dersten önce Lacey'i bulmak için ayrılıyor. Deri çantamda okul tarafından verilen dizüstü bilgisayarım ve Müdür Lancaster'ın bana verdiği bir paket malzeme var. Bu hafta sonu çok çalıştım. Ben ve Julius Caesar artık çok iyi arkadaşız.

Yere bakarken birine çarpıyorum; uzun boylu, zayıf, zayıf yüzlü, karamel rengi saçları olan bir çocuk. Belki on beş ya da on altı yaşlarındaydı ve sıkılmış yüzü beni duraksattı.

"Özür dilerim," diyorum gülümseyerek. "Sen iyi misin? Nereye gittiğime bakmıyordum."

Yüzünü buruşturarak geri çekilir. "Her neyse. Dikkatli ol, olur mu?" Uzaklaşmak için arkasını döndü. "Hey!" diye seslendim. "Adın ne senin?"

Beni omzunun üzerinden çeviriyor ve yoluna devam ediyor. Gözlerimi kısıyorum. Güzel. İyi bir başlangıç.

Personel salonuna giriyorum ve kendimi tanıtıyorum. Şu anki resim öğretmeni Bayan Burns'e selam veriyorum, tanımadığım biri. Daha yaşlı, belki altmış yaşında ve yakında emekli olup olmayacağını merak ediyorum. Lütfen.

Melinda odanın içinde dolaşiyor, üzerinde öldürücü mavi bir pantolon-kaç tane var ki? -saçında elmas saç bandı. Beni titizlikle görmezden geliyor.

Bir kahve barına gidiyorum, büyük bir fincan alıyorum ve bol miktarda krema döküyorum.

Biri yanıma geliyor ve sadece kokusundan, Ralph Lauren'in Polo'sundan bile kim olduğunu anlıyorum.

Tüm vücudum savaşa hazırlanıyor.

Kendimi güçlendirerek sahte bir gülümseme takınıyorum ve dönüyorum.

"Nova, aman Tanrım," diyor beni içine çekerken, altın rengi, sıcak gözleri beni yiyip bitiriyor. "Cuma günü seni bulmaya çalıştım ama koridorda kaçırdım. Sen olduğuna inanmıyorum!" Bana mahcup bir sırıtışla bakıyor. "Bu hafta sonu evinin önünden geçtim ama evde yoktun."

İrkildim. "Neden?"

Elmacık kemiklerinde renk yükseliyor. "İşi aldığın için sana bir kutlama hediyesi getirdim. Büyük bir şey değil. Dürüst olmak gerekirse, kendimi tekrar lisedeymişim, evinin önünden

geçiyormuşum gibi hissettim - sadece şimdi Corvette yerine Range Rover kullanıyorum. Ne günlerdi ama, değil mi?"

Başımı sallıyorum, kaşığım öfkeyle kahvemi karıştırıyor. Uzun boylu, altı-bir yaşlarında, sarı saçları topaz gözlerini tamamlıyor. Gri elbise pantolonu ve mavi düğmeli gömlek giyiyor, hâlâ titiz bir giyiniş tarzı var. Can sıkıcı bir şekilde kilo almamış. En azından yüzünün köşelerinde birkaç çizgi var.

gözleri.

"Aynı görünüyorsun," diyor. "Hâlâ güzelsin, Nova."

Ah, ama güzellik asla yeterli değildi, değil mi?

Kafam *onun* hakkında ne hissettiğimi çözmeye çalışırken her zamanki gibi "Sen de harika görünüyorsun" diye cevap veriyorum. Kokusu beni nostaljik hissettiriyor, kırmızı Corvette'inin içinde olduğumuzu, kollarını bana doladığını, parmaklarının saçlarımla oynadığını hatırlıyorum. Öpüşmeden önce dudaklarını mangolu ChapStick ile nasıl nemlendirdiğini hatırlıyorum-

"Paisley'den ayrıldım," diyor sessizce, bu bombayı güneşin parladığını söylemek kadar kolay bir şekilde atıyor. Yüz ifademi anladığında kaşları çatılıyor. "Özür dilerim. Bilip bilmediğinden emin değildim ama herkes biliyor..." Etrafımda dönüyor, bir fincan seçip kahve doldururken kolu benimkine değiyor. "Birkaç ay önce oldu. Bir süredir sallantıdaydı." Uzun bir yudum alıyor ve gözlerimi bardağın kenarından ayırmıyor. "Annen için üzgünüm. Çiçek gönderdim."

İçkimi karıştırmaya devam ediyorum. O ve Paisley'den haberim yoktu. Sosyal medya hesaplarını hiç kontrol etmedim ya da kimseye sormadım. "Belki işe yarar."

"Evet, bazen kader sizin için böyle şeylere karar verir. Olması gereken her zaman olur, değil mi?"

"Hmm."

O yaklaşıyor ve ben uzaklaşmıyorum, bir parçam onun tarafından, *Oh Tanrım, normal bir konuşma yapıyoruz.*

Başını eğiyor, sonra gözlerimi yakalamak için yükseliyor. "Bu çok komik. Sen gittiğinden beri olan her şeyi sana anlatmak istiyormuşum gibi hissediyorum. Sanırım biriyle büyüdüğünde, yaptığımız her şeyi paylaştığında, ne kadar zaman geçtiğinin bir önemi kalmıyor; sanki hâlâ yakınmışız gibi hissediyorsun ... ama sonra, senin de aynı şeyi hissedip hissetmediğinden emin değilim."

Ağır bir sessizlik var.

Sessizliğimi görmezden gelerek iç geçiriyor. "Her neyse, kızım şimdi sekiz yaşında. Brandy. Üçüncü sınıfa gidiyor ve çok iyi bir futbol oyuncusu." Kıkırdıyor, sonra ayılıyor. "Paisley ve ben velayeti bölüşüyoruz. Paylaşmak ve gidip gelmek zor oldu ama en iyisi bu." Kahvesinden bir yudum alıyor, gözleri sol elime gidiyor. "Hiç evlenmedin mi?"

"Hayır."

Bakışları yumuşar. "Sevindiğim için deli miyim?"

Öfke ve acı yanan bir meşale gibi parlıyor. Bu ne cüret? Gururumun okşanmasını mı bekliyor? Beni aldatmasaydı, sonra da New York'ta terk etmeseydi, *onunla* evli olacaktım. Ellerim kupamın etrafında kenetlendi ve saldırmak için ağzımı açtım-

Neyse ki Skeeter salona giriyor, şapkasını çıkarıyor ve saçlarını siliyor. "Beyzbol ve voleybol takımlarında bit alarmı! Bir salgın olacağını biliyordum ve oluyor!" Müdür Lancaster'a bakar. "Okulu bir günlüğüne kapatmamız gerekebilir. Buna kar tatili diyelim!"

"Eminim geçecektir," diye mırıldandı müdür.

Skeeter bize doğru geliyor, bardağına uzanıyor ve dolduruyor, kıpkırmızı olurken gözlerimin içine bakmıyor. "Seni görmek güzel, Nova. Cuma günü için tekrar teşekkürler. Özür dilerim, bilirsin, daha önce, şey, ben ve Lois . . ."

Konuyu açma, Skeeter! Sen ve Lois muhtemelen göğüslerimi gördünüz!

Bana ve Andrew'a "Siz hiç bitlendiniz mi?" diye sordu. Biti unut.

Ronan içeri giriyor, odayı dolduruyor, herkesin üzerinde yükseliyor, siyah pantolon ve

başka bir soluk mavi düğmeli gömlek. Saçları yüzünün etrafına dökülüyor ve hiç de yumuşatmaya ihtiyacı olmayan yara izlerini yumuşatıyor.

Gözlerimi ondan ayırıp karşı duvardaki aynada yansımamı kontrol ediyorum. Makyajım mükemmel - bir sürü ağır eyeliner, dumanlı göz farı, kalın kirpikler, kırmızı ruj - ve hepsinden önemlisi, başımın yanlarında iki küçük topuz var. Leia'ninkinden daha az kabarık ve daha zarif ama şık. Sabine bunların nasıl yapılacağına dair bir YouTube videosu izledi ve bu sabah yaptı. Güçlü Morgan Kızları kazandı!

Ronan'ın gözleri üzerimde geziniyor, önce saçlarımı, sonra da kolumun üst kısmındaki yılan kelepçeyi fark ediyor. Dudakları seğirdi.

Bu doğru. Harika görünüyorum. Biraz daha uzun duruyorum, aceleyle bir yudum alıyorum ve dudaklarımı yakıyorum.

Bakışlarımı tutarken yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor. "Hey, bebeğim. Bu sabah seni ve Sabine'i bırakacaktım. Mesajını kaçırmış olmalıyım."

Telefon numaram bile onda yok! Bu işte çok iyi.

Pazar sabahı Heisman'ı bir battaniyeye sarmış halde geldi. Beni içeri kadar takip etti ve üst kata çıkıp onu şifonyerimin üzerine koydu. Kollarımız birbirine değdiğinde gergin bir an oldu ama ikimiz de bunu görmezden geldik. Sabine onu krep yemeye davet etti ve o da şaşırtıcı bir şekilde evet dedi. Futbol, onun annesi ve benim annem hakkında normal bir sohbet yaptık.

O öğleden sonra Toby, Bruno ve Milo'yla birlikte Darth Vader'ı da alarak geldi. Ronan yol tarif ederken onu eve sokmak için üçünün dikkatlice manevra yapması gerekti. Sandalyeyi pencerenin önüne taşıdık ve mahalleyi izleyebilmesi için onu oraya koyduk. Sabine boynuna bir boa taktı ve Ronan'ın çıldırmasını bekledim ama o sadece gülümsedi.

Oda sessizleşiyor, gözler aramızda dolaşiyor. Andrew, Ronan'ın *bebeği karşısında* şaşkın bir ses çıkarırken Müdür Lancaster'ın yüzü onaylarcasına parlıyor. Melinda elindeki bardağı birkaç adım ötedeki masaya vuruyor.

Oyunlar başlasın.

Parlak bir şekilde gülümsüyorum. "Hay aksi. Sabine ve ben buraya biraz erken gelmek istedik, hayatım. Kusura bakma. Sana mesaj atacaktım."

"Sorun değil." Bana doğru yaklaşıyor ve başımın üstünden öpüyor. "Affedersin Andrew," dedi sertçe. "Kahveye ihtiyacım var."

Andrew hareket ediyor, elimi kısa bir süre sıkmak için tutarken bana meraklı bir bakış atıyor. Benimkiler nemli; onunkiler sıcak, kavrayışı ise acı verecek kadar tanıdık.

"Seninle sonra konuşuruz, Nova. Konuşacak çok şeyimiz var. New York hakkında her şeyi duymak istiyorum." Bana eskiden kalbimi sızlatan orantısız bir gülümseme veriyor, sonra Skeeter ve Sonia'ya doğru yürüyor.

"Görüyorum ki geçmişinle yeniden bağlantı kurmuşsun," diye mırıldanıyor Ronan, sert bakışlarla Andrew'u izlerken. "Sen iyi misin?"

Andrew mu, Ronan mı yoksa yeni işim mi sinirlerimi geriyor? Muhtemelen cevap üçü de. "Evet.

"Prenses Leia'ya benzer şekilde giyindiğinizin farkında mısınız?"

"Gerçekten mi? Ne tesadüf."

Dudakları kıvrılır. "Tesadüflere inanmam. Ne olursa olsun, muhteşem görünüyorsun." "Teşekkür ederim."

"Benim için mi giyindin?"

"Belli ki. Yarın Chewie. Sonra... şu adamın adı neydi?"

herkes?"

"Luke Skywalker?"

"Hayır, yeşil olan. Sanırım o bilge bir adamdı?" "Yoda."

Parmaklarımı şıklatıyorum. "İşte bu kadar! Hmm, bekle. Şu robot şeylerden biri gibi giyinebilirim, altın renkli olan... adı neydi?"

"C-3PO. Tanrım, hiçbir şey bilmiyorsun."

Kahvemden bir yudum alırken gülümsüyorum. Bazılarının isimlerini biliyorum ama onunla uğraşmak kesinlikle eğlenceli. "Altın rengi bir elbise hayal ediyorum, bol düğmeli."

"Düğmeleri yoktu. Göbeğinde kablolar vardı, lanet olsun. İzlemen gerek. Benimle takılıp da *Yıldız Savaşları*'nı izlemeyen kimse yoktur."

"Ama bunu yapmayan birkaç kişiden biri olmak hoşuma gidiyor. *Titanic* için de aynı şey geçerli. Annem ve Sabine defalarca izlediler ama ben Leo'nun boğulduğunu görmeye asla dayanamadım. O çok güzel. Yani, gemide yer vardı!"

"Kapıyı kastediyorsun."

"Ne?"

"Rose bir kapıda kurtarıldı, gemide değil."

"Gördün mü, bunu bilmiyordum. Hiç görmedim."

"*Yıldız Savaşları* serisi *Titanik* değildir. Lazer silahları ve yıldız gemileriyle galaksideki umutla ilgilidir. Tek bir kişinin bir imparatorluğu fethedebileceği inancıdır."

"Vay canına."

Ben kıkırdarken o gözlerini deviriyor. Bak, biz hallederiz. Sadece arkadaşız.

Hafif tutuyoruz. Ders başlamadan önce on beş dakikamız olduğunu gösteren zil çalıyor.

Sert bir nefes aldım. "İşte gidiyorum."

Ronan iyi şans getirmesi için omzumu sıkıyor ve Melinda hâlâ izlediği için dudaklarını nazik bir öpücükle benimkilerin üzerine yerleştiriyor. Erkeksi bir erkek gibi kokuyor ve soluk mavi gözleri bana bakarken sıcak (sahte!). "Aklına koyduğun her şeyi yapabilirsin, bebeğim."

Melinda salondan çıkarken göz ucuyla bakıyorum.

"İşe yarıyor," diye fısıldıyor kulağıma, dudakları tenimi sıyrıyor. Sonia yaklaşırken karıncalanmaları bastırıyorum.

Lisede farklı çevrelerdeydik ama son sınıfta birlikte korkunç bir beden eğitimi dersi almıştık. Onu biraz beceriksiz ama yeri geldiğinde alıngan biri olarak hatırlıyorum. Omuzlarına kadar uzanan düz siyah saçları, büyük beyaz gözlükleri ve kalkık burnuyla çok güzeldi.

"Tişörtünü beğendim," dedim. Üzerinde barış işareti olan beyaz bir tişört ve **BARİŞ, SEVGİ VE SEBZELER** yazıyor.

"Teşekkürler. Sana etrafı göstermemi ister misin?"

diye soruyor. "Tabii," diyorum. "Ben 333 numaralı odadayım."

Ronan'a veda ederek salondan çıkıyoruz ve Ronan'ın geçen hafta beni yönlendirdiği yerin tersi yönde koridorun sol tarafına doğru ilerliyoruz. Kafeteryayı, spor salonuna giden yolu ve diğer önemli işaretleri gösteriyor. Geri dönüyoruz ve farklı sınıflara göz atıyorum, benim sınıfımın Andrew'unakinin tam karşısında olduğunu görünce irkiliyorum.

Telefonunu kontrol ediyor. "Görünüşe göre hala altı dakikamız var. Harika! Beni özel yere kadar takip et. Kimseye söyleyemezsin, tamam mı?"

"Tamam mı?"

Hızlı adımlarla yürüyerek bir köşeyi dönüyor, öğrenci tuvaletlerinin yakınındaki karanlık bir koridora dalıyor ve sonra bir kapıyı açıp beni içeri buyur ediyor.

Loş ışıkta gözlerimi kırpıştırıyorum. "Aman Tanrım, bu okulda kaç tane depo var?"

Kaşlarını sallıyor. "Üç. Hepsini biliyorum. Salon her zaman kalabalıktır ve buralar yalnız kalmak için en iyi yerlerdir. Melinda'nın Koç'u bir tanesinde köşeye sıkıştırmaya çalıştığına, kapıyı kilitleyip gitmesine izin vermediğine dair bir söylenti var ama bu doğru mu bilmiyorum. Ofisi olabilir mi? Onun peşinde olduğu bir sır değil."

"Bir de bana sor," diye homurdanıyorum.

Siyah pantolonunun cebine uzanıyor. "Al, bundan bir firt çek. Bu benim fazlam. Umarım nane aromasını seviyorsundur. Vanilyalı ya da çilekli de olabilir. Bende çok var. Her gün çocuklardan alıyorum." İki e-sigara ve bir avuç dolusu kapsül uzatıyor.

Ağzım açık kaldı. "Okul bahçesinde sigara mı içiyorsun?"

"İspiyonculuk yapma Nova, ama evet. Herkesin bir molaya ihtiyacı vardır."

Kıkırdıyorum. "Senin her zaman iyi biri olduğunu düşünmüştüm.

PE."

Bir e-sigarayı emiyor, buharı dolabın etrafında dalgalanıyor. Sırıttıyor. "Yapacak mıyız arkadaş olabilir miyiz?"

"Kesinlikle."

"Yüzleşmek üzere olduğunuz sapkınlar konusunda gergin olduğunuzu söyleyebilirim-" "Sapkınlar mı?"

Sırıttıyor. "Şaka yapıyorum. Güven bana, bu çocukları seviyorum ve fen öğretmek harika bir şey ama İngilizce öğretmenleri istemedikleri çocukları sana verecekler. Bayan Pettigrew bölüm başkanı ve serserinin teki. Bu arada İngiliz kelimelerine karşı bir ilgim var."

"Lanet olsun, bütün çocuklar istenmeli," diye mırıldandım.

Kıkırdıyor ve bir firt daha çekiyor. "Orada bir yaz geçirdim ve aklımda kaldı. Yani evet, işin özü şu: Her meslekte olduğu gibi iyi ve kötü öğretmenler vardır. Demek istediğim, Petty Pettigrew senin sınıfını kimin alacağını seçti ve tahmin et kankası kim?"

"Melinda?"

"Evet, Melinda da İngilizce öğretmeni. Ama azgın gençlerin hayatındaki ilk rodeon için endişelenme. Sana yardım edeceğim." Gülümsüyor. "Ayrıca, Müdür Lancaster benden senin akıl hocan olmamı istedi."

"Ve akıl hocam sigara içiyor." E-sigarayı alıp bir firt çektiğimde sırtıtıyorum, sonra da tadından boğuluyorum. Geri veriyorum. "Bunu pas geçeceğim, ama teşekkür ederim ve evet, gerginim. Tavsiyeniz var mı?"

"Benim tavsiyem oraya bir baş belası gibi girmeniz. Mahkum olmadıkları halde mahkummuş gibi davranın. Kapıdan sert çıkın. Yumruğunuzu masaya vurun, bir çavuş gibi etrafta dolaşın, ne kadar kötü olduğunuz hakkında atıp tutun ve size dudak bükmelerine izin vermeyin. Eğer yumuşak başlarsanız, sizi canlı canlı yerler. Her zaman daha nazik olabilirsiniz ama aniden sertleşirseniz bunu yemezler. Onları zaten kaybetmişsinizdir."

Gözlerim açıldı. "Anladım. Sert ol."

"Şimdi, iyi şeylere gelelim. Çayı dökün, Megacoach'la aranızda bir şey mi var?" Duraksadım, sonra başımı salladım ve gülümsedim. "Oh, evet. O ..."

Sınırların dışında. "İnanılmaz!"

Gözlerini kısar. "Kulağa sahte geliyordu. Aksanını koymuşsun. Neler oluyor?" Bir zil daha çalıyor.

"Bullocks. Zaman yok." Ayağa kalkıyor ve havaya çılgınca el sallıyor. "Öğle yemeğinde görüşürüz.

İyi şanslar ve birini dövmem gerekirse bana haber verin. Şerefe!"

Kapıdan çıkıp dolaplarına koşuşturan öğrencilerin arasına karışıyoruz. Ona hoşça kal diyorum, sonra sınıfıma doğru yürüyorum.

Gözlerim kürsüde duran Andrew'a takılınca duraksıyorum. Etrafında birkaç öğrenci var,

Gülümsüyor, rahat ve kendinden emin bir duruşu var ve okulda ABD tarihini çok sevdiği aklıma geliyor. İyi bir öğretmen olup olmadığını merak ediyorum, Sabine'in bahsettiği sıkıcı öğretmenlerden biri değil. Kapıya bakıyor, beni görüyor ve belli belirsiz gülümsüyor.

Göğsümde garip bir sıkışma oluyor.

New York'tan ayrıldıktan sonra kendimi daha güçlü olmaya, erkeklerin yanında zırh giymeye, asla çok yaklaşmamaya zorladım. Onu unutulmuş bir kazak gibi zihnimin karanlık dolabına kaldırdım. Kendime hayatıma devam ettiğimi söyledim.

Öyle mi?

Kapıya geliyor. "İyi misin? İçeri girip seni tanıştıracabilir miyim?"

Mezuniyet günümüzde tüm sınıfın önünde bana bir söz yüzüğü verdiği anıyı hatırlıyorum.

Lanet olsun. Neden onunla ilgili iyi şeyleri hatırlıyorum ki? O beni incitti. Korkunç bir şekilde.

"Ben böyle iyiyim. Teşekkürler." Tam dönecektim ki adımı söyledi. "Evet?"

Ellerini pantolonunun içine sokuyor. "Buraya geri dönmek garip hissettiriyor mu, bilirsin, çıktığımız yere?"

Sertleştim. "Artık farklı insanlarız. Aynı hissettirmiyor." "Sen

ve Ronan, ha? Çok hızlı oldu."

"Yıllar önce New York'ta tanışmıştık."

"Ah. Dürüst olacağım. Hayal kırıklığına uğradım ..." Durdu ve benden uzağa baktı, sonra boynunu ovuşturdu. "Özür dilerim. Bu gerçekten uygun değil çünkü ..."

"Hayır, değil," diye çıkışıyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Öğle

yemeğinde görüşürüz." Ve Ronan

benim tamponum olacak.

Sınıfıma gitmek için dönüyorum.

Bruno dirseklerini kitabına dayıyor. "Bayan Morgan, bu saçmalık çok sıkıcı."

Ona odaklanıyorum. Kocaman bir gülümsemesi olan siyah saçlı bir çocuk, üçüncü dersimin bir parçası.

Kollarımı kavuşturuyorum ve yüzüme dökülen saçlarıma üflüyorum. Ayrıca rujum gitmiş, parmağımı zımbalamışım ve kağıt keşiğim var.

Çok yıprandım.

İlk dersime girdiğimde herkes konuşuyordu, iki kız yerlerinden kalkmış bir çocuk için tartışıyorlardı ve çocuk da ortada durmuş onu kışkırtıyordu. Bir kız benim masamda öğretmenin ders kitabını karıştırıyordu, diğeri de ona gözcülük yapmaya çalışıyordu. Birisi beyaz tahtaya *Suck My Cock* yazmıştı ve sandalyem ters çevrilmişti.

Sesimi yükselttim ve sanki karşılaştığım en kötü çocuklarmış gibi davrandım. Kollarımı kavuşturdum ve tek anaokulu kuralımı açıklarken ters ters baktım: *Oturun ve can kulağıyla dinleyin!*

Her şey bir araya getirilip yoklama yapıldığında, önceki öğretmenlerinden aldıkları ödevleri okumadıklarını fark ettim, bu yüzden Shakespeare'i yüksek sesle okuduk. Öğrencilerden bazıları homurdandı, biri nefesinin altında bana b-kelimesini söyledi ve bir öğrenci - Caleb Carson adında bir çocuk, bu sabah içeri girdiğimde bana çarpan kişi - onu çağırdığımda aniden ayağa kalktı ve

sınıfımı terk etti. Kambur omuzlarında bir şey beni diken diken etmişti ama sınıfı terk edemezdim. Gözlerimi bu gruptan ayırmıyordum.

İkinci ders biraz daha iyiydi ve şimdi son dersimdeyim.

Bruno bana çekici bir gülümseme atıyor ama ona zerre kadar güvenmiyorum. "Sıkıcı olduğunu kabul ediyorsun," diye açıkladı.

"Kesinlikle hayır." Başımı sallıyorum, yüzümde "Bu edebiyat harika" olduğunu umduğum bir ifade var, sonra bakışlarımı çoğunluğu futbolcu, birkaçı kız olan sınıfın üzerinde gezdiriyorum. Bu dönemin çoğu ödevi okumuştı ve daha önce iyi bir tartışma yapmıştık.

"Sahnenin sonundaki soruları cevaplamak zorunda mıyız? Cuma günü bir maçımız var ve benim odaklanmam gerekiyor." Yine Bruno.

Burnumu çimdikliyorum. "Cuma'ya dört gün var."

Karşısında oturan Milo ona bir yumruk atıyor. "Bayan Tyler sınıfta konuşmamıza ve takılmamıza izin verdi. Ve oyunu okumak yerine filmi izlememize izin verecekti. Çok iyiydi."

"Ben havalı değilim," diye cevap veriyorum.

Bruno çenesini yırtarcasına esniyor ve ayağa kalkıyor. "Tuvalete gitmem gerek. Koridor nerede?"

geçelim mi?"

Masamdan kalkıyorum. "Otur Bruno. Sen büyük bir çocuksun. Geri koşuyorsun, değil mi?"

Yapabilirsin

"Beş dakika tut, sonra ders arasında tuvalete git."

Kapının yanında duruyor, tartışıyor ve ben ona gözlerimi kısıyorum.

"Beni test etme. Sana mola vereceğim." Bir ergen için molanın ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak anında bir şeyler bulabilirim ... "Dönemin geri kalanında köşede durabilirsin. Seçim senin. Sonuçları da senin."

Korkunç bir nefes verir ve masasına oturur.

Masamın önüne doğru yürüyorum ve ona yaslanıyorum. "Sizler futbolcudan daha fazlasısınız; bu derse ihtiyacı olan zeki gençlersiniz. Futbol oynamak için pas vermeniz gerekiyor."

Bruno gözlerini deviriyor. "Bize kolay bir A ver. Ya da B.

Söylemeyiz." Sparky gibi burnuna vurma dürtüsüne direniyorum.

Toby masasında kayıyor. "Soruları en sonunda sorabiliriz, Bayan Morgan."

Bruno kahkahalarla gülüyor. "Sabiiiiine'den hoşlandığın için iyi davranıyorsun."

Bruno'nun masasına doğru bir adım atıyorum, sesim keskin. "Kız kardeşim hakkında konuşmak yok."

"Evet, hanımefendi," diye yanıtlıyor, gözleri büyüyerek. "İyi bir kız. Bir birinci sınıf öğrencisi için çok havalı. Süper harika gibi."

Kitabını açıyorum, sayfalarını çeviriyorum ve işaret ediyorum. "Bunu yüksek sesle oku.

Birinci perde, ikinci sahne, burada." Sinirli görünüyor, eğiliyor. "'Ama, kendi adıma, benim için Yunancaydı.'"

"Güzel," diyorum. "Bu her gün kullandığımız yaygın bir sözdür, ancak çoğu insan asıl alıntıyı yanlış anlar. Bunun yerine, 'Benim için her şey Yunanca' deriz. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Konuşmacının ne söylendiğini anlamadığını." Sırıttıyor. "Bu oyuna çok benziyor. Sürekli okuyorum ama hiçbir şey anlamıyorum."

Herkes gülüyor.

Başımı sallıyorum. "Belki de okumak çamurda debelenmek gibidir . . ya da büyük bir savunma oyuncusuyla mücadele etmek gibi."

O oyuncuların seni yenmesine izin veriyor musun?" "Hayır," diye mırıldandı.

"Doğru. O halde *Julius Caesar'in* eyalet şampiyonu olmak için yenmeniz gereken bir rakip olduğunu varsayalım. Her seferinde bir adım."

İç çeker ve not defterini açar. "Pekâlâ. Bizi keçi olayından kurtardın. Seni biraz rahat bırakıp işe koyulacağım."

Kızlardan biri elini kaldırır.

"Evet?"

"Koç'la çıktığın doğru mu? Masana gülü bırakan o mu?"

İçeri girdiğimde burada olan uzun saplı sarı güle bakıyorum. Andrew'a. Bu hafta sonu benim için bir hediyesi olduğunu söylemişti-

"Büyükanнем bana Koç'la çıktığını söyledi," diyor

Milo. "Milo söyledi," diyor Toby.

"Seksi amigo kız arkadaşım söyledi," diye ekliyor

Bruno. "Herkes biliyor mu?" Kollarımı kaldırırken soruyorum.

Hepsi başını sallıyor.

"Oldukça seksi," diye mırıldanıyor bir kız nefesinin altında.

"Ona söyleme," diye mırıldanıyorum ve sonra zil çalıp kitaplarını ve dizüstü bilgisayarlarını aldıklarında daha fazla yorum yapmaktan kurtuluyorum.

Bruno ayağa kalktı ve bana sırtarak kapıya doğru yürüdü. "Soruları sormak zorunda olduğumuza emin misin?"

"Evet!" Ben sesleniyorum. "Bir daha sor, iki katını vereyim."

O odadan çıkıp gidiyor, ben de başımı ellerimin arasına alıp masaya yaslanıyorum. Tanrı yardımcım olsun. Bir içkiye ihtiyacım var. Belki şu e-sigaradan da bir firt çekerim.

"Bayan Morgan?"

Kahretsin, gittiklerini sanıyordum. Masamdan kalktım. Göğsümden uzun bir iç çekiş geliyor.

"Toby, neye ihtiyacın var?"

Ayaklarını sürüyerek yürüyor. "Seninle Sabine hakkında konuşmak istiyordum. Ondan gerçekten hoşlanıyorum." Evet, dostum. Fark ettim, Sabine'le Toby'yle çıkmasını konuştuk ama... "O birinci sınıfta, sen de üçüncü sınıftasın. Olayların geneline bakarsak, bu pek de çok yaş farkı var, ama onun için ..." Gözlerimi kısıyorum. Onun nasıl bir genç adam olduğunu gerçekten bilmiyorum ama kız kardeşimi koruyorum. Ve gerçek şu ki, bu işe kanat çırpıyorum.

Başını sallıyor, boğazı düğümleniyor. "Onu ilk gördüğüm gün, tüm okuldaki en güzel kız olduğunu düşünmüştüm."

"Ama onu *tanıyor* musun Toby? Kişiliğini? Nasıl farklı olduğunu ve *farklı* derken bunu harika bir şekilde ifade ettiğimi."

Omuzlarını dikleştiriyor. "Otizmi var. Dog's'tan bununla ilgili bazı kitaplar aldım."

"Tamam."

"Ona resmi olarak çıkma teklif etmek istiyorum. Belki sinemaya. Aslında ona zaten sordum ve o da sana sormam gerektiğini söyledi, yani ..." Omuz silkiyor.

Sinemada mı? Karanlık bir salonda mı?

Kesinlikle hayır. Ama en azından bana sormasını söyledi.

"Henüz biriyle çıkmasına izin verilmiyor Toby," diyorum nazikçe.

Yere bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Beni tanımadığını biliyorum ama bence o inanılmaz biri. Zeki. Tarih derslerimde bana yardımcı oluyor. Silgisine dokunmaktan hoşlanmadığını ve yangın alarımının onu tedirgin ettiğini biliyorum. Endişelendiğinde yüzüğünü ovuşturuyor. İnsanların söylediklerini her zaman anlamıyor ve bu yönünü *seviyorum*. Diğer kızlar gibi değil. O da ne düşünüyorsa onu söylüyor ve rol yapmıyor."

"Kaç kızla çıktın Toby?" "Birkaç tane.

Geçen yıl bir kız arkadaşım vardı."

"Onunla ne kadar çıktın?"

"Altı ay." Bana temkinli bir bakış attı.

"Ve sen onu öptün ve ..." Daha . . .

Kızardı. "Hiç erkek arkadaşı olmadığını biliyorum. Ona saygılı davranırdım. Onu öpmedim bile."

Bunu bilmek güzel. Onu incelerken bir sessizlik oldu. Ciddi yüzü. Komşu çocuğu görünüyor.

Sabine kapımdan içeri dalıyor, Toby'yi görüyor, bir an duruyor ve sonra ileri atılıyor. "Sen Koçla çıkmak mı?" diye sesleniyor. "Bana bilmem gereken her şeyi söylediğini sanıyordum ama benden başka herkes biliyor!"

Gözlerimi kapatıyorum. Keçi olayı sırasında Jimmy'ye söylediklerimi duymamıştı. "Evet. Özür dilerim. Çok hızlı oldu. Her şey yolunda mı?" Ona söylemeyi erteliyordum çünkü numara yaptığını söyleyemiyordum. Birine söylemeyeceğinden emin değilim - sorun çıkarma niyetiyle değil ama beyaz bir yalanın gerekliliğini her zaman anlamadığı için. Ona bu eteğin içinde popomun büyük görünüp görünmediğini sorsam bana doğruyu söylerdi.

"Eğer sen Koç'la çıkıyorsan, ben de Toby'yle çıkmak istiyorum," diyor. "Sabine, bu işler böyle yürümez. Bunu bir koz olarak kullanamazsın."

"Çifte randevu yapabiliriz," diyor. "Sen ve Koç orada olabilirsiniz. Bunu herkes yapıyor. Lacey'nin annesi bile o evdeyken erkek arkadaşının gelmesine izin veriyor."

Çantamı aldım ve malzemelerimi içine yerleştirdim. "Sonra konuşuruz." "Ne zaman sonra?"

"Bilmiyorum," diyorum.

"Daha sonra ne zaman olduğunu bilmem gerek. Söyle bana!"

Annem ne derdi? Sakin kalırdı. Ona bağırmazdı. Derin bir nefes alırım. "Ses tonuna dikkat et, Sabine. Burası o yer değil. Burası benim çalıştığım ve senin ders aldığın yer."

"Ama ... ne zaman?"

"Daha sonra evde oluruz. Olmanız gereken yere gidin."

Nefes veriyor ve Toby ona nazıkçe mırıldanıyor, elini tutuyor ve kendi eliyle birleştiriyor. Gitmelerini izliyorum, başım dönüyor. Ne yapmalıyım, ne yapmalıyım?

Fıstık ezmeli ve çilekli jöleli (annemin jölesi) sandviçimi yerken, okuldan ayrılan öğrencim hakkında rehberlik danışmanıyla görüşmek için idari ofislere gidiyorum. Ben tıka basa yemek yerken on beş dakika sohbet ediyoruz ve o da öğrencimin durumunu açıklıyor.

Zil çaldığında, personel salonundaki herkesi görmeyi özlediğimi fark ediyorum. Saha binasına doğru hızlı adımlarla yürüyorum, makyajım ılık Ekim havasında eriyor.

Ofislere ulaşıyorum ve Ronan'inkini bulmak için kapılardaki isimleri okuyorum. Onunki en sonda, soyunma odasının yanındaki en büyük olanı. Büyük, yaklaşık on dörde on dört. Duvar da iki televizyon, birkaç sandalye, üzerinde dosyalar olan bir masa ve duvara dayalı büyük bir masa. İki telefon çalışıyor. Cep telefonu yanlarındaki masanın üzerinde, mesajlarla titreşiyor.

Çantamı bir sandalyenin üzerine bırakıp sabit hatlardan birine cevap veriyorum.

"Koç'un ofisi." Kısa bir duraklama oluyor. "Kimsiniz?" diyor bir kadın sesi.

"Nova Morgan, onun asistanı." Hayranlarından biri olabilir diye gözlerimi deviriyorum. "Ve

kız arkadaşı.

Yardımcı olabilir miyim?"

"Kız arkadaşı mı?" diye sorar kadın. "Gerçekten mi? Oh, um . . . merhaba. Ben onun annesiyim, Bernice. Bir süredir

hücrelerine ulaşmaya çalışıyorum, ama sahada olmalı."

Bocalıyorum. "Merhaba! Telefonda tanıştığımıza sevindim. Nerede olduğundan emin değilim ama mesajınızı alabilirim."

"Ronan'ın biriyle görüşüğünü bilmiyordum - Jenny vardı ama onunla hiç tanışmadık." Duraksıyor. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi dokuz."

Bir memnuniyet mırıltısı çıkarıyor. "Ve birlikte mi çalışıyorsunuz?" "Aslında bu benim ilk günüm."

"Bu harika! Birine ihtiyacı var ve eğer birlikte çalışırsanız, bu bir ilerleme olur. Demek istediğim, birlikte çok zaman geçireceksiniz. İlişkiniz ne kadar ciddi?"

Vay anasını. O annelerden biri.

"Um . . ." Sağ taraftaki dolap kapısının açık olduğunu ve Ronan'ın gömleğinin düğmelerini açtığını görünce duruyorum. Başını eğmiş, parmağıyla gömleğinin düğmelerini teker teker yavaşça açıyor. Gömleği dolabın içindeki küçük bir masanın üzerine atıyor. Boynundan çekerek altındaki beyaz tişörtü çıkarıyor. Geniş omuzları esniyor, karın kasları dalgalanıyor, kalçalarının genişliği düşük pantolonundan belli oluyor. Raflardan birine uzanıp bir polo yaka tişört indiriyor, sonra kaslı kollarını içeri sokuyor. Sırada pantolonu var. Fermuarını açıp eğilerek pantolonu çıkarırken yutkunuyorum. Bacakları iri, biçimli ve sert. Bir çift mavi şort giyiyor, sonra ayaklarına spor ayakkabılarını geçiriyor. Parmaklarını dağınık ve güzel saçlarında gezdiriyor -oh, vay canına- sonra bir şapka takıyor.

Başını çevirdi ve beni gördü.

Başlıyorum, sonra bir el sallayıp telefonu gösteriyorum ve "*Annen arıyor*" diyorum.

Dışarı çıkıyor ve telefonu elimden alıyor, vücutlarımız birbirine yakın. Harika kokuyor ve ben uzaklaşmıyorum. Ayrıca, elektrik bağımlılık yapıyor.

Tavana bakıyor. "Anne ... dur ... hayır, ciddi bir şey değil ... hayır, o burada kasabada tanıştığım bir kız ..."

Ben sandalyelerden birine doğru ilerlerken o konuşmaya devam ediyor.

Ciddi bir şey değil. Şehirde tanıştığım bir kız.

Rol yapıyoruz. Sadece rol yapıyoruz.

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Bir sandalyeye yerleşiyorum ve sarı gülü parmaklarımın arasında döndürdükten sonra sapını çantamın dış ceplerinden birine sokuyorum.

Yukarı bakıyorum ve Ronan'ın gözleri parlıyor. "Andrew'dan," diye mırıldanıyorum. "Gerçekten mi?"

"Onları hep bana verirdi. Mezunlar günü kraliçesi olduğumda -kraldı- lisede geçirdiğim dört yıl için bana dört düzine göndermişti."

Ellerini ceplerine sokuyor. "O zaman saklıyorsun?" "Bu bir çiçek. Hoşuma gitti."

"Huh." Başını eğiyor ve masasındaki kâğıtları karıştırıyor. "Seni öğle yemeğinde görmedim. İlk günün nasıldı?"

Dudaklarımı çiğniyorum. "Kimse bana tükürük topu fırlatmadı. Gerçi bir kâğıt uçak vardı. Caleb Carson adında bir öğrenci tanıyor musun?"

"Hayır."

"Ailesi Nisan ayında bir araba kazasında öldü." Başımı sallıyorum. "Ondan önce sağlam bir B ve C öğrencisiydi ve okuldan kaçma uyarıları almıyordu." Dudaklarımı çiğniyorum. "Odamdan ayrılış şekliyle ilgili bir şey beni etkiledi."

"Belki de hayat onu senin önüne koydu. Sen anneni kaybettin; o da ailesini. Her şeyin birbiriyle bağlantılı olabileceğine inanıyorum."

"Kader gibi mi demek istiyorsun?"

Bakışlarını yakalıyorum. "Mm-hmm."

Ne kadar da büyüleyici.

"Tuck'ın barıma gelmesi, benim Leia olmam, sonra tekrar Blue Belle'de buluşmamız gibi mi?"

Gözlerini benden kaçırıyor, defterlerden birini alıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Masanın üzerinde senin için bir liste var. Sosyal medya hesaplarının şifrelerini yazdım. Cep numaram da orada. İyi misin?"

Başımı salladım. "Elbette."

Bana bakmadan kapıdan çıkıp gitti. Ne güzel. Kaçınma hakkında konuşun . . .

Telefonlara cevap verdikten ve mesajları not ettikten sonra dosya dolaplarının ve televizyonların tozunu alıyorum ve dolabını düzeltiyorum. Kaskları ve bankları dezenfektanla

temizledikten sonra çamaşırları

geçen haftanın formlarını ve Ronan'ın tişörtlerini almaya geldiğinde. Ayakkabılarımdan dolayı ayaklarım ağrıyor, sahaya yürüyorum ve antrenmanlarının fotoğraflarını çekiyorum, oyunlarını veya dizilişlerini yayınlamamaya dikkat ediyorum.

Zil çaldığında çok yorulmuştum. Sabine, Lacey ile futbol oynamaya gidiyor, ben de Caddy'yi mahallemize açılan taş kapının girişine yakın bir eve yönlendiriyorum. Caleb'in evinde duruyorum, iki katlı, bazılarında biraz daha yeni, ama bahçeyi ve çevre düzenlemesini yabani otlar ele geçirmiş. Ayakkabılarımı tekrar giyip kaldırımdan yukarı yürüyorum.

Yetmiş yaşlarında yaşlı bir kadın kapıyı temkinli bir şekilde açıyor.

Caleb antrede belirir, ince yüzünde çatık bir ifade vardır. "Buldum büyükanne," der ve dışarı çıkar.

El sallıyorum. "Merhaba. Beni hatırladın mı?"

Koyu renk kot pantolon ve Rolling Stones tişörtü giymiş, kollarını kavuşturmuş ve bana bakıyor. "Ne istiyorsun?"

"Konuşabileceğimizi umuyordum."

"Hayır." Eve geri dönmek için arkasını döner.

"Bekle!" Yüzüme çarpmadan önce kapıyı tutuyorum. "Caleb, ailene ne olduğunu biliyorum."

Çenesi sıkılır, öfkesi parlar. "Yani? Herkes öyle! Sarhoş bir sürücü trafik ışıklarından geçti ve onları öldürdü."

"Bana sadece beş dakika ver, tamam mı? Lütfen."

Geri adım atarken boğazı düğümleniyor. O önümde dururken ben verandasının basamaklarına oturuyorum. "Bugün dersimi terk ettin ve şimdiden altı gün kaçırdın, bu da telafi etmen gereken bir sürü iş bırakıyor."

"Yani?"

Tamam, kavgacı biri. Anlıyorum.

"Eyalet puanların iyi; eskiden beyzbol oynardın ve tiyatro bölümünün bir parçasıydın."

"Ve?"

"Sen akıllı bir çocuksun-" Ayağıma kramp girince duruyorum ve inliyorum. Ayakkabılarımı çıkardım ve ayağıma masaj yapmak için eğildim. İnliyorum, acı baldırıma doğru yayılıyor.

Caleb'in ela gözleri genişler. "Um, iyi misin?"

Ellerimi havaya kaldırıyorum, tüm profesyonellik kayboluyor. "Hayır, giymiyorum. Bu aptal ayakkabıları giymeyi çok istiyordum ama giyemiyorum çünkü canım acıyor ama harika görünüyorlar." Parmaklarımı ayağıma bastırıyorum. "Ve biliyor musun? Berbat bir gün geçirdim. BBHS'de bilmeyen tek kişi sensen diye söylüyorum, futbol koçuyla çıkıyorum ve beni donduruyor ve sanırım bana bir gül bırakmış olabilir, ki bu aptalca, çünkü bırakmadı - eski sevgilimdi. Sonra Julius Caesar'ı bile umursamayan üç sınıf çocukla uğraşmak zorunda kaldım ve belki onlarla aynı fikirdeyim, ama iyi bir öğretmen ve iyi bir kız kardeş olmak istiyorum ve hepsinden önemlisi, hala anneme kızgınım ..." Hüzünle gözümü hızla kırıştırıyorum.

Caleb'in kaşları çatılır. "Annen ne yaptı?"

"Bilerek bir şey yapmadım. O öldü." Krampım hafifliyor ve ayağımın verandaya düşmesine izin veriyorum. "Vay canına. Bunları duymak istemezdin. İçimi dökmem gerekiyordu ve sen de müsaittin. Kusura bakma."

Kollarını açıyor. "Evime gelen ilk öğretmensiniz." "İşte geldim."

"Çok mu heveslisin?"

"Çok mu alaycı?" Cevap veriyorum.

"Bizimle bebekmişiz gibi konuştun."

Çekiniyorum. "Evet, bunun üzerinde çalışmam lazım." Duraksadım. "Ailen için gerçekten üzgünüm." Yüzünde duygular uçuşuyor, gözleri parlıyor. Yanıma oturdu.

"Ölüm berbat bir şey," diyorum ve verandada arkama yaslanıyorum. "Bana bugün neden gittiğini söyle."

Gözlerini benden kaçırıyor. "Delirdim. Bayan Tyler sadece takılmamıza izin veriyor." Omuz silkiyor. "Öfke sorunlarım olduğunu söylüyorlar."

"Anlıyorum. Bunu tekrar yapalım. Merhaba Caleb. Ben Nova, yarın sınıfıma gelersen çok sevinirim. Çok iyi bir öğretmen olmayabilirim ama Shakespeare öğretmeye çalışmamı izlemenin eğlenceli olabileceğini düşünüyorum. Sizce de öyle değil mi?" Gülümsüyorum. "Gerçek mi? Şiir ünitesi için bekliyorum. Çizim ya da resim yapabiliriz ya da ne bileyim, temaya uygun bir şarkı seçebiliriz diye düşünüyordum. Sen ne dersin? Bu iyi bir fikir mi?"

Omuz silkiyor.

"Ailen hakkında kırgınsın. Ben de senin yanındayım. Ve ... ve ..." Ben bir danışman değilim ama onun yaşadıkları hakkında düşüncelerim var. "Bazı günler çok bunaltıcı oluyor ve çok erken alındığı için, üç gündür onunla konuşmadığım için, kız kardeşim için yaptığı şeyleri nasıl yapacağımı bilemediğim için kızıyorum."

Yere bakıyor.

İç çekiyorum. Karşımdaki kişi cevap vermediğinde konuşmak zor oluyor. "Dairy Queen hakkında ne düşünüyorsun?"

"Sorun değil, sanırım."

"Gitmek ister misin?"

Yüzünü buruşturuyor. "Bir öğretmenle görünemem Bayan Morgan. Sokak itibarı falan."

"Doğru, sadece ... dondurma pek çok sorunu çözer. Birinden ayrılın, bir M&M Blizzard yiyin; sevdiğiniz birinin vefatına kızın, bir tane daha yiyin."

Huffs. "Senin sorunun gibi görünüyor."

"Haklısın." Ayağa kalkıp ayakkabılarımı alırken ellerimi eteğime sürtüyorum. "Caleb . . . "Baş belası olmak istemem ama" -bir bakıma istiyorum- "seninle aynı sokakta oturuyorum. Seni görmediğim her gün, bu eve geri dönüyorum."

Ayağa kalkarken öfkeli bir ses çıkarıyor. "Neden bu kadar tuhafısın?"

Eğiliyorum. "Annem her zaman 'Kırılacakmış gibi hissetsen bile kalbini açık tut' derdi. Sonra kanatlarımızı açmaktan bahseder ve Dolly Parton'dan 'Little Sparrow' şarkısını söylerdi. Bunun da garip gelebileceğini biliyorum ama asıl mesele şu ki. Ben de senin olduğun yerdeyim Caleb. Ortak bir noktamız var. Kayıp. İnsanların göremediği yaraların var ama ben görebiliyorum çünkü bende de var. Ben senin tarafındayım, biliyorsun. Eğer konuşmak istersen-"

"Bir danışmanım var."

"Pekâlâ. Yarın görüşürüz o zaman."

"Geri gelme," diye sesleniyor.

"Söz vermiyorum! Güle güle!"

Sonra kapıyı yüzüme kapatarak gitti.

\$ I BQUFS

30 / " /

Nova personel salonuna girerken tatlı bir sesle "Merhaba hayatım," diyor. Dar siyah deri bir etek ve göğüslerini saran dekolteli kırmızı bir bluz giyerek bize doğru ilerliyor ve yanımdaki koltuğa oturuyor. Yanağımdan öpüyor ve salondaki PDA'mızdan sonra her zaman olduğu gibi odayı küçük bir sessizlik doldururken yüzüm karıncalanıyor. Numara yapmamızın birinci haftasının sonundayız ve işe yarıyor gibi görünüyor. Salonda oynaşıyoruz, *sevgilim* ve *bebeğim*, sonra sahada yollarımız ayrılıyor. Onu kendimden uzak tutmaya karar verdim ve şu ana kadar işe yaradı.

Öğle yemeğini paketinden çıkardı ve paketlenmiş kurabiyeleri çıkardı. "Yemekten sonra çıkarken bunları unutmuşsun." Kalın kirpikleri bana doğru dalgalanıyor. "Dün gece daha soğumadan iki tanesini yedin. Çok tatlısın."

Çikolata parçacıklı kurabiyeleri açıp bir ısırık alıyorum ve takdirle başımı sallıyorum.

"Teşekkürler bebeğim."

Sen çok tatlısın. Yaptığın güvece bayıldım." "Ne tür bir güveçti?" Skeeter soruyor.

Nova "Sığır eti," derken ben de aynı anda "Sosis," diyorum.

Melinda kaşlarını çatıyor. "Hangisiydi?"

Andrew bir kaşını kaldırıyor, gözleri benden Nova'ya kayıyor.

Nova omzuyla beni dürtüyor. "Hayatım, siyah fasulyeli ve ekşi kremalı bir biftekti ve ..."

"Makarna" diyorum, o da "Pilav"

diyor. Tanrım!

Andrew gözlerini kısıyor. "Makarna ve pilav mı?"

Nova başını sallar. "Evet. Doğru. İkisi de. Çok lezzetli. Annemin tariflerinden biriydi."

"Çok iyi" diye ekliyorum, sonra masanın altından bacağını sıkıyorum. Ona şöyle bir bakıyorum, sanki gülmemeye çalışıyormuş gibi dudakları sımsıkı kenetlenmiş.

Tanrıya şükür dün gece Skeeter ile yemek yemedim.

Melinda kaşlarını çatı. "Kulağa iğrenç geliyor. Nasıl olur da sığır etini domuz etiyle karıştırırsın?"

"Bazen insan sadece yemek düşünür, Melinda. Aklından görüntüler geçer ve sadece et istersin," diye cevap veriyor Skeeter, duble hamburgerinin etrafında. Çenesine bir damla mayonez damlıyor ve onu siliyor. Bana onaylarcasına başını sallıyor. "Protein depolarsın, böylece formda kalırsın."

Nova kolumu okşuyor. Yüzünde açıkça belli olan sinsi bir ifade var. "Bu adam, hmm, zaten çok formda."

Ona doğru eğildim. "Ah, beni kızartacaksın, bebeğim."

Sonia yuhalar. "Temiz tutun, sizi lanet sapıklar; beni azdırıyorsunuz."

Skeeter bir kızartma koyar ve çığır. "Hepiniz bir erkeğin kız arkadaş istemesi için yeterlisiniz. Akşam yemeği ve kurabiye. Bunun arkasında durabilirim."

Gözleri Skeeter'ın üzerinde gezinirken Sonia elindeki tofu parçasını bırakır. "Oh?"

Kızın şaşkın bakışlarına aldırmadan hamburgerine başını sallıyor. "Futbolu sevdiği ve yemek yapmayı bildiği sürece iyi anlaşırsınız." Yukarı bakar. "Futbolu sever misin, Sonia?"

"Um, evet. Liseden beri," diyor yüzü kızarılarak. "Yemek yapıyorum."

Skeeter başını sallar, sonra diğer yardımcı koçlardan biriyle konuşmaya çekilir. Yavaşça söner.

"Ronan, Nova sana yaptığımız çılgınca şeylerden hiç bahsetti mi?" Andrew diyor ki.

Nova sertleşiyor ve içgüdüsel olarak masanın altında elini elime alıyorum. Bu hafta ilk kez de olmuyor.

"Bazı hikâyeler duydum," diyorum, sesimi alçaltarak, onu incitecek bir şey söylemesi için cesaretlendiriyorum.

Sandviçini çiğniyor, sonra yutkunuyor. "Bir bakalım. Tüm son sınıfın futbol sahasında iç çamaşırlarımızla koşturduğu gece var. Nova'nın fikriydi. Sonra bir gün okulu asıp UT'ye gittik. Nova öğrenci gibi davranmamızı ve kardeşlik partilerine katılmamızı istedi. Araba kullanamayacak kadar çok içtik ve bir otel odası tutmak zorunda kaldık." Ondan bilmiş bir kahkaha geliyor. "Annesiyle başı belaya girdi. Bir ay boyunca benimle buluşmak için yatak odasının penceresinden sürünerek çıkmak zorunda kaldı-"

"Bu kadar yeter Andrew," diyorum sertçe.

Omuz silkiyor. "Çok *uzun* süre çıktığımız bir sır değil-"

Nova şekerli bir gülümsemeyle, "Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor," diyor ve sonra bana bakıyor. "Sahaya çıkmaya hazır mısın, sevgilim?"

Yüzünde bir sırıtma olan Andrew'a ters ters bakıyorum - ne hıyar ama. Sonra parmaklarımız birbirine kenetlenmiş halde salondan çıktık.

"İyi misin?" Kaldırıma ulaştığımızda soruyorum. Kimse bakmadığı için ellerimizi açmam gerekiyor ama açmıyorum.

Alnı çatlıyor. "Evet, ama onun hakkında konuşmayalım."

Pekâlâ. Bunu anlayabiliyorum. Bazen bir insanın sadece düşünmeye ihtiyacı vardır ve ben onun hala Andrew hakkında ne hissettiğini çözmeye çalıştığını hissediyorum.

"Onun için endişelenmeye değmez." Dudaklarımı alnına değdiriyorum, tamamen içgüdüsel bir hareket. "Kesinlikle." Yürürken elimi sıkıyor, adımlarımız senkronize bir şekilde bana ayak uyduruyor.

kırmızı topuklu ayakkabılar.

"Şu 'tapılası' şey hakkında konuşalım. Yavru köpekler ve küçük kızlar için kullanılan bir kelime," diyorum birkaç dakika sonra. "Yeni bir sıfat bulabilir misin?"

Yüzünü bana çeviriyor ve gülüyor, gözleri dans ederken dudakları kıvrılıyor. "Hayır. Onunla sıkışıp kaldın. *Bayıldım* buna. Takımın Insta'sında yayınlayacağım."

"Bence *seksi olmak* işe yarar," diyorum. "Zaten öyle olduğumu düşünüyorsun."

"Çok ukala, Ronan, ama sonsuza kadar ve her zaman *sevimli* olacak." Kıkırdıyor ve bana doğru eğiliyor, omzu omzuma değiyor. Kokusu etrafımda dolaşıyor, tatlı ve ekşi. Birbirimize karşı dikkatliydik ama bugün hâlâ birbirimize tutkal gibi yapışmış durumdayız, doğal ve zahmetsizce.

Yalnızlık yükseliyor ve antrenmandan sonra eve gitme fikriyle alay ediyor, sadece ben ve Köpek. Nova'yı evimde, kanepede yanımda otururken hayal ediyorum. Akşam yemeği yerdik ve onun *Star Wars* hakkındaki bilgi eksikliği, futbol, New York ya da keçiler hakkında konuşurduk.

Bana yaslanmış, yüzü kalkık ve hareketli bir şekilde New York'ta karşılaşmış olabileceği çılgınlıklarla ilgili bir hikaye anlatırdı.

Keskin bir nefes alıyorum. Sahip olamayacağım şeyleri düşünmemeliyim.

Ofise girdiğimizde ondan uzaklaşıyorum. "Üstümü değiştirmem gerek." "Tamam." Başını sallıyor, çalan telefonu açarken iş yapıyor.

Kapıyı kapattım ve göğsüm kabarak gömleğimi çıkardım. Pantolonumu masanın üzerine fırlattım ve şortumu çekiştirerek kendime hatırlattım ...

Profesyonelce davranın. Ek yok, acı yok demektir. Unutmayın.

Blue Belle'den bir saat uzaklıkta küçük bir kasaba olan Collinwood'daki stadyumun önüne park ettiğimde cep telefonum çalıyor. Açtım.

"Yo. Tuck. N'aber? Soyunma odasına gitmek üzereyim. Oyun gecesi."

Her zamanki gibi gürültülü bir nefes veriyor, arka planda disko-teknoloji müziğinin sesi. "Ne var ne yok? Ne oluyor lan? Oyun oynaman umurunda değil! Annen beni aradı, olan bu! Nova'yla mı çıkıyorsun? Ne zaman? Ne zaman? Nasıl? Kırıldım, dostum, kırıldım! Ben senin dünyadaki en iyi arkadaşınım! Bunu ben yaptım! Ben yaptım! Onu senin için buldum ve sen beni arayıp haber vermedin mi?"

"Sakin ol. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Ben sakinim! Burası çok gürültülü!" İnliyor. "Beni aradığında onun Blue Belle'de yaşadığını söylememiştin."

"Dışarı çık da seni duyabileyim. Senin de iyileşmen gerekmiyor mu?"

"Hizmetçi temizlesin diye evden çıktım." Hışırtılar duyuyorum, müziğin sesi azalıyor. "Harika bir fizik tedavi görüyorum. Terapistten her ayrıldığımda ölüyorum. Dışarı çıkmam gerekiyordu. Oynamayı özledim, kardeşim; takımı çok özledim." Duraksıyor. "Ah, kahretsin . . . Özür dilerim. Düşünemedim."

"Ben iyiyim. Endişelenme." Benimle konuşmakta özgür hissetmesini istiyorum. Kaybım hala acıtıyor, ama her zaman acıtacak.

"Bana Nova'nın detaylarını anlat. Her birini. Bu nasıl oldu?"

İrkildim ve önce komşum olduğunu, sonra da okuldaki işini anlattım. Ona kasabadaki entrikaları hatırlatıyorum, sonra da Andrew'dan bahsediyorum. "Biz, şey, sahte çıkıyoruz." Tanrım, yüksek sesle söylediğimde kulağa aptalca geliyor.

"Nesin sen, aptal mı? Neden bu gerçek bir şey değil?"

Nova'nın görüntüsü kafamda uçuşurken ellerim direksiyonun etrafında dönüyor.

"Ben sadece ..." Bunu ona açıklayamam. Birbiri ardına kızların arasından geçip gidiyor ve hiç kırılmıyor.

Öyleydim. İçimdeki parçaların bir araya gelmesi gerekmiyor. Bir araya gelmelerini istemiyorum.

Bir sessizlik oldu. "Ronan. Dostum. Kadınları uzaklaştırmak için sahte bir ilişki başlatacak bir adama benzemiyorsun. Bu saçmalık. Kadınları kendin savuşturabilirsin."

Otobüs yanıma yanaştı. Yan tarafları **GO BOBCATS** posterleri süslüyor. "Gitmeliyim, Tuck. Ekibim burada. Seni sonra ararım. Seni özledim, kardeşim." Ben araçtan indiğimde hâlâ konuşuyordu.

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda, Collinwood oyuncularından biri, büyük bir defans oyuncusu, yedek oyun kurucuma saldırarak onu çamur çukuruna itti. Geç bir vuruş.

"Bu hakemler şaka gibi!" Collinwood seyircisi takımlarına tezahürat yapmak için el sallarken Skeeter şöyle diyor. "Bir boka karar vermiyorlar!"

Adamım tökezleyerek ayağa kalkıyor ve başını sallıyor.

Mola istiyorum, son molamız. Maçın bitimine on saniye kala üçüncü hücumumuzdayız. Altı sayı gerideyiz ve hayal kırıklığım artıyor. Sahayı mahveden erken yağıştan nefret ediyorum. Yıldız oyuncularımı oynatamamaktan nefret ediyorum.

Kenar çizgisine doğru koşan oyuncuların formalarına çamur bulaşıyor. "Toby'yi oyuna sokun!" diye bağırıyor bizim taraftan biri.

"Evet, Koç!" diye sesleniyor bir başkası. "Ve Bruno!" Onları duymazdan geliyorum, arkamı bile dönmüyorum.

Skeeter volta atmayı bırakıp bana doğru geliyor. "Gidelim mi?" Ters ters bakıyorum. "Hayır."

Başını sallıyor ve çocukların sırtını sıvazlayarak topluluğa katılıyor. "Pekâlâ, oyun nedir?" Skeeter söylüyor. "Hail Mary mi?"

Yedek oyun kurucumun gözleri parlıyor. Birinci sınıf öğrencisi, iyi bir oyuncu ama o kadar iyi atamıyor.

Çok uzak.

Yağmur yağıyor ve ben şapkamı aşağı çekiyorum. "Elli numaradayız ve savunma bekliyorum." Duraklıyorum. "Bir kanca ve yan yapalım."

Oyuncular ağzı açık kaldı. İçlerinden biri "Koç?" dedi. "Emin misiniz?"

"Bunu özel takım antrenmanlarında yaptık." Ses tonum güven veriyor ama içimde bir düğüm var. Bu, herkesin doğru zamanda doğru yerde olmasına bağlı olan karmaşık bir oyun.

Eğiliyorum. "Henüz bir maç kaybetmedik. Neden biliyor musunuz?" "Kalbimiz!" diye sesleniyor içlerinden biri.

Başımı salladım.

"Kalbi kazan, her şeyi kazan!" diyorlar hep bir ağızdan.

Yedek kulübesinden Toby, Bruno ve Milo toplanma alanına gelerek yedeklerini cesaretlendiriyor.

Kollarını birbirlerine dolayarak bir daire oluştururlar. Onlar sloganımızı haykırırken Bruno onlara liderlik ediyor.

Yedek oyun kurucunun omuzluklarını tokatlıyorum. "Shotgun dizilişi - üç geniş alıcı sağda, dar uç solda ve koşucu senin yanında. O büyük pası taklit et. Bu iş sende!"

Orta oyuncu topu atarken ellerim kalçalarımda. Geniş alıcılar sağ taraftaki son bölgeye doğru yaylanıyor ve yedek oyuncu için mükemmel bir uzun pas fırsatı gibi görünüyor. Dar uç blok yapıyor gibi yapıyor, sonra sahanın ortasına doğru on beş metre koşuyor. Top ona doğru süzülüyor ve Collinwood savunma oyuncuları ona doğru koşuyor. Topu kaptırmadan önce, sol tarafta tek başına olan koşucuya geriye doğru bir pas atıyor. Neredeyse otuz metre ötedeki bitiş çizgisine doğru koşuyor. Collinwood defans oyuncularından biri oyunu fark edip onu yakalamak için koşarken kaskatı kesiliyorum. Adamımız sahaya doğru koşarken Skeeter bir aşağı bir yukarı zıplayıp kollarını sallıyor. Diğer taraftan, rakip koçlar neler olduğunu bağırıyor, ama ...

Koşucum son çizgiye ulaştı. İşte bu!

Vurucu takımımız koşarken taraftarlarımız tezahürat yapıyor. "Hâlâ bir puana ihtiyacımız

var," diyorum nefesimin altında. Tekme gökyüzüne doğru yükseliyor ve kale direğini yarıyor. İçimi bir sevinç kaplıyor ve gözlerimi kapatıyorum.

Zil çaldı ve Skeeter benim için koştu ve beni almaya çalıştı, sonra vazgeçti ve Gülüyor.

Kalabalık ve yerel muhabirler sahaya hücum ederken "Bir galibiyet daha!" diye bağırıyor.

Rakip koçun elini sıkıyorum, sonra medyaya birkaç demeç veriyorum, sonra da onlarla mücadele ediyorum. Soyunma odasının girişinde duruyorum. Bir çıkıntının altında, kapalı bir şemsiyeyi döndüren Nova.

Saçları nemli, yanakları kızarmış. Üzerinde dar bir kot pantolon ve kasabadan aldığı Bobcats forması var. Bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor ve kalbim küt küt atıyor. Bana doğru yürüyor, ben de onu kucağıma alıp etrafında döndürüyorum.

"Vay canına. Bu da planın bir parçası mı?" diyor gülerek. "Jimmy yapabiliyorsa, ben de yapabilirim," diye mırıldanıyorum kulağına.

"Kimse kanca ve yanal beklemiyordu," diyor onu aşağı indirirken, kollarım gevşekçe beline dolanıyor.

Oyunları biliyor olması hoşuma gidiyor. "Bir kız maçtan sonra beni beklemeyle uzun zaman olmuştu." "Oh."

"Hoşuma gitti," diye mırıldandım.

"Herkes bize mi bakıyor?" diyor, parmakları şapkamdan çıkan saçlarımla uçlarıyla oynarken.

"Hmm." Muhabirler, taraftarlar ve ebeveynler oyuncularını görmek için bekliyor. "Eminim bazı fotoğraflar çekiliyordur. Umarım *Blue Belle Gazetesi'nin* ön sayfasında yer almanın sakıncası yoktur."

"Zavallı insanlar. Ne kadar sinsi olduğunuz hakkında hiçbir fikirleri yok."

"En azından artık kızlarını üzerime atmıyorlar." Sesimi hafif tutuyorum. "Andrew'u seninle otururken gördüm."

"Aslında Lois'in yanına oturdu." Omuz silkiyor. "Kıskandın mı?" "Biz birlikteyiz ve o senin eski sevgilin. İnsanlar konuşacaktır."

Gözleri benimkileri arıyor. "Onlara konuşacak başka bir şey ver, sevgilim."

Dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum, sanki onun sahibiymişim gibi ağzını alıyorum. Ofisimdeki o geceden beri ilk gerçek öpücüktü bu ve bir parçamın bunu bir süredir yapmak istediğini itiraf ediyorum. Tadı yağmur ve tatlılık gibi. Tanrım, çok iyi hissettiriyor.

"Bu kadar yeter," diye nefes alıyor, sonra göğsü kabararak kollarımdan ayrılıyor. "Bu gece görüşürüz," diye ekliyor yüksek sesle, muhtemelen soyunma odasının kapısında bekleyen kadın hayran kulübü için.

Kaçmadan önce elini tutuyorum. Gökyüzüne bakıyorum, içimde bir endişe uçuşuyor. "Hey. Yağmurda dikkatli sür. Yavaş git ve emniyet kemerini tak, tamam mı? Eve giderken bir yerde duracak mısın?"

Yüzüme bakıyor ve gözlerindeki şafağı görüyorum. "Yavaş. Anladım. Ve hayır, doğruca geri dönüyoruz."

"Oraya vardığında bana mesaj at, tamam mı? Gerçekten."

Başını sallıyor ve o uzaklaşıp Sabine ve Lois'i bulurken elimi onunkinden ayırıyorum. Skeeter koluma vurduğunda hala onu izliyordum. "Müthiş bir oyun. Skeeter'la konuşmaya hazır mısın? takım?"

"Evet." Dönüp soyunma odasına gidiyorum ve kendime hayattaki dayanağımın koçluk olduğunu hatırlatıyorum

Futbol. Başka bir şey değil.

Ertesi hafta, Melinda elinde bir pastayla öğretmenler odasına girdiğinde ben hindili sandviçimi ısıırıyordum. "Ronan! Seni yakaladığım a çok sevindim."

"İşte başlıyoruz," diye mırıldanıyor Skeeter, yüzünde bilmiş bir sırıtışla.

"Lanet olsun, bir ipucu bile yakalayamıyor," diye fısıldıyor Sonia, sonra Skeeter'a bakıyor.

"Bazı insanlar gibi."

Skeeter Philly cheesesteak sandviçini ağzına atar ve çiğner. "Ne demek istiyorsun?" Sonia kıpkırmızı olur. "Hiçbir şey."

Melinda pastayı masaya koyuyor, sonra omzuma dokunuyor, eli öylece kalıyor. "Bunu babam gönderdi. Bunu ekiple paylaşmak isteyebileceğini düşündüm."

Üçgen şeklinde bir pasta, üzerinde geçen haftaki maçın skoru ve **HARIKA OYUN, BOBCATS!**

Karşıma oturduğunda bir teşekkür mırıldanıyorum. Bacak bacak üstüne atıyor, ayağı dizime biraz fazla uzun süre sürtünüyor. Sandviçimi bırakıp cep telefonumu çıkarıyorum.

*OFFEVBTBQ4UBU/ PUBESJMM8 IFSFSV

Belki bu tam olarak acil bir durum değil ve gerçek şu ki Melinda'yı tek başıma halledebilirim, ama Nova genellikle şimdiye kadar burada olurdu. Andrew'un da olmadığı fark ediliyor.

Bana göz deviren bir emoji gönderdi. 0 ON ZXBZ) PME ZPVSİ PSTFT

Birkaç dakika sonra kapıdan içeri giriyor ve gözlerim kalçalarını saran sarı elbisesine takılıyor. Yakası derin kesilmiş, göğüs dekoltesinin ipeksi tenini gösteriyor. Sarı saçları düz ve parlak, yüz hatlarını çerçeveleyiyor. Safir gözleri koyu bir makyajla belirginleştirilmiş, kirpikleri kalın ve siyah, dudakları gür bir kırmızı. Kesinlikle bir yıldız gibi göz kamaştırıyor ve onu salonda yürürken izlemek günümün en sevdiğim kısmı. Masaya şöyle bir bakıyor, sonra da "Selam millet" diyerek dudaklarımı titretiyor.

Andrew'dan uzaklaştı, eli sırtının alt kısmındaydı. Kan basıncım yükseldi.

"Merhaba, dostum!" Sonia sesleniyor. "Sapkınlar bugün nasıldı?"

Nova Sonia'ya cevap verir. "Sezar Senato'da resmen öldü! En yakın arkadaşı ve diğerleri tarafından yirmi üç kez bıçaklandı!" Yumruğunu sıkar, sonra sırtır. "Ve kimse zaman aşımına uğramadı."

Eğiliyor, dudaklarını yanağıma değdiriyor, sonra yanıma oturuyor, omuzlarımız birbirine değiyor. "Merhaba, sevgilim."

"Hey, bebeğim."

Andrew Melinda'nın yanına oturup öğle yemeğini açarken Sonia masanın üzerinden uzanarak Nova'yı yumruklar.

"Caleb bugün geldi mi?" Sonia soruyor.

Nova başını sallarken yüzü umut saçıyor. "Ertesi gün bizim ve büyükannesi için Blizzard'larla geldiğimde onu yıprattım. Herkesin görebileceği pembe Caddy'min garaj yolunda olmasının utanç verici olduğunu söyledi..." Sandviçini çıkarıyor. "Hâlâ huysuz-"

Melinda aniden gülerek onun sözünü keser. "Ondan bir şey öğrenirsen şaşırırım. Ben asla yapamadım."

Nova, Melinda'ya kaşlarını çatarak, "Bir çocuğun özel hayatı okuldaki performansını etkileyebilir," diyor. "Belki de sadece birinin onu önemseydiğini göstermesine ihtiyacı vardı. On dört yaşımıdayken babamı kaybettim; hayatımın en zor yılıydı. Notlarım berbattı. Bayan Pettigrew'un

onu benim

sınıfı."

"Artık A öğrencileri sende. Bu çok hoş olmalı," diyor Sonia Melinda'ya. Melinda gözlerini kısar. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Alt metni oku Melinda," diye homurdanıyor Skeeter. "İyi çocukları seçmişsin."

Nova onun elini okşuyor. "Hepsi iyi ve sahip olduğum öğrencileri seviyorum." Duraksıyor.

"Ben davet ettim

Caleb yemeğe gelecekti ama hayır dedi ve kapımdan kaçtı. Toby geliyor ama. Bu onun ve Sabine'in ilk 'randevusu', ben de onlarla birlikte makarna pişirip film izleyeceğim. Aralarında oturmayı planlıyorum." Gülüyor, sonra ayılıyor. "Ben ciddiym. Bu delilik mi?"

Sonia sırtıyor. "Belki."

"Ne zaman yemek yiyeceğiz?" Sanki davet edilmişim gibi rahat bir ses tonuyla soruyorum.

Bir yanım keşke

olmuştur.

"Altı," diyor.

Bakışlarını yakaladım. "Orada olacağım. Heisman'ı almam ve Vader'ı kontrol etmem gerekiyor. Ne?

getireyim mi?"

Ciddi olduğumu biliyormuş gibi kaşlarını çatarak sandviçinden bir ısırık alıyor. "Şey-"

"Yemekten bahsetmişken, büyük bağış galasına kim geliyor?" Melinda Nova'yı kesip

kapalı. "Babam beş yüzden fazla davetiye postaladı ve çoğu orada olacağını söyledi. Kişi başı bin dolar, bu oldukça şaşırtıcı." Sonia'nın tişörtüne bakıyor ve burnunu çekiyor. "Bu arada kıyafetler çok şık."

Skeeter, "Geçen yılki pastırmalı mantarlardan istiyorum," diyor ve Sonia'ya bir bakış atıyor.

"Sen de mi gidiyorsun?"

Elinden bir havuç çubuğu düşüyor. "Uh ... neden soruyorsun?"

"Sadece sohbet ediyorum," diye mırıldanıyor. "Yani? Öyle misin?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Evet, sanırım öyle."

Skeeter başını sallar. "Şu muhasebeci adam da seninle mi geliyor?"

"Um ... o ... uh ..." Sonia durur, ayağa fırlar ve çöp kutusuna doğru koşar, orada öksürür, sonra da bir parça havuç tükürür.

Nova onu kontrol etmek için ayağa kalkar ve sırtını sıvazlar. Sonia başıyla iyi olduğunu işaret eder ve masaya geri dönerler.

"Geliyor musun, Nova?" Melinda sert bakışlarıyla soruyor. "Personel bedava gelecek tabii ki."

Nova Melinda'ya tatlı/sinsi bir şekilde gülümser. "Elbette. Ben Ronan'la olacağım." Melinda brokolisine çatalını saplarken "Ne kadar eğlenceli," diye cevap verir.

Dirseğini masaya dayayan Nova yüzünü avucunun içine alarak bana bakıyor. "Hangi cekete ihtiyacın olduğuna karar vermeye çalışıyorum. Gri olan. Oh! Kravat . . hmm ... belki mavi olan, küçük kareli olan, ya da Bobcats için olan şu güzel bordo olan?"

"Hangisini giymemi istersen, bebeğim. Eşleşmeli miyiz? Hangi elbiseyi tercih edersin? Siyah olan sana çok yakışıyor."

Bana "Çok harikasin" der gibi gülümsüyor. "Ya da kontrast yapabiliriz? Sen bordo kravat takarsın, ben de lacivert ya da altın rengi bir elbise giyerim?"

"Mükemmel," diye mırıldanıyorum.

"Bu bir randevu," diyor Nova hülyalı bir şekilde. "Seninle dans etmek için sabırsızlanıyorum."

Melinda elindeki çay bardağını yere çarptı. "Ne güzel! Siz ikiniz ne kadar da ... m kemmeldiniz!"

Andrew'un bakışlarıyla kar ıla tı ında "Evet,  yleyiz," diyorum. Tatmin duygusu içimde dalgalanıyor. Bu doğru, pislik. *O benim.*

Bakışlarını indiriyor ama beni kandıramıyor. Gözlerinin ardında kaynayan duyguyu
İstiyo tanıyorum.
rum.

Nova uzanıp omzumu okşuyor, sonra da saçlarıma dokunuyor.

"Saçımı seviyorsun, değil mi?" Sesimi alçaltarak söylüyorum.

"Çok fazla," diye mırıldanıyor. "Dağınık güzel. Üzerinde bir örgü denemeliyim, sana Viking görünümü vermeliyim." "Ama gala için değil. Belki bu akşam yemekten sonra." Burnuna bir öpücük konduruyorum.

Nova yumuşak bir iç çekişle, "Vikingleri seviyorum," diyor. Sonia sırtıyor. "Lanet olsun, siz ikiniz mide bulandırıcısınız!"

"Üzgünüm, sanırım kendimizi kaptırdık," diye mırıldandım. Üzgün değilim.

Nova'nın kirpikleri yanaklarına düşüyor. "Biz sadece"-dudağını ısırtıyor-"birbirimize çok aşığız."

Bir sessizlik oluyor ve odadaki hava kaybolurken nefesim kesiliyor. Aşık mısın? Benim Ellerim masanın altında kenetleniyor, bu kelimelerin getirdiği korkuyu geri itiyorum. "Kesinlikle," demeyi başarıyorum.

Melinda oturduğu yerden sarsılarak kalkıyor ve salondan dışarı fırlıyor. Andrew yemeğini çivi gibi çiğniyor, kaşlarını çatıyor.

"Koç, bu haftaki basketbol müsabakası için oyuncularınızdan bazılarının giydirebilir misiniz? Bruno benim sağdıcım ve ona ihtiyacımız var" diyor, ses tonu keskin.

Başımı salladım. "Onlara sahada ihtiyacım var. Biz ikinci sıradayız, Huddersfield ise birinci. İş başa düştü."

Skeeter başını sallar. "Doğru, Andrew. Oyunumuzu sıkılaştırmalıyız."

"Analistler Huddersfield'in en iyi savunmaya sahip olduğunu söylüyor," diye yanıtlıyor Andrew. "Ve biz de en iyi hücumla sahibiz," diye karşılık veriyorum.

Bırakır, sonra çantasından küçük, sarılı bir kutu çıkarır. "Hey, Nova. Bir süredir bunu sana vermek istiyordum. Benim hediyem. Personel üyesi olduğun için tebrikler."

Nova kutuyu açar ve üzerinde **BBHS yazan bordo** bir kahve kupası çıkarır. Kaşlarını çatarak kupaya bakıyor, gözlerini kırıştırıyor ve sonra ona göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor. "Vay canına. Teşekkür ederim! Bayıldım buna."

Şapkamı çıkarıp bir elimi saçlarımda gezdiriyorum, kendimi gergin hissediyorum. Şöyle bir bakıyorum, Nova'nın gözleri bana dikilmiş, kısılmış. Skeeter'a bakıyor, sonra başını kapıya doğru çeviriyor. Bana bir şey söylemeye çalışıyor. Omuzlarımı kaldırıyorum. *Ne söylemeye çalışıyor?*

Anlayışsızlığıma gözlerini deviriyor, sonra mırıldanıyor: "Sahaya gitmeye hazır mısın hayatım?"

Öğle yemeğine daha on beş dakika var ama başımı sallayıp eşyalarımı topluyorum. Andrew çöplerimizi atarken bizi izliyor, sonra da kapıdan çıkıyor.

Koridora çıkar çıkmaz ona baktım. "Ne oldu?" "Hadi dolaba gidelim."

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

İlk günden kalma büyük dolabın kapısını açıyor ve içeri süzülüyoruz. Ben ışık düğmesi için duvarı kurcalarken vücutlarımız karanlıkta birbirine sürtünüyor. Açılıyor.

Kapıya yaslanıyor. "Neler oluyor?"

Uzanıp şapkasını çıkarıyorum.

"Şapkalarım tükeniyor, bebeğim."

Öfkelendim. "Cidden kız arkadaşlarına *bebeğim mi* diyorsun?" Gülüyor, tok ve derin bir sesle. "Hayır."

"Onlara ne diyorsunuz?"

Gözleri üzerimde geziniyor. "Senin için mi? Prens. Gerçek olsaydı bana ne derdin?"

"Canavar ama sadece yalnızken."

"Neden?"

Alt dudakımı çiğniyorum. Söylesem iyi olacak. "Çünkü bir hayvan gibi sikişiyorsun."

Sessizlikten başka bir şey yok; sonra ondan titreyen uzun bir nefes geliyor. "Nova . . . söylediğin şeyler ..."

Bakışlarımı kaçırıyorum. Bu kadar açık sözlü olduğum için utanmalıyım, ama bu doğru; o gece beni yiyip bitirdi ve konu ona gelince, hiçbir çekingenliğim yok. Aklım bana etrafımızdaki duvarları yüksek tutmamı söylüyor ama diğer yanım - aptal, zayıf *kalbim* - ona bir şeyler söylemek için haykırıyor. Hani bir arkadaş kuraklığı yaşarsınız ve yeni bir arkadaş edinirsiniz ve tüm işaretler harika bir yoldaşlığa işaret eder ve sırlarınızı bilmesini *istersiniz ya*? Evet. Onunla da öyle. "Kategorize edilmiş seks türlerim var."

"Ve onlar" diyor usulca.

Aramızdaki gerilimin farkında olarak ürperiyorum. Her zaman var, personel salonunda, sahra evinde. Burada da. Aramızdaki seksin ne kadar iyi olduğunu bilen iki insanız ama hiç olmamış gibi davranıyoruz.

"Nova?"

Bakışlarını tutuyorum. "Kutsal boktan-o-şeyi-oraya-koyduğuna-inanamadığım seks var. Yavaş ya da hızlı olabilen makyaj seksi var. Sırada tatlı, seni çok seviyorum seksi var. Tembel, işten çok yoruldum, zar zor seks yapabiliyorum ama hadi yapalım seksi var. Yatağı kırdığınız, lambaları devirdiğiniz, belki de yerde yuvarlandığınız çılgın bir insan gibi davranan seks vardır. Bir de üzgün-elveda, senden ayrılıyorum seksi var ki bunu pek sevmem. Bir de anal boncuklar ve kırbaçlar var ki bu da kutsal bok seksiyle birleştirilebilir. Tam anlamıyla. Sen-oraya-uzan-ve-bütün-işi-bana-ver seksi var. Bir de "sana doyamıyorum" seksi var. Baştan sona canavar modu. Sen."

Eli omzuma dokunuyor, parmakları tenimi okşuyor. "Nova-" Bir zil çalıyor ve ikimiz de ırkılıyor. O geri çekiliyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

Bitler "Her neyse, bu kelime kusmuğundan devam edelim." Dramatik etki için duraklıyorum.
." "Ronan ... sende

İrkildi. "Bu da ne? Hayatta olmaz."

Başımı elimdeki şapkasına doğru itiyorum. "Şapkanın içinde küçük bir yaratık var. Yaklaşık bir tohum, bronz ve çok hızlı. İşte, bak."

"O şeyler saçında mı?" diye sesleniyor kafa derisini kaşırken.

"Salonda saçında sürünen bir şey gördüğümü sandım ve bu yüzden seni Skeeter'dan uzaklaştırmak istedim. Çıldırarak. Ofisini ve tüm saha evini hortumla yıkayacak."

"Ona söyleyemeyiz. Ne yapacağız?"

Biz.

Gülüyorum. "*Sevgilim*, bu tamamen senin."

"Hiç komik değil," diye mırıldanıyor ve odanın içinde adımlarken saçlarını silkeliyor. "Onları etrafa atma!"

Durdu ve ellerini kalçalarına koyup bana baktı. Kenar çizgisindeyken yaptığı şey bu. Onunla ilgili pek çok şeyi kataloglayabilirim: kaşını kaldırma şekli - sadece bir tane - dolgun dudaklarının seğirme şekli, ağzımın altındaki yara izlerinin dokusu. En çok da Andrew'un yanında beni korumasını seviyorum.

"Nova! Dinliyor musun? Plan nedir?"

Kıkırdıyorum.

"Tekrar ediyorum, bu hiç komik değil,"
diye homurdanıyor. "Biraz öyle."

"Evet, ya sendeyse? Şapkalarımı takmayı seviyorsun."

"Bu haftalar önceydi. Pekâlâ. Bir plan yapalım. Önce, içeri girdiğimizde rafa koyduğum boş su şişemi alacaksın. Sonra şapkandakini yakalayıp Sonia'ya vereceğiz."

"Hayatta olmaz. Skeeter haklıydı. Onu yere at, ben de üzerinde tepineyim."

"Normalde yüzde yüz arkanda olurdum ama Sonia benim Lois dışında tek hatun arkadaşım ve umutsuzca mikroskobunun altında birini istiyor ..." Çekingeni bir şekilde gülümsedim. "Lütfen."

"Hayır."

Onu görmezden geliyorum, bakışlarım bitin üzerinde. Şapkanın kenarına tırmanıyor, ben de onu silkeleyip geri indiriyorum. "O küçük alıngan bir böcek."

"Bak, su şişesinin ağzı dar. Bu iyi bir fikirdi-" "Elimdekilerle çalışıyordum, teşekkür ederim."

Telefonunu çıkardı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sonia lanet bir bit istiyorsa, gelip kendisi alabilir. Ben tehditkâr kemirgenlerin tedarikçisi değilim."

"Bu bir böcek."

"Bu bir baş belası ve şimdi ona mesaj atıyorum."

"*Tedarikçi* demene bayıldım," diyorum derin sesini taklit ederek. "Büyük beynin inanılmaz - ve üstünde bitler var."

"Gerçekten komik, Prenses." Parmakları telefonun üzerinde uçuşuyor; sonra bana bakıyor.

"Soru: "Sizce

ısırlılar mı?"

"Kan için kafanı ısırlıyorlar. Saçınıza sirke denilen yumurtalar mı bırakıyorlar? Hepsini hatırlayamıyorum. Bir keresinde bende de olmuştu. Annem beni birkaç gün tedavi etmişti."

"Birkaç gün!"

"Eminim annem aşırıya kaçmıştır." Kolumu uzatıyorum ve onunkini okşuyorum. "Sonia bir an önce buraya gelse iyi olur-"

Sonia kapıyı kırbaçla açar ve içeri girer. "Bana küçük otuzbirciyi göster."

"Kapıyı kapat!" Ronan seslenir.

Elinde bir kavanozla tıklayarak kapatıyor. Heyecandan bana çarpıyor ve şapka yere düşüyor.

Çekip kaldırdım ama ...

"Kaçtı!" Dizlerimin üzerine çöküp aramaya başladım. Ronan inliyor.

Sonia feryat ediyor, sonra Ronan'ı işaret ediyor. "Başka bir tane bulmam gerek."

Tavana bakar. "Sonia, yemin ederim, sana izin vermeyeceğim-"

"Lütfen," diye yalvarıyor, elleri dua eder gibi havada, kavanoz aralarında. "Hadi ama. İzin ver bana. Sadece bir dakikanızı alacak ve bu sizin bilime katkınız olacak. Bağışınızdan yararlanacak parlak genç beyinleri düşünün."

Omuzları çöktü. "Tanrım, saçmalıyorsun. Tamam."

Odanın içinde dolaşıyoruz ve arka köşede saklanmış eski bir tabure buluyoruz. Onu odanın ortasına çektikten sonra üzerine oturuyor. Anahtarlarımın üzerindeki küçük el fenerini çıkarıp kaşlarımı oynatıyorum. "Onları bulacağız."

Sonia bana yandan sarıldı. "Sen gelmiş geçmiş en iyi arkadaşsın!"

"Siz ikiniz şu kız partisini bırakıp bitinizi alabilir misiniz?" Ronan mırıldanır.

"Huysuz," diyorum sırtarak; sonra, sırf ona inat, telefonumdan müzik açıyorum: Roy Orbison'dan "You Got It". Seçimimden o kadar memnunum ki küçük bir salınım yapıyorum ve Sonia da dans etmek için bana katılıyor.

Ronan bize hançer gibi bakıyor. "Çok, çok komik," diye ısırlıyor.

Gözlerimdeki yaşları silerek şarkıyı kapatıyorum. Lisenin bu kadar eğlenceli olabileceğini kim bilebilirdi? Bitli olmasına bayılıyorum!

"Hadi şu işi bitirelim, Sonia."

İşe koyuluyoruz. Ben feneri tutarken o başını eğiyor ve Sonia'nın ellerini Ronan'ın saçlarını toplamak için serbest bırakıyor.

Skeeter kapıyı açar, kafasını kaldırmaz, telefonu elindedir.

"Kapıyı kapat!" Ronan kapıyı kapatır ve Skeeter sıçrar, kapı arkasından tıklanırken gözleri büyür. "Koç, bu senin seks şeylerinden biri mi?"

"Benim seks eşyalarım yok! O bir sütyendi! Sadece bir sütyen." "İşte güzel bir hikâye," diye mırıldanıyor Sonia. "Ne oldu?"

"Ronan sütyenimi taktı. Kırmızı dantelli. Çok seksiydi," diye cevap veriyorum. "İç çamaşırı giymeyi seviyor." Ronan sert bir nefes verdi. "Kızlar. Lütfen. Bitlendim. Odaklanın."

Skeeter sessizdi, gözleri Ronan'dan bize doğru gidip geliyordu. Rengi soldu ve kapıya yaslandı. "Hayır, hayır, hayır." Nefes nefese kaldı. "Koç ... sen bitlendin mi?"

"GörünüŖe göre," diye mırıldandı Ronan. "Biri çoktan kaçtı. Yerde."

"İŖte bu kadar. Ben gidiyorum buradan-" diye sesleniyor, eli kapı kolunda.

Sonia ona bir bakış fırlatır. "Olmasa iyi olur. Eğer aynı sandalyede oturduysanız ya da

aynı şapkayı takmış. Kontrol edeceğim. Sen orada kal."

Ona bön bön bakıyor. "Bu dolapta kalacağımı mı sanıyorsun? Buraya annemi aramak için geldim! Bana yemekte ne olduğunu söyleyecekti!"

Omuz silkiyor. "Güvendesin, Skeeter. Uçamazlar ya da zıplayamazlar. Temiz saçlı insanlara ilgi duyarlar. Kafa deriniz kaşınıyor mu, özellikle geceleri?"

Gözlerinde korku yükseliyor. "Dün gece uyandım ve ... kaşındım." Burnunu çimdikliyor. "Aman Tanrım!"

"Yakaladım seni küçük böcek!" Sonia kavanozuna küçük bir şey atıyor, sonra da kapağını sıkıca kapatıyor. Etrafına bir göz atıyor. "Pekâlâ, bu kadar yeter. Birbirimizi kontrol etmeliyiz. Kim uyandı?" Parmaklarını şıklatıyor. "Beş dakika sonra dersim var ve bu şeyler sadece kırk sekiz saat yaşıyor ve ne kadar süredir hayatta olduğunu bilmiyorum, bu yüzden şu şeyi başlatalım."

"Ben! Beni kontrol et!" Skeeter Ronan'ın etrafından dolanıyor ve tabureye oturuyor. Ben ışığı tutarken parmakları Ronan'ın saçlarında dans ediyor.

"Peki, baş biti benim mahrem yerlerime bulaşabilir mi?" Skeeter soruyor.

Sonia kıs kıs güler. "Buna yengeç denir ve farklı bir parazittir. Cinsel organlarınızı severler ve sizi ateşli ya da sinirli yaparlar. Ve tabii ki kaşındırır."

Uzun bir nefes verir. "Tanrıya şükür. Taşaklarıma mayonez sürmekten nefret ederdim." "Mayonez yok," diyor kadın. "Ama mahrem yerleriniz kaşınıyorsa, bunu bir doktora kontrol ettirin."

Kızardı. "Öyle değil! Sadece öğrenmeye çalışıyordum, bilirsin, bilimsel şeyler için, ve sen çok zeki olduğun için bileceğini düşündüm."

Göz kırpmıyor. "Sence ben zeki miyim?"

Omuz silkiyor. "Merhaba. Okul birincimizdin. Mezuniyet konuşmanı hatırlıyorum. Açılış cümlesi 'Dolu dolu bir hayat yaşa...' idi. Gerisini hatırlamıyorum."

Yüzünde şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Kimsenin dinlediğini sanmıyordum." Omuz silkiyor. "İşimiz bitti mi?"

Birkaç saniye boyunca adamın başına bakıyor, elleri omzunu okşamak için aşağı iniyor. "İyisin, Skeeter. Ben bir şey görmüyorum."

Dolabın köşesine doğru ilerliyor, gözleri üzerimde. "Sırada sen varsın, Nova. Kimin yanında olup olamayacağımı bilmem gerek."

Ronan parmaklarını saçlarında gezdirirken, "Tanrı aşkına," diyor, sonra da parmaklarına bakıyor, sanki orada bir parmak belirecekmiş gibi.

Tabureye otururken gülüyorum.

Sonia'nın elleri uzun saçlarımı tararken Ronan ışığı tutmak için yanıma geliyor.

Duraklıyor ve oda sessizleşiyor.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Bit, bebeğim," diye mırıldanır Ronan, sesinde memnuniyet vardır. Telefonundan Connie Francis'in "Who's Sorry Now" şarkısını açıyor. Eski şarkı için ona tebrikler, ama ...

"Yalan söylüyorsun. Kaşınmıyorum," diyorum ve arkamı dönüyorum.

Skeeter geri sıçradı. "Onu gördüm. Ürpertici sürünge tam da sizin oralarda bir yerdeydi." Parmağıyla beni ve Ronan'ı işaret etti. "Hepinize bulaşmış ve karantinaya alınmalısınız!"

Başım aniden kaşınmaya başlayınca ağzımı açtım. Ellerimi aşağıda tutmaya çalışıyorum.

Onlara dokunmak istemiyorum.

ya da.

"Skeeter, beni kontrol etmen gerek," der Sonia ona.

A "Evet," diyor. "Tek güvenli kişi sensin!"

d
a
m
l
n

g
ö
z
l
e
r
i

p
a
r
l
a
r
.

"
B
e
n

m
i
?

H
a
y
ı
r
!
"

Yüzünü buruşturuyor. "Tamam."

Skeeter yutkunurken Sonia tabureye oturur, sonra ellerini Sonia'nın saçlarında gezdirir.

Kadın bir *hmm* sesi çıkarır. Skeeter aldırılmaz.

"Sırada ne var?" Ronan şarkıyı kapatırken bana sessizce soruyor.

Seğirerek nefes veriyorum. "Okuldan çıkıyoruz, eczaneye gidiyoruz, sonra da işimizi hallediyoruz."

"Bitlerden kurtuldun!" Skeeter birkaç dakika sonra anons ediyor ve Sonia'nın omuzlarını

sıkıyor. "Şanslı olanlar bizleriz. O ikisini cehennem gibi bir gün bekliyor." Sırıttıyor, sonra Sonia'nın

kalkmasına yardım ediyor. Sonia biraz sendeliyor ve Sonia'nın içine düşüyor ve yüzünü Sonia'nın

yüzüne doğru eğiyor.

Skeeter ona bakar ... bir saniye, iki, üç, dört, beş, altı ...

"'Bizde bit yok' anı mı yaşıyorlar yoksa 'Senden hoşlanıyorum' olayı mı?"

Mırıldanıyorum. Ronan gülümsüyor. "Bırakalım da anlasınlar."

Dolaptan çıkıyoruz ve kapıyı kapatıyoruz. Ayrıldığımızı bildirmek için müdüre mesaj atıyor,

ardından antrenmanları idare etmeleri ve tüm oyuncularını kontrol etmeleri için koçlara toplu bir

mesaj gönderiyor. Ben de Sabine'e Lacey ile birlikte eve gitmesi ve evimizi dezenfekte edene kadar

burada kalması için bir mesaj göndermekle meşgulüm. Durumdan bahsetmiyorum. Eve geldiğinde

onu kontrol edeceğim.

Koridorda yürürken merak dolu bir ses tonuyla "Bitlendik," diyorum.

"Küçük pislikler," diye mırıldanıyor Ronan.

Andrew köşeyi dönüyor, sadece bana bakıyor.

Ronan parmaklarını elime geçiriyor.

Dışarı çıkıyoruz ve beni arabama götürürken merdivenlerden iniyoruz. Arabayı açıyorum ve

içine girmeden hemen önce Andrew'un salondaki hediyesini hatırlayarak ona uzun uzun bakıyorum.

"O gülü ilk gün masama bırakmıştın."

Gözlerini üzerimde gezdiriyor, yüzü tamamen düz. "Gerçekten mi?"

"Evet, baller, yaptın. Gerçekten. Ve bunu sevdim." Başımı kaşıdım, ona bir öpücük

gönderdim ve sonra kapımı kapatıp arabamı çalıştırdım.

Ronan, evindeki ofisinde koltukların üzerinde otururken, "Bu konuda fazla neşelisin," diye

mırıldanıyor.

"Jolene" şarkısını mırıldanıyordum ama kafasındaki soluk mavi plastik duş bonesini görünce

durdum. Lezzetli, ateşli ve erkeksi bir erkeği bitli bir başlıkla görmek gelmiş geçmiş en iyi

şeylerden biri.

Ayrı ayrı eczaneye gittik, reçetesiz satılan tüm farklı markalara bakarak yarı dehşet içinde

yarı eğlenerek yarım saat geçirdik. En güçlüsünü seçtik ve sonra onun evine gittik. Talimatları

okuduğumuzda, kıyafetlerimizi bir çantaya koymamız ve üzerimizi değiştirmemiz gerektiğini fark

ettik. Bana bir çift Nike şort ve bir Pythons tişörtü ödünç verdi, ki utanmadan bunları saklamaya

niyetliyim. Umarım onu kokladığımı görmemiştir.

Ada tezgahını temizledik ve talimatları titizlikle tekrar okuyup işe koyulduk. Ben onun bit

ilacını uyguladım, o da benimkini. Şimdi onun ofisinde kırk beş dakikamızın dolmasını bekliyoruz.

Dart ve bilardo oynadık; sonra bana hatıra eşyalarını gezdirdi. Özel bir depolama birimindeki

kutularda henüz açmadığı daha çok eşyası olduğunu söyledi. Tahminimce kalmayı planlamadığı için hala paketlenmiş durumdalar.

Telefonundaki zamanlayıcı çalışıyor ve Köpek'i yoldan çekip ayağa kalkıyor. "Ana banyomda iki lavabo var. Aynı anda durulayabiliriz. Bu iyi mi?"

Başımı sallıyorum ve onu üst kattaki yatak odasına kadar takip ediyorum. Derin bir griye boyanmış, yorgan yumuşak bir beyaz.

Onun resimlerine göz atıyorum ve duruyorum.

Beni bulmak için geri geldi. "Bunlar benim kız kardeşlerim ve annem."

Eski bir resim ve belki de on altı yaşında, hâlâ ergenlikle yetişkinlik arasında gidip geldiği o garip aşamada. Yakışıklı, saçları omuzlarına dökülmüş, yüzünde bir gülümseme var. Kız kardeşleri daha küçük ve ikisinin de elini tutmuş. Annesi onun arkasında, gülümsüyor, kollarını genişçe açmış, birbirlerine sokulmuşlar. Boğazım düğümleniyor.

"Anneni mi düşünüyorsun?" diye soruyor usulca ve ellerini arkamdan omuzlarıma koyuyor.

Ona yaslanıyorum ve duş başlığım göğsünde duruyor ama umurunda değil gibi görünüyor. Bu an spontane ve karmaşık değil; birbirlerine zahmetsizce uyan iki insan. İç çekiyorum. Neden sanki birbirimizi sonsuza dek tanıyormuşuz gibi geliyor?

"Birazcık. Çoğunlukla ne kadar mutlu görüldüğünü düşünüyordum." Durakladım. "Ben de bir gün bunu istiyorum."

Bir aile, çocuklar ..."

"Doğru kişiyle tanıştığında, yani." "Ne istiyorsun?" diye sordum. "Bilirsin, futbol dışında."

"Daha fazla futbol. Arkadaşlar. Ve dediğiniz gibi, anlamlı bir hayat yaşamak ve sanırım benim için bu başkalarına yardım etmek anlamına geliyor. Kitapçı da bunun için var. Teknik olarak sahibi ya da yöneticisi değilim. Satın aldıktan sonra kasabaya bağışladım ve işletmeleri için gençleri işe almalarını istedim. Toplum ve çocuklar için iyi bir şey. Bir gün çocukların gelip profesyonel oyunculara futbol öğrenebilecekleri ücretsiz bir kamp açmak istiyorum. Sanırım bu sadece bir fikir."

New York'taki okuryazarlık panosunu, mükemmel yüzünü, *dünyanın sahibi benim* diyen o geniş gülümsemesini hatırlıyorum. O zaman da şimdiki kadar nazik miydi? Bence öyleydi. Ama şimdi, kalbini korumak için insanlarla arasına mesafe koyan bir adam. Tek istisna Toby ve takım gibi görünüyor. Onu sahada izledim, koçluk yaparken gözlerindeki ışığı gördüm. Gittiğinde bunu özleyecek mi? Beni özleyecek mi?

"Bir gün bir ailen olsun ister misin?" Ben soruyorum.

Geriliyor ve mavi gözleri kararırken arkamı dönüyorum, derinliklerinde kırılganlık var. "Onları hep istedim, biliyorsun, daha önce, ama şimdi Bunu göremiyorum." Benden uzağa bakıyor ve omuz silkiyor, alt dudağını çiğniyor.

Whitney'le çocuk planları yapıyorlardı ve kıskançlığın beni vurmasını bekliyorum ama vurmuyor. Onun acısı için içimde şefkat yükseliyor. Kaybı için.

Ailemi kaybettim ama ruh eşimi hiç kaybetmedim.

Gülümsüyorum. "Kafamızı yakmadan önce bunu üzerimizden çıkarsak iyi olur."

\$ I BQUFS

30 / " /

Bacaklarımın arasında durup saçlarımı kuruturken vücudum Nova'nın aşırı farkında. Parmakları kafa derime masaj yaparken nefesinin altında mırıldanıyor. İki saat boyunca ilaçları duruladıktan sonra birbirimizin saçlarındaki sirkeleri taradık. Onunki uzun olduğu için biraz zaman aldı. Ona tarağı gösterip iğrenmesini izlemek hoşuma gitti. Gözlerimizden yaşlar akana kadar güldük. Lois çay ağacı yağı şampuanı getirdi ve her birimiz saçlarımızı üç kez şampuanladık. Ayrıca ileride kovucu olarak kullanmamız için bize çay ağacı, mango ve biberiye yağları verdi. O küçük piçler ölmüş olsa iyi olur.

Kurutma makinesini kapattığında "Kendim de kurutabilirdim," diyorum. Onunki çoktan kurumuş, omuzlarından aşağıya doğru pürüzsüz ve düz bir şekilde uzanıyor. Uzanıp parlak saç tellerini parmaklarımın arasında ovalıyorum. Onun saçlarını seviyorum.

"Bu bana kafa derinin iyi olduğundan emin olmak için bir şans daha verdi," diye mırıldanıyor.

Makyaj koltuğundan ona bakıyorum. Ellerim kalçalarına iniyor, başparmaklarım şortunun üzerinden tenini okşuyor. Kendimi durduramıyorum. Nova'ya aşırı yüklendim, onun yakınlığıyla sarhoş oldum.

"Tek sebep bu muydu?" *Benim sana yakın olmak istediğim kadar sen de bana yakın olmak istedin mi?*

Dudağını ısıyor. "Hadi evini temizleyelim."

Ayağa kalktım ve gerindim. Bol bir jogger pantolon ve siyah bir atlet giyiyorum. Bürodan bilerek seçmişim, kaslı kollarımı gösterdiğini biliyordum. Bu "sahte" ilişkiye başladığımızdan beri bakışlarını birkaç kez orada yakaladım.

Şu anda bakışları kasıklarımındaki çadıra takılıyor ve ben de utangaç bir şekilde gülüyorum. Tahrik olduğumu görmesi gerçekten umurunda değil - ki bu da nasıl davranmam gerektiğinin tam tersi. Görünüşe göre, ilkel tarafım beynimi ele geçirmiş.

Kollarım iki yanıma düştü. Daha iyisini yapmalıyım.

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." Onun kişiliğinde sevdiğim şeylerden biri de bu; başkalarına yardım etme isteği.

"Buna *takım çalışması* deniyor, sevgilim," diyor tatlı tatlı. "Ve burada işimiz bittikten sonra bana yardım edeceksin."

"Anlaştık."

Evi süpürürken, çarşafı ve yorganımı yıkayıcıya atarken bir enerji yumağı gibi. Ben evi süpürürken o da yatak odamı siliyor, nefesimin altında "Jolene" şarkısını mırıldanıyor. Bitiriyorum ve kapatıyorum. Döndüğümde arkamdaydı ve telefonunu çıkarıp fotoğrafını çekti. "Koç Blue

Belle'de Bit Korkusundan Sonra Temizlik Yapıyor.' Bu sosyal medyada viral olacak. Size gerçek bir ev çekiciliği veriyor."

"Yapmasan iyi edersin." Ona doğru yürüyorum ve telefonuna uzanıyorum, ama telefonunu arkasına sıkıştırıyor ve gülerek benden uzaklaşıyor.

"Bilmiyordun ama kafandaki plastik başlıkla birkaç fotoğrafını çektim." O başlıktan nefret ederdim! "Etmedin!"

"Yaptım ve Huddersfield koçunu etiketleyeceğim. Buna bayılacak," diye sesleniyor odadan çıkarken.

Merdivenlerden aşağı inerken onu kovalıyorum, köşeyi dönüyor ve gözden kayboluyor. "Seni bulacağım," diye şarkı söylüyorum. "Ve bulduğumda ..."

Alt kattaki ilave yatak odasını kontrol ediyorum, yatağın altına ve dolaba bakıyorum. Banyoya geçip duş perdesini yırtıyorum.

Çalışma odasına doğru yürüyorum ve çevreyi dolaşıyorum. Köpek kanepeden havlıyor, sonra aşağı atlıyor ve ofisimin kapısına doğru koşuyor. Onu okşuyorum. "Her şeye rağmen bir işe yarıyorsun."

Kapıyı yavaşça açıp içeri giriyorum. İkimiz de daha önce temizlik yaptığımızdan beri her yer tertemiz.

Masamın altını kontrol ediyorum, sonra koltukların arkasındaki gölgeli köşeleri. Beni korkutmak için atlamasını bekliyorum.

Mutfaktan bir gürültü geliyor ve ben koşarak dışarı çıkıyorum, Dog'a çarpıyorum. Ona ters baktım. "Ona yardım mı ediyorsun? Bu kadar yeter. Biz bittik, Dog." Yanından geçip mutfığa göz gezdirdim. Hiçbir şey yerinde görünmüyor, peki ne düştü? Sistematik bir devriye geziyorum, sonra lavabonun altındaki dolapları kontrol ediyorum, sonra da içimden gülüyorum. Nerede bu kız?

Köpek kiler kapısına doğru koşuyor ve oturuyor. Gözlerimi ona dikiyorum. "Bu da yalanlarından biri olmasa iyi olur."

Hapşırıyor, her yere salya akıtıyor.

Onu yoldan çekip kapıyı açıyorum. İki tarafı raflarla kaplı büyük bir kiler. Lois düzenlemişti, konserve ürünler solda, kuru ürünler sağda sıralanmıştı.

Nova arka duvara yaslanmış, vanilyalı gofretini yerken yüzünde en ufak bir şaşkınlık belirtisi yok.

"Seni buldum," diye homurdanıyorum.

Ağızına bir tane daha atıyor ve çiğniyor. "Yeterince uzun sürdü, jock. Bunlar çok güzel. Annem bunları en iyi muzlu pudingi yapmak için kullanırdı. Sanırım onun tarifini denemek istiyorum."

Yanına oturdum ve bana kutuyu uzattı.

"Ağızına aynı anda kaç tane alabiliyorsun?" diye soruyor. "Ben üç tane aldım. Neredeyse boğuluyordum. O sırada bezelye konservesi düştü. Sanırım duydun?"

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Evet. Bakalım. Bahse girerim beş tane bulabilirim. Var mısın?" "Bahis mi?"

"Bir nimet."

Dolgun dudakları kıvrılıyor. "Sıra sende. Hepsini bir kerede yemelisin." Bir su şişesi uzatıyor. "Buna ihtiyacın olacak, senin muhteşem kilerinden çaldım. Burada küçük bir parti verebilirsin."

"Ben kilerime *lüks* derdim."

Homurdanıyor.

"Hadi yapalım şunu." Suyunu aldım ve üstünü kapattım.

Bana beş tane uzatıyor, ben de ağızımı açıp üç tane, sonra dört, sonra beş tane tıktırıyorum. Yanaklarım şişiyor ve ben başımı eğip çiğnerken, çiğnerken ve çiğnerken o kıkırdıyor.

"Heimlich'e ihtiyacın olursa ben buradayım" diyor.

Yutkundum ve suyu ağızıma attım. Dilimi dışarı çıkarıyorum ve o da alkışlıyor. "Ben bir baş belasıyım," diyorum. Gözleri yuvarlanır. "Tanrım, çok kolaysın. Beş alacağını biliyordum. Bu kadar kibirli olma."

"Yani sadece kendimi aptal durumuna düşürmemi mi görmek istedin?" "Önce bir sutyen takmanı istemeliydim."

"Herkes bunu ne zaman unutacak?"

"Asla, asla, asla."

Bir kolumu omuzlarına atıyorum, o da bana yaslanıyor. Dakikalar geçtikçe bir memnuniyet hissi yükseliyor. "Nimetim için hazırım."

"Ne oldu?" Bana bakıyor.

"Dart oynadığın geceki sırrını bana hiç söylemedin."

Çenesi meydan okuyan bir eğime sahip, bunu tanımaya başladım. "Bu acil bir durumdu - ayağım incindi ve sonra seni şeriften kurtardım- bu yüzden bu nimet geçersiz ve hükümsüzdür. Bunu tekrarlayamazsın."

"Şu haline bak. Küçük bir sır için bölgecilik yapıyorsun. Yüzlerce sırrın olmalı. Bunda büyütülecek ne var anlamıyorum." Sırıtiyorum.

"Teknik olarak size Ryan Reynolds'ın tuvalet zimbirtısını yanlışlıkla çaldığımı söyledim. Bunu kimse bilmiyor."

"Kazara, doğru."

Gözlerini deviriyor.

"Eski oda arkadaşına bile söylemedin mi?"

"Hayır." Yüzünü buruşturuyor. "Ya para ediyorsa, sanki on dört ayar altınmış gibi? Ya bir aile yadigârıysa? Ya-"

"Kahretsin, çok tatlısın. Onu arayıp söylemeliyim."

"Onu tanıyor musun?"

"Hmm. Bir sürü ünlü insan tanıyorum. Beni Insta'da takip ediyor."

"Kendini beğenmiş."

Gülümsüyorum. "Neden dolaplarda buluştuğumuzu hiç merak ettin mi?" "Teknik olarak, burası lüks bir kiler."

"Aynı şeyi hissediyorum. Sadece sen ve ben ve tüm dünya dışarıda. Sanki yalnızmışız gibi," diye mırıldanıyorum ve parmaklarımı omuzlarında gezdiriyorum.

"Teknik olarak

öyleyiz." "Ukala."

Gülümsüyor. "Teşekkürler."

"Bana başka bir sır daha söyle. Israr ediyorum."

Parmakları ön kolumdan elime doğru ilerliyor, parmaklarımın üzerinde hafif alaycı dokunuşlar yapıyor ama ellerimi tam olarak almıyor. Karıncalanmalar üzerimde dalgalanıyor.

"Tamam, işte bir tane: Beni hayal kırıklığına uğrattın," diye mırıldanıyor.

"Neden?"

Parmakları göğsümde dans ediyor, sonra atletimin boynuyla oynuyor. "Bir lütuf istedin ve tek istediğin aptalca bir sır."

"Seni tanımak istiyorum."

"Hmm, ama beni tanımak tehlikeli bir şey, değil mi?"

Duraklıyorum, gözlerindeki o ciddi parıltıyı görüyorum. "Evet." Dudaklarına bakıyorum. "Ne istemeliyim,

o
?"

zaman

V cudunu hareket ettiriyor ve yavaşça kucağıma
ü yerleşiyor. İnliyorum, uzun ve gırtlaktan.
Sizin yerinizde olsaydım, bir öpücük ya da başka bir şey isterdim."

Nefesim kesildi. "Tanrım..."

Parmaklarını dudaklarıma koyuyor, sesi boğuk. "İyi düşün Ronan. İçindeki erkek ne istiyor?"

Sikimi yukarı kaldırıp merkezine doğru sürüyorum, onun sıcaklığı başımı döndürüyor.

"Sikmek istiyorum

sen."

Dudaklarından titrek bir nefes çıkıyor. "Nasıl başlayacağız? Anlat bana."

Kollarımı beline doladığımda göz kapaklarım iniyor, ellerim gömleğinin altında gezinerek onu tahrik ediyor.

Kaburgalarının etrafındaki deriyi. *Hay sikeyim.* Çok yumuşak. "Üstünü çıkar."

Pythons gömleğini etek ucundan çekip başının üzerinden geçirirken mavi gözleri büyüyor. Saçları ince omuzlarına dökülüyor. Siyah dantelli bir sütyen giyiyor, göğsü kabardıkça göğüslerinin üst kısmı kremsi bir hal alıyor.

"Lanet olsun, çok seksisin," diye

inliyorum. "Başka?"

"Sütyen. Çıkar onu."

Arkasına uzanıyor, tokayı açıyor ve sonra hafifçe çıkararak omzunun üzerinden atıyor.

"Üzgünüm ama bunu takamazsın."

Ben homurdanıyorum, o da başını arkaya atıp gülüyor, içinden neşe fışkırıyor. Kalbim göğsümde tekliyor. O muhteşem. Gururlu ve sınır tanımaz.

Gözlerimi memelerinin üzerinde gezdiriyorum, kırmızı meme uçları sanki onlara dokunmam için can atıyormuş gibi dik duruyor.

Bilmiyorum. Henüz değil. Bu onun oyunu ve ben de oynuyorum.

"Şortunu çıkar. İç çamaşırını da çıkar" diyorum.

Ayağa kalkıyor ve şortunun bel bandıyla oynuyor, dudaklarında bir gülümseme belirliyor.

"Emin misin?"

Bunlar çıktıktan sonra-"

"Çıkar şu lanet elbiseleri."

Ayak bileklerine kadar indiriyor. Becerikli parmaklarıyla tangasını şortundan ayırıyor ve etrafında döndürüyor. "Çıkar."

Onu gördüğümde elim sikimi aşağı doğru itiyor. Işıklar parlak ve vücudunun her mükemmel kıvrımını, boğazının çizgisini, kıvrımlarının dolgunluğunu, düz karnını, kalçalarının kemerini, bacaklarının arasındaki amcığı gösteriyor.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor, ağır gözlerle beni izliyor.

"Bacaklarını aç ve üzerimde dur. Ellerini arkamdaki duvara koy."

Ayaklarını bacaklarıma iki yanına koyarak adım atıyor. Avuç içleri duvara çarpıyor. Eşofmanlarımı ve iç çamaşırlarımı dizlerime kadar indiriyorum, o da soluk soluğa kalıyor, kirpikleri titriyor.

"Seni parmaklarken o güzel gözlerini benden ayırma," diyorum, boynumu yukarı kaldırıp ona bakıyorum, sesim gırtlaktan geliyor. Diğer elim amının üzerinde gezinirken sikimi pompalıyorum. Ben dış kıvrımlarını okşarken kalçalarını döndürüyor, sonra ortasına giriyorum, parmaklarım sırlıklam çıkıyor. Onları ağzıma sokuyorum ve yavaşça yalıyorum. "Vanilyalı gofretten daha iyi, bebeğim."

Bu pozisyonda her şeyi görebiliyorum-şişmiş klitorisini, daha fazlasını isteyen ıslak girişini. Ona iki elimle dokunuyorum, nazıkçe yayıyorum, sonra bir parmağımla, sonra iki parmağımla

ıslaklığına doğru içeri giriyorum. Başparmağımla klitorisini döndürüyorum, bakışlarım yüzünü arıyor. Sertçe boşalmasını istiyorum. Onun parçalanışını izlemek istiyorum.

Elimi sürerken bacaklarında tüyler diken diken oluyor. İçine girip çıkarken, üst duvarlarındaki o hassas düğümü ararken pantolonları ve inlemeleri odayı dolduruyor. Onu bulduğumda bölgeyi yumuşakça okşuyorum, parmaklarımın etrafında kenetlenip spazm geçirdiğinde memnuniyetim üzerimde dalgalanıyor.

"Sen dünyanın en güzel kadınısın," diye mırıldanıyorum, pozisyonunu ayarlarken, elim onun üzerinde

Onu aşığı çekerken kışını. Yere uzanıyorum, o da beni takip ediyor ve dizlerini başımın iki yanına yerleştiriyor.

Ona ukala bir sırıtış atarken bacaklarının ipeksi teninde aşığı yukarı küçük izler bırakıyorum. Kahretsin, bu pozisyona bayılıyorum.

Ondan gergin bir kıkırdama geliyor. "Vajinam tam yüzüne bakıyor."

"Enfes bir am," diye mırıldanıyorum. "Yüzüme binmek ister misin, Prenses?"

Gülmeye başlıyor, ama ağızıma ilk dokunuşunda titriyor, keskin bir ihtiyaç ışıışı atıyor.

Onu açgözlülükle, zevkle, aklıktan ölmek üzere olan bir adam gibi yiyorum. Dilim klitorisine önce yavaşça vuruyor, sert tepesine ve yanlarına sürtünüyor, vücudunu öğreniyor, sonra dişlerim hafifçe ısırırken daha hızlı. Parmaklarım girişinde piston gibi hareket ederek G noktasını okşuyor. Diğer elim kışını avuçlayarak onu ileri geri bir ritme yönlendiriyor. Ağır ağır nefes alıyor, ben inlerken ağızıma doğru kayıyor, sesin yankılanması onu titretiyor.

"Hoşuna gitti mi?" Dudaklarım pembe teninde geziniyor. "Evet," diye nefes nefese kalıyor.

Onu parmaklayarak memesine dokunuyorum, göğsümden alçak, uzun bir hırıltı yükseliyor.

"Benim için parçalan."

Sertleşiyor, saçlarımı tutuyor ve boşalırken adımı haykırıyor. O dalgayı sürerken zaman uzuyor, ben üzerinde gezinirken kanalı parmaklarımı emiyor.

Kahretsin, orgazm oluşunu seviyorum. Vahşi ve muhtaç.

O uzaklaşıp duvara yaslanırken nefes nefese kalıyoruz. "Bu inanılmazdı," diye fısıldıyor. "Hâlâ titriyorum."

"Buraya gel," dedim.

Doğrulup sırtımı duvara dayadım. Kucağıma tırmanıyor, bana bakıyor ve elimi ensesine koyuyorum.

"Öp beni."

Yüzümü kavlıyor ve dudaklarımı ağılıkla, aceleyle alıyor, dişleri alt dudağıımı ısırıyor. Ellerini boynuma doluyor ve ben onun ağızını bir öğün haline getirirken, diliyle oynayıp çırpınırken, dişlerinin, ağızının kenarlarının, çatısının tadına bakarken doyumsuzlaşıyoruz. Bir bütün olana kadar onu içime çekmek istiyorum. Dudaklarının dış hatlarını izliyorum, sonra üst dudağıını ısırp ağızıma alıyorum. Kirli ve kabayız, birbirimizi yalıyor ve ısırıyoruz. Ağızımı çene çizgisine, boğazına sürüklüyorum, bir istilacı, her parçasına sahip olmaya aç. Kulağına doğru ilerliyorum. "Sik beni."

Arkasına yaslanıyor, ıslaklığını üzerime sürterken ellerini denge için yere koyuyor, sikimin üzerinde geziniyor. Küçük hareketler, yumuşak, sonra daha hızlı. Bana tamamen açık, ağızı ayırık, yüzünde arzu var. Elim aramıza giriyor ve klitorisini titretiyor. İçimden bir damla boşalmanın sızdığını hissediyorum ve parmaklarımı bacaklarına sokup onu kaldırıyorum ve tepeme monte ediyorum. Onu sıkıca tutarak içeri itiyorum, sonra dışarı, zar zor içine giriyorum.

"Daha fazla," diye yalvarıyor ve daha da aşığıya batıyor.

İçimi bir ateş dalgası kaplıyor ve kalbim o kadar hızlı çarpıyor ki, sonuna kadar içine girip ona sürtündüğümde bunu duyabileceğinden eminim. Olduğum yerde kalıp sıkılığın tadını çıkarırken uyumumuz mükemmel.

"Seni umutsuzca istiyorum," diye fısıldıyorum kulağına.

Hareket ettiğimde, hiçbir engel tanımıyorum. Ellerim belini kavrarken ağzım onunla birleşiyor ve sevişiyoruz. Derin ve sert bir şekilde içine giriyorum, zevk tenimin her santimini titreştiriyor. Ben içeri ve dışarı pompalarken nefeslerimiz gürültülü, soluk soluğa. Etrafımdaki kaslarını sıkıyor ve ben inliyorum.

"Bunu tekrar yap."

Kalçalarını döndürüyor ve ben yüzünü yukarı eğip onu öperken amını sıkıyor. Tekrar ve tekrar. İstedğim şey buydu. Avını tanıyan o ilkel yanımdı. Onu.

"Seni her şekilde becermek istiyorum," diye

homurdanıyorum. Boynumdan aşağı öpüyor, sonra

beni ısıyor. "Nasıl?" "Duvara karşı. Ayakta

duracağım."

İçinden çıkıyorum, aletim şişmiş, kızarmış ve ağrıyor. Ayağa kalkıyoruz ve bacakları kalçalarımın etrafında kilitlenirken onu kaldırıyorum. Onu duvara doğru çeviriyorum, sonra içine doğru itiyorum. Kanalının derinliklerine daldığımda inliyor, kalçalarımı üst duvarına sürtünecek şekilde açıyorum. Yüzünden aşağı bir damla ter damlıyor ve dilim onu alıyor. Kokusunu içime çekerken başım boynuna doğru eğiliyor. Saçlarımı çekiştirip dudaklarımı tekrar dudaklarına götürürken tüylerim diken diken oluyor.

Bir elini aramıza sokuyor, parmakları hareket ediyor.

Orgazm olurken ağzımın içine "Sen benimsin," diye nefes alıyor ve böyle sahiplenici bir şey söylemesi o kadar ateşli ki beni uçurumdan aşağı gönderiyor. Sikim onun içinde genişliyor, sonra sarsılıyor, vücudum titriyor, onu sıkıyorum, derinliklerine dalıyorum, bitmesini istemiyorum. Elektrik titreşimleri üzerimde kayarken sular bacaklarımızdan aşağı damlıyor. Kollarım titriyor ve onu yere yatırıp göğsümün üzerine yatırıyorum. Nefes alışımı yavaşlatmaya çalışırken kalbim düzensiz bir şekilde çarpıyor.

Birkaç dakika boyunca konuşmadık, bedenlerimiz birbirine dolanmıştı.

Başını kaldırıyor ve beni gülümseten alaycı bir bakış atıyor. "Ne?"

"Ne?" diye sordum.

"Ben yapışkanım ve bu zemin sırtını mahvediyor olmalı."

"Ben iyiyim." Yavaşça doğrulup uzanıyorum, açılmamış kâğıt havluları alıp birkaç tanesini yırtıyorum. Beline kadar inip onu nazikçe temizledikten sonra kapının yanındaki çöpe atıyorum.

Zemin rahatsız ama yine de yan yana uzanıp birbirimize bakıyoruz. Yüzünde bir parıltı var, gözlerinde memnun bir bakış, benim koyduğum bir bakış, ama başka bir şey öne ve merkeze geçiyor. Bu anın tadını çıkarmak istiyorum, ama ...

"Prezervatif takmadım," diyorum yüzümü buruşturarak.

Dudağını çiğniyor. "Biliyorum. Hap kullanıyorum..."

Nefes veriyorum. "Yıllardır prezervatifsiz seks

yapmadım." "Oh. Tamam, yani iyi misin?"

"Cinsel yolla bulaşan hastalık testi yaptırıp yaptırmadığımı

soruyorsanız, yaptırdım. Yaptırdın mı?" Ben sordum. "Zane'den

sonra, evet."

Ruh halim karardı. O piçten nefret ediyorum ve bunun futbolla hiçbir ilgisi yok.

Peki neden? diye soruyor beynimin mantıklı tarafı.

Göğsümde ağır bir kaya gibi yavaş bir panik oluşuyor, gittikçe büyüyor. Elbette, bunun bir kısmı prezervatifin olmamasıyla ilgili, ama diğer tarafı ...

Gerçekleri ortaya koyarken kafam düşüncelerle dolup taşıyor: Andrew'u, onun ilgisini çeken

her erkeği delicesine kıskanıyorum ve öğretmenler odasındaki oyunlarımızı dört gözle bekliyorum. Sırf onun içeri girişini izleyebilmek için sınıftan koşarak önce oraya gidiyorum. Dürüstçe mi? Onu evimde dans ederken ve şarkı söylerken görmek için bitlenmek gerekiyorsa, bunu yine yaparım. Sarhoş edici olan seksle ilgili bile değil; *daha fazlası* için mırıldanan duygusal, muhtaç tarafım.

Bu gerçek bana çarptığında, endişem tam anlamıyla korkuya dönüşürken odadaki hava inceliyor.

Ellerim titriyor ve fark etmemesini umarak onları başımın arkasına sıkıştırıyorum. Kontrolü elime almak için derin nefesler çekiyorum, başımla boğuşurken ona doğru inkar edilemez bir çekimle birlikte bu korkunç, batan korkuyla savaşıyorum.

Yani, dürüst olalım. Nova için iyi değilim. Kimse için iyi değilim.

Nokta atışı: Ben onun gibi bir kızın hak ettiği kişi değilim.

Bana güvenilemez. İnsanları koruyamam. Ben gidiyorum!

O yeni bir hayata başlamaya çalışıyor ve ben burada her şeyi mahvediyorum. Ona zarar vereceğim. Vereceğim!

Yutkunuyorum ve sesimi buluyorum. Sesim normal geliyor. Tanrı'ya şükür. "Bunu yapmamalıydım. Yani, hap yüzde yüz etkili değil ..."

Bakışlarımız birbirine yapıştı ve o sessiz, yüzümü tarıyor. Tamam, belki sesim biraz titredi. Gözlerimi indiriyorum. Sezgileri kuvvetli biri. *O bilir.*

"Daha önce bir şeyler söylemeliydin," diyor gergin bir sesle. "Zaman yoktu ve sağlıklı düşünemiyordum."

"Gerçekten mi?" Gözleri kısıldı.

Yüzümü fırçalıyorum. "Adet görmeye başladığında bana haber verir misin?"

Rahatlıyor. "Huh. Anlıyorum. Tamam, yakında olacak. Adet dönemim hakkında seni bilgilendireceğimden emin olabilirsin."

Elini tutmaya çalışıyorum ama benden kaçıyor. "Hey," diyorum.

"Üzülme." "Bana nasıl hissedeceğimi söyleme."

İç çekiyorum. "Baba olmaya hazır değilim, Nova. Sürpriz bir bebek ya da karışıklıklar istemiyorum."

"Sana hap kullandığımı söyledim, o yüzden rahat ol. Benden herhangi bir *karışıklık* yaşamayacaksın." Ayağa kalktı.

Tangasını ve şortunu çekiştirip giyiyor. Sonra sütyenini ve gömleğini.

"Nova-" Ayağa kalktım.

Elini kaldırıyor. "Hayır. Muhteşem bir seks bitirdik ve sen hemen ... ugh."

Yastık sohbeti konusunda gerçekten berbatsın."

"Bu geçerli bir konu. Yapmamalıydık-"

"Şimdiden pişmanlık duyuyorsun Ronan. Ne kadar tahmin edilebilir." Dudakları bükülür.

İnledim. "New York için üzgün olduğumu söyledim, Nova. Kim olduğunu ve seni incitip incitmediğimi merak etmek beni yıllardır rahatsız ediyor. Yaptığımı biliyorum ve bundan nefret ediyorum, tamam, nefret ediyorum. Ben öyle bir adam değilim. O gece *seninleydim*. Tamamen. Yaptığımız şey, tamamen *bizdik*. Pişman mıydım? Başlangıçta, evet. Garip bir zamanda geldi ve kendimi suçlu hissettim, ama sonunda-"

"Konuşmayı kes." Gömleğimi bana doğru fırlatıyor ve yüzüme çarpmadan yakalıyorum. Üzerime geçirdim, sonra ellerimi kalçalarımaya koydum.

"Tamam. Sen konuş."

Çenesi sıkıştı. "Seks yaptıktan beş dakika sonra zihinsel olarak geri çekilmenden hoşlanmıyorum. İkimiz de bunun tam olarak ne olduğunu biliyoruz. Yoldan çıkma sevişmesi. Hey, listeme ekleyeceğim bir tane daha var. Tekrarlamaya gerek yok, özellikle de *pişman olduğun* için."

Kahretsin. "Pişman olduğumu hiç söylemedim."

"Bunu yapmak zorunda değildin!" Kapiya yöneldi, gözleri parlıyordu.

Göğsümde bir yanma hissi var. "Nova. . . bekle . . ." Endişemi açıklamak için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Duraklıyor ve omzunun üzerinden bana bakıyor, saçları dağınık ve karışık, dudakları morarmış. "Gerçek sırrımı bilmek ister misin Ronan?"

Gözlerindeki duygu karşısında kalbim duracak gibi oluyor. "Evet."

Bakışlarımı kırıyor, gözleri cevap arar gibi kilerde geziniyor. Yüzünde teslim olmuş bir ifadeyle bana geri dönüyor. Elleri kenetlendi. "Benim sırrım... Mercer Otel'deki o gece... Odana vardığımızda... sana yarı yarıya aşık olmuştum bile. Benimle dans edişin, asansörde beni öpüşün - çocuk, işte asıl olay buydu ... ve şimdi burada, benim memleketimdesin ve birlikte vakit geçiriyoruz."

Sonra kilerin kapısını açıyor ve ben de onun sözleriyle soluk soluğa duvara yaslanıyorum. Bana yarı aşık . . .

Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun Ronan. Duygular.

Kalbim hızla atarken adrenalin yükseliyor, neredeyse patlayacak gibi oluyor. Korku hücum ediyor, her şeyin algılayamayacağım kadar hızlı ilerlediğini hissediyorum. Bir şekilde onu kilerden dışarı kadar takip ediyorum ve o benim ön kapımda.

Kendimden nefret ederek onu izliyorum. Kafamda onunla olabileceklerin görüntüleri yanıp sönüyor ve bir parçam bunun için can atıyor, ona koşmak istiyor ama uzuvlarım hareket etmiyor, fuayede donup kalıyorum. Başım dönüyor, başım dönüyor.

Durdur onu, durdur onu.

Bunu yaparsam, tehlikeli bir şeye doğru, yüzemeyeceğim bir okyanusa doğru kayacağım. Daha önce de boğuldum. Sevdim ve kaybettim. Her şeyi mahvettim. Ve bu acı dayanılmaz.

Kapıyı tıklatıp kapatıyor.

Gözlerim kapanıyor. Kalbim gerçekten taştan yapılmış.

\$ I BQUFS

30 / " /

Cumartesi günü, dün gece aldığımız bir başka galibiyetle birlikte geliyor. Sezonun bitmesine sadece birkaç maç kaldı.

Suburban'ımdan çıkıyorum ve Tyler'ların malikânelerinin karşısındaki açık alanda kurdukları park yerini tarıyorum.

Nova'nın Caddy'sini buldum. Birkaç sıra ileride, arabaya yaslanmıştı. Ellerimi gri pantolonumun içine sokarak ona doğru yürüyorum, içimde bir huzursuzluk var. Personel salonunda bile soğuk bir hafta geçiriyoruz.

Gözlerim, mandalina tarzı yakalı, diz üstü uzunluğundaki siyah elbisesine takılıyor. Sarı güller kumaşın üzerine sıcıyor, kıvrımlarına yapışıyor. Kasıklarım geriliyor.

Ona ulaştığımda ceketimi düzelterek, "Seni almama izin vermeliydin," diyorum. Bu sabah ona bir mesaj göndermişim ama o arabayla gitmek istediğini söylemişti.

Kırmızı dudaklarıyla sıkıca gülümsüyor.

"Saçını beğendim," diyorum, normale doğru uzanarak. Gerçekten de güzel görünüyor, yüzünü çerçeveyen karmaşık bir kıvrımla toplanmış.

"Teşekkürler. Sabine yaptı." Arabadan inip doğruldu. "Birlikte yürüdüğümüz sürece, ihtiyacımız olan tek şey bu. Bir içki için hazırım."

Nefes veriyorum. "Nova . . . geçen gün hakkında. Seni asla incitmek istemem-" Daralmış bir bakışla beni durduruyor. "Seks yaptık. Bitti." Birbirimize bakarken sıcak geceyi gerginlik dolduruyor.

Bunun yapılmasını istemiyorum.

Otoparkta biri adımı söyleyerek bağlantımızı kopardı.

"Peki," diyorum ve sokağın karşısındaki Fransız kır evi tarzı konağa doğru yürürken kolunu koluma doluyorum. Dümdüz önüne bakıyor, yüzünde sıkılmış bir ifade var.

"En azından tadını çıkarmaya çalış," diye mırıldandım.

"Yapacağım, sevgilim," diyor, kalın aksanıyla.

Oyunculardan bazıları bizi görüp koşarak yanımıza geliyor ve diğer tüm konuşmaları sonlandırıyor. Haki ve düğmeli önlük giymişlerdi ve onlara başımla onay veriyorum. Hepimiz yumruklarımızı sıkıyoruz. Toby bana sarılıyor, ben de kolunu sıkıp ona pantolon ve gömleğinin içinde harika görüldüğünü söylüyorum.

İçeri girdiğimizde Melinda ve babası fuayedeydi. Melinda bize doğru koşuyor, bana göz kamaştırıcı bir gülümseme veriyor ve sonra elini diğer koluma koyuyor. "Ronan! Ben de seni

bekliyordum. Babamı hatırlarsın tabii."

O bir adım atamadan Nova eğildi. "Bize içki getireceğim."

Elim onunkine olması gerekenden daha uzun süre yapıyor. Gitmesine izin vermeye hazır değilim ve içimde geri gelmeyeceğine dair bir his var. "Elbette," diyorum sonunda, bakışlarım yüzünü ararken.

Babası elimi sıkarken Melinda kolunu benimkinin içinden geçiriyor. Beni geniş evin içinden geçiriyorlar ve dışarıda, uzakta dönümlerce tepenin bulunduğu araziye götürüyorlar. Arkada DJ'in çaldığı kocaman beyaz bir çadır kurulmuş. Beyaz örtülü masalar, şampanya fiskiyeleleri, özenle hazırlanmış bir büfe ve yemek servisi yapanlar alanı süslüyor. Bay Tyler ile bir zamanlar futbol oynamış olan diğer adamlarla birlikte bir masaya oturuyoruz. Tanıştırıldım ve her zamanki şeyleri söyledim: *Geldiğinize sevindim. Desteyiniz için teşekkürler. Evet, takım bu sezon inanılmaz görünüyor.*

Birkaç dakika sonra kürsüye çıkıp konuklara hoş geldiniz konuşması yapıyorum. Gözlerim Nova'yı arıyor ve onu arkada Sonia, Andrew ve diğer birkaç öğretim üyesiyle birlikte buluyorum. Konuşmamın ortasında durakladım, bakışlarım onunkilere kilitlendi.

Sana zaten yarı aşkıttım. . .

Ne kadar çılgınca bir söz. İnanılmaz, görünüşte imkansız, ama-

Bana sahte bir gülümseme gönderiyor, sonra şampanya kadehini bana doğru kaldırıyor. Boğazımı temizledim, yerimi buldum ve bitirdim. Partililer alkışa boğuldu. Sonra Lois bana katılıyor ve bu sezonki maçlardan bir slayt gösterisi sunuyor.

Konuşmalar bittikten sonra kalabalığı incelerken biri bana bir su ve bir tabak yemek getiriyor. DJ hızlı bir şarkı çalıyor ve Sonia ve Nova ile birlikte birkaç oyuncumun dans ettiğini görüyorum. Lois yere kadar uzanan bordo elbisesi ve Stetson'ıyla yanımda beliriyor. "Nova'nın eğle

nceli "Anlıyorum," diye homurdandım.

"Bir kiş atıştırıyor. "İkiniz birlikte iyi görünüyorsunuz. Sence ciddi olabilir mi?" Ona sert bir bakış attım. "Aşk hayatımdan uzak dur."

"Onun senin asistanın olmasını isteyen sendin. Bu olaydan sonra daha fazla karışmayacaktım. ama sen ona vermemiz için ısrar ettin." Şampanyasından bir yudum alır.

"Ona işi benim verdiğimi bilmiyor." Kafam dikenli düşüncelerle dolup taşıyor, onu neden istediğimi çözmeye çalışıyorum. Bir işe ihtiyacı vardı ve futbolu seviyordu. Ayrıca, New York'taki o geceden sonra ona bir şey borçluydum. Analitik tarafım, kitapçıdaki o öpücükten sonra ona benimle sahte bir şekilde çıkmasını teklif etmenin harika bir fikir olacağını düşündü. Hatta bunu önceden İK ile görüştüm, ancak cevap hayır olsaydı, yine de işi alması için onay verecektim.

Skeeter yanıma kayıyor, dans pistindeki kalabalığı izliyor. Dirseğiyle beni dürttü. "Sonia'nın flörtünü göremiyorum."

Ona başımı salladım. "Skeeter, o muhasebeciden aylar önce ayrıldı." Başladı.

"Ayrıldı mı?"

"Olay olduğunda öğle yemeğinde bahsetmişti. Telefonla konuşuyor olabilirsin."

"Ondan hiç hoşlanmadım. Futbolu sevmezdi. Son partide onunla konuşmaya çalıştım ama bir hesap makinesiyle konuşmak gibiydi."

"Onu dansa kaldır."

"Neden İngiliz gibi konuşuyor? Bu garip mi?" Kıkırdıyorum. "O tuhaf biri. Kucakla onu."

Gözlerini kısarak Sonia'ya bakıyor. "Ben sadece bir köylü çocuğuyum. Pazar günleri kızarmış tavuk ve patates püresini, silah atmayı ve balık tutmayı severim. O ise bilimi ve *bitleri*

seviyor." Elindeki kadehi geri fırlatıyor ve boşaltıyor. "Dans etmek için sarhoş olmam gerek."
Önümde geçen tepside bir kadeh şampanya daha alıyorum. "Bir tane daha al o zaman."
Aldı, bir karides yerken alını çatıldı. "Ben bir sporcuyum, o ise zeki. I

annemle yaşıyorum. Son kız arkadaşım benden ayrıldı ve bir ay sonra evlendi. O kovboyla ve benimle görüştüğünü bile bilmiyordum!"

"Kendi kendine konuşmayı bırak. Kalbi kazan, her şeyi kazan," diyorum ona.

Bir sonraki karidesini ısırırken bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Bu sadece futbol için, Koç."

"Öyle mi?"

O cevap vermeden Melinda'nın babası içeri girerek bana ve Melinda'ya başıyla işaret etti.

"Siz ikiniz genç ve dinçsiniz. Dışarı çıkın ve dans edin."

"Evet," diyor Melinda ve eğiliyor, parfümü ağır ve yoğun.

"Hadi, partinin tadını çıkar," diye ısrar ediyor babası sırtıma vururken. "Bacağındaki sakatlık seni dans etmekten alıkoyuyor mu?"

"Hayır."

Arkadaşları bana gülümseyip başlarını sallıyorlar.

Gürültülü bir şekilde nefes veriyorum. Şimdi reddetmek Teksaslılara karşı kabalık olur. Ve Nova benden kaçıyor, yani ... "Pekâlâ." Tabağımı bıraktım, sonra onu Nova'dan birkaç adım uzağa, yere götürdüm ve

Sonia.

Nova bana baktı, sonra elbisesinin içinde bir tur attı, kumaş uzun bronz teninin etrafında dalgalanıyordu.

Bacaklar. Sonia'nın elini tutuyor ve zeminin diğer tarafına geçiyorlar.

Gözlerim onu takip ederken içim çalkalanıyor. Bu hafta salonda yanıma oturdu, numara yapıyordu ama arada bir fark vardı. Onun kayıtsız şartsız gülümsemesi, dudaklarını yaralarımın üzerinde gezdirmesi göğsümü daralttı.

Hoparlörlerden Marcia Griffiths'in "Electric Boogie" şarkısı yükseliyor ve birkaç kişi Electric Slide yapmak için acele ediyor. Andrew'un sıra dansı için Nova'ya katıldığını gördüğümde çenem sıkıştı.

Bakışlarımı ondan ayırıyorum. Blue Belle'den ayrıldığımda, bunu temiz bir kalple yapmak istiyorum ve bu da ciddi bir ilişki olmadığı anlamına geliyor.

Yerde bize katılan başka bir kız Melinda'nın yanına kayıyor, sonra bir başkası, sonra bir başkası, genç kadınlar tarafından kuşatılana kadar. Bir şarkı daha çalıyor. Oradan ayrılıp masaya dönmeliyim ama Nova'nın ne yaptığını da görmek istiyorum. Başka bir deyişle, aklımı kaybediyorum.

Gitar odaklı "Say You Won't Let Go" şarkısı hoparlörlere vuruyor ve Pythons partisini hatırlayarak sarsılarak duruyorum.

"Benimle dans et," diyor Melinda, elleri ceketimden yukarı kayıyor.

"Melinda, bir ipucu yakala. Kibarlık olsun diye dans ettim. Sen ve ben asla birlikte olamayacağız. Bu Nova ve bu şarkı ona ait."

Kalabalığın arasından manevralar yaparak arkamı döndüğümde bana bakakalıyor.

Andrew tepsiden bir kadeh daha şampanya alırken elini Nova'nın omzuna koyar. Kulağına bir şeyler fısıldamak için eğiliyor. Sırtları bana dönükken, göğsümde kaynayan çılgın duygu karışımını kabul ediyorum - bir kısmı sahiplenme, diğer tarafı ise parmağımı koyamadığım bir şey. Belki de öfke. Onunla yıllarını geçirmişti. Onu çok sevmişti. Belki hâlâ seviyordur.

"Affedersin, bu bizim şarkımız bebeğim," diyorum huysuzca, sonra onu geri çeviriyorum.

Bana gülümsüyor, gözleri alışılmadık derecede parlak. "Hayatım! Andrew az önce bana Galveston sahilindeki tatil evinden bahsediyordu. Ziyaret etmek isteyip istemediğimizi bilmek istiyor-"

"Pasifik Okyanusu'nu tercih ederim. Hoşa kal Andrew." Omuzlarımı kullanarak onu hafifçe itiyorum, sonra da onu dans pistine götürüyorum.

Nefes veriyor. "Kaba."

"Umurumda değil." Ellerim belini sarıyor. "İyi vakit geçiriyor gibi görünüyorsun."

Boğazı düğümlenirken kollarını boynuma doluyor. Başka tarafa bakıyor. "Ben de sana."

"Beni terk ettiniz Prenses," diye bağırdım.

Omuz silkiyor, sonra başını göğsüme yaslıyor. Bedenlerimiz birleşirken benden uzun bir nefes geliyor, daha önceki gerginliğin bir kısmı uzaklaşıyor.

"Şarkımızın 'Jolene' olduğunu sanıyordum," diye mırıldanıyor. "Tabii ki başka bir kadına erkeğini rahat bırakması için yalvaran bir kadın hakkında bir şarkı."

"Bunu sevdim."

İç geçiriyor, parmakları saçlarımla oynuyor. "Bunu hiç sonuna kadar dinledin mi?"

"Evet."

Bana baktı. "Oh?"

"Tanıştıkları gece bir kıza aşık olan bir adam hakkında. Hayatını onunla geçirmek istiyor."

"O zaman bize hiç uymuyor," diyor. "Uyuyor mu?"

Bakışları benimkileri ararken yüzü yukarı doğru eğiliyor ve gözlerindeki gölgelerle ilgili bir şey Netlik ortaya çıkarken keskin bir nefes alıyorum. New York'taki o gece yüzünü görüyorum, gün gibi açık, tanıştığımızda yüzündeki muzip gülümseme, gözlerinin benim için nasıl yandığını. Bilinçaltımda, o sabah uyandıktan sonra beynim onun yüzünü silmişti. Elbette bunun için bir gerekçem vardı, sarhoştum ama gerçek şu ki ... Nova'yla içgüdüsel bir bağ hissettim, kaybım onun neşesine yapıştı ve Whitney'in yıldönümüne bu kadar yakın olduğu için kafam suçluluk duygusunu kaldıramadı.

Bakışlarını kaçırıyor ve kalın kalın yutkunuyor.

"Ronan ..." "Öyle mi?"

Yüzünü göğsüme bastırıyor. "Kendimi pek iyi hissetmiyorum..." Dansımızı durduruyorum ve yüzünü yukarı kaldırıyorum. "Neyin var?"

Yüzünde ter boncukları oluşurken kirpikleri titriyor. Dudaklarını yalıyor. "Burası çok sıcak. Lütfen-" Kan yüzünü terk ederken göğsüm sıkışıyor. "Nova?" Sesim kalabalığın içinde yankılanıyor,

ve gözlerin bize çevrildiğini hissediyorum.

"Hava." Kollarımdan kurtulmaya çalışıyor, sonra tökezliyor ve ben ona uzanıp düşmeden önce onu doğrultuyorum. Onu kaldırıp dansçıların arasından geçiriyorum ve onları yolumdan çekiyorum. Pistten çıkar çıkmaz benden uzaklaşıyor ve bahçeden geçerek heykellerin ve bakımlı peyzajın olduğu bir bahçeye doğru koşuyor.

"Nova!" Bir selvi ağacının arkasında durmuş, nefes nefese kalmışken ona yetişiyorum. Ekim sonu için bile hava sıcak ve yapış yapış. Karnını tutuyor, sonra eğilip kusuyor.

Sırtını ovuyorum. "Hadi seni buradan çıkaralım."

"Az önce bir açelyayı mahvettim," diye nefes alıyor ve elleriyle ağzını siliyor. Vücudu dalgalanıyor.

"Bitkilerin canı cehenneme." Onu tekrar kollarıma alıp çimenlikte ilerliyorum, çadırı atlayıp evin etrafından dolaşıyorum. Gözlerim onun gergin yüzünden karanlık yola kayıyor. Sokağın karşısına geçerken saçları dökülmüş ve kolumun üzerinde uzanıyor, onu itip kakmamak için göğsüme yakın tutuyorum.

Arabama ulaştığımızda "Ben sürebilirim," diye soluk soluğa konuştu. "Partide kalman gerekiyordu. Beni arabama götür-" Kaskatı kesiliyor, gözleri açılıyor ve onu aşağı indiriyorum. Tekrar kusarken eli bana tutunuyor, omuzları kabarıyor.

Ayağa kalktığında yolcu kapısını açıp onu kucağıma alıyorum ve kemerini bağlıyorum. Yan cepten peçete alıp yüzünü nazıkçe siliyorum, sonra da elbisesini temizliyorum. "Neyin var?"

Şampanyadan mı yoksa-"

"Eğer hamile olduğumu düşünüyorsan, değilim." Nefesini içine çekiyor. "Havayı açın lütfen."

Arabaya binip klimayı çalıştırıyorum ve havalandırma deliklerini ona doğru çeviriyorum.

"Hastaneye gitmemiz gerekiyor mu?"

Koltuk başlığına yaslanıp başını sallıyor. "Hayır. Camımı indir. Ne olur ne olmaz." "Ne zaman kenara çekeceğimi söyle, tamam mı? Sadece emniyet kemerini çıkarma."

Yüzünü buruşturuyor. "Ceketinde kusmuk var. Özür dilerim."

"Şşş, sorun yok. Bekle." Otoparktan çıkıp büyük evlerin yanından geçerek arabayı onun evine doğru sürüyorum. Kalbim küt küt atıyor. Sadece kusmuk, o zaman neden bu kadar endişeliyim? Mesele hamile olması değil; hamile olmadığını söylediğinde ona inanıyorum ama ...

Elimi hafifçe uzatıp onunkini buluyorum ve sıkıca tutuyorum.

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Beni eve taşıırken Ronan'ın çizilmiş yüzü bana doğru eğiliyor. "Nasıl hissediyorsun?"

"Kusacakmışım gibi," diyorum, midemde kaynayan lavın durulmasını dileyerek.

Kapıyı iter ve çalışma odasına koşar. Sabine kanepeden ayağa kalkar. "Neyin var?"

Karnım yine gurulduyor ve Ronan'ın elinden kurtulmaya çalışıyorum. Beni bırakmak istemiyor ama sonunda bırakıyor. Merdivene tutunuyorum, başım dönüyor. "Bilmiyorum; bunu hiç yapmam ..." Duruyorum, kaşlarımı çatıyorum. Tabii . . .

Sabine aklımı okuyor. "Kabuklu deniz ürünü mü yedin?"

"Kabuklu deniz ürünlerine alerjin mi var?" Ronan bağılıyor. "Neden bana söylemedin? Nerede şu lanet EpiPen!"

Sabine başını ona doğru eğiyor. "Sakin ol. EpiPen'e ihtiyacı yok. O kadar ciddi bir şey değil. Kabuklu deniz ürünleri alerjileri her an ortaya çıkabilir, çoğunlukla da yetişkin olduğunuzda. Yirmi beş yaşındayken Maine'de tatildayken ıstakoz yediğinde başladı. Ondan sonra annem Maine'i Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en kötü yer ilan etti. O zamandan beri iki kez tepki verdi, hepsi de kazara oldu. Birinde çorbada ıstiridye yemişti; diğesinde ise suşi. Annem o suşi mekanına hiç gitmemesi gerektiğini söyledi."

"Sebzeli dürüm sipariş ettim," diyorum zayıf bir sesle.

Beni görmezden geliyor. "Ne olursa olsun, bir şeyler ters gitti. Nova çoğu deniz ürününü ya da tavuğu yemez. Tavuktan neden nefret ettiğinden emin değilim ama ediyor. Kabuklu deniz ürünleri yediğinde baygınlık geçiriyor, kusuyor, midesinde kızarıklık oluyor ve bazen ishal oluyor-"

"Tamam, bu kadar yeter," diyorum, merdivenleri çıkarken omuzlarım çöküyor. "Kişin içinde yengeç ya da ıstakoz olabilir. Sormadım ama sormalıydım. Sadece birkaç tane yedim. Benadryl'i getir, Sabine."

Termostatın havasını kısıttıktan sonra yatak odamın yanındaki banyoya gidiyorum ve tekrar kusuyorum. Lavaboya eğilip yüzümü yıkıyorum ve kuruluyorum. Kapı açılıyor ve Ronan elinde ilaçla içeri giriyor.

Kaşlarını çatarak küvetimin kenarına oturuyor ve telefonunu çıkarıp geziniyor.

Benadryl'i alıyorum, sonra aynadaki beyaz yüzüme bakıp yüzümü buruşturuyorum.

Sesi ani. "Nefes almakta zorlanıyor musunuz, boğazınız şişiyor mu ya da nabzınız hızlı atıyor mu?"

Getirdiği Sprite'ı içiyorum. "Telefonundan bakma. Bu seni sadece korkutur. Birkaç saat

içinde iyi olacağım. Partiye geri dönmelisin. Gerçekten. Bu sadece hafif bir tepki."

Ayağa kalkar, alnında bir kaş çatma vardır. "Seni terk edeceğimi düşünüyorsan, delirmişsin demektir."

Nefes veriyorum. "Peki. Bu elbiseyi çıkarmama yardım et." Ellerimi lavabonun üzerine koyup kenarına yapıştım.

Arkasındaki fermuarı açıp omuzlarımdan indiriyor. Parmakları sırtımda bir çizgi çiziyor.

"Seni hiç hasta görmemiştim."

"Olur böyle şeyler."

"Her zaman çok neşelisin ve ..." Benden bir adım uzaklaşıp elbisemi alıyor ve çamaşır sepetinin üzerine koyuyor.

"Bu geçecek," diye onu temin ediyorum. "Ve ben de sana kızgın olduğum günlere geri döneceğim."

Tangamı ve dantelli sütyenimi giyip küçük adımlarla duvara tutunarak yanından geçip duşu açıyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Mahremiyet mi?"

"Nova . . . söylemek istediğim bir şey var. Bizim için kiler anını berbat ettim." Saçını çekiştiriyor, yüzü buruşuyor. "İçimde bir korku duvarı var. Donup kaldım ve bizi nasıl idare edeceğimi bilemedim." Başını eğiyor, sonra bana bakıyor. "Aramızdaki anlaşmazlıktan nefret ediyorum."

Bir yanım Ronan'ın bu açık yanından zevk alıyor, ama diğer yanım, kendini koruma, incinmek istemiyor. Gülümsemeye çalışıyorum. "Tamam, bunu söylediğine sevindim. Artık duş alabilir miyim?"

Gözleri yüzümde gezinirken alt dudağını ısıırıyor. "Ya boğazın şişmeye başlarsa? Her maruziyette tepkilerinin daha da kötüleşmediğinden emin olmalıyız. Ben banyoda takılmak istiyorum."

"Ronan . . ." Sözlerim duraklıyor.

"Sadece emin olmak istiyorum..." Yüzünü ovalıyor. "Whitney benim gözetimimde öldü, Nova."

"Bu senin hatan değildi. Fırtınaydı. Ve o kadar hasta olmaya yakın bile değilim. Gripten daha kötü durumdaydım."

Ellerinin titrediğini fark ettim. "İçten içe bunu biliyorum ama Bir yol ayrımındaymışım gibi hissediyorum, bilirsin, büyük bir yol ayrımındayım ve her şeyi berbat edeceğim çünkü bana güvenilemez. Güvenemem. Hayatım boyunca en iyisi olmak için çalıştım; sıfırdan geldim ve bazı insanların asla elde edemeyeceği bir şeyi elde ettim. Heisman. İnanılmaz bir kariyer. Bana hayran olan bir takım. Sevdiğim bir kız. Sanki o yıllar boyunca dünyam o kadar mükemmeldi ki kötü bir şey olacağını hiç düşünmemiştim ve gardımı düşürdüm! Başarısız oldum!" Nefes nefese kaldı. "Bu hafta berbat geçti ve bu gece seni hasta görmek yetersizlik duygularımı geri getirdi. Bu kasabada bile onları hayal kırıklığına uğratmaktan, oyuncularımdan ayrılmaktan endişe ediyorum. Benim harika bir koç ve insan olduğumu düşünüyorlar ama ya onları da hayal kırıklığına uğrattıysam? Bunu hayal bile edemiyorlar ama ya onlara o kupayı getiremezsem? Bunu çok istiyorlar ve tüm bu sorumluluğu bana yüklediler ve bazen Pythons için oynamaktan daha zor geliyor. En azından o zaman oyundaki diğer insanlara bağlıydım ve başka koçlarım da var ama bu benim, tamamen benim. Bu insanlar beni seviyor; beni bir kaideye oturtmuşlar ve bu beni korkutuyor. Beklentileri, onları kurtaracağıma olan inançları. Büyük konuşuyorum ve onları cesaretlendiriyorum - insanların kendilerine inanmalarını sağlamakta harikayım ama ben *kendime* inanmıyorum! Artık cesur değilim! Yol boyunca bir yerlerde kaybettim ve nasıl geri kazanacağımı bilmiyorum. Bu ne kadar boktan bir durum?" Sarsılarak durdu. "Tanrım, sen hastasın ve ben buradayım, seni rahatsız

ediyorum. . ."

Onun itirafı karşısında kalbim yumuşuyor. "Ronan, hayır, bırak içini dök. Bu senin için iyi. Gerçeğini söylemek onu evrene koyar, böylece daha sonra onu fethedebilirsin."

Döndü ve bana baktı. Gözlerini kapattı. "Söylediğin şeyler ... Seni özledim-"

Sözünü keserek iç çektim. "Ronan, bir arkadaş olarak senin için buradayım ama ..."

"Bırak da bitireyim." Derin bir nefes alır, sonra yutkunur. "Nova, New York'ta tanıştığımız o gece, sanırım ben-" Aniden durur, yere bakarken elleri kenetlenmiştir.

Midem daha fazla bulantıyla çalkalanırken ne söylemeye çalıştığından emin olamadan gülümsemeyi başarıyorum.

"İkimiz için de çalkantılı bir deneyimdi. Buna bir iğne koyabilir miyiz?" "Sen iyi misin?" Bana doğru koştu.

"Kış beni tutmayacak."

Yüzüme bakıyor, sonra başını sallıyor. "Tamam. Haklı olduğuna eminim." Tuvaletin kapağını indiriyor. "İçeri gir ve duş al, Prenses. Bana ihtiyacın olursa diye ben burada oturacağım."

On beş dakika sonra çıktım. Ben kurulanırken kapının önünde durdu, sonra bana eski bir NYU uyku tişörtü aldı. Makyaj masama doğru yürürken ıslak saçlarım karmakarışık bir şekilde yüzümün etrafında sallanıyor. Oturuyorum ve o da saçlarımı tarıyor, sonra yatağa doğru yürürken kolumu tutuyor. Sol taraftaki yorganı arkaya atıyor, ben de içeri kayıyorum. Yorganı üzerime örtüyor.

Komodininin üzerindeki *Savaş Sanatı*'nı tutuyor. "Okuyor musun?" "Bu konuda garip davranma."

Bana yarım bir gülümseme veriyor. "En sevdiğin kısım ne?"

"Müzik notaları, renkler ve tatlarla ilgili kısım. Her birinden sadece birkaç tane olmasına rağmen nasıl milyonlarca ses, renk ve tat ürettikleri."

"Birini tanıyorum."

"Tabii ki biliyorsun. Beynin ..." Bir şeyin patlamasını taklit ediyorum.

Gülümsüyor, sonra komodinimin üzerindeki annem ve Sabine'le çekilmiş fotoğrafımı kurcalıyor. "Dünyadaki tüm harika şeyleri hak ediyorsun Nova. O ben değilim."

Gözlerimiz birbirine yapıştı. Sözleri yumuşaktı ve içlerindeki gerçeğin çınlamasını duydum - inandığını. Hissettiğim üzüntü ve hayal kırıklığının yüzeye çıkmasına izin vermiyorum. Onları bastırıyorum çünkü harika bir şeyi hak ediyorum. Ve bir gün ona sahip olacağım.

Elimi yorganın altından çıkarıp onunkini tutuyorum. "Hey. İşte sana sevdiğim bir alıntı daha. Binlerce savaş ve binlerce zafer vardır ve hepsinde kendine inanmalısın

. . . ve bunun gibi şeyler. Tam olarak değil ama zaten alıntı ezberleme konusunda pek iyi olmadığımı biliyorsun." Elim sıkıldı. "Komik."

Sabine kapıdan içeri girdi. "İyi misin?" Sesinde bir gerginlik var. "Annem yattı ve hiç uyanmadı."

Ah . . . Sanırım aşağıdaki telaştan sonra endişelenecek zamanı olmuştur. Kollarımı iki yana açtım. "Yağmur gibi. İstersen benimle uyuyabilirsin." Burada kaldığım ilk iki hafta yattı.

Yüzüğünü ovuşturuyor, gözleri yatağın benim tarafımın yanındaki kabarık şezlonga çökmüş olan Ronan'a kayıyor. Sparky sandalyenin arkasında yürüyor, sonra Ronan'ın omzundan aşağı atlıyor ve kucağına kıvrılıyor. Ronan ona karanlık bir bakış atıyor ama hareket ettirmiyor. "Tuhaf kışkılı kedi."

"Koç kalacak mı?" Sabine soruyor.

Ona bakıyorum.

Sparky'yi sevdi. "Seni rahatsız ediyorsa giderim, Sabine."

"Öyle değil," diyor. "Senden hoşlanıyorum. Sadece horlama, tamam mı?"

Başını yastığa yaslariken yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Anladım."

Serin pamuklu çarşafın içinde rahatlariken uzuvlarım ağırlaşıyor. "Arkamda sürün," diyorum

Kard
eşim. "Şarkı söyleyebilir miyiz?" diye soruyor. "Kesinlikle."

"Dolly?"

"Baş ksa 'Here You Come Again' mi?" "Siz karar verin,"
ka diyorum.

kim
olaca
k?"
Ceva
p
veriy
orum.

"
,

I
s
l
a
n
d
s

i
n

t
h
e

S
t
r
e
a
m
,

m
i

y
o

Şortunu ve bol bir tişörtünü giyerek arkama geçiyor ve kollarını ortama doluyor. Elini tutuyorum, sesi "İşte Yine Geliyorsun "u mırıldanırken parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Nakaratı onunla birlikte söylüyorum.

"Seni asla terk etmeyeceğim," diyorum ona, sesim halsiz. Daha da yaklaşıyor.

Gözlerim karanlık odada Ronan'ın kollarıyla buluşuyor. Gözlerini benden ayırmadı.

Evine git, ağzım.

Başını sallıyor. *Hayır.*

İç çekiyorum ve başka ne söyleyeceğimi düşünmeden yorgunluk ve uyku beni altına çekiyor.

Daha sonra, ne zaman olduğunu bilmiyorum, başımda ellerini hissediyorum, dudaklarının alnıma değdiğini ve sonra rüya alemine geri dönüyorum, Ronan'ın sevmekten korkmadığı bir yere.

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Bruno, "Neden 'We Are the Champions' şarkısını söyleyip, antrenman formalarımızı yırtıp, kükreyip, göğsümüzü yumruklayıp, sonra da vücut taklası atmayalım anlamıyorum" diyor. Gövdesini yuvarladıktan sonra elini göğsünden kasıklarına doğru götürerek gösteriyor. "Haksız mıyım? Kalabalık çıldıracak!"

Birkaç futbolcu başını salları ve birbirlerine dirsek atarak gülerler.

"Ve kovulacağım. Mahrem yerlerine dokunmayacaksın, Bruno. Anlaşıldı mı?" Alnımı ovuşturdum. Odamdayız, masalar kenara itilmiş, gelecek haftaki Huddersfield maçı için moral toplantısı üzerinde çalışıyoruz. Kimse bir şarkı ya da ne yapılacağı konusunda anlaşılamıyor.

Sırıttıyor. "Yine de bir isyan başlatabilir."

"Teknik olarak henüz şampiyon değilsiniz," diyor Sabine, Toby ile birlikte üzerinde **ÖZGÜR**

LAMBERT yazan bir poster üzerinde çalıştıkları yerden.

Toby yukarı bakar. "Doğru. Kendimize uğursuzluk getirmek istemeyiz."

"Eğer Queen'e takıldıysan, daha iyi bir şarkı 'We Will Rock You' olabilir. Ritmi harika," diyor Sonia yanımda salatasını yerken.

"Geçen yıl 'We Will Rock You'yu yaptık," diyor Milo. "Kötü şans olabilir."

Oyuncular başını salları. Batıl inanç ve kötü şans futbolda gerçek bir şeydir. Geçen sene onlara kaybettiğimiz için bu sefer her şeyi farklı yapmalıyız.

"Peki ya 'Eye of the Tiger'?" diyor bir başka oyuncu sandviçini yerken. "Biz kaplan değiliz. Biz Bobcats'iz," diye mırıldanıyor Bruno. "Arada bir fark var."

Masaya yaslanıp bir elimi saçlarımda gezdiriyor, lastik bir bantla dağınık bir topuz haline getiriyorum. Kararları kendilerinin vermesi önemli. Daha önce Melinda'yla birlikte onlara fazla hareket alanı tanınmamıştı ve ben de tamamen kendilerine ait bir şey yarattıklarını hissetmelerini istiyorum.

"Bize bir rutin lazım, millet! Işıklı bir şey!" Bruno ekibinin karşısına geçip ellerini havaya kaldırarak onlara sesleniyor. "Fikirlerinizi bana söyleyin!"

"Sıra dansı mı?" Milo teklif ediyor. "Boot scoot ve boogie yapabilirim.

Büyükannem öğretti." "Kovboy çizimleri giymiyorum," diyor Bruno.

"Teksas bir klişe değildir."

"Kasım ayının başındayız. Belki hindi gibi giyiniriz? Biraz kanat çırpın, sonra da tavuk dansı yapın" diyor bir oyuncu.

Bruno bir nefes verdi. "Bunu kim söylediye ... bu da ne böyle!" "Macarena mı?" diyor başka bir oyuncu. "Eğlenceli."

"Hayır," diyor Bruno ve kollarını kavuşturuyor. "Bu işten ben sorumluyum ve doğru olmak zorunda!" "Herkesin fikirlerini dinlemek önemlidir," diye hatırlatıyorum ona. Sonia, "Carlton'ı ya da 'Y.M.C.A.' Old School'u seviyorum," diyor.

"Eh, bilemiyorum," diyor Bruno yüzünü ovuşturarak. "Bizim için ağızlarının köpürmesini istiyoruz. Toby, sen bizim kaptanımızsın. Ne düşünüyorsun?"

Toby şu anda Sabine'in söylediği bir şeye gülüyor. Büyük Bit Fiyaskosu'ndan sonra evi süper temizledikten sonra ilk randevularına çıktılar. Makarna yedik ve *Clueless* izledik. Birkaç kez ödev yapmaya geldi. Dördümüz kitapçada bir araya gelip yemek yediğimizde annesiyle tanıştım.

Onunla yalnız kalmasına izin yok. Ona on altı yaşına kadar beklemesi gerektiğini söyledim. Kendi aşk hayatım berbat, ama konu Sabine olunca, annem ne isterse onu yapıyorum. Onu koruyorum. Ona rehberlik ediyorum.

Tüm gözlerin üzerinde olduğunu hisseden Toby başını kaldırıp bakar. "Pek dansçı sayılmam ama belki bir country şarkısı? Etrafta yürüyüp yumruklarımızı sıkabiliriz. Belki dudak senkronizasyonu yaparız?"

Bruno yüzünü buruşturuyor. "Hüzünlü bir 'Gidip kamyonumu süreyim ve bir bira içeyim' şarkısı istemiyoruz." Toby'nin dudakları titriyor. "Bayan Morgan, siz ne düşünüyorsunuz?" Çeneme vuruyorum. "Black Eyed Peas'in 'Boom Boom Pow' şarkısı neşeli." Bruno başını sallıyor. "Korkunç değil, ama Bilmiyorum."

"Bullocks. Seni memnun etmek zor," diyor Sonia ona.

Bruno gözlerini toplantıya gelen ekibin üzerinde gezdirir. "Yüksek beklentilerim var. O piçleri, yani Rams'i yeneceğiz ve ben de iyi bir başlangıç yapmak istiyorum." İçini çekiyor. "Mükemmel bir şarkıya ihtiyacımız var."

"Gangnam Style," diyor kapıdan bir ses. Caleb. Kapı pervazına yaslanırken elinde bir burrito var. "İnsanları ayağa kaldırıyor."

"Hey!" diyorum gülümseyerek.

Caleb bana sarsak bir baş selamı veriyor. "Selam. Ben de tam sohbet etmek için uğramıştım ve sizi duydum."

Okula döndüğünden beri iki kez uğradı, *sadece merhaba demek için*, diyor ama bence insanlara ihtiyacı var. Keder insanı yalnızlaştırabilir. "İçeri gel ve bize yardım et," diyorum.

Bruno ona el sallıyor. "Hey! Bunu sevdim, dostum. Yumuşak hareketleri var." Poposunu sallamaya ve ata biniyormuş gibi kollarını sallamaya devam ediyor. "Taze, at hareketiyle biraz country ve geri kalanı seksi - ki bu da kızları çıldırtacak. Bayıldım buna! Evet, evet!" Oyunculara dönüyor ve yumruğunu sıkıyor. "Bunu yapabilir miyiz çocuklar?!"

Ben telefonumdan şarkıyı açıp çalarken onlar kendi aralarında mırıldanıyorlar.

Birkaç kafa elektrik ritmiyle sallanmaya başlar. Bruno ata binme hareketi yapar, ardından birkaç kişi ayağa kalkıp dans etmeye çalışırken bir kement atar. Sonia salatasını çöpe atıyor ve onlarla birlikte dışarı çıkıyor.

Caleb dürümünü yere bırakır ve önlerinde durarak tüm hareketleri yapar, bazı patlamalar, dönüşler ve robot hareketleri ekler.

Kalçalarımı sallıyorum ve parmağımı havada döndürüyorum. "Git, Caleb!"

Sırıttıyor, sonra yere düşüp break-dans yaparak şarkıyı bitiriyor, çocuklar da onu alkışlıyor.

"Gerçekten çok iyisin. Bunu bir araya getirmemize yardım edebilir misin?" İşlerini bitirdikten sonra Toby Caleb'a sorar.

Caleb omuz silkiyor.

"Bunu çözmek için bu hafta öğle yemeğinde burada buluşacağız." Duraksıyorum, rehber öğretmenle okul kayıtlarını gördüğümü hatırlıyorum. "Geçen sene drama yapmamış mıydın?"

Caleb başını sallar. "Evet."

"Harika!" Haykırıyorum. "O zaman belki gardırop konusunda da bize yardımcı olabilirsin?"

"Lütfen bize yardım edin" bakışı.

Bruno araya giriyor. "Ayrılabilir formalara ihtiyacımız var."

Bruno'nun kolunu okşadım. "Gömleğinin altında kasların olduğunu hepimiz biliyoruz."

"Seksi amigo kız arkadaşın da biliyor," diye sesleniyor Sonia ve birkaç çocuk gülüyor. Bruno'ya sert bir bakış attım. "Vazgeç artık."

Kederli bir nefes veriyor. "Peki, ne giyelim?" "Bot ve kot pantolon," diye sesleniyor Milo.

"Tüylü bir Bobcat kıyafeti," diyor başka bir oyuncu.

Bruno gözlerini deviriyor. "Kürk gibi seksi bir kıyafetle dans edemeyiz. Ne düşünüyorsun, kardeşim?" Caleb'a bakar.

Caleb gözlerini kısıp odanın içinde adımlarken birkaç dakika geçiyor, oyuncularını inceliyor, alını çatık, daha önce görmediğim bir hareketlilik var. "Goodwill'den takım elbise ceketleri ve elbise pantolonları ya da dolabınızda mahvetmekten çekinmeyeceğiniz keskin bir şey. Bulabilirsek fötr şapka. Kesinlikle güneş gözlüğü. Kıyafetlerin dikişlerini gevşetiriz; sonra şarkının yarısında onları çıkarırsın. Belki etrafında döndürürsün" -sırıttırıyor- "striptiz gibi. Forman ve futbol pantolonun altında."

"Evet, evet, hoşuma gitti. Yarın gelebilir misin?" Bruno ona sorar.

Caleb bana bakıyor. Ona yalvaran bir bakış atıyorum ve ellerimi dua eder gibi havaya kaldırıyorum. O da gülüyor. "Tamam."

"Güzel." Toby Caleb'ın sırtına bir tokat atar. "Hazırlıklı ol. Yarımız dans edemiyor, ben de dahil." "Bu doğru," diyor Sabine yanımıza gelirken. "Ona bir TikTok dansı öğretmeye çalıştım ve o

sehpaya takılıp düştü."

"Pekâlâ," diyor Toby Caleb'a. "Maç gelecek hafta. Bu zaman çizelgesi uygun mu?"

Caleb başını sallar. "Dikişleri kim gevşetecek?"

Sabine elini kaldırır. "Yardım edebilirim." "Ben de," diye ekliyorum.

"Büyükannem yapacak," diye ekliyor Milo. "Ben varım," diye teklif ediyor Sonia.

Birkaç kişiden daha gardırop için yardım istemeye karar verdik. Sabine bir isim listesi hazırlıyor ve aramaları yapmayı teklif ediyor.

Zil çalıyor.

Ellerimi çırpıyorum. "Tamam çocuklar, yarın aynı saatte. Öğle yemeklerinizi toplayın ve çöpe atın lütfen."

Toby benimkini, Sabine'inkini ve kendininkini alıyor, sonra birlikte kapıdan çıkarken onları atıyor. Bruno bana doğru yürüdü. "Bu işi üstlendiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil Bruno," diyorum. "Şiir sorularına cevap vermeyi unutma." Gözlerini deviriyor ve kapıdan çıkıp gidiyor.

"Bayan Morgan?" diyor derin bir ses.

Andrew içeri girip öğrenciler çıkarken onların arasında manevra yaparken başımı kaldırıp bakıyorum. "Hey," diyorum ona.

"O otuzbirci seninle yatmak istiyor," diyor Sonia çantasını alırken nefesinin altından, sonra eğiliyor. "Dersim var ama istersen biraz bekleyebilirim?"

"Hayır, ben hallederim," diye
mırıldandım. "Devam et." Başıyla selam
vererek onun yanından geçiyor.

"Öğle yemeğinde seni özledim," diyor yaklaşırken. Elini saçlarında gezdiriyor.

Sarı saçları, bana gülümserken patlayan gamzeleri.

"Evet, meşguldük." Camdaki yansımamı yakalıyorum. Rujum yok, saçlarım kasırga gibi, kraliyet mavisi elbisemin üzerinde sandviçimden kalan hardal lekesi var ve ayakkabısızım. Masamın arkasına geçip topuklu ayakkabılarımı giyiyorum. Dudaklarıma hızlıca biraz parlatici sürüyorum. Geri dönüyorum.

"Her şey yolunda mı?" Çantamı alırken iyi niyetli bir gülümsemeyle soruyorum. İşleri hafif ve kolay tutuyoruz. Okul ve spor hakkında konuşuyoruz. Bana gönderdiği için için yanan bakışları, ellerinin oyalanma şeklini fark ettim. Görmezden geldim.

Aylak aylak dolaşan birkaç çocuğa sert bir bakış atıyor, hazırladığımız posterlere bakıyor.

yapıl

mış.

"Özel olarak konuşabilir miyiz?" diye sorar. "Bu benim planlama dönemim, yani ..." Kaşlarımı çatıyorum. "Saha evinde olmam gerekiyordu."

"Sadece birkaç dakika. Lütfen."

Tartışıyorum. Ronan'ın ofisinde telefonlara cevap vermek dışında acil bir şey yok. . .

Andrew ve benim etrafımız hep başkalarıyla çevrili, bağış gecesinde bile.

yalnız *olsaydık* ne derdik diye merak ediyordum. "Tabii."

Birlikte dışarı çıkıyoruz ve beni Sonia ile benim kullandığımız dolaba götürüyor. O kapıyı açıp ışığı yakarken ben de en üst rafa uzanıp e-sigaralardan birini alıyorum. Ona bir tane teklif ediyorum, o hayır diyor, ben ise boğulmamak için kendimi zor tutarak bir tane emiyorum. Amacım soğukkanlı bir baş belası gibi görünmek.

Küçük alanda buhar dalgaları yükseliyor. "Ne oldu?"

diye sordum. Yüzünde dalgın bir ifadeyle kapıya yaslanıyor.

Gözlerini kırıştırıp benden uzaklaşana kadar bakışlarını tutuyorum. "Andrew? Konuşmak için buradayız."

"Seni özledim."

Sadece üç kelime.

Birkaç gergin an geçer, sonra ...

Özenle inşa ettiğim duvarlarım yıkılıyor. Göğsümde öfke alevleniyor. Belki de birkaç haftadır onun yanında olduğum için söylenmemiş sözler kafamın içinde dolup taşıyor. "Bunu söylemeye hakkın yok."

Yüzünde yavaşça bir kızarıklık belirir. "Biliyorum, Nova. Seni incittiğim için özür dilerim. Paisley ve ben ... eğer seni rahatlatacaksa ... mutlu değildik. Denedik, gerçekten denedik, ama o benim mutlu olmadığımı anladığında..." Nefesini içine çekiyor. "Yıllarca aynı evde kaldık, anlaştık, kendi hayatlarımızı yaşadık ama şimdi Brandy büyüdüğü için ikimiz de fark ettik ki-"

"Sen ve Paisley hakkında bir şey duymak istemiyorum. Umurumda değil," diyorum sertçe, bastırılmış duygularım daha da yükseliyor. "Sen *bana* geldin. Bana yalvarmak için New York'a uçtun; dizlerinin üzerine çöktün ve gözlerimin içine baktın. İşe yarayacağına söz verdin. Ve ertesi sabah uyandığımda, bir korkak gibi gitmiştin."

Yüzü düşer. "Biliyorum... tekrar deneyebileceğimizi söylemiştin ama beni ve Paisley'i *gördün*. Bunu asla unutmayacağını biliyordum."

"Babanın parasını istedin," diye mırıldandım.

"Ve o zamandan beri mutsuzum!" diye bağırıyor, sonra ayılıyor, hızla nefes alıyor. "Tanrım. Özür dilerim. Ben sadece Brandy ile geçirdiğim zamandan pişman değilim -küçük kızımı

seviyorum- ama ikinize de sahip olabilseydim, sahip olurdum, Nova. Sizi sevdim."
Ondan uzağa bakıyorum.
Gittiğine sevindim. Onunla evlenmek korkunç bir hata olurdu.

"O ilk gün seni burada, okulda görmek... sanki güneş ışığı geri gelmiş gibiydi. Nova, seni *hala* seviyorum. Asla vazgeçmedim." Ellerimi tutmak için hamle yaptı ve sözleri beni o kadar şaşırttı ki ona izin verdim.

Onu içime çekerken kaşlarımı çatıyorum - ciddi yüzü, topaz gözlerindeki yakıcı yoğunluk. Okula girdiğim o ilk günü hatırlıyorum, onu gördüğümde ne kadar yıkılmışım. Geçtiğimiz haftalarda kalbimde hala onun için bir meşale taşıyıp taşımadığımı merak ettim.

"Senin için öyle hissetmiyorum Andrew. Hayatımın o kısmı bitti."

"Bir zamanlar beni önemsiyordun. Sadece beni affet. Eğer her şeyi unutabilirsen, o zaman belki, bilmiyorum, bir şans olabilir ..." Kelimeleri arıyor. "Çılgınca olduğunu biliyorum ama eve geri döndün. Bunun bir anlamı var. Ya her zaman bizim olmamız gerekiyordusa?"

Ellerimizi birbirine doladığında bir duygu dalgası beni vuruyor.

Onun çifte ihaneti yıllardır içimi kemiriyor, kafamın koridorlarında parmak uçlarında geziniyor, pençelerini içime batırıyor. Onun günahlarını bir koruma kalkanı olarak kullandım, erkekleri aynı fırçayla boyadım. Gerçek ilişkiler yaşayabilecekken onu düşünerek çok zaman harcadım.

Onu affetmek mi?

İçimdeki beni değiştirdiğinde mi?

Kalın kalın yutkunuyorum.

Ama . . .

Annem *affetmek* *senin için* derdi.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum, başım dönüyor. Yıllar oldu.

Ne olduysa oldu. Bunu değiştiremeyiz.

Sonunda bana bir iyilik yaptı.

Onun ve benim birbirimiz için yaratılmış olduğumuz fikri? İstemedenden de olsa yüzümde bir gülümseme belirdi. Kader beni Blue Belle'e Andrew için getirmede, Ronan için getirdi. Buna inanıyorum, annemin güllerinin sarı olduğundan emin olduğum kadar, Sabine'i sevdiğim kadar eminim. Tekrar karşılaşma ihtimalimiz çok küçük, çok imkansızdı. Bu şanslarla ne yapacağımız ise tartışmaya açık.

"Nova?" Bana yaklaşarak düşünce zincirimi kesti. Ona bakıyorum ve yeniden odaklanarak göz kırpmıyorum.

Elimi sıkıyor ve bir anda berraklık geliyor. Acıyı unutmak, unutmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor ama onu koridorda gördüğümde gülümseyebileceğim ve bunu içtenlikle yapabileceğim anlamına geliyor.

"Seni affediyorum."

"Ya biz? Neden denemeyelim?" Gözleri bana doğru parlıyor. "Ronan'la birlikteyim ve onu önemsiyorum." Gerçek.

Tanıştığımızda hissettiklerimi hatırlıyorum, sanki daha önce yüzlerce kez sohbet etmişiz gibi, sanki ruhlarımız bir ortaklık görmüş gibi. Yara izlerini, inekliğini, kırılğanlığını seviyorum.

Hâlâ kim olduğunu ve neye ihtiyacı olduğunu bulmaya çalışıyor olsa da onunla birlikte olmak, olasılıklara göz atmak gibi. Daha iyisini hak ettiğimi söyledi ve nereden geldiğini anlıyorum - inanılmaz bir kayıp ve o dağa tırmanmak kolay değil - ama ben kolay pes edecek biri değilim.

Annem beni herkesin içinde küçük bir ışık olduğuna, hayatınız için harika olasılıklar barındırdığına inanarak yetiştirdi. "Işıltınızı" bulmak ve bu olasılıkları kesinliklere dönüştürmek

sizin elinizde.

İmkansızı gerçeğe dönüştür. Yıldızlara ulaşın, yansalar bile Nova.

Göz kırıyorum. Vay be. Uzun zamandır onun "parıltı" fikrini düşünmemiştim. Neden şimdi?

Çünkü . . . Ronan'ı seviyorum. Derinden. New York'ta başlamış olabilir, ama şimdi

Gerçekte kim olduğunu - yoğun bir şekilde önemseyen ve seven

kusurlu bir adam ... "Nova?"

Bir şeyler söylüyordu ve ben kaçırmıştım. "Devam et," diyorum, ses tonum dikkatimi dağıtıyor. "Ronan burada kalmıyor."

Midem bulanıyor. "Biliyorum."

"Ve sana *bebeğim* diyor. Bu kelimedenden nefret ediyorsun." Kaşlarımı çattım.

Bununla nereye varmaya çalışıyor?

"Ve ona *sevgilim* dediğinde aksanın devreye giriyor." Yanağıma dokunuyor. "Bu işte bir bit yeniği var. Daha şehre yeni geldin ve birden bire kimseye ilgi göstermeyen bir adamla mı çıkmaya başladın? Öğretmenler odasındaki davranışların da çok tuhaf, sanki bunu yüzüme vurmak istiyorsun."

"Yaptım." Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor ve o bir kahkaha atıyor. "Yani bana karşı bir şeyler hissediyorsun, öyle mi?"

Pişmanlık. Boşa harcadığım enerji. İzin verdiğim güvensizlikler.

Başını eğiyor ve ben kıpırdayamadan dudaklarını dudaklarıma bastırıyor- Kapı açılıyor ve hoyratça çekiliyor.

Nefesim kesildi, geri çekildim.

Yüzü kızaran Ronan, elleri önce kenetlenip sonra açılırken çenesini sıkıyor.

Andrew'u göğsünden iterken, "Seni tam burada becermeliydim," diye tıslıyor. "Ama burası okulun malı ve seni hastanelik ettiğim için tutuklanmak istemiyorum. Ellerini Nova'dan uzak tut."

Andrew tökezler, sonra Ronan'a doğru geri gelir. Ronan'ın yüzüne bakar ve parmağıyla onu işaret eder. "Bu benimle Nova arasında-"

"Kesin şunu!" Aralarına girerken söyledim. "Burası yeri değil. Ve bir anlamı yok!"

Andrew geri çekilip gömleğini düzeltirken Ronan birkaç derin nefes alıyor, sonra gözlerini bana çeviriyor, buz mavisi ve soğuk. "İşe geç kaldın." Sonra arkasını döndü ve dışarı çıktı.

Andrew'a dönüyorum, sesim kısık. "Bunu bir daha yapma. Sen ve ben asla birlikte olamayacağız." Nefes veriyor ve başını sallıyor. "Nova-"

Önünü kesip kapıyı kapatıyorum ve Ronan'ı yakalamak için hızlı adımlarla ilerliyorum. Üç gündür Austin'deki bir koçlar konferansına gitmişti ve bakışlarım onu yiyip bitiriyordu. Pazar günü bağış toplantısından sonra saat altı gibi uyandım, o hâlâ sandalyede uyuyordu. Dağınık bir şekilde uyandı, kravatı gevşemişti, yüzü gölgeyle kararmıştı. İyi olup olmadığını sordu, sonra da gitmesi gerektiğini söyledi. O zamandan beri içimde bir endişe var.

Bu sabah buradaydı - arabasını gördüm - ama biraz geç geldim ve personel salonunu atlayıp doğrudan sınıfıma gittim.

Öğretmenlik kıyafetlerini giyiyor; bir çift gri pantolon ve manşetleri kıvrılmış, uzun kollu, özel dikim mavi bir gömlek. Sırtı gergin, adımları uzun.

"Ronan, bekle," diye sesleniyorum ama o devam ediyor.

Dışarı çıkıp saha binasına giden kaldırıma adım attığımızda nefes nefese kalmıştım.

Sert, yontulmuş çene çizgisine bakıyorum. "Regl olmaya başladım."

Burnu alevlendi.

"Sana söylememi sen istedin," diye hatırlatıyorum ona hafifçe. "Güzel," diye ısıriyor.

"Gördüğünüz şey düşündüğünüz gibi değildi. Benimle özel olarak konuşmak istedi. İyiydi-" Sarsılarak durdu, ellerini kalçalarına koydu, yüzü dümdüzdü. Ama o gözler. Oğlum. Onlar

yanıyor. "Öyle miydi? Sanırım öyleydi. Elleri her yerindeydi. Ve ağzı!" "Beni

öptü," diyorum sakince. "Öpmesini istemedim."

"Onu ittiğini görmedim!"

"Bana zaman vermedin. Beni aramaya mı geldin?" Ona tatlı gülümsememi veriyorum.

"Gitmiştim. Lanet olası asistanımın nerede olduğunu merak ettim," diyor ve sonra tekrar yürümeye başlıyor. Arkasından ters ters bakıyorum, sonra da peşinden gidiyorum.

Ofisinin kapısını açtı ve içeri girdi. Ben de onu takip edip kapıyı çarpıyorum, sonra da pencerelerdeki panjurları kapatıyorum. Eğer hesaplaşmak istiyorsa, hesaplaşacağız.

Ben döndüğümde çoktan dolabına yönelmişti. Masasının üzerindeki kileri gördüğümde içimden keskin bir nefes alıyorum: vazoda etraflarına parlak yeşil manolya yaprakları sıkıştırılmış bir düzine kadar sarı gül goncası. En sevdiğim M&M'li bir Dairy Queen Blizzard da yanlarında duruyor.

Nefesim kesiliyor. Vazodaki tomurcuklardan birini dikkatlice koparıyorum ve parmaklarımın arasında döndürüyorum. Kremsi yapraklar henüz açılmamıştı ve yanağıma sürüyorum.

Dolabın kapağını açtım. Gömleğini çıkarıp zorla yere fırlatırken sırtı bana dönüktü. Durdu ve yüzünü ovaladı. "Beni yalnız bırak, Nova. Şu anda etrafımda olmak istemezsin."

İçeri girerken boğazımı temizliyorum. "O ve ben ... hiçbir zaman kapanış yapamadık ve o affedilmek istedi." Gözlerimi güle dikeyorum. "Sana kitapçada anlattığım o hikaye var ya? Onu hiç bitiremedim. Andrew geldi-"

"Onun adını söyleme," diye homurdanıyor.

Öfkelendim. "İyi. Düğününden önce New York'a geldi ve planlar yaptık. NYU'dan ayrılıp UT'ye geri dönecektim. Sonra fikrini değiştirdi ve gitti."

Arkasını dönüyor, bacaklarını iki yana açmış, kollarını kavuşturmuş. "O pisliğe karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun." "Hayır. Yani, o ilk gün onu uzun zaman sonra görmek şok ediciydi.

Her şeye rağmen . . . Ben istiyorum ki

onu affediyorum. Bu bana huzur veriyor." Ona doğru bir adım atıyorum. "Yanlış seçimler yaptı ama benim için işe yaradı."

Bakışlarımı yakalıyor ve esir alıyor. "Gerçekten mi?"

"Mm-hmm." Sanki bir kaplana yaklaşıyormuşum gibi temkinli bir şekilde yaklaşıyorum, yontulmuş göğsünü, karnındaki altılı paketi, pantolonunun zayıf kalçalarında sallanışını inceliyorum.

Kirpikleri titiyor. "Tanrım. Austin'de düşünebildiğim tek şey

sendin." "Benim kusmamı mı yoksa kilerindeki müthiş seksi mi?"

"Çoğunlukla seks."

"Dürüstçe. Hoşuma gitti." Gülu göğsünün üzerinde döndürüyorum, köprücük kemiğini sıyrıp omzuna doğru ilerliyorum. "Bana çiçek almışsın."

"Seni özledim," diye homurdanıyor. "Onları kendim aldım. Kimse benim için yapmadı."

"Vay canına, kocaman bir çocuksun." Gülümseyerek yaklaşıyorum ve kollarımı beline dolayarak başımı göğsüne yaslıyorum. "Peki ya Blizzard?"

"Erimiş." Çenesi başımın tepesinde dururken parmakları kalçalarımın iniyor.

"Bu benim favorim," diye fısıldıyorum. "Seni gördüğüme sevindim. Sen gitmeden önce konuşamadık."

İç çekiyor. "Banyonda çok şey söylediğimi hatırlıyorum. Bir kavşak hakkında ..." Nefes verir. "Sana bir şey söylemem gerek."

Sesindeki belirsizlikle irkiliyorum. "Tamam."

"Bir dakika, Austin'de bir restoranda diğer beş koçla oturmuş gelecek yıl için yeni

düzenlemeleri tartışıyordum ve bu kız içeri girdi ve ..." Sözleri yarım kaldı.

"Güzel miydi?"

"Hayır, öyle değildi. Bardaki adama doğru koştu ve adam onu kaldırıp

sonra da onu öpüyor. Gerçekten öptü. Etraflarındaki insanlar yuhaladı ve alkışladı. Oturdular ve içki sipariş ettiler ama neredeyse hiç içmediler. Gülümsemeye, eğilmeye ve birbirlerinin yüzlerine dokunmaya devam ettiler. Onlara baktığımda ne gördüm biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Neşe. Saf coşku. Sanki o odada onlardan başka kimse yokmuş gibi, anlıyor musunuz? Müşteriler değil. Ne barmen ne de garsonlar. Sonra ne olduğunu anlamadan on beş dakika geçti ve koçlar hiç duymadığım bir soruyu yanıtlamamı bekliyorlardı..."

"Ne düşünüyordun?"

Kolları beni sıkıca sarıyor. "Sen ve ben. Bizi o çift olarak hayal etmek. Zor olmadı."

"Oh . . ." Kalbim umutla çarpıyor. Adam beni istiyor. Önemsiyor. Ve bana bu işi buldu. (Evet, Lois bana bu hafta söyledi.)

Bir elini omurgamda gezdiriyor, parmakları sırtımın alt kısmında dolaşüyor. "Düşünebilmek için Blue Belle'den uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Seni hasta görmek bir yandan bana birine sahip olmanın ne kadar korkutucu olduğunu hatırlattı, ama sonra Hayatın ne kadar geçici olduğunu düşündüm ve ..." Duraklıyor, göğsü yükseliyor. "Ve belki de, bilmiyorum, son birkaç yıldır kendime söylediğim her şeyi yeniden değerlendirmem gerekiyordu."

Sözlerini içime çekerken orada sessizce duruyoruz. Korkuyu duyuyorum ama cesareti de duyuyorum. Bastırılmaz bir mutluluk üzerime çöküyor, duygular boğazımı tıkıyor. Ona daha da yaklaşıyorum, içime gömülüyorum ve o da iç çekerek ellerini saçlarımda gezdiriyor.

"Gerçekten korkuyorum Nova," diye fısıldıyor.

"Hayat her zaman korkutucu olacaktır. Bunu biriyle yaptığınızda daha iyi olur."

Elleri yüzümü yukarı kaldırıyor ve başparmakları dudaklarımı sıyrıyor. Dokunuşa doğru eğiliyorum ve o da alnını benimkine bastırıyor. "Seni incitmek istemiyorum, ama seni gördüğümde" - dudaklarını dudaklarımın üzerinde gezdiriyor

-"Tüm duvarlarımı yıkıyorsun."

"Benim sevimli yaratığım, her seferinde bir gün alacağız." O duvarları yıkacağım. Boğazı düğümleniyor. "Benim için şansını deneyecek misin?"

Evet, evet, milyonlarca kez. Başımı sallıyorum.

Bana geniş bir gülümseme veriyor, sonra burnunu benimkine sürtüyor. "Hey, seni görmek güzel." "Ben de seni," diye mırıldanıyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Sanırım orada patladım, ha?" "Muhteşemdi. Bunu her hafta yapalım."

Homurdanıyor. "Onun senin yanında olmasına dayanamıyorum Nova. Sana bir kez daha dokunursa, kışına tekmeyi basacağım."

Titriyorum. "Hepinizin büyümesinden hoşlanıyorum ama kendimi açıkça ifade ettim." "Sen ve Andrew için artık dolap yok. Çok ciddiym." İçimdeki o parıltı alevleniyor.

Evet, Ronan'la birlikte olmanın riskleri var. Sevgiyi kabul etmekten, ona uzanmaktan ve onu kavramaktan korkuyor.

...

Ve gidiyor. Ama

...

Yanmış olsam bile yıldızlara dokunmak istiyorum. "Olasılıklara inanır mısın?" diye

s ken tek şey buydu." Gülü kasıklarının üzerinde gezdiriyorum.
o Sırıttıyor. "Sarı gülleri gerçekten seviyorsun."
r
u
y
o
r
u
m
.
Bir
kaç
da
kik
a
bo
yu
nca
yü
zü
mü
inc
ele
di.
"E
vet
."
"
B
i
l
m
e
m

g
e
r
e

"Ve onları bana veren adam."

"Aramızdaki bu 'şey' çılgınlık," diyor, sesinde biraz şaşkınlık var. "Ben deliliği benimsiyorum," diye mırıldanıyorum.

"Buraya gel." Bizi kenara çekiyor ve dolaptaki masaya yaslanıp beni bacaklarının arasına yerleştiriyor. Birbirimize sarılıyoruz.

"Takım nerede?" Ben soruyorum.

"Skeeter seni bulabilmem için onları dışarı çıkardı." "Ve sen bir mağara adamı gibi içeri girdin."

"Han Solo gibi içeri girdim."

"Tanrım. *Star Wars*'u unutmalısın. Başka filmler de var."

"Karanlık tarafa geç Prenses." Ağzını benimkinin üzerine eğiyor. "Dış kapıyı kilitledin mi?" diye soruyor öpücüklerinin arasında.

"Hiçbir fikrim yok."

"Umurumda değil," diyor elbisemin üst düğmelerini açıp mavi dantelli sütyenimi ortaya çıkarırken. Ellerim başının etrafında kıvrılıp onu kavrarken eğiliyor ve kumaşın arasından göğüs ucumu emiyor.

"Seninle regl seksi yapmayacağım," diyorum elbiseyi aşağı çekerken. Parmaklarıyla bir meme ucumu çekiştirirken, dilini diğerinin üzerinde gezdiriyor. Üzerime hücum eden arzuyla başım dönüyor.

"Sen nasıl istersen," diye mırıldanıyor ağzını kullanırken, dişlerini üzerimde gezdiriyor.

"Ciddiyim," diyorum, sesimde bir inandırıcılık eksikliği var.

Elbisemi belime kadar iterken kahkahası tenimde gümbürdüyor. "Daha sonra bizi temizleyeceğim, bebeğim."

"Bu çok iğrenç."

Her iki göğsümü elleriyle kavrayıp birbirine bastırırken, dili ana hatlarını çizerken, ağzını birinden diğerine kaydırırken içimdeki sıcaklık sarsılıyor. Önce yumuşak, sonra sert.

"Bu *bebek* meselesini gerçekten konuşmamız gerek sevgilim," diye zorluyorum nefesimi. "Beni kızdırmak için söylüyorsun-"

"Sen *sevimli olmayı bırak*, ben de bırakayım *bebeğim*." Tenime karşı gülüyor ve ben de onunla birlikte gülüyorum, ona daha fazla yer açmak için arkama yaslanıyorum.

Koridorda bir yerden "Koç?" sesi geliyor.

Gıcırđıyorum ve kendimi Ronan'a doğru bastırıyorum. Beni tutarak doğruldu ve seslendi, "Lois?"

Bana bir dakika ver. Ben-"

Dolabın kapısında belirir ve Stetson'ının ucunu kaldırır. "Oh. Pekala. Güzel, güzel, anlıyorum. Seks oyna."

Ona ters ters bakıyorum.

Hüzünlü bir iç geçiriyor. "Ellerimi Bill'den uzak tutamadığım o günleri hatırlıyorum. Her neyse. Ben sadece gelecek haftanın oyun planı hakkında konuşmaya geldim-"

Ronan, "Lois, şu lanet kapıyı kapat da antrenman kıyafetlerimi giymeyi bitireyim," dedi.

"Evet, 'antrenman kıyafetlerini' giy. Tamamdır." Kapıyı yavaşça kapatır, gözleri dans eder.

\$ I BQUFS

30 / " /

"Sonia, iki tane köfteli sandviç getirdim. Annem yaptı. Düşündüm de... bir tane ister misin?" Skeeter, salondaki masanın etrafında toplandığımızı söylüyor.

Sonia masanın diğer tarafından başını kaldırıyor, gözleri kocaman. "Ben vejetaryenim." İğrenmiş gibi bir ses çıkarır. "Ne? Neden? Burası inek ülkesi!"

Nova yanımdaki sandalyesinde kayıyor, en iyi arkadaşını ve Skeeter'ı izlemek için eğiliyor. Elim masanın altında bacaklarının arasında kıvrılıyor ve dizine küçük desenler çiziyor.

Sonia elindeki brokoli parçasını yere bırakıyor. "Kalp hastalıklarını önlemek ve daha uzun yaşamak için temiz besleniyorum.

Ayrıca, hayvanları seviyorum."

Sandviçinden bir ısırık alıp çiğnedikten sonra ağzını siliyor. "Köpekleri severim ama burada tavuklardan, ineklerden ve domuzlardan bahsediyoruz. Arada bir fark var. Besin zincirinin tepesinde olmamızın bir nedeni var. Onları yemek sadece içgüdüsel bir şey."

Omuzları sertleşti. "Beni yıllardır burada öğle yemeği yerken görüyorsun. Et yemediğimi fark etmedin mi?"

Duraklıyor. "Öyle mi?"

"Hayır, yapmadın!" diyor. "Ve . . . Seçimlerimi seninle tartışmayı reddediyorum. Bunu yapıyorum çünkü hoşuma gidiyor, bu yüzden beni rahat bırak."

Sandviçini bırakır ve gözlerini kırpar. "Bekle. . . bana kızgın mısın? Sana yemek getirdim!" "Bana et getirdin!" diye karşı çıkıyor.

"Bir erkek böyle yapar! İsa balık yedi! Aslanlar hayvan yer! Bu hayatın döngüsü! Ve, ve ... eğer onları yemezsek inekler dünyayı ele geçirebilir! Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama bununla ilgili bir internet sitesi var."

Dudaklarım seğiriyor ve Nova kahkahasını durdurmak için bacağıma sıkıyor.

"Seninle tartışmanın bir anlamı yok," diyor Sonia öğle yemeğini toplarken, bana ve Nova'ya bakarken yüzü kıpkırmızı. "İzninizle çocuklar. Gitmem gerekiyor."

"Nereye gidiyorsun?" Skeeter ayağa kalkarak sorar.

"Benim özel yerim," diye mırıldanıyor ve kapıdan dışarı fırlıyor.

Skeeter başını sallar ve öfkeyle ellerini kaldırır. "Ben ne yaptım ki? Sandviç ister sanmıştım!"

Nova iç çeker. "Bu senin yapmadığın bir şey. Onun yeme alışkanlıklarını fark etmedin. Bağış gecesinde dans etmesini istemedin."

Gözleri büyür. "Yapmamı mı istedi?"

Nova yavaşça başını sallar. "Evet."

"Evde gerçek yemek yediğini ya da diyet yaptığını düşündüm. Bilmiyordum ki! Ve ben dans edemem. Şampanyayla bile." Nefesini dışarı üflüyor. "Onun özel yeri nerede?"

Nova gülümsüyor. "Tuvaletlerin yanındaki dolap. Oh, ve sigara içiyor olabilir."

"Daha uzun yaşamak istediğini sanıyordum!" diye bağıyor. "Birinin onu durdurması gerek." Nova omuz silkiyor. "Ya da ortada buluşup aynı fikirde olmadığınızı kabul edebilirsiniz..."

"Kahretsin, kadınlar çok tuhaf." Eşyalarını kutusunda topluyor, köfteyi özenle taşıyor. Salonda birkaç dakika volta attıktan sonra oflayıp pufluyor. "Gidip onu bulacağım."

"Gerekirse acele etme," diyorum ona.

Gözlerini kısarak bana bakıyor. "Ne demek istiyorsun? Antrenmanımız var." Nova bir inilti çıkardı. "Skeeter! Bir ipucu yakala!"

"Ne?" diye bağıyor.

"Sonia'dan *hoşlanıyor* musun?" diye sorar.

Bir ayağından diğerine kayıyor. Gözlerini yere dikeyyor. "Güzel bir kız. Artık o hesapçı çocukla çıkmıyor. Roadhouse'a gitmek ister mi diye merak ediyordum. Bu gece yiyebildiğin kadar kanat var. Genelde gittiğimde otuz tane falan yerim ama şimdi ..." Ellerini kalçalarına koydu. "Onu iğrendirebilirim."

Nova gülümsüyor. "Vejetaryen seçenekleri var. Git ve ona üzgün olduğunu söyle ve onu dışarı davet et." Nefes verir, sonra yüzünde kararlı bir ifadeyle kapıya doğru bakar. "Geç kalabilirim,

Koç."

Onun gidişini izliyoruz, sonra gülüyoruz, başlarımız birbirine eğiliyor.

Nova ellerini birbirine sürtüyor. "O dolabın duvarında bir sinek olmayı çok isterdim. Belli ki bit olayı onları bir araya getirmeye yetmemiş. Belki bu bir araya getirir."

Yukarı kalkmış yüzüne bakıyorum ve gülümsüyorum. Onunla geçirdiğim bu son birkaç gün heyecan vericiydi. Hani ıslıl ıslıl parlayan insanlar vardır ya, onlara doğru çekilir, sıcaklıklarının tadını çıkarmak istersiniz. O da öyle biri. Küçük bir yıldız.

"Melinda ve Andrew bugün öğle yemeğine gelmediler," diye mırıldanıyor. "Biliyorum. Bizim için iyi oldu." Onu öpüyorum, elim ensesinde kıvrılıyor.

Yavaşça geri çekiliyor. "Gidip Caleb ve çocukları kontrol etmem gerek. Onları odamda bıraktım." "Field House'da görüşürüz. Akşam yemeği bende mi? Sen ve Sabine?"

Ayağa kalkıyor, eli omuzlarımda geziniyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Izgara yapabilirim. Ne yapayım?"

Duraklıyor, gözlerinde bir ışık büyüyor. "Tavuk. Tavuk istiyorum." O kapıdan çıkarken ben gülüyorum.

Öğle yemeğinden sonra saha binasına doğru yürürken telefonum çaldı. "Hey, Reggie, nasıl gidiyor?" Menajerime sordum.

"Hey! Nasılsın?"

"Harika, harika. Antrenmana gitmek üzereyim."

"Kulağa hoş geliyor. Hite bu sabah beni aradı. Henüz resmi değil ama Dunbar istifa edecekmiş. Uyuşturucu bağımlılığı tüm medyayı sarmış durumda ve bunu gizleyemiyorlar. Birkaç gün içinde bir basın toplantısı olacak. Hite seni kısa listeye almak için can atıyor."

"Reggie-"

"Stanford şu anda zirvede. O takımın bir parçası olabilir ve ykselebilirsiniz. Hite birkaç yıl içinde emekli olacak."

Sahaya ulaşıyorum ve çimlerin üzerine çıkıyorum, kaşlarını çatarak genelde sahaya gelen sknet dalgasını bekliyorum ama gelmiyor. Bunun yerine, endişe beni çekiştiriyor.

"Ronan? Seninle görüşmek isteyecektir."

Elim hayal kırıklığı içinde bacağıma vuruyor. "Bakın, önümüzdeki hafta yılın en büyük maçına çıkacağım. Kaliforniya'ya uçup istemediğim bir iş için mülakat yapamam."

"Uh-huh. Harika bir sezon geçirdiler ve bir bowling maçı alacaklar. Sen de orada olabilirsin." "Reggie. . ."

"Bak, sesindeki çekinceyi duyuyorum," diyor. "Anlıyorum. Anlıyorum. Neredeyse iki sezondur oradasın ve bitirmek istiyorsun ama hayat oluyor ve işler değişiyor. Blue Belle ile olan szleşmeni feshedip California'ya gidebilirsin."

Toby saha evine doğru koşarken bana el sallıyor.

"Ronan?"

"Ne?" Mırıldandım.

"Listeye girmenin bir zararı yok. Her zaman hayır diyebilirsin, değil mi?" Bunda doğruluk payı var.

"Tamam, iyi, beni de listeye ekle ama gizli kalsın. Gitmem gerek, Reggie."

"Bekle! Kulağıma gelen başka bir şey daha var. Tüm detaylara sahip değilim ama-"

"Ne? Nereye?" İim sıkılıyor ve bunun umut mu yoksa hayır diyemeyeceğim bir fırsatın korkusu mu olduğuna karar veremiyorum.

"Daha fazla bilgi edindiğimde size gerçeklerle geri döneceğim." "Bana bir ipucu verebilir misin?"

"Ah ... şey, eve yakın." "Chicago mu?"

"Hayır. Bak, zaten çok şey söyledim. Seni umutlandırmak istemiyorum. Seni yakında arayacağım." Beni sinirli bir şekilde bırakıp gitti. Sahanın ortasına doğru yürüyorum ve Bobcat'e bakıyorum. İsteddiğim şey bir üst seviyeye çıkmak.

Ama . . .

Göğsüm sıkışıyor ve durup nefes almak için eğiliyorum. Bu takımdan ve Nova'dan ayrılmak beni parçalayacak.

\$ I BQUFS

30 / " /

Ben Nova'ya bakarken bir ağaçkakan yakındaki bir ağaca vuruyor. Hava sıcak ve üzerinde kısa bir şort ve eski bir BBHS tişörtü var. Havuzun yanındaki hamakta uzanırken saçları her yerde.

Dün gece Brighton'da, Blue Belle'den yaklaşık iki saat uzaklıkta oynadığımız maçı kazandık. O ve Sabine evde kaldılar ve sabah saat bir sularında eve geldiğimde kapısını açtım ve yukarı odasına çıktım. İçeri girdim, onu kollarımın arasına aldım ve uzun zamandır uyuduğum en iyi uykuyu uyudum. Sabine için kalktık ve sonra Dolly çalarken krep yaptık. Bu bir Morgan Girl aile geleneğidir.

Kıpırdanıyor ve gözlerini açıyor, gerinirken dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor.

"Merhaba yakışıklı.

Uyuyakalmak

istememiştim."

"Önemli değil."

O burada. Benimle *birlikte*.

"Sabine ve Toby nerede?" diye sorar.

"Lois'in evi. Milo orada ve video oyunları oynuyorlar. Umarım sorun olmaz?"

Dudağını ısıırıyor. "Bu yalnız olduğumuz anlamına mı geliyor?"

"Gideli belki bir saat olmuştur, yani ..."

Telefonunu kapar ve bir mesaj gönderir. "Lois'e onları bir süre orada tutmasını söyleyeceğim.

Belki onlara bir pizza ısmarlarım. Yemek vakti yaklaştı ve Sabine Domino's'un glütensiz pizzasına bayılıyor..." Sırıtiyorum. "Onlar olmadan burada ne yapacağız?"

"Eğlence ve oyunlar ... bana bir avans ver, tamam mı? Yaklaşık yirmi saniye," diyor hamaktan çıkmak için kollarımda kıpırdanırken.

"Ne demek istiyorsun?"

Ayağa kalkıyor. "Bir oyun oynayacağız. Devam et, Süslü Pantolon." Havuzun etrafından dolanıp eve doğru gidiyor. Köpek uyuduğu şezlongdan başını kaldırıyor, sonra tiksintili bir ses çıkarıyor ve tekrar yatıyor.

Kendimi dışarı attım. "Saklambaç için çok yaşlı olduğumuzu düşünmüyor musun?"

"Oyunlar için asla çok yaşlı değiliz!" diye sesleniyor Fransız kapılarından. "Beni bulmak zor olmayacak!

Bilgin olsun, adetten kesildim!" Kapı arkasından çarpıyor ve yirmiye kadar sayıp peşinden gidiyorum.

Önce kilere gidiyorum, sonra mutfığa dönüyorum, sonra da ofisime yöneliyorum. Kapıyı açtığımda elinde bir sopayla bilardo masasına yaslanmıştı. Topları çoktan dizmişti.

"Gördün mü? Sana kolay olacağını söylemiştim."
Gözlerimi onun vücudunda gezdiriyorum. "Bilardo
oynayacak mıyız?" "Hmm, pek iyi değildir."

"Sana inanmıyorum," diye mırıldanıyorum, ona yaklaşıyorum ve elimi kolunun üzerinde gezdiriyorum. "Önce sen git."

"Bitti!" Dönüyor, ıstakasını hizalıyor ve ateş ediyor, iki katı batırıyor.

"Kahretsin," diye nefes alıyorum. "Çok iyisin."

"Gömleğini çıkar, Koç."

"Demek öyle bir oyun, ha?" Pythons gömleğimin yakasını çekiştirip yere fırlatıyorum.

Gözleri göğsümde geziniyor ve kalçalarımın üzerinde duruyor.

"Pantolonunda güzel bir çadır var," diye mırıldanıyor, sonra bir sonraki dönüşte kaşınıyor ve suratını asıyor. İstakamı alıp sıraya giriyorum ve iki çizgiyi batırıyorum.

Kalçalarını kaldırıyor. "Peki, ne istiyorsun?"

"Şortunu. Gitmek zorundalar," diye mırıldanıyorum.

Düğmelerini açıyor ve siyah dantel bir tangayı ortaya çıkaracak şekilde aşağı indiriyor. Bacakları kilometrelerce uzanıyor ve dilim alt dudağımı yalamak için dışarı fırlıyor, dişlerim içeri giriyor. "Güzelmış."

Bir sonraki turda çizik atıyorum ve o atış yapmak için sıraya giriyor, bilardo masasının üzerine eğiliyor, kıcı sergileniyor. Elim ona dokunmak için seğiriyor. Sanki biliyormuş gibi omzunun üzerinden bana bir bakış fırlatıyor. "Mala dokunmak yok," diyor. "Bu sonrası için."

Sikim kalınlaşıyor.

Bunu milyonlarca kez yapmış gibi, ıstakayı ayarlıyor ve bir katı batırıyor, sonra bana dönüyor. "Gizli zaman. Bana bir tane söyle."

Göz kapaklarım düştü. "Pantolonumu çıkarıp partiyi başlatmayı tercih ederim." "Gizli. Şimdi."

Ayaklarımı kaydırıyorum, bakışlarım Leia'nın bulunduğu dolabın kapısına gidiyor. "Leia'yı sevmedim çünkü saçları sarı değildi."

Ağzını açıyor. "Me-Leia mı istedin?"

"Hmm." Geldiğinde balmumu figüründen duyduğum memnuniyetsizliği anlamamıştım ama ... Nova değildi ve tanıştığım güzelliğe daha yakın bir şey istiyordum.

Gülümsüyor. "Ah, bu şimdiye kadar söylediğin en tatlı şey olabilir

..." Gözlerimi deviriyorum. "Yine başla. Sıranın bana gelmesi için hazırım."

Iskalıyor, sonra bana atış yapmam için yer veriyor, kayarken elini kasıklarımın üzerinde gezdiriyor.

geçmiş.

İnliyorum, dokunuşundan nefes alışımı ayarlıyorum, sonra masanın üzerine eğilip bir şerit batırıyorum. Dokunuyorum

Çenemle ona bakıyorum. Ne istediğim çok açık. Onun çıplak olmasını. Tamamen. "Gömleği. Çıkar."

Etek ucunu yavaşça çekiştiriyor, kalçaları ileri geri sallanırken saçlarının üzerinden çekip başının üzerine atıyor. Onu siyah sütyeni ve külotuyla görünce göğsüm kabarıyor. Gözlerimiz kilitleniyor. "Beğendin mi?"

"Mm-hmm." Dönüp bir atış daha deniyorum ve mucizevi bir şekilde içeri giriyor. "Sütyen. Kaybet onu," diyorum.

Önünü açıyor, parmaklarının ucunda sallıyor ve sonra bana fırlatıyor. "Giymeye hazır ol

o."

Gölüyorum, tatlı memelerine sırtımı dönüyorum ve bir şerit daha batırıyorum. "Evet!"

Sesleniyorum ve pompalıyorum

Yumruğum.

Küfür ediyor.

Bakışlarım onun dikleşmiş kırmızı meme uçlarına takılıyor. "Üşüdün mü bebeğim?" Ben masaya yaslanırken bana ters ters bakıyor. "Sırada ne var hmm .."

Ellerini kalçalarına koyar. "Sadece söyle."

"İç çamaşırını. Çıkar."

"Hala giyiniksin!"

"Kurallar böyle bebeğim." Bir kaşımı kaldırdım.

Telefonunu eline alıyor ve Savage Garden'dan "I Knew I Loved You" adlı müziği açıyor. "Bu senin striptiz şarkın mı?" diye sordum. "Yoksa oyalanıyor musun?"

Beni ters çeviriyor, sonra şarkı eşliğinde kalçalarını sallıyor, başparmaklarını külotunun kenarlarına sokup aşağı yukarı oynatırken mırıldanıyor. Danteller kalçalarından aşağıya, uyluklarını geçip dizlerine ve sonra ayak bileklerine doğru dans ediyor. Onları alıyor ve bana doğru fırlatıyor. "Yine senin sıran. Yoksa oyalanıyor musun?"

Ağzım kuruyor, onu gözlerimle yiyorum. Dizlerimin bağı çözülüyor ve bir iniltiyle dönüp bir sonraki atışımı yapıyorum. Ellerim kararsız, ama topu batırmayı başarıyorum.

Kına yakmamaya çalışarak arkamı dönüp ona bakıyorum.

"Ee?" diye soruyor alçak, boğucu bir sesle. "Ne olacak, sevgilim?"

"Masanın üzerine çık. Bacaklarını aç."

Nefesi kesilir. "Seni pis, pis adam. Sekiz top hâlâ sende." "Sekiz topu siktir et. Ben seni istiyorum. Şimdi."

Bana doğru yürüyor, ben de onu yarı yolda karşılıyorum. Yüzünü kendime çekip onu öpüyorum. Bu fırtınalı bir öpücük, patlayıcı, dillerimiz hakimiyet için savaşıırken ihtiyaçla zonkluyor.

"Seni öpmeyi seviyorum. Her seferinde farklı," diye mırıldanıyorum nefeslerimiz birbirine karışırken. "Şimdi o tatlı kıcını masanın kenarına koy ki amını yiyebileyim."

"Çok şiirselsin," diyor onu kollarımın arasına alıp masaya yatırdığımda, geri kalan topları iterek yoldan çekiyorum, böylece arkasına yaslanabiliyor.

Elimi boğazında gezdirip en dipte bırakıyorum. Bu sahiplenici bir "Sen benimsin" tutun

Parmak uçları kolumu sıyrıyor. "Eğer boğulmak istiyorsan, bilmem gerek." "Peki ya öyleyse?"

"O zaman senden tek isteğim önce benim seni becermeme izin vermen."

Eğilip dudaklarını nazıkçe alırken kıkırdıyorum, o gür alt dudaklarının üzerinden geçip geriyorum.

dişlerimle. "Sana asla zarar vermem, ama bir gün ... belki ..."

"Olasılıklar sonsuzdur," diye mırıldanıyor. "Şimdi bana bir yemek yap." Ayaklarını yukarı kaldırarak yeşil masaya yaslanıyor.

Sunduğu görüntüyü içime çekiyorum. Çok istekli.

Çok ateşli. Kıçına vuruyorum ve bana ters ters bakıyor.

"Sadece kontrol ediyorum," diye kıkırdıyorum ve eğilip onu usulca öpüyorum, sonra boğazından aşağı inip derisini emiyorum.

"Ronan . . ." Ellerini saçlarımın arasında kıvrıyor.

Alaycı dokunuşlarla, kopararak, cımbızlayarak etli meme uçlarının üzerinden geçiyorum. Eğiliyor ve dilim göğüslerinin arasındaki vadiye iniyor ve beline kadar iz sürüyor. Kalça kemiklerini öpüyorum, göbek deliğinin üzerinde oynuyorum. Dilim onu tadarken başparmağım göbek deliğinin üzerinde geziniyor. Diğer elimle şortumu ve iç çamaşırımı aşağı itip sikimi kavırıyorum. Teninde ziyafet çekerken kıvrımlarından küçük spazmlar fışkırıyor. Ağzıma alıp üzerinde gezindikçe, oyalandıkça, gizli yerlerini keşfettikçe klitoris şişiyor. Adımı söylüyor,

yüzüme sürtünürken vücudu titriyor ve ürperiyor. Sırtını yukarı kaldırıyor ve saçımı çekip bağırarak boşalıyor, vücudu titriyor.

Uzunluğumu pompalamayı bırakıyorum ve onun üstünde geziniyorum. Kollarını açıyor ve masaya çıkmama izin vermek için yukarı doğru kayıyor. Dizlerimin üzerine çöküp kalçalarını kaldırdığımda tenimin altında ateş yanıyor, bacakları düşüyor

ön kollarımın üzerinde. Kıçı üst kalçalarımaya dayanıyor. Kayganlığının içinde kayarken ve inlerken göğsüm kabarıyor, göğüsleri girmemle birlikte zıplarken ihtiyacım daha da artıyor. Daha derine inmek için kalçalarımı döndürüyorum, eve vardığımda bağıriyorum.

Gözleri parlıyor, gözbebekleri şişiyor. Yüzümden ter damlıyor, bakışlarım ona odaklanıyor, yüz hatlarını, saçlarının arkasından nasıl dağıldığını ezberliyorum. Meme uçlarıyla oynuyorum, dilimi uçlarında gezdiriyorum, sonra ağzıma alıyorum.

Onu çalıştırırken kalçaları benimle buluşmak için yükseliyor, omurgamdan aşağı kıvrılan bir ihtiyaçla dışarı kayarken ve geri iterken omuz kaslarım esniyor. Bacaklarını kalçalarımın etrafında sıkıyor ve bana bakıyor, gözlerimiz kilitleniyor.

Bir balonun içindeyiz, dünyada sadece iki kişi varız ve önemli olan tek şey bu saniye, bu his. Aramızdan güçlü ve güzel bir şey geçerken hava çatırdıyor. Bir hediye. Nadir bir an. Boğazım ona duyduğum ihtiyaçla diken diken olurken dünya eğiliyor. Ağzım nefes almak için açılıyor.

"Nova. . ."

Yüzümü kendine doğru çekiyor ve ben de bacaklarını indirip üzerine uzanarak bacaklarının arasına giriyorum.

Bizi yavaşlatıyorum, itişlerimi uzatıyorum, yüzüm boynunda. Durgun ve telaşsız bir hal alıyoruz, içinde olduğum anları uzatıyoruz. İpek gibi, sıkı ve sıcak hissediyor. Dışarı kayarken yükseliyorum, tekrar içeri itmeden önce tepem klitorisine sürtünüyor.

"Nova. . ." Aramızda olanlar için doğru kelimeleri bulamıyorum. "Ben buradayım. Ben de hissediyorum," diye nefes veriyor.

Şefkatli dudaklarımla boğazını, kulağını, köprücük kemiğini, göğüslerini öpüyorum. Onu tüketmek, teninde kokumu hissetmek istiyorum.

Elleri kıcıımı kavırıyor, tırnakları derimi kazıyor ve ben yok oluyorum, coşku derimi, kemiklerimi, içindeki her molekülü parçalıyor. Duyguyla kükrüyorum, nihai zevk, bedenim dalgaya biniyor. O da benimle birlikte devriliyor, ellerimiz birbirine yapışıyor.

Altımda kafeslenmişken ona bir öpücük daha veriyorum. "Çok güzelsin. Bu çok güzeldi," diyorum ona, yan dönüp birbirimize bakarken, bacaklarımız ve ayaklarımız birbirine dolanırken. Saçlarını yüzünden çekiyorum ve birbirimize bakarken dakikalar akıp gidiyor.

Gülümsüyor. "Bilardo masanızda nemli bir nokta olacak. İyileştirebilir misin?"

Gülüyorum. "Bu bizim seks masamız olabilir. Yatak odama koyacağım." Gözlerim onu yutuyor; kızarmış elmacık kemikleri, narin burnu.

"Sana *Yıldız Savaşları'nı* göstermek istiyorum," diye mırıldanıyorum. "Sadece sen ve ben. Yanına oturmak ve bunun ne kadar harika olduğunu fark ettiğinde yüzünün alacağı ifadeyi izlemek istiyorum."

Elleri saçlarımın uçlarıyla oynuyor. "Bana galaktik bir destanla işkence mi edeceksin?"

"Hadi ama; görmek için can attığını biliyorsun." Çenemi kafasına yaslıyorum.

Yüzünü kaldırıyor. "Hala vanilyalı gofretin var mı?"

Başımı salladım. "Bütün kutuyu alabilirsin ama ben bize akşam yemeği pişirmek istedim.

Buzdolabında biftek var.

Onları bugün aldım. Tek başıma."

"Ne kadar büyük bir çocuk. Patates ve sarımsaklı ekmeğiniz var mı?"

"Ve salata malzemeleri." Ellerini ellerimde tutarak duraklıyorum. "Gece kalacak mısın?" "Sabine-"

"Lois zaten onunla kalacağını söyledi." Gözlerini kısarak bana baktı. "Bütün bunları planladın mı?"

"Hmm. Seni bir gece yalnız istiyorum."

Sert bir nefes veriyor. "Bu film iyi olsa iyi olur."

Genişçe gülümsüyorum ve burnunun ucunu öpüyorum. "Buna bayılacaksın."

Kıçıma vuruyor. "Bana yemek pişir."

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Ronan'ın yatağındayız. Arkamda yastıklarla yatağa yaslanmış durumdayım. Baş bacaklarımın üzerindeki yastığa yaslanırken parmaklarım saçlarıyla oynuyor. Bacaklarımı okşuyor, iç uyluğuma küçük daireler çiziyor. Filmin sonuna geliyoruz ve jenerik akmaya başlıyor.

Başını çevirip bana bakıyor. "Eee?"

Gülümsüyorum.

"Nefret mi ettin?" diyor.

Ağzımı açtım, sonra kapattım.

"Söyle bana!"

Yüzümü buruşturuyorum. "Oyunculuk kötü, özellikle Luke'un ki; replikler bayat; ve Stormtrooperlar ... o kostümlerin içinden nasıl görebiliyorlar? Ve silahlarıyla hiçbir şeyi öldüremiyorlar. Her nasılsa, ana karakterlerin hepsi patlamaktan kurtulmayı başarıyor-zavallı Obi-Wan hariç. Sözde çok çok uzak bir galakside geçiyor, ama herkes İngilizce konuşuyor?"

"Evet," diye homurdanıyor.

"Hey, boo-boo, bayıldım."

Doğruluyor, çarşaf lar çıplak göğsüne doğru kayıyor. "Yalancı."

Beni yatağa çekip altına hapsederken gülüyorum. "Seni nasıl cezalandıracağım?"

"Hayır. Söz veriyorum. Söz veriyorum! Han Solo harika biri. Bir sürü insan öldürüyor. Chewie benim adamım. Ve R2-D2 benim favorim. Ona bayılıyorum! Güç seninle olsun!"

"Sana inanmıyorum." Beni gıdıklıyor, parmakları kaburgalarımın etrafında dans ediyor. Kıkırdarak etrafında kıvranıyorum, yatağın kenarına gitmeye çalışıyorum. Beni geri çekiyor. "Benden kaçamazsın."

Nefesim kesildi. "Yemin ederim!"

Eğiliyor ve beni yavaşça öpüyor. "Seni affedeceğim. Bırakacağım. Onu sevmemenle yaşayabilirim. Ama bir şartla."

"Ne?"

"Asla değişmeyeceğini. Her zaman mutlu olacağını ..." Durdu, gözleri duyguyla kararmıştı.

Göz kırpıyorum. "Tamam."

Komodininin yanına gidip bir çekmeceyi açıyor, sonra geri dönüp elime küçük bir kutu tutuşturuyor. Sözleri geldiğinde tereddütlüydü. "Son günümde Austin'den sana bir şey aldım. Umarım beğenirsin. Görür görmez senin olması gerektiğini anladım."

Gümüş ambalaj kâğıdına gülümseyerek doğruluyorum. "Ve bugün benim doğum günüm bile

değil."

Kağıdı yırtıp yere atıyorum, sonra siyah kadife kutuyu kucağıma yerleştirip kapağını açıyorum. İçindeki altın kolyeyi görünce göğsüm sıkışıyor. Kolyeyi yukarı kaldırıyorum ve zincirinden taşlarla süslenmiş bir yıldız sarkıyor. Sade ama zarif, kendim için seçeceğim türden klasik bir mücevher. "Bunlar gerçek elmas mı?"

"Sana sahtelerini vereyim mi?"

"Yani, her halükarda hoşuma giderdi. Çok güzel..."

"İşte, izin ver." Kolyeyi alıyor, ben de saçımı kaldırıyorum ki kolyeyi boynuma geçirip tokasını bağlayabilsin. Yıldızı alıp göğsüme yerleştiriyor. Parmakları yıldızı okşuyor, tenim uğulduyor.

"Çünkü sen bir ışık patlamasıydın," diyor usulca. "Çünkü insanlara inanıyorsun. Çünkü seni düşünmeden gece gökyüzüne bakamıyorum. Sen bir yıldızsın."

Bakışlarındaki şefkatle kalbim duygudan kabarıyor. "Ronan . . . Ben sana aşığım. Seni seviyorum."

Oda sıcak geliyor ve o keskin bir nefes alırken düşüncelerim dağılıyor.

Gözlerinde tereddüt görüyorum. Yalnızlık. *Korku*.

Uçurumun kenarında tek başına duran ve bir adım atması gereken bir adam görüyorum.

Bakışlarını tutarken dudaklarım alaycı bir şekilde titriyor. Andrew'dan beri ilk kez bir erkekle her şeyimi ortaya koyuyorum, kartlarım masada. "Çok mu erken?"

Kelimeler arasında bocalıyor, gözleri yüzümü arıyor. "Nova . . . Stanford'un kısa listesindeyim. İstedğim bu değil ama emin olmak için araştırıyorum. Açık ve dürüst olacağım. Geleceği bilmiyorum." Dudaklarını yalıyor. "Bana karşı sabırlı ol. Bizi mahvetmek istemiyorum. Olasılıkları hatırlıyor musun? Burada olan şey bu, tamam mı? Hayat devam ediyor ve her şeyin nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum ama sen . . . mantıklısın."

Beni kendine çekerken sarsakça başımı sallıyorum, parmakları sırtımı okşuyor. Onun da beni sevdiğini söylemesini istedim ama ...

Cesur olacağım ve bizimle olduğumuz gibi devam edeceğim ve paylaştığımız her anın tadını çıkaracağım. Sonunda beni canlı canlı yüzer ve kesip biçerse, o zaman tamam, bir şans verdim ve sonuçta bir insanın mutluluğu bulmak için yapabileceği tek şey budur.

Başımın üstünü öpüyor. "Bir oyuna ne dersin?"

"Kurallar?"

"Bu sefer bana ne yapacağımı sen söyleyeceksin," diyor.

"Tamam. Tangamı giy, Süslü Pantolon." Eğilip yerden aldım ve önünde sallandırdım.

"Kesinlikle hayır."

"Hileci. Benim

kurallarım . . ."

Gözlerini bana dikeyyor, ben de yüzümü asmamaya çalışıyorum ama sonunda gülüyorum ve önceki duygusal anı bir kenara itiyorum. "Özür dilerim ama yüzün ..." Beni yatağa geri fırlatıp gıdıklayınca duruyorum. Bileklerimi yakalayıp başımın üstünde tutarken altında çırpınıyorum. Ağır ağır nefes alırken alt bedeni benimkinin üstünde duruyor. Başım yukarı kalkıyor ve talepkâr bir öpücükle ağzını alıyorum, o da inliyor, dudaklarımız tekrar tekrar birbirine geçiyor.

"Tanrım ... sen ..." Duruyor ve yüzünü boynuma dayayıp derin nefesler alıyor.

"Ne?" diye sordum.

"Bir erkeğin isteyebileceği her şey. Şu anda sana ihtiyacım var. İçinde olmak istiyorum."

Kalçalarına bastırıyorum ve bana doğru dönerek inliyor. Boyu bacağımda sert ve kalın, mantar şeklindeki tepesi ıslak. "Beni böyle al," diye talep ediyorum. "Ve gözlerimin içine bak ve

söyle bana

Bana ihtiyacın var."

"İstiyorum Prenses," diye mırıldanıyor yavaşça içime gömülürken, bakışları benimkilere kilitlenmiş. "Sana ihtiyacım var, sana ihtiyacım var . . ."

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

"Skeeter'la randevun nasıldı?" Sonia'ya bir e-cigara uzatıyorum ve o da uzun bir nefes çekiyor, buhar dolaba yayılıyor.

Yüzünü buruşturuyor. "Yani iyi gidiyordu. Ayrı arabalarla geldik, bilirsiniz, işler kötüye giderse diye. Oturduk ve siparişlerimizi verdik. O tavuk kanatlarını yiyordu, ben de salatamı atıştırıyordum. Gergindim. Sessizdim. İşemem gerekiyordu ama kalkmak istemiyordum. Restoran tıklım tıklımdı. Ve o konuşmaya devam ediyordu, muhtemelen ben konuşmadığım için. Sonra bir yudum su içtim ve boğuldum. Yanlış boruya gitti ve öksürükler gelmeye devam etti.

"Yüzüm kıpkırmızı oldu. Ellerim çırpındı. Bardağım döküldü ve salatam yere yuvarlandı. Marul, havuç ve peynir pantolonuma bulaştı. İnsanlar baktı. Roadhouse'da bir kilise kadar sessizlik vardı. Boğazımı tuttum; sonra Skeeter yerinden fırladı. Öksürmekten karnım zıplıyordu ve sanırım kusacaktım -ya da işeyecektim- sonra bana Heimlich yapmaya çalıştı ve ben nefes nefese ona boğazıma takılanın yemek olmadığını, sadece lanet olası su olduğunu söylemeye çalışıyordum! Sonunda kurtuldum ve tuvalete daldım, orada sonsuza kadar işedim ve nefesimi geri aldım. Yirmi dakika boyunca orada kaldım, bensiz gitmesini umuyordum, ama hayır, beni aramaya geldi, kapıyı çaldı ve içeri girdi ve ben oradaydım, tuvalette ağlıyordum! İşte böyle oldu!"

Bir kahkaha patlattım.

"Biliyorum." Başını sallıyor. "Şimdi şaka yapabilirim ama hayatımdaki en kötü ilk randevuydu. Eminim bu sonuncusuydu. Mesaj atmadı ve ben de ulaşmayı reddediyorum. O adam bana gelmek zorunda kalacak."

Kapı uçararak açılır ve uzun boylu, yakışıklı, kumral saçlı bir etobur ortaya çıkar. "Elektronik sigara mı içiyorsun?!" Skeeter sesleniyor. "Bunun senin için ne kadar korkunç olduğunu söylemiştim!" "Kapıyı kapat!" Sonia diyor ki. "Zaten Roadhouse'da ciğerlerimi kaybettim!"

Kapıyı tıklayarak kapatıyor, sonra da e-sigarayı kadının elinden alıp başının üzerinde tutuyor. "Bu şeyler seni öldürecek!"

Ayağa fırlıyor, yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor. "Et seni öldürecek, seni koca otuzbirci!"

Skeeter ona ters ters bakıyor, e-sigarayı yere fırlatıyor ve sonra onu kollarının arasına alıp üzerine uzanıyor. Kadın duraksıyor, kolları zıplıyor; sonra elleri adamın boynuna dolanırken inliyor

-
Ve bu benim işaretim.

Dolaptan çıkıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

Personel salonuna girip Ronan'ın yanına otururken "Merhaba hayatım," diyorum. *Sevgilim* lafı yapıştı ve doğrusu hoşuma gitti. Dudaklarımı yanağında gezdiriyorum.

Bana gülümsüyor. "Ders nasıldı?"

"Güzel." Sandviçimi açıyorum. "Şiir ünitesi için resim ya da müzik yapıyoruz. Ben de onlarla birlikte yapıyorum."

"Hangisi?" Elini masanın altındaki dizime koyuyor ve oraya daireler çiziyor.

"Robert Frost'tan 'Gidilmeyen Yol'. Çatallı bir yolu olan bir ormanı resmediyorum. Gerçekten seviyorum

o."

"Ah, yaptığımız seçimler hakkında bir şiir," diyor yüzünde tereddütlü bir ifadeyle. "İyi bir şiir." "Hmm, evet." Derste şiirin bizim için bir metafor olduğunu fark etmiştim. Onun verdiği bir karar

Gelmek, kalmak ya da gitmek.

Parmaklarım boynumdaki yıldızla oynuyor. Henüz gerçekleşmemiş bir şey için endişelenmenin anlamı yok. Ona da söylediğim gibi, günü gününe yaşıyoruz.

Peki neden kötü bir şey olacakmış gibi hissediyorum?

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Birkaç gün sonra spor salonunu heyecan kaplıyor. Ponpon kızlar "Another One Bites the Dust" şarkısıyla dans rutinlerini bitiriyor, bordo ve altın rengi ekose etekleri sahadan çıkarken sallanıyor. Kalabalık alkışlıyor, ayağa kalkıyor ve kıkırdıyor. Birkaç öğrenci ellerinde pankartlar taşıyor. **YÜRÜ, SAVAŞ, KAZAN, BOBCATS! O zaman LAMBERT'I SERBEST BIRAKIN!**

Sabine öğrencilerin arasında en alt sıralardan birinde oturuyor, gözleri benim oyuncular ve koçlarla birlikte olduğum imtiyaz alanının girişine dikilmiş durumda.

Bruno kahverengi fötr şapkasını düzeltiyor. "Aydınlık görünüyor muyum, Bayan Morgan?"

"Tabii ki. Hepiniz biliyorsunuz!" Gözlerimi oyuncuların her birinin üzerinde gezdirdim. Sabine, ben ve Sonia tarafından dikişleri gevşetilmiş takım elbiseler giymiş yaklaşık yirmi kişi vardı. Herkes dans etmek istemiyordu. O oyuncular salonun diğer tarafında formalarıyla bekliyorlar. Şarkının ortasında koşup kalabalığı coşturacaklar.

"Gitmemize bir dakika kaldı!" Caleb ses sisteminin yanında durarak

bağırıyor. Toby, Milo ve Bruno girişte sıraya giriyor.

Bir bakıyorum, Ronan cep telefonu ile konuşuyor, biriyle konuşurken yüzü hareketleniyor. "Bir saniye bekle," diyorum Caleb'a ve Ronan'a gitmek için dönüyorum.

"Bizi umursamıyor," diyor Melinda yanıma kayarken. "Gitmek için can atıyor ve sen de bunu biliyorsun. Daha iyi bir yere gidecek ve sen de artık *sevgiline* sahip olamayacaksın."

Aşağılanmış bir kadınla ya da her ne olduğunu düşünüyorsa onunla tartışamazsınız, ama ben onunla nasıl başa çıkacağımı biliyorum. Açık sözlü ol. Merhamet yok. "Siktir git, Melinda."

Ben aceleyle uzaklaşırken arkamdan "Çok kaba," diye söyleniyor.

"Kulağa hoş geliyor! Seni görmek için sabırsızlanıyorum." Ronan telefonunu kapatır ve döner. "Hazırlar mı?" Kiminle konuştuğunu merak ederek yüzünü inceliyorum. Başımı sallıyorum. "Evet."

Müziği başlatması için Caleb'a el sallıyorum.

Oyuncular çalımlarla sahaya çıkarken biz de basketbol kalesinin altındaki yan çizgiden onları izliyoruz. Sıraya giriyorlar, sonra dans ediyorlar, popolarını sallıyorlar ve kement atıyorlar. Hep birlikte yere düşüyorlar ve kalabalık alkışlarken sınav çekiyorlar. Hoplayıp zıplıyorlar ve robot hareketi yapıyorlar. Şapkalar ve güneş gözlükleri uçuyor ve yere saçılıyor. Şarkının sonu yaklaşır ve takım elbiseler patlayarak açılır. Ceketler ve pantolonlar uçar ve başlarının etrafında sallanır, sonra yere atılır. Adamlar üniformalarıyla son bölümü dans ederken tribünlerdeki insanlar ayağa fırlıyor, sonra ellerini tokatlayarak tribünlere doğru ilerliyor.

Sonia, "Lanet olsun, yetişkin bir kadının tekrar lisede olmak istemesine neden oluyorlar," diyor. "Oh, bekle, öyleyiz!" Gülüyor ve bana sarılıyor. "Harikaydın, Nova."

"Pek bir şey yapmadım."

"Ah, ama sabırlı olan sensin. Bu adamlar sana tapıyor." İçime sıcaklık doluyor.

Birkaç metre ötede Ronan ve Müdür Lancaster sırtları bize dönük, derin bir tartışmanın içindeler. İmtiyaz alanına doğru ilerliyorlar ve cam kapılardan dışarı bakıyorlar. Birkaç televizyon minibüsü ve muhabirin spor salonuna çıkan merdivenleri tırmanıp kameralarını bize doğru çevirdiğini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Kaşlarımı çattım. Onlara saat beş için randevu vermiştim ve saha binasına gelmeleri gerekiyordu.

Oyuncular öğrencilerle birlikte toplanıp koşarak dinlenme alanına giriyor ve gülerken birbirlerine beşlik çıkıp okşuyorlar.

Toby beni gördü ve koşarak yanıma geldi. "Koç nerede? Kalabalık onun adını haykırıyor..." Dışarıdaki insanları görünce durdu. "Ne oluyor be? Daha sonra geleceklerini sanıyordum."

Başımı salladım. "Bilmiyorum."

Bruno ve Milo bize katılırken Toby, "Bir şey olmuş olmalı," diyor.

Ronan'a gitmek için yanlarından ayrılıyorum. Telefonuna bakarken kaşlarını çatıyor. "Neden buradalar?" I

Sor.

Müdür Lancaster yüzünü buruşturur. "Görünüşe göre birisi onlara Koç'un Gidiyorum."

Alnım çatlıyor. "Spor salonunda olacağımızı nereden biliyorlardı?"

Müdür Lancaster nefes veriyor. "Moral mitingini internetten duyurduk, yani ..." Omuzlarını kaldırır ve Ronan'a bakar. "Bakın. Davetsiz olarak okul arazisindeler. Polisi arayabilirim ya da oraya kendim gidip gitmelerini söyleyebilirim. Bu sana bağlı, Koç."

Dudakları gerilir. "Önemli değil. Dışarı çıktı. Buradalar ve er ya da geç bununla başa çıkmak zorunda kalacağım. Muhabirler öylece ortadan kaybolmaz."

"Ne yapabilirim?" Ben soruyorum.

"Hiçbir şey. İnternette çoktan patladı." Bana bir makale gösteriyor ama Toby yanıma gelmeden önce okuyacak zamanım olmuyor.

"Koç? Ne istiyorlar?"

Ronan irkilir, sonra cevap vermek için ağzını açar ama hiçbir şey çıkmaz. Yüzünün her yerinde tedirginlik okunuyor. Yüzünü buruşturarak bizden uzaklaşıp cam kapıya doğru ilerliyor ve dışarı çıkıyor.

Onu takip ederken içimi bir endişe kaplıyor. Bununla tek başına yüzleşemez.

\$ I BQUFS

30 / " /

Kasım esintisi saçlarımı savuruyor ve Bobcats şapkamı başıma yerleştiriyorum. Tedirginliğimi bastırarak spor salonunun merdivenlerine inen beton çıkıntının kenarına yaklaşıyorum. Bakışlarımı merdivenlerin dibinde toplanmış sayısız muhabirin üzerinde gezdiriyorum. Biri ESPN olmak üzere en az beş kamera bana çevrilmiş durumda.

Aylar önceki plan, Huddersfield maçından önce yerel kanallarla bir röportaj yapmak, oyunculara biraz kamera şakası yaptırmak ve belki de birkaç üniversite gözlemcisinin dikkatini çekmekti. Ama bu oyuncularımınla ilgili değil; benimle ilgili.

İleri atıldılar, yerel bir adam ESPN'i dışarı itmeyi başardı. Gözlerinde bir parıltıyla mikrofonu yüzüme tuttu. "Ben Austin'deki WBBJ'den Michael Collins."

Ona başımı salladım, yüzüm dümdüzdü. "Hmm."

"Ronan, Stanford için kısa listede olduğuna dair bir ipucu aldık. Bunun doğru olup olmadığını teyit edebilir misin?"

doğru mu?"

Tüm gözler bana odaklanırken çenem gıcırıyor. Karıştırma sesleri duyuyorum ve arkama bir bakış atıyorum

Nova ve birkaç oyuncu dışarı dökülüp etrafımda toplanırken ben. Duruşumu ayarlarken omuzlarım geriliyor. Ne söylersem söyleyeyim, yanlış olacak. Ekibimin içinde dalgalanacak, güvenlerini aşındıracak, oyun için düzgün olması gereken kafalarını karıştıracak.

Michael yaklaşıyor. "Stanford'un oyun kurucu koçu Koç Dunbar istifa etti ve Koç Hite sizin de kısa listede olduğunuzu doğruladı. Bu doğru mu?"

"Evet," diye mırıldandım. Yani ağzından kaçırın Hite'dı... başlamak için iyi bir yol değil. Tabii beni karar vermeye zorlamak istemiyorsa. Dick hamlesi.

Yanımdaki kişiden keskin bir nefes geliyor. Toby.

Muhabir yaklaşıyor. "Haber Hite tarafından duyurulduğunda, öğrenci birliğinin bu sabah sizi listenin başına almak için bir imza kampanyası başlattığının farkında mısınız? Şu ana kadar beş bin imza topladılar."

Başımı salladım. "Desteyiniz için minnettar olsam da burada ekibime odaklanıyorum."

Bir başka muhabir öne çıkıyor, bir kadın. "Bu Bobcats'i nasıl etkileyecek? Yaklaşan maçlarınız var. Onlar için burada olacak mısınız?"

"Bunu planlıyorum. Sıradaki soru," diye çıkışıyorum.

"Bu durum takımınızın bu akşamki maç için moralini nasıl etkileyecek?" Toby'ye bakıyor.

"Takımım hazır," diyorum hırılayarak. "Ve oyuncularımınla konuşmayacaksın. Daha sonra da

olmaz."

ESPN'den gelen adam nihayet öne çıkınca o da geri çekiliyor. Yüzünde beni duraksatan, kibirli bir ifade var. Mikrofonu yüzüme doğrulturken kameraman kız da onu takip ediyor. "Hey,

Ronan." Bana ince dudaklı bir gülümseme veriyor.
Gözlerimi kısıyorum. "Keith. New York'tan çok uzaktasın."
"Haberleri takip ediyoruz ve siz de bir habersiniz. Sizi tekrar gündemde görmek güzel.
Küçük bir kasaba olan Teksas'ta yaşamak nasıl?"
"Burayı seviyorum. İnsanları, oyuncularını, okulu.
Sıradaki?" Kıkırdıyor. "Ani çıkışlar yapıyorsun.
Yeni bir şey değil."
Nefes veriyorum. "Bir sorun mu var Keith?"
"Evet." Eğilir ve kameraya bakar. "Merhaba, Keith Bridges'ten. Yetenekli lise futbolcularının uğrak yeri olan Blue Belle, Teksas'tayız. Pythons'ın eski oyun kurucusu Ronan Smith bizimle birlikte. İki sezondur burada koçluk yapıyor. Geçen yıl onları eyalet şampiyonluğuna taşıdı ve bu yıl da umarım sezonu namağlup bitirecekler. Öyle değil mi Ronan?"
Başımı salladım.
Keith kameraya gülümsüyor. "Bugün erken saatlerde Stanford onun oyun kurucu koçu olarak aday olduğunu açıkladı ve bu kanal başka bir ipucu daha aldı ..."
Nefes alıyorum, gözlerim açılıyor.
Bana baktı. "New York Pythons'ın yeni oyun kurucu koçu olacağın doğru mu? Bahse girerim Stanford'dakiler yıkılacaklar" - etrafımdaki insanlara bakıyor
-"Blue Belle kadar iyi."
Nefesim kesildi. Bu nasıl olur? Eski koçum bu sabah beni aradı; sonra Tuck moral toplantısından önce aradı.
Gülümsemeye zorlarken ellerimi sıkıyorum. "Davetiye olmadan özel mülke girdiniz. Dağılın, yoksa polis alarma geçecek. Teşekkürler."
"Ronan, sadece soruya cevap ver!" diye sesleniyor ama onu duymazdan geliyorum. Oyuncularım önümden gittiler, omuzları kaskatı kesilmişti.
Skeeter elleri cebinde, rahatça içeri girdi. "Bu bir sürprizdi." Muhabirlerin eşyalarını toplamasını izliyor. "Bu doğru mu?"
"New York'un beni aradığı doğru, evet."
"Ah, anlıyorum." Benden uzağa bakıyor, çenesi gergin. "Antrenmanımız var. Ne söyleyeceğini düşünmek için bir dakikaya ihtiyacın varsa ben sahaya çıkıp onları başlatacağım."
"Skeeter, bak, üzgünüm. New York teklifini yeni öğrendim. Stanford olmayacak. Ben sadece..."
Ama o çoktan uzaklaşmaya başladı. Çenem büküldü. Artık onu da bu zamana kadar tanıdığım insanlar listesine ekleyebilirim.
inci
ndi Nova'ya bakıyorum.
m. Krem rengi deri eteğini, üzerine Bobcats düğmesi iliştilmiş lacivert bir bluzla birlikte giyiyor. Onun
Saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmış ve şu anda boş olan yüzünü vurguluyor.
Ona verdiğim kolyeyi alıyor ve parmaklarının arasında gezdiriyor. Sözleri yumuşaktı. "Bana karşı dürüst olacağımı söylemiştin."
"Bu sabah oldu. Reggie ve Koç Hardy beni aradı. Sonra Tuck. Başka kimsenin bildiğini sanmıyordum ama ..."
"Birlikte öğle yemeği

yedik." İ ektim.

"Nova-"

Yüzünü buruşturuyor. "New York senin için mükemmel bir yer.

Orası senin evin." Benim evimdi. Takımımın olduğu yer.

Arkadaşlarım. Anılar.

Ben cevap vermeyince küçük bir i geçirdi. "Eminim telefonlarınız susmuyordur. Ne oldu?

söylememi ister misin?"

"Onlara hiçbir şey söyleme."

"Anladım. Tıpkı bana söylediğin gibi. Ofiste görüşürüz." Sonra gitti, spor salonuna geri döndü.

Onun peşinden gitmek istiyorum ama geçmişten gelen hayaletlerim, pençelerini hâlâ içimde tutanlar, beni engelliyor.

Daha sonra soyunma odasında maç saati geldi ve takımımın konuşma fırsatı bulamadım. Muhabirler geldikten sonra antrenmana geldiğimde, çocuklar sahada oyun oynamaya başlamıştı ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı, bu yüzden kendi haline bıraktım, ama şimdi bundan kaçış yok.

Asık suratlarını gördüğümde dehşete kapılıyorum. Sonra Toby içeri girdi.

"Yirmi dakika geç kaldın," diyorum çantasını sıranın üzerine bırakırken. "Takımın geri kalanı giyinmiş ve oynamaya hazır."

Kıyafetlerini çıkarıyor, sonra pedlerini giyerken sırtını bana dönüyor.

"Toby?"

Diğer oyuncular bakışlarını benden ona çevirdi.

"Kaptan sensin Toby. Cevap ver bana."

Dönüyor ve sert gözlerini bana kaldırıyor. "Ben hâlâ kaptanım. Sen hâlâ koçumuz musun?" Bruno nefesinin altından homurdanıyor, "Evet, ben de bunu söylüyorum," diyor ve başını eğiyor. Doğru kelimeleri bulmak için topuklarımın üzerinde sallanıyorum. Doğru kelimelere sahip miyim bilmiyorum.

Toby kaskını ve yüz maskesini arıyor, sonra omuz silkiyor. "Annem kendini iyi hissetmiyordu. Elimden geldiğince onunla kaldım. Üzgünüm."

Endişe üzerime çöktü. "Onu kontrol etmesi için birini göndermem gerekir mi?" "Hayır."

"Emin misiniz? Asistanlardan birini ya da Lois'i gönderebilirim-"

"Hayır!" diye sesleniyor, sonra derin bir nefes alıyor, göğsü yükseliyor. "O iyi. Her zamanki gibi. Önemli bir şey değil."

Kıyafetlerini giyip diğer oyuncularla birlikte oturduktan sonra boğazımı temizliyorum ve odanın ortasında duruyorum. Ellerim bacağıma dokunuyor. "Pekâlâ. Bugün moral toplantısından sonra olanlarla ilgili sorularınız olduğunu biliyorum."

Bruno bacaklarını açmış oturuyor, gözleri benimkilerle buluşmuyor. Milo yüzünü tutarak yere yığılıyor. Toby ayakta, çenesi gergin. Skeeter elindeki panoya bakıyor. Lois mendiliyle yüzünü siliyor.

Onların sessizliği karşısında uzun bir nefes veriyorum. "Bildiğiniz gibi ... daha önce ... Stanford'un kısa listesindeyim ama bu gerçekleşmeyecek ve Pythons için değerlendiriliyorum. Bu seni yansıtmıyor. Birlikte çok yol kat ettik ve-"

"Gidecek misin?" Bruno'dan geliyor.

Şapkamı çıkardım ve bir elimi saçlarımda gezdirdim. "Bu bir olasılık." "İki teklif aldın!" Toby patladı.

"Şu anda *siz* benim ekibimsiniz ve ben de tam burada duruyorum." Bakışlarımı onların üzerinde gezdiriyorum. "Bu kasabanın kalbi sizsiniz, ben değil. Teksas'ın en zorlu bölgesinde her maçı kazandık. Birlikte. Bu takım eyalete gidecek ve orada altın bir kupa olacak." Kupayı gösteriyorum.

Arkamdaki raflar zaten önceki şampiyonluklarla dolu.

Bana cansız gözlerle bakıyorlar.

Burnumu sıkıyorum, daha önce yaşadığım her şey aklıma geldikçe endişem artıyor. Ekibimin yüzünde gördüğüm şok ve acı. Nova'nın omuzları bükülmüş bir şekilde nasıl uzaklaştığını.

"Berbat, tamam mı; berbat! Sana bir cevap veremem!" Ellerimi kalçalarımaya koyarak ilan ediyorum. "Bugünkü saçmalığın olmaması gerekiyordu. Benim sadakatsiz olduğumu düşünüyorsun. Seni terk ettiğimi düşünüyorsun - devam et; kız!" Yumruğumu diğer elimin avuç içine vuruyorum. "Ama izlediğimiz kasetleri, yaz kampından beri üzerinde çalıştığımız stratejileri hatırla. Birbirinizi düşünün. Ne kadar yakınlaştığınızı. Bu takımdaki oyuncuların nasıl bir aile olduğunu. Uyum sağlarız. Değişiriz. Biz Bobcats'iz!"

Birkaç kafa kalkıp başını sallıyor, nefeslerinin altında "Evet, evet" diye mırıldanıyor ama birkaçı bunu yapmıyor.

Bruno hâlâ somurtkan görünüyor ve Toby bana bakmıyor, gözleri başımın üzerinde bir yere sabitlenmiş.

Skeeter yumruğunu havaya kaldırıyor. "Pekala, Bobcats! Kim benimle? Huh? Kim benimle? Kalbi kazan, her şeyi kazan!"

Cevapları gönülsüzce ve kalbimi yaralıyor. Bir nefes veriyorum ve onları kapıdan dışarı kadar takip ediyorum.

Üçüncü çeyreğin sonunda skor yirmi sekize on yediydi ve kaybediyorduk. Kenar çizgisini adımlıyorum ve bir elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, daha önce yere fırlattığım şapkam artık yok. Hücum takımım omuzları çökmüş bir şekilde koşarak sahayı terk ediyor. Son oyunumuzda Toby ikinci kez top çaldı ve Rams'in tekrar sayı yapmasına izin verdi.

Koşarak Skeeter'a gidiyor, bana değil; ben de ona doğru yürüyorum. "Bana bak Toby."

Kaskını çıkarıyor ve alt dudağını öyle sert çiğniyor ki acı veriyor gibi görünüyor.

"Bu benim hatam," diye homurdanıyor yüzünü ovuşturup yere bakarken. "Yollarda beni dövüyorlar . . ."

"Çalışıyorlar. Alışkanlıklarınızı biliyorlar. Beni dinle." Bir an sürdürdü ama sonunda bana baktı.

"Tamam, bak, bana kızgınsın, değil mi?"

Sıkıca başını sallıyor.

İç çekiyorum. "En iyi oyun kurucular hafıza kaybı yaşamayı öğrenirler. Bugün hiç olmamış gibi davran, tamam mı?"

Takımın iyiliği için."

"Yapabileceğimden emin değilim. Gitmeni istemiyorum."

Genç sesindeki acıyı duyuyorum ve elim yüzlerce kez olduğu gibi omzuna gidiyor. "Ben sana böyle söylemezdim. Sen benim için önemlisin, duydun mu?"

Yine dudaklarını çiğnemeye başladı.

"Öylesin. Sende kendimi görüyorum Toby. Önünde büyük bir gelecek var ve bu gece sadece

bir başlangıç."

Omuz silkiyor ve benden uzağa bakıyor.

"Sahamızda o doldurulmuş hayvanları gördüğün günü düşün. Öfkenizi hatırlıyor musunuz? Bunu alın ve kararlılığa dönüştürün. Huddersfield bizden bir adım önde olduğunu düşünüyor. Ama biz daha güçlüyüz, daha zekiyiz, daha acımasızız. Senin Teksas'taki en yetenekli lise oyun kurucusu olduğunu zaten biliyorum. Bunu *onlara* kanıtla."

Başını sallıyor, bakışları sahanın karşısındaki diğer takıma yöneliyor. *İşte bu kadar. Odaklanın.* Ekibin geri kalanını içeri çekiyorum. "Pekâlâ, yenilmiş olabiliriz ama yenilmedik. Savunma, hatlarınızı sıkılaştırın. Pivotları daha önce bir darbe aldı. Ona baskı yapın. En iyi oyununu oynamıyor. Hücumda koşu oyununa ve perdelere odaklanacağız. Bruno, top için hazır ol. Ondan sonra saha içi açılacak. Herkes iyi mi?"

Başlarını sallıyorlar.

"Daha fazla coşkuya ihtiyacım var çocuklar!" Toplandıkları yere doğru eğildim. "Ne düşünürseniz düşünün, benim hakkımda ne gibi fikirleriniz olursa olsun, bunları kenarda bırakın. Geçmiş düşünün... O oyuncular okulumuza gizlice girdiler ve sahamızı dağıttılar. Maskotumuzla alay ettiler. Sizce de intikam zamanı gelmedi mi?"

"Evet!" diyorlar.

Alkışlıyorum. "Olmasını sağla!"

Kollarını birbirlerine dolayarak ilahi söylüyorlar.

Tribünlere doğru bakıyorum, bakışlarım Nova'yı arıyor ama göremiyorum. Uzun bir nefes vererek sahaya geri dönüyorum.

Maçın bitimine 30 saniye kala 4 sayı gerideyiz.

Hücumumuz Rams'in 50 yard çizgisinde ve üçüncü hak 10. Toby topu yakalıyor ve geriye düşerek alıcısını arıyor. Milo korunuyor; sonra Bruno bir blok kaçırıyor. Toby çaballıyor, topa sahte bir vuruş yapıyor ve sonra topu kolunun altına sokup fırlıyor. Ellerimi sallayarak onunla birlikte sahaya koşuyorum. Arkamızdaki kalabalık çığlık atıyor. Bir çalımcıdan sıyrılıyor, dönüyor ve son çizgiye ulaşıyor. Eğilip karnımı tutuyorum, sonra tekrar doğrulup yumruklarımı sıkıyorum.

Bruno Toby'yi kucağına alır ve oyun alanında döndürür. Milo ve hücum takımının geri kalanı da onlara katılıyor. Pep rally'deki kement hareketini yapıyorlar ve kutlama için çağrılmadan önce onlara el sallıyorum.

Vuruş takımımız koşup ekstra sayıyı yaptı ve otuz bire yirmi sekiz öndeyiz.

Savunmayı etrafımda topluyorum. "On beş saniye kaldı ve beraberlik için tek ihtiyaçları olan şey bir saha golü. Gol atmalarına izin veremeyiz. Her şey olabilir. Bir Hail Mary atabilirler, bir kanca ve yanal atabilirler ya da sadece koşabilirler." Huddersfield'lıların sahamıza bıraktığı notu çıkarıp elimde sallıyorum. "Bunu yanımda taşıyordum, göstermek için doğru zamanı bekliyordum. Bizi parça parça edeceklerini söylüyor! Ezik olduğumuzu söylüyor! Bunun olmasına izin mi vereceğiz?!"

Yüzleri karararak elden ele dolaştırıyorlar.

"Hayır!" Kasklarını tokatlıyorum. "Git

kıçlarına tekmeyi bas."

Hücum oyuncularını topa vuruyor ve oyun kurucu bir pas atıyor; koşamayan ama bir profesyonel gibi mücadele eden iri yarı bir adam olan yan hakemlerimizden biri tarafından durduruluyor. Hücumları boyunca sendeleyip tökezlerken, bir oyuncunun üzerinden atlarken, birini tutmak için kolunu kullanırken ve sonra yavaşça bitiş bölgesine koşarken "Heck yeah!" diye bağırıyorum. Bu bir rüyanın gerçekleşmesi.

Kenar çizgimiz çılgına dönüyor, oyuncular ve koçlar zıplıyor ve çığlık atıyor, tezahürat yaparken yüzleri kızarıyor ve terliyorlar. Saha golünden sonra skor otuz sekize yirmi sekiz oldu.

Zil çalıyor ve taraftarlar, ebeveynler ve amigo kızlar sahaya doluyor. Milo Gatorade'i alıp

Skeeter'ın üzerine döküyor. Gülüyorum, arkama yaslanıp olanları izliyorum. Sabine Toby'nin kollarına atlıyor ve onu öpüyor. Sonia sahaya fırlıyor ve doğruca Skeeter'a koşuyor, ona sarılıyor, sonra da kuruluyor.

takım havlularından biriyle onu uğurladı.

Gözlerim sahayı tarıyor, onu göremeyince yalnızlığım içime işliyor. Rakip koç "Harika maçı koç," diyor ve elimi sıkıyor.

Başımı salladım ve aynı şeyi söyledim. İnsanlar yanımdan koşarak geçiyor, bağırışlar yükseliyor: "Bastır Bobcats!" ve "Eyalete kadar!" Başımı öne eğiyorum, zafer ve kaybetme duygusu içimde birbirine karışıyor.

Gür bir ses bakışlarımı yukarı çekiyor.

"Şu haline bak. Büyük vuruş. O takımın canına okudun. Dünyadaki en iyi arkadaşım! O bir baş belası! İşte bundan bahsediyorum!" Tuck kolunu omzuma atıyor ve bana sarılıyor, sonra da omzuma bir tokat atıyor. "Teksas futbolu yasaldır. Taraftarlar kudurmuş! Yaşlı bir kadın sahaya girebilmek için beni biçti! O maç harikaydı" -parmaklarını öpüyor- "şefin öpücüğü, kardeşim. Muhteşemdi!"

Sırıtiyorum. "Seni gördüğüme sevindim!"

Süslenir ve saçını savurur.

"Biliyorum." "Uçuş nasıldı?"

"Maç başlamadan hemen önce geldim. Gerçekten Ronan, oyuncuların çok güçlü." Sırıtiyor.

"Tabii gelmiş geçmiş en iyi koç olman da yardımcı oluyor."

Genişçe gülümsüyorum. "Gel hadi. Onlarla tanışmanı istiyorum. İmza isterlerse şaşıрма."

"Bu yaşlı yaralı köpek mi?" Kıkırdıyorum.

Sahada yaptığı gibi kolunu bana doluyor. "Sen ve ben, dostum. Biz bir takımız. Umarım Dog beni hatırlar. Geçen sefer benimle yatağa girmeye çalıştı. Bir evcil hayvan istiyorum, küçük bir şey düşünüyordum, Çin tepeli gibi, tatlı ve sevimli, ama yerime işerse, bilmiyorum -Belki bir evcil hayvana ve bir köpek bakıcısına ihtiyacım vardır." Konuşmaya devam ediyor ve gözlerim tribünlerde geziniyor. Hâlâ Nova yok.

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Aynada kendime bakıyorum. Rujum kiraz kırmızısı, ama gözlerimin altında gölgeler var ve yüzüm solgun. Allık sürerken Ronan'sız bir BBHS hayal ediyorum ve ellerim makyaj malzemelerini bırakıp lavabonun kenarına yapışıyor.

Bir seçim yapacak ve ben hangisinin en mantıklı olduğunu zaten biliyorum-

Muhabirlerin gösterisinden bu yana saatlerdir içimde tuttuğum duygular boğazımı düğümledi.

Yukarı.

Eşyalarımı toplayıp Bobcats tişörtümü dar kot pantolonumun üzerine geçirdim ve dışarı çıktım.

stadyum tuvaletleri. Sabine ve ben maçı stadyumun en üst sırasındaki çıkıntılardan birinin gölgesinde izledik.

Sahaya girerken topuklarım fayanslara vuruyor. Oyuncuların çoğu giyinmiş ve gitmişken, böylesine büyük bir galibiyetin ardından burası garip ve sessiz geliyor. Takımın çoğu parti için Randy's Roadhouse'a gitmişti. Normalde ben de gitmiş olurdum ama iş çantamı Ronan'ın ofisinde unutmuşum ve onu almam gerekiyor. Gitmiş olacağını düşünene kadar bekledim.

Kapısının kısmen açık olduğunu görünce kaşlarımı çatıyorum. Sesler duyuyorum.

"Python'lara dönelim. Koç Dixon iyi görünüyordu ama sanırım durumu kötüleşti. O iyi bir adam ve ona hayran olduğunuzu biliyorum. Kanser olması berbat bir şey ama bu senin şansın." Ses tanıdık geliyor, sanırım Tuck. Onu sahada Ronan'la konuşurken gördüm.

Ronan'ın cevabını duyamıyorum ama Tuck'ın sözlerinden parçalar yakalıyorum.

"Tüm takım senin adını haykırıyor. Geri dönmen harika olacak dostum. Benimle kalabilirsin ya da kendine bir yer bulabilirsin, her neyse." Tuck duraklar. "Zor olacağını tahmin ediyorum. O çocuklar

. . . onları uzağa götürdün. Peki ya Nova? Gerçekleştiğini söylemiştin..."

Kapıya yaklaşırken kalbim acıyla güm güm atıyor.

"Hiçbir karışıklık olmadan ayrılmak. Planımız buydu," diyor Ronan kesin bir ifadeyle. "İki zaferin var, kardeşim. Bu geceki galibiyetin ve yarın New York'taki galibiyetin..."

Tuck kıkırdar.

Sana ihtiyacım var. . .

Geleceği bilmiyorum.

Bunların ikisi de onun gerçekleridir.

Gözlerimi kapatıyorum, göğsüm yükseliyor. Hiç söz vermedi. Kalbimi tepsiye koyan bendim. Gitmesinin bir olasılık olduğunu biliyordum, ama uçurumdan doğrudan volkana atladım.

Duvara yaslanıp kendimi toparlıyorum.

Sabine ve Toby koridorun sonunda beliriyor ve ben de doğrulup aceleyle onlara doğru gidiyorum. Saklamak üzere birkaç poster almak için aceleyle gitmişlerdi.

"Yüzün ıslak," diyor Sabine. "Ağlıyor muydun?"

Yüzümü sildim. Fark etmemiştim.

Toby kaşlarını çattı. "İyi misiniz Bayan Morgan?" "Çok iyiyim," diye cevap veriyorum onun ciddi bakışlarına. "Ama ağlıyor muydunuz?" Sabine ısrar ediyor.

"Birazcık, ama şimdi iyi. Oyun beni gerçekten etkiledi. Harika oynadın Toby. Bonnie için tonlarca video çektim. Hadi gidip onu görelim ve ona gösterelim," diyorum Ronan'dan uzaklaşmak için endişelenerek. Çantam pazartesiye kadar bekleyebilir.

Dışarıdan yemek alıp Toby'nin evine gidiyoruz. Mutfakta yemeğimizi yedikten sonra Bonnie'nin Toby'nin büyük oyunlarını izlemesi için çalışma odasına geçtik. Toby ve Sabine yerde yan yana otururken onunla sohbet ediyorum, Sabine'in başı Toby'nin omzunda, Toby'nin eli Sabine'nin saçlarıyla oynuyor. Toby eğilip Sabine'nin yanağını öpüyor, sonra onu sevdiğini mırıldanıyor, Sabine de aynı şeyi söyleyip Toby'nin göğsüne sokuluyor.

Daha sonra evin önüne geldiğimizde Darth Vader hâlâ pencereydi. Bakışlarımı ondan çekerek irkildim. Sabine odasına gidiyor ve ben de kanepeye oturuyorum, televizyonda izlemediğim bir şey var. Kafam bomboş hissediyorum. Biraz uyuşmuş. Telefonum yanımda. Öğleden beri Ronan'dan gelen mesajlarla dolup taşıyor. Basın toplantısından sonra ofisine hiç gitmedim. Benim ve Sonia'nın dolabında kaldım, kafam düşüncelerle çalkalanıyordu. Maçtan önce başka mesajlar da gönderdi. Cevap vermeye cesaret edemedim.

Saat on bir civarında Sparky'nin tasmaını taktım ve dışarı çıktım. Ronan'ın evinden sağa dönüp mahallenin önüne doğru gidiyoruz. Ptır ptır ilerliyor ama birkaç kez durup bana bakıyor.

"Ben iyiyim," diyorum ona.

Bakışlarını kısar gibi oldu.

Bir nefes üflüyorum. "Yemin ederim!"

Geri döner, küçük bir kurbağa görür, üzerine atlar ve sonra onu özenle yer.

Cırcır böcekleri yankılanıyor, hala Teksas'taki son sıcak havaya tutunmaya çalışıyorlar. Gelecek hafta Şükran Günü ve ben annemin yemeklerinden hangisini yapacağımı düşünüyorum.

Caleb'in evinin önünden geçiyoruz, taş girişten dönüyoruz ve sonra geri dönmeye başlıyoruz. Neredeyse evime varmışım ki önümde, bahçemdeki meşe ağacına yaslanmış uzun boylu, geniş bir şekil gördüm.

Karnım zonklıyor, adımlarım yavaşlıyor.

Ondan kaçamam. Söylenmesi gereken şeyler var.

Ona doğru yürüyorum, birkaç adım ötede duruyorum. Sparky bacaklarının arasına sürtünüyor ve onu geri çekiyorum, sonra tasmaını çözüyorum ve verandaya gitmesini söylüyorum. Patisini yalıyor, beni kokluyor ve sonra zıplayarak basamakları çıkıyor ve koyduğum kedi kapısından içeri giriyor.

Tasmayı parmaklarımın arasında çevirerek Ronan'a bakıyorum. Nike şort, eski bir tişört ve spor ayakkabılarını giymiş. Şapkası yok ve saçları hafif rüzgârda dalgalanıyor. Kolları yanlarından aşağı sarkıyor, yüzünde belirsiz bir ifade var.

"Hey," diyor, gözleri benimkileri arıyor. "Sabine yürüyüşe çıktığınızı söyledi." "Evet."

Ağaçtan doğruldu ve bana doğru yürüdü. "Sana yeni tekliften bahsetmek istiyordum ama okul uygun bir yer değildi - sen moral toplantısına odaklanmıştın; sonra gazeteciler geldi ..."

Başımı salladım. "Anladım."

"Stanford olayı . . . Hite'ı aradım ve kendimi onların listesinden çıkardım. Hiç doğru gelmedi."

"Ama New York'ta öyle mi?"

Eli saçlarımı okşuyor, parmakları saç tellerimi parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Oyun kurucu koçları Dixon ölümcül kansere yakalanmış. Teşhisin ne kadar ciddi olduğunu gizli tuttular. Bir süre önce hasta olduğunu öğrendiğimde bunun geçici olduğunu düşündüm, çünkü herkese böyle söylediler. Bana geleceklerini hayal etmemiştim. O seviyede bir deneyimim yok ve

. . ." Elini bırakıyor ve ensesini ovuşturuyor. "Muhtemelen bütün bunları duymak istemezsin."

"Sana hemen ihtiyaçları olacak." Futbolun nasıl işlediğini biliyorum. Aynı zamanda NFL'de Hayatını buna adamak zorunda kalacak, özellikle de tecrübesi olmadığı için. Teksas'ta bir kızla ilişki için zamanı olmayacak.

"Yarın onlarla buluşmak için uçuyorum. Nova. . ." Parmakları kolumda geziniyor. "Bu benim için kolay değil-"

"Hiçbir karışıklık istemedin. Plan buydu, değil mi?"

Gerildi. "Plan buydu, evet, ama olan bu değil." "Bana bunun tam olarak nasıl biteceğini söylemiştin. Senin gitmenle."

Beni kollarına alıyor, hareketleri yavaş, gözleri sokak lambalarının ışıltısı altında yumuşak. "Kızgın olmak için her hakka sahipsin."

Onun kokusu beni sakinleştiriyor ve yüzümü göğsüne bastırıyorum, ellerim gömleğini sıkıyor. "Evet," diyorum titreyerek. "Olmayacağıma dair kendime söz verdim, bunun eninde sonunda geleceğini biliyordum, ama düşündüm ki ..." İsteddiği işin bir süre daha gelmeyeceğini mi? Benim ona aşık olduğum gibi onun da bana deliler gibi aşık olacağını mı?

Kollarım beline dolanıyor ve birbirimize yaslanıyoruz.

Gözlerimi kapatıyorum ve iyi şeyleri düşünüyorum, okuldaki ilk günümde bana nasıl bir gül bıraktığını, hasta olduğumda benimle nasıl ilgilendiğini. O harika, nazik bir adamdı ve ben onu kaybediyorum.

Yanağımı göğsüne yaslıyorum, o da çenesini başıma yaslıyor. "Seni hiç planlamamıştım. Bunun olabileceğini hiç hayal etmemiştim." Durdu, sesi kararsızdı.

"Ne?"

Elleri etrafımda sıkılaşıyor. "Pek çok şeyden korkuyorum. Senden ayrılmaktan. Seni bırakamamaktan.

Seni bu ilişkinin içine sürükledim ve seni incitiyorum, bu yapmak isteyeceğim son şey."

Başımı salladım.

"Nova, bana bak."

Yüzümü ona doğru kaldırıyorum ve gözlerimiz kenetleniyor.

"New York'taki o gece bana yarı aşık olduğunu söylemiştin ama ben de sana yarı aşıktım. O kıyafeti giyme şeklin, kimsenin ne düşündüğünü umursamaman, birbirimize sarılma şeklimiz ... Ben sarhoştum, tamam, biliyorum ama sen çok neşeliydin. Belki de, bilmiyorum, bana kendiminkinin bir kısmını geri verdin ya da en azından hayatımı geri alabileceğime dair bir umut verdin. Dolaylı bir şekilde, Blue Belle'e gelmemin sebebi sensin. Kader için bu nasıl?" Cevap beklemeden alnını benimkine bastırıyor. "Sormayacağıma, seni böyle bir duruma sokmayacağıma yemin ettim ama benimle gelmeyi düşünür müsün? Sen ve Sabine."

Gözlerim suyla doldu. Öğrendiğim andan beri bunu düşünüyorum. Bana sorsaydı ne derdim diye. "Burası onun evi. Andrew'u UT'ye kadar takip ettim. İkinci seferde neredeyse onu yine takip ediyordum. Bir adamı takip etmek mi? Ben artık öyle biri değilim. Buraya gelmeyi hiç planlamamıştım ama

. . ." Geri çekiliyorum ve ellerini kavrayıp parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Gözlerim annemin

göl fidanlarına, Lois'in elma ağaçlarına, büyüdüğüm eve takılıyor. Sabine'i, onunla mutfağımızda söylediğimiz şarkıları, Caleb ve Toby'yi, Bruno ve Milo'yu düşünüyorum. Sonia, Skeeter ve Lois'i düşünüyorum. Onlar benim ailem oldu. Ne kadar uzun kalırsam, bu bağlar o kadar derinleşecek, çiçek açacak,

ve sonra gelişir.

Annem bana her şey olabileceğime, her yerde yaşayabileceğime inanmam için kökler ve kanatlar verdi ama kalbimin ikamet ettiği yer Blue Belle. Sabine de yanımda. Onun kökleri burada ve ben de ona aynı kanatları vermek istiyorum. Uçuşunu izlemek için.

Parıltımı buldum. Bu Ronan. Ama aynı zamanda evim. Gözlerini kapatıyor. "Nova. I lov-"

Parmağımı dudaklarına götürdüm. "Bu sözleri kaldırabileceğimi sanmıyorum. Sadece öp beni ve ne yapmak için geldiğini söyle."

"Nova-" Yüzü düştü. "Veda edemem."

Boğazım düğümleniyor ve ellerini sıkıyorum. "Dinle. Işıltını bul. Tüm olasılıkları keşfet. Yıldızlara ulaş. Kimse bunu daha fazla hak etmiyor. Sen çok iyi bir koçsun. O çocukları ve onlara ne olacağını önemsiyorsun. Dürüstsün. Sadakat. Azim. Heisman'ı almanın bir sebebi vardı. Sen gördüğüm en iyi oyun kurucusun. Peki ya bu? Bu senin sahip olduğun şeye yakın olmak için ikinci şansın. Senin için dünyayı istiyorum. Senin için her şeyi istiyorum Ronan: iyiliği, sevgiyi, başarıyı, tüm futbol başarılarını ve övgüleri..." Sesim kesiliyor ve kendimi geri çekiyorum. "Hayalindeki işi hak ediyorsun. Hak ediyorsun. Al onu. Al ve mutlu ol."

"Tanrım. Nova. . ." Gözlerini kapatır. "Lütfen. Beni öldürüyorsun."

Parmak uçlarına kalkıp ağzımı onunkine bastırıyorum. Dudaklarını ayırıyor ve beni sıkıca kavıyor, kollarıyla beni kaldırıyor. Tişörtüne tutunuyorum ve öpüşmemiz sertleşiyor, daha fazlasını arzularken çaresizlik birbirine karışıyor.

Nefes nefese geri çekiliyorum.

Göğsü kabarıyor, bakışları dökülmemiş duygularla parlıyor. "Nova . . ."

"Git al onları, sevgilim." Sulu bir gülümsemeyle kendimi onun kollarından kurtarıyorum ve sonra eve giriyorum.

\$ I BQUFS

30 / " /

Helikopterden iniyorum ve bir şoför beni ve Tuck'ı bekleyen siyah bir cipe götürüyor. Şoför her şeyin beni tatmin edip etmediğini soruyor, ben de ona evet diyorum ve aşağı Manhattan'daki helikopter pistinden çıkıp Pythons'ın sahibi Damon Armitage II'nin ofisine doğru yola koyuluyoruz.

Sabah Damon'ın kişisel jetinin bizi Austin'deki özel bir uçak pistinden almasıyla başladı. JFK Havaalanı'na indik, sonra da helikoptere bindik. Tüm bunlar beni etkilemek içindi. Mavi pantolonumu ve beyaz gömleğimi düzelttim. Ellerim gümüş kravatımı çekiştirdi.

"Biraz solgun görünüyorsun," diyor Tuck cipine yerleşirken. Şişelenmiş sulardan birini alıp bana uzatıyor. "İnişli çıkışlı bir yolculuktu."

Onu yere bıraktım ve yüzümü fırçaladım. "Dün gece uyuyamadım." "Maçın adrenalini. Anlıyorum." Ela gözleri beni inceliyor. "Evet, doğru." Koltuğa yaslanıyorum.

Onun yüzünden uyuyamadım.

Onun sözleri. O veda öpücüğü.

Pencereden finans bölgesine bakıyorum. İnsanlar New York'ta bir aşağı bir yukarı yürüyor, bir yerden bir yere gidip gelirken başlarını öne eğiyorlar. Koşuşturma, yüksek binalar ve korna sesleri bir alışma süreci. Tuck'ı tatil aylarında birkaç kez ziyaret etmişim ama bu sefer şehir daha yoğun, daha yoğun hissettiriyor. Blue Belle'deki hamağımı düşünüyorum.

Cipten çıkarıldık ve Damon'ın kişisel asistanı tarafından karşılandık. Tuck'ı bırakıp asistanla birlikte asansöre biniyorum ve ofisine gidiyorum.

Oraya vardığımda orada değildi, bu yüzden odanın içinde dolaşıyorum, kalbim güm güm atıyor, gerçeküstü bir his içime işliyor. İki sezon boyunca hayatım Teksas'taki çocukların etrafında dönüyor, onların şampiyon olmalarına yardımcı olmaya çalışıyordum. Sloganımızı buldum: *Kalbi kazan, her şeyi kazan* ve bu sözler içimde bir çimento gibi oturuyor.

Toby şu anda ne yapıyor? Kitapçada vardiyalı mı çalışıyor? Annesi için endişeleniyor mu? Kahretsin, dün gece onu kontrol etmeliydim.

Bruno . . . ateşli amigo kız arkadaşıyla bir randevu planlıyor olacak.

Milo . Lois'in evinde video oyunu oynuyor olacak.

Skeeter mı? Baş antrenörlüğe yüksелеcek ve Bobcats'i eyalet şampiyonasına götürecektir. Belki Andrew başvurur ve gelecek yıl işi alır.

Ve Nova. . .

Kalbim parçalanıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi onun görüntülerini

uzaklaştırmaya zorluyorum. Nefesimi üfleyerek odanın sağ tarafındaki kupa kutusuna doğru ilerliyorum.

"Eğer tüm bunlar işe yararsa, başka bir davaya ihtiyacım olacak," diyor arkamdan hırıltılı bir ses.

Döndüğümde takım sahibi Damon Armitage II'yi, Pythons'ın baş antrenörü Koç Bruce Hardy'yi ve menajerim Reggie'yi görüyorum.

Üzerinde yılan olan altın uçlu bir bastona yaslanan Damon, masasının arkasına doğru yürür ve sonra oturur. Siyah, özel dikim bir takım elbise giymiş, fötr şapka ve yaka çiçeği takmış olan Damon yetmişli yaşlarında, son derece zengin ve eksantrik bir ateşleyici olarak tanınıyor. "Uçakla gelebildiğine sevindim Ronan. Telefonda da konuşabilirdik ama o zaman seni odada görmek istedim." Kollarını sallayarak geniş ofisine bakıyor. "Hiçbir şey bir adamla yüz yüze görüşmenin ve onu tanımanın yerini tutamaz."

"Doğru," diyorum.

"Hepimiz asansörde tanıştık," diyor Reggie başını sallayarak. "Seni gördüğüme sevindim Ronan!" Kırk yaşlarında, şık bir takım elbise giymiş, siyah saçları kulaklarının etrafından toplanmış.

"Aynen," diyorum ve dördümüz el sıkışıyoruz.

Koç Hardy bana sırtlıyor. Ellili yaşlarının sonunda, uzun boylu bir adamdı ve kazadan sonra üç gün boyunca hastanede yatağımın yanında oturmuştu. Olayın olduğu gece annemi Chicago'dan New York'a takım uçağıyla getirmişti. Odamda ilk kez uyandığımda ikisi de orada bekliyordu.

Havadan sudan konuşup hasret giderdikten sonra yeni oyun kurucusu, Iowa'dan yeni gelen Lucas Pine hakkında sohbet ettik. Kolejden profesyonelliğe geçişte sorun yaşıyor, atakları ve oyun çağrılarını kaçırıyor.

"Koç Dixon nasıl?" Birkaç dakika sonra sordum. "Tuck tedavi için Houston'a uçacağını söyledi."

Koç Hardy ellerini pantolonunun içine soktu. "Muhtemelen Indiana'da bir yerlerde yanından geçtiniz. Onu sahada özleyeceğiz. Çok iyi bir adam ve koçtu."

Reggie oturur. "Bu bir trajedi." Bana bakıyor. "Ama bu Ronan'a devreye girmesi için bir şans veriyor. Dixon'ın yaptığı şeyle başlayacağımızı düşünüyordum-"

"Dur bakalım," diyorum deri koltuğa kayarken sertçe. "Aciliyetinizi anlıyorum ama ortada yapılmış ya da kabul edilmiş bir teklif yok. Bu sadece bir tartışmaydı."

Reggie bana ters ters bakarak başladı.

Damon kaşlarını çatar, fötr şapkasını düzeltir. "Çekingen davranma Ronan. Maaş orada olacak. Seni, yeteneğini, iş ahlakını biliyoruz. Teksas'ta o takımla neler yaptığını gördük. Stanford seni kapmadan önce sen bizim seçimimizsin!" Masayı tokatladı ve hırıltılı bir kahkaha attı.

Arkama yaslanıp gülümsüyorum, hiç de öyle olmadığım halde sakinmişim gibi davranıyorum. Midem bir türlü rahatlamıyor. "Hite'ı aradım ve onu reddettim."

Reggie başını sallıyor ve diğer ikisi de açıkça mutlu bir şekilde gülümser.

Boğazımı temizliyorum ve ellerimi birleştiriyorum. "Mesele şu ki, verdiğim sözler var Damon. Lise playoffları 1 Aralık'ta başlıyor. Sonrasına kadar bekleyecek mi?"

Masasının üzerindeki pipoyu alır ve yakar. "Hayır. Üzgünüm. Dixon'ın takımdan ayrıldığını ve yerine geçecek kişiyi Pazartesi günü açıklamak istiyoruz. Ekibimiz Pazar günkü maçı takip edecek, ancak şimdiden kazanmamız gereken iki maçı kaybettik."

"Farkındayım," diyorum. "Hataları, kötü kararları görüyorum."

Boncuk gözlerle bana bakıyor. "Neden sen ve Koç Hardy arayı kapatmıyorsunuz, gidip personelle ve belki birkaç oyuncuyla tanışmıyorsunuz, sonra da şu stadyumda bir yürüyüşe çıkmıyorsunuz?" Puposunu üflüyor. "Orada anılarınız var. Sahibinin locasında her oturduğumda

ereksiyon oluyorum. Yaşlı bir adam için fena değil, ha?" Masasını tokatlıyor ve bir kahkaha daha atıyor, sonra ayılıyor, beni düşünüyor, yüzümü ve duruşumu inceliyor. "Pekala, pekala. Seni anlıyorum; gerçekten. Teksas'ta biraz zaman geçirdin ve bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacın var."

"Evet."

Kararlı bir şekilde başını sallar. "Gün sonuna kadar Reggie'yle para konusunda temasa geçeceğim; o zaman yarına kadar cevabınıza ihtiyacım olacak. Pekala çocuklar, bir senatörle telefon görüşmem var. Yani . . ." Gitmemiz için ellerini sallıyor.

Reggie, Koç Hardy ve ben fuayeye doğru yürüdük. Koç tuvalete yöneldi ve Reggie beni kenara çekti, kaşlarının arasında bir çatıklık vardı.

"Senin görevin görüşmeyi kazanmak," diyor. "Tereddütleriniz varmış gibi davranıyorsunuz."

"Bu bir röportaj bile sayılmazdı. Nostaljik hissedeyim diye kışımı New York'ta istedi."

Başını sallar. "Neden tereddüt ediyorsun? Bu iş hiç akıllıca değil. Ligde olma planını yıllarca erteliyor."

Doğru. NFL'de bir pozisyon kazanmak bu kadar çabuk beklediğim bir şey değildi. Eski takımımı seviyorum. Birlikte çalıştığım ekibi seviyorum. Bu benim hayalimdeki iş.

Pencereden dışarı bakıyorum. Peki neden yanlış geliyor?

O günün ilerleyen saatlerinde, taksi beni Tuck'ın binasının önünde indirdiğinde hava kararmıştı. Beni bir otele yerleştirmek istediler ama ben onunla kalmayı tercih ettim. Daha önce bizi Damon'ın ofisinde bırakıp fizik tedavi randevusuna gitmişti.

Üzerinde spor ayakkabısı ve eski bir tişört, çalışma odasında beni bekliyor, Çin yemeği çoktan sipariş edilmiş, bir bardağa içki doldurulmuş. Bana uzattı.

Mutfağa giriyoruz, buzdolabından bir peynir ve meyve tabağı alıyor ve Umut Elması'yım gibi adanın üzerine koyuyor. Kirpiklerini kırıştırarak bana gülümsüyor. "Günün nasıldı canım?"

"Senden harika bir eş olur, Tuck, ama ben sarışınları tercih ederim."

Dudaklarının arasına bir küp kaşar koyarken beni tersliyor. Çiğniyor ve yutuyor. "Ee? Bana detayları anlat."

Başımı salladım ve bir tabureye oturdum. "İyiymi. Yeni çocuklarla tanıştım. Harika görünüyorlar. Jasper'ın harika bir kolu var. Heyecanını sevdim. Personelden bazı kişilerle ve birkaç oyuncuyla görüştüm. Stadyumun içinde yürümek harikaydı. Gözlerimi kapattım ve yüz bin taraftarın bizim için ayağa kalktığını hayal ettim..."

"Eve gelmek gibi mi?"

Duraksıyorum, yıllarca onunla paylaştığım modern dairesine bakıyorum. Gri deri koltuklar. Satın almamız için ısrar ettiği pahalı, süslü İsveç döner sandalyeleri. Bir keresinde kız arkadaşlarından biri üzerinde dans ederken kırılan aynalı sehpa. (Bir tane daha sipariş etti.) Bir duvar parlak sarıya, diğer duvar siyaha boyalı. Gözlerim tavandan tabana pencerelerde bitiyor.

Perdeler aralanıyor ve Manhattan manzarası uzaktaki yıldızlar gibi parıldıyor. Yıldızlar.

Nova.

Sakin bir nefes alıyorum, onu kaybetmenin yüzüme bir aparkat gibi indiğini hissediyorum. Bugün Cumartesi ve birlikte takılıyor, bilardo ya da dart oynuyor, film ya da futbol izliyor olabilirdik. Ona çizgi roman koleksiyonumu hiç göstermedim. Dudaklarım seğiriyor. Gülmekten yerlere yatarı. Sonra bir de

Kibrit kutusu arabalar ve atari makineleri. Acaba *Ms. Pac-Man*'i seviyor mu? Ronan?

Yukarı baktım. "Evet dostum, evimde gibi hissettim. Harikaydı."

"Hmm, anlıyorum." Ses tonunda bir soru var, ama kapı çalıyor ve o da bizi almak için ayrılıyor.

Yemek.

Daha sonra, yemeğimizi yedikten sonra, o bana ayak bileğinden ve terapistinden bahsederken ben de ortalığı temizliyorum,

müziği çok yüksek sesle çalan yeni komşusu, yeni yoga sınıfı ...

Bir nefes verir. "Tamam o zaman. Sana her şeyi anlattım. Vay be. Bu gece ne yapalım?

Gitmek istediğim yeni bir kulüp var-"

"O bilekle dans edemezsin." Kurutmak için musluğun üzerine bir bulaşık havlusu atıyorum. "Hayır, ama güzel kızlarla konuşabilirim."

Biz adanın üzerine doğru eğilirken birkaç dakika geçiyor. "Eee? Ateşli hatunlar mı yoksa evde kalmak mı?"

"Hadi bir yerlere gidelim," diyorum rahatlayarak.

Başını sallıyor, nereye diye sormuyor. O zaten biliyor.

Çekmecedan anahtarları alıp sallıyor. "Ferrari mi Maserati mi?"

Gözlerimi deviriyorum. "Yeni bir spor araban mı var?"

"Meh. Escalade'den kurtuldum."

Birkaç dakika sonra gümüş rengi Ferrari'siyle garajından çıktık. Çıkışta arabayı rölantide bıraktı. "Connecticut, sanırım?"

"Evet."

Yola çıkar ve arabayı şehirden uzaklaştırır.

Pencereden geçen binalara bakıyorum. Boynumu döndürüyorum. Bütün gün huzursuzdum, içimi kemiren bir karıncalanma hissi vardı. Korku bu, bir şeyleri berbat ediyorum ama bunu nasıl durduracağımı bilmiyorum.

"Sessizsin. Ne düşünüyorsun?" Tuck birkaç dakika sonra bana bakarak sordu.

Alaycı bir şekilde sırtıyorum. "Sen benim dünyadaki en iyi arkadaşımsın. Sen olmasaydın bugün olduğum yerde olmayabilirdim. Beni kuruttun. Bana Leia'yı gönderdin. Bir patron gibi. Bir kıyafet aldın ve mükemmel kızı buldun. Hay sikeyim. Seni seviyorum dostum."

Burnunu çektiğini duydum. "Pislik. Neden beni bir kız gibi ağlatıyorsun?" Bir kahkaha attım. "Sen zaten neredeyse bir kızsın."

Peyzajlı ve iyi aydınlatılmış anıt bahçesine girdiğimizde saat ona yaklaşıyor. Tuck arabayı parkın içinden, virajların ve keskin dönüşlerin etrafından geçiriyor. Bir tepenin dibinde duruyoruz, park ediyoruz ve iniyoruz. Arabaya yaslanıp bacak bacak üstüne atıyor. "Acele etme, kardeşim."

Başımı salladım ve Whitney'nin mezarına doğru yürüdüm. Büyükanne ve büyükbabasınınkinin yanına yerleştirilmiş, kalp şeklinde oyulmuş gri bir taş, altta düz bir taşla bitiyor. Ailesi seçmişti ve onun bunu çok seveceğini hissediyorum. Yanına oturuyorum ve onun adına, doğduğu tarihe bakıyorum. Ziyaret edeli iki yıldan fazla olmuştu. Başlangıçta sık sık, bazen Tuck'la, bazen de Tuck olmadan. Genellikle bir şişe viski içerdi.

En son Mercer Hotel'den bir gün sonra gelmiştim.

Ellerimi taşın üzerine koyuyorum. Bir ömürde iki (ya da daha fazla) aşk yaşamak mümkün

mü? Kader olasılıklarınızı seçer ve yıldızlar aynı hizaya gelirse onlarla karşılaşır mısınız? Onları farklı sevmek mümkün mü?

Whitney kalbime girmesine izin verdiğim ilk kızdı. Aşkımız tatlı ve karmaşık olmayan nazik bir şeye dönüştü. Onunla mutlu bir hayat planladım. Sonra onun ölümünü izledim.

Nova. Tanrım. Onunla derin bir ilişkim var. Onun kim olduğunu seviyorum. Ne kadar güçlü. Bana karşı olan hislerinden ne kadar emin olduğunu. Başkalarına nasıl davrandığını. Sabine'e olan bağlılığını. Lois'e nasıl katlandığını. Kızdığında aksanının nasıl kalınlaştığını. Saçları. Gülüşü. Lanet kedisi. Cesareti. Eski kovboy çizimleri. Anlamlı bir hayat yaşamakla ilgili sözleri ve lanet olsun, onu özlüyorum.

Gece gökyüzüne bakıyorum, yıldızlar parlıyor. Kalın bir şekilde yutkunuyorum. Whitney yukarıda, cennette, çatık kaşlı ve huysuz. Bahse girerim, onu bir profesör gibi gösterdiğini söylediğim küçük yuvarlak gözlüklerini takmıştır. Parmağıyla beni işaret ediyor, aptal olduğumu, kendimi bırakıp hayatımı yaşamam gerektiğini söylüyor.

Nefes veriyorum. İçgüdülerim, yaşadığımı hissetmek, hayatın sunduklarını tatmak için insanları kaybetme ve onları hayal kırıklığına uğratma korkumu yenmem gerektiğini biliyor. Bana yük olan suçluluk duygusunu gevşetmem gerekiyor. Korku ve suçluluk kalbimde bir kale inşa etti, taşları acı ve ıstırapla döşendi. Hayatın içinden geçip gitmenin, karanlıkta gizlenmenin, asla aydınlıkta yaşamamanın daha güvenli olduğunu fısıldıyor bana.

Ama . . .

Şimdi bir şansım daha var ve elimi uzatıp onu yakalayamayacak kadar korkuyorum. Nova, Andrew'a korkak dedi.

Başımı eğiyorum, yıldızlara bakamıyorum. Ben. O. Lanet. Korkağım.

\$ I BQUFS

/ 0 7 "

Pazartesi sabahı Caddy'yi okulun otoparkına park ettim. Sabine ve ben kaldırıma çıkıp içeri giriyoruz. Herhangi bir gün gibi hissediyorum. Öğretmenler geliyor. Çocuklar koridorda dolaşıyor, dolaplara yaslanıyor ve sohbet ediyor. Ronan'ın yokluğuna rağmen moralleri yüksek görünüyor.

Nerede olduğunu, benimle aynı kayıp duygusuyla uyanıp uyanmadığını merak ediyorum. Dolaplardan birinde yansımamı yakaladığımda saçlarıma dokunuyorum. Temiz ama dün gece kendi kendine kurumasına izin vermişim. Evcilleşmemiş, parçalar halinde yüzümün etrafında asılı duruyor. Elbette fırçaladım ama asi duruyor. Ütüyle düzleştirmeyi tercih ederim. Belki de dağınık bir topuz yapmalıyım-

"Nova?"

Duruyorum, göz kırpmıyorum. "Öyle mi?"

Sabine başını eğiyor. "Seninle Yeni Zelanda hakkında konuşuyordum. Sen sadece boşluğa bakıyorsun."

Yoldan geçen bir öğrencinin önünden çekiliyorum. "Bunu bazen yapıyorum." "Dün bütün gün yaptın."

Çekiniyorum. "Özür dilerim. Yeni Zelanda'ya bayılırım. Orası solucanlar tarafından aydınlatılan mağaraların olduğu yer değil mi?" "Doğru. Waitomo Mağaraları. O ateşböceği türü sadece Yeni Zelanda'da var. İnsanlar tekneyle

onları görmeye gidiyoruz."

"Plajların da harika olduğunu duydum. Mağaraları kontrol edebilir, sonra da tüplü dalış yapabiliriz?"

"Dalgıçlık için derslere ihtiyacımız var." Siyah ipek bluzumu işaret etti. "Düğmelerini doğru iliklememişsin."

İnci düğmelere bakıyorum. Lanet olsun. Birini atlamışım. Hemen düzeltiyorum, hafif kırışmış kırmızı eteğimi fırçalıyorum ve ona gülümsüyorum. "Nasıl görünüyorum?"

"Üzücü. Dağınık. Kendinde değil."

Elimi yumruk yapıp pompalıyorum. "Tam da istediğim görünüm."

"Komik. Toby'yi bulmaya gidiyorum." Duraksıyor. "Bana ihtiyacın olursa, sınıflarımın nerede olduğunu biliyorsun."

Beni dışarı çek, konuşalım ya da eve gidelim. Takılabiliriz ve senin için 'Little Sparrow' şarkısını söylerim." Kalbim kabarıyor. "Git bul onu. Ben harikayım. Ya da olacağım. Yeniden ayarlamak sadece bir dakika sürer."

Başını salladı ve ben de salona yöneldim. Konuşmak istediğim kimseyi görmedim, bu yüzden

kahvemi aldım ve

Git.

Erken gelen birkaç öğrenciden "Günaydın Bayan Morgan" sesleri geliyor ve yürürken el sallıyorum

masama. Hazırlanıyorum, tuvalimi duvardan indiriyorum ve çocukların görebilmesi için şövalenin üzerine koyuyorum. Gri, kahverengi ve yeşil tonlarında boyanmış bulanık bir manzara. Ortada, iki dar yolun çatallında duran yalnız ve tek bir erkek figürü var. Seyrek çam ağaçlarından oluşan bir orman yolları kaplıyor. Ürküyorum. Benim için biraz karanlık.

"Hoşuma gitti," diyor Caleb. "İnsanı düşündürüyor." "Teşekkürler! Ödev için ne seçtin?"

"Emily Dickinson'ın 'Because I could not stop for Death' şarkısını Green Day'in 'Wake Me Up When September Ends' şarkısına benzettim. Bir sürü ölüm falan var ama ..." Daktilo edilmiş bir kağıdı bana doğru sallıyor. "Ben beğendim. Çok güzeldi. Hiç de kötü bir öğretmen değilsin." Kızardı. "Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

"Sorun değil," diyorum gülümseyerek, sonra duraksıyorum. "Hey, acaba sen ve büyükannen Şükran Günü için bize gelmek ister misiniz? Toby ve annesi geliyor, sizi de ağırlamak isteriz." Bu ilk tatilin onun için ne kadar zor olacağını bildiğimi söylemeden geçemeyeceğim.

"Ah, evet, onunla kontrol edeceğim." Gitmek için döner ama geri döner. "Um, teşekkürler, bilirsin, her şey için ..." Sözünü kesiyor ve sanırım ne demek istediğini anlıyorum. Sadece evine geldiğim için. Herkesin birinin onu önemseydiğini bilmeye ihtiyacı var.

"Sadece Dairy Queen yok, değil mi?" Ona bir başparmak işareti yapıyorum. "Evet." Yerine otururken gülüyor.

Derslerim bittiğinde ve öğle yemeği geldiğinde, daha az bulanık ama rol yapmaktan yorgun oluyorum. Sınıfta doğru şeyleri söyledim. Ev ödevlerini aldım ve ödevler verdim.

Otomatik pilottayım. Belki çocuklar biliyordur. Bana gönderdikleri sorgulayıcı, neredeyse dikkatli bakışları fark ettim.

Sigara dolabına doğru yürürken üzerimden atmaya çalışıyorum ama Sonia ve Skeeter arkada durmuş, parmaklarını birbirine geçirmiş öpüşüyorlar.

Hızla çıkıyorum, sonra gümüş topuklu ayakkabılarımla salonun önünden geçiyorum. Melinda'nın "Sana söylemiştim" yüzünü görmek istemiyorum.

Çantamın saha evinde olduğunu hatırlayarak oraya gitmeye odaklanıyorum. İşte bu kadar. Güzel ve sessiz olacak ve Skeeter ve oyuncular gelmeden önce kendimi toparlayabileceğim.

Hafifçe titreyen ellerimle anahtarı kilide sokup kapısını açıyorum. Telefon ürkütücü bir şekilde sessiz. Çantamı bulmak için etrafıma bakındım ama göremedim. Kaşlarımı çatarak dolaba doğru ilerliyorum.

Oraya vardığımda, lanet olsun, kayboldum. Her yer onun gibi kokuyor.

Elbise gömleklerine dokunuyorum, parmaklarımı kumaşın üzerinde gezdiriyorum, sonra antrenman pololarına geçiyorum. Onları tekrar gözden geçiriyorum, en sevdiklerimi seçiyorum, gömlekleri askılarından çıkarıyorum ve sonra onları yere atıyorum. Cuma gecesi giydiği bordo gömleği masanın üzerinde buluyorum. Onu saha kenarında koşarken, takımı için bağırırken hayal ederken ellerimle ovuyorum.

O muhteşem. Bir kral. Bir canavar.

Seksi, güzel bir aşık. Cömert.

Komik. Çılgın akıllı.

Onun mutlu olmasını istiyorum. İstiyorum, istiyorum, ama . . .

Göğsüm ağrıyor ve bir kalbin gerçekten kırılmasının mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Boğazımdan acılı bir ses çıkıyor ve gömleklerinin arasında yere yığılıyorum. Üstlerine

uzanıyorum, kollarımı açıyorum, görüşüm ıslaklıktan bulanıklaşıyor.

Kafamdaki sis, yorgunluk. Depresyon. İşte bu. Sorun yok. Tamamen iyi. Bunu atlatacağım. Tamam mı?

Gözleriyle uyumlu olan soluk mavi gömleğini elime alıyorum ve derin bir nefes alarak yüzümü gömleğe bastırıyorum. Tanrım. Kendimi kaybettim. Bu seviyede bir acı normal olamaz-

Ofisin kapısı gıcırdayarak açılıyor ve ben oturduğum yerde doğrulup kimin geldiğini merak ederek yüzümü siliyorum.

"Nova?"

Nefesim kesiliyor. "Ronan?"

"Dolapta mısın?"

Topuklarımın üzerinde yalpalayarak ayağa kalktım. "Buraya gelme!"

Kapıyı açıyor ve ben masaya yapışırken bana göz kırptıyor. Tanrım, harika görünüyor - tamam, belki biraz yorgun ve bitkin. Gözlerinin altında gölgeler var ve saçları her yerde, dağınık ve güzel, keskin çene çizgisini vurguluyor.

"Burada ne işin var?" Gözlerim onu yiyip bitiriyor, koyu mavi gömleğinden rahat gri pantolonuna kadar.

Pantolon.

Aşağı baktım. Bluzumun düğmeleri çözülmüş, eteğim yamulmuş ve saçlarım yere dökülmüş. lastik bandımdan.

İçeri giriyor. "Kıyafetlerimin içinde mi

yuvarlanıyorsun?" "Hayır. Evet. Bir saniyeliğine.

Muhtemelen kan şekeri düşük." Dudakları seğiriyor.

"Tek kelime etme! Ben sadece ..." İç çektim. "Gömlekleri kokluyor ve hangilerini giyeceğimi planlıyordum.

çal."

"Onları giydiğini görmek isterim."

Ellerim kenetlendi. "Aramadın, mesaj atmadın ya da-"

Öne çıktı ve beni kollarının arasına aldı, gelin gibi. Ciyakladım.

"Ne yapıyorsun?"

Gözleri benimkileri yakalıyor. "Seni

özledim." Dudaklarım titriyor. "Ben seni

özlemedim."

"Yalancı. Seni arıyordum. Salonda, dolaplarda, odanızda ..." "Yalnız

kalmak istedim."

"Gömleklerimle mi?"

Nefes veriyorum, onu görmezden gelmeye çalışıyorum ama bana hayranlıkla bakarken bu çok zor.

Beni bırakmadan dolaptan çıktı ve bir şekilde ofisi kilitlemeyi başardı.

ve sonra küçük bir kanepeye oturur.

Kıpırdanıyorum ve kendimi yeniden düzenliyorum, dizlerinin yanında ona biniyorum, eteğimin kalçalarımın kadar çıkmasını umursamıyorum.

Uzun bir nefes veriyor. "Konuşmamız gerek. İlk olarak, işi reddettim."

Ağzım açık kaldı ve koluna bir tokat attım. "Ne oldu? Neden? İstediyin buydu!"

Yüzünde alaycı bir ifade beliriyor. "Bir insan hayatının bir noktasında bir şey isterken, daha sonra tamamen farklı bir şey isteyebilir, özellikle de neyin önemli olduğunu fark ettikten sonra."

Kalbim uçuyor, içimde gitmeyeceğine dair bir umut çırpınıyor, ama ... "Gerçek kelimeler kullan."

Parmakları yanağımdan geçip boğazıma doğru inerken kıkırdıyor. Eli boynumun dibinde duruyor. "Kolyem nerede?"

Burnumu çektim. "Bu sabah unutmuşum."

"Ben gideli iki buçuk gün oldu ve sen şimdiden hayatına devam mı ediyorsun? Seni bir daha asla yalnız bırakamam." Eli enseme dolaşıyor ve beni kendine çekip sertçe öpüyor. Nefesim

kesiliyor ve omuzlarına yapışıyorum, tadını, dudaklarının hissini yutuyorum. O bir istilacı, derinlere iniyor, parmakları kafa derimi kazıyor. Daha küçük, daha nazik öpücüklerle bitiriyoruz, yumuşak fırçalar tekrar tekrar ...

Ayrıldığıımızda nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Yüzümü tutuyor ve gözlerimin derinliklerine bakıyor. "Seni seviyorum. Seni. İçimdeki her şeyle. Seni seviyorum ..." Sesi kalınlaşıyor. "Vay canına. Bütün bu konuşmayı planlamıştım ama duman oldu."

"Devam edin."

Parmaklarını şişmiş dudaklarımın üzerinde gezdiriyor. "Prenses, ben birini sevdiğimde bu ruhumla olur. Bu tam bir bağlılıktır. Bu, bize uyacak şekilde büyüyecek, gelişecek ve değişecek bir ilişkidir. Olabileceğim en iyi erkek olmaya çalışmaktan asla vazgeçmeyeceğim. İyi günde kötü günde bizden vazgeçmeyeceğim."

"Bu yüzden mi işe hayır dedin?"

"Etkiledi, evet. Teksas'tan ayrılır ayrılmaz bir şeyler yolunda gitmedi. Seni istedim. Lois ve Skeeter'ı özledim. Takımımı istedim. Randy's Roadhouse'da onlarla birlikte kutlama yapmak istedim. Bir gün NFL'de koçluk yapmak istiyor muyum? Belki. Pythons'da olmak ister miydim? Elbette. Onlar harika bir franchise ve New York benim başka bir hayattaki evimdi. Gerçek şu ki hazır değilim."

Yara izini takip ediyorum. "İstediğin her şeyi yapabilirsin. Sana inanıyorum."

Gülümsüyor. "Daha fazla deneyime ihtiyacım var; bu kesin. Şu anda koçluk hakkında bilmem gereken her şeyi bilmiyorum. Daha fazla kupaya ve Bobcats ile geçireceğim zamana ihtiyacım var. Sizinle daha fazla konuşmaya. Eğer o işi kabul edersem, hayatımı ele geçirir. Hayat yalnız olmak için çok kısa Nova. Sevdiğim tek insanla gerçek bir şeyler yaşamaktan vazgeçmek için çok kısa."

İç çektim. "Oh."

"İçgüdülerim New York'un doğru seçim olmadığını biliyordu." Duraklıyor ve yüzümü avuçluyor. "Hangi yoldan gideceğimi tam olarak biliyordum ve bu yol sana geri dönmekti, ama seni kaybetme, seni hayal kırıklığına uğratma korkumu aşmam gerekiyordu..."

"Yaptın mı?"

Beni göğsüne bastırıyor, eli saçlarımda geziniyor. "Dürüst olmak gerekirse, bazı konularda aşırı temkinli ya da gergin bir Nellie olmayı asla bırakamayabilirim, ama bununla geldiği gibi başa çıkabiliriz. Ben aşkı istiyorum. Bu bir hediye. Kalbim senindir. Bir balyoz aldın ve kalbimin içine ettin."

Yumruğumu sıkıyorum. "Sayı."

Alt dudağını ısırtıyor, yüzünde tuhaf bir ifade var.

"Ne?" diye soruyorum.

"Yani . . . Uçakta tüm bunları size nasıl anlatacağımı düşünüyordum ve aklıma dahili telefona geçip gitarımı çalarak 'Jolene' şarkısını söylemek geldi; sonra Jolene adında bir yemek görevlisi olduğunu ve benim şarkı söyleyemediğimi fark ettim. Artı, sevimsiz hissettirdi-"

"Tamamen. Aptalca. Düpedüz aptalca romantik-"

"Dahili telefona geçip tüm okula kıyamete kadar senin erkeğin olacağımı söylememi ister misin?"

Bir damla gözyaşını siliyorum. "Hayır. Gözlerimi devirdiğim o gülünç insanlar olurduk."

Yumuşakça gülüyor. "Ah, o zaman şimdi 'Say You Won't Let Go' şarkısını söylememe ne dersin? Üzerinde çalışıyordum. Gitar yok, ama ..."

Sözlerini usulca söylerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor, bir partide bir kızla tanışan bir adam hakkında bir şarkı - evet, işin içinde alkol de var. Yıllar geçiyor ve birlikte yaşlanmalarını hayal ederken kızın onu görmesini bekliyor.

Şarkıyı bitiriyor. "Tanıştığımız andan itibaren bencil bir pislik olduğum için özür dilerim."

"Bu sabah kolyenle alay ettiğim, sonra gömleğinin içinde yuvarlandığım, sonra da kolunu tokatladığım için özür dilerim."

Kıkırdıyor, sonra ayılıyor, gözleri duyguyla parlıyor. "Benim ışığım New York'ta değil, Nova."

Burada, yanınızda. Takım ekstra. Hiç kimseyi böyle sevmemiştim."

Sözlerinin büyüklüğü üzerime çöküyor ve onu şefkatle öpüyorum, sonra dudaklarımı yaralı yanağında gezdirip kulağına fısıldıyorum. "Aynen sevgilim."

Ellerimiz birbirini izlerken, geçirdiğimiz günlerden teselli ararken, yolumuzdan saparız.

geleceğin ne getireceğini merak ediyordu.

Arkama yaslanıyorum. "Oyunculara söyledin mi?"

"Müdür Lancaster içeri girdiğimde beni ofisine topladı. Dahili telefonda anons etti: 'Koç Smith, Blue Belle'de kalmak için Pythons'ı reddetti. Ofisten gelen tezahüratları duyabiliyordum. Sanırım dolapta olduğun için duymadın."

"Depresyondaydım."

"Zavallı kız..." Parmaklarını göğüslerimin üzerinde gezdiriyor, bluzumun içinden meme uçlarımı okşuyor.

Kucağından iniyorum.

Homurdanıyor. "Ne yapıyorsun?"

Gömleğimin düğmelerini açıyorum ve siyah kadife sütyenimi ortaya çıkararak fırlatıyorum. Eteğimin fermuarını açıp tekmeliyorum. Beni kucağına aldığı anda ayakkabılarım düşmüştü.

Beni izlerken göğsü yükseliyor. "Bu bir seks oyunu mu? Herkes gelmeden önce sadece on beş dakikamız var. . ."

"Bu uzun sürmeyecek." Geri çekildim, üstüne oturdum ve kalçalarımı döndürdüm. "Kucak dansı ister misiniz efendim?"

"Ne kadar?"

Çabuk anlıyor.

"Dans için yirmi, sakso için elli, sevişmek isterseniz yüz, efendim."

"Cüzdanımda iki yüz dolar var. Ayrıca, bana her zaman *efendim* diyebilir misin?" Burnunu boynumda gezdiriyor, derin nefes alıyor.

Kalçalarım yavaş daireler çizerek pantolonundaki şişkinliğe sürtünüyor. "Efendim, iki yüz size daha sonra akşam yemeği alır. Kesinlikle kedimle bir yürüyüş," diyorum sütyenimi çözüp başının üzerinden atarken.

Bir dakika sonra pantolonunu çıkardı ve içime girmeye başladı.

Duygularım üzerimde dalgalanırken ellerim saçlarına dolanıyor. "Seni seviyorum," diye haykırıyorum. Alnını benimkine bastırıyor. "Güzelim benim. Dünyaya sahip olacağız."

\$ I BQUFS

30 / " /

"Daha fazla tereyağına ihtiyacın var, Tuck. Güneyli kadınlar çok tereyağı kullanır, tatlım. Şehirli kızların bu kadar sıska olmasının nedeni bu. Diyetlerinde yeterince yağ almıyorlar," diye açıklıyor Lois büyük bir kasede patatesleri karıştırırken. O da benim gibi Nova'nın önlüklerinden birini giyiyor. Onunkinde balkabağı var; benimkinde meşe palamudu yiyen sincaplar var.

Lois daha sonra koşu oyunu üzerinde nasıl çalışması gerektiğiyle ilgili bir konuşma yapıyor.

Nova'larda Şükran Günü. Annemi ve kız kardeşlerimi arayıp kontrol ettim bile.

Umarım onları eyalet playoff maçları bittikten sonra görürüm.

Nova kereviz doğramayı bırakıp Tuck'ın kâsesinin içine bakıyor. Parmağını içine sokuyor, sonra da ağzına sokuyor. Bir öğürmeyi engelliyor. "İçine süt mü koydun? Karıştırmanın zor olmasına şaşmamalı!"

Tuck sırtıyor, sonra koşarak buzdolabına gidip sütü alıyor. "Oops. Sanırım bu tarifi daha iyi okumalıyım."

Nova ellerini kalçalarına koyar. "Tembellik etme, Tuck."

"Şu jöle tarifi nerede?" Lois kutsal yemek kitabının sayfalarını çevirirken sorar.

Nova alay eder ve dudaklarını kıvrır. "Onu çıkardım ve kilitledim, Lois. Bu yıl fuar için annemin jölesini yapacağım."

Lois tısladı. "Yapamazsın." Nova

sırtıyor. "Yapabilirim."

Sabine çalışma odasından içeri girer, Tuck'ın patates ezme sanatındaki formunu düşünürken yüzünde ciddi bir ifade vardır. Etrafında dikkatle dolaşır. "NFL oyuncularının güçlü olduğunu sanırdım. Patatesler tıknaz. Ben patateslerimi pürüzsüz severim." Nova'ya bakar. "Onun nesi var? Neden mikseri kullanmıyor?"

"Mikser mi var?" Tuck durur ve hafifçe nefes alarak haykırır. Yüzünü siler ve bir parça patates yere düşer. "Bütün bunları boşuna yaptığımı söyleme bana!"

Lois ona dirsek atar. "Mikser bozuldu."

Nova bir kahkahayı bastırır. "Doğru."

Bonnie çikolatalı turta yaparken kıkırdıyor.

Tuck kalçasını sallar. "Anladım, yeni adama kötü davranıyorsun. Hepiniz beni kandırıyorsunuz ve ben de Teksaslı kadınların tatlı olduğunu düşünüyordum. Ronan'a hindiye kızartmasında yardım etmedim mi? Bütün gece benim hakkımda ne düşüneceksiniz diye endişelenmedim mi? Tamam, öyle bir şey olmadı ama gerçekten... Bu mikser nerede?"

"Sanırım sadece nasıl hareket ettiğini görmek istediler, Tuck." Toby, kabak güveci yapma

görevinin kendisine verildiği masadan kıkırdıyor. İşi ciddiye alıyor, kabakları dikkatle dilimliyor.

Kabak, tıpkı benim gibi mısır ekmeğini sos için tavada parçaladığım gibi.

Nova, belki de bir özür olarak Tuck'ın boynuna bir boa sarıyor, sonra da kilerden aldığı bir mikseri ona uzatıyor. "Bunlardan birini hiç kullandın mı?"

"Asla," diyor ciddi bir şekilde. "Ama oyuncakları severim. Ne kadar hızlı gidiyor ve onunla eğlenebilir miyim?"

Ona öğretmen bakışıyla bakıyor. "Düşükten başla ve karıştırmaya doğru ilerle. Ve duvarlarıma patates bulaştırma."

"Evet, hanımefendi," diyor boasını kabartırken. "Tuck'ın meşhur patates püresi geliyor!"

İçimden gülüyorum. Bir elmanın iki yarısı gibiler ve dün gece evime geldiğinden beri hiç susmadılar. Önce doğum günü partime daldığı geceyi dakika dakika anlatmamı istedi; sonra da çıktığım her modelin ayrıntılı bir listesini istedi. Not aldığına eminim.

Kimseye gülümsemiyorum, aniden en iyi arkadaşım ve Nova'nın yakın olacaklarını fark ediyorum ve bu dünyadaki en güzel duygu.

"Hep böyle midirler?" Tuck bana gözlerini devirerek Nova ve Lois'in bir pop şarkısı eşliğinde kalçalarını salladıklarını ve Sabine'in şarkı sözlerini söylediğini gösteriyor.

Başımı salladım. "Hemen hemen."

Sparky içeri dalıp Tuck'ın bacaklarının arasında koşturuyor, miyavlıyor, sonra yerdeki patates parçasını kucaklıyor. Tuck ona bakıyor ve nefesinin altından bana şöyle diyor: "Bu kedi kafayı yemiş dostum. Onu nasıl yürütebiliyorsun? Çok gülünç görünüyor."

Bu sabah Nova'nın evine vardığımızda Sparky ve Dog'u aynı anda gezdirdim. Hazırlanmakla meşguldü ve yardıma ihtiyacı vardı ve içimden bir ses onları bir araya getirsem ne olacağını görmemi söyledi. Sparky ve Dog birbirlerine şöyle bir baktılar, omuz silkti ve işlerine hazır bir şekilde kaldırımından aşağı doğru koşmaya başladılar.

"Sparky Rus kökenli bir Donskoy. Tüyleri olmadan oldukça etkileyici oluyorlar," diyorum mısır ekmeği tırnaklarımın arasına girerken. "Nova'ya yeni bir kedi borcum var aslında. Noel'de almayı düşünüyorum."

Nova kulak misafiri oluyor, bana bir bakış atıyor ve sonra başını geriye atıp gülüyor.

Sonia ve Skeeter brokoli yemeğiyle geliyorlar, komik olduğunu düşünmeyen Skeeter'a gülüyoruz; sonra Caleb ve büyükannesi cevizli turta getiriyorlar.

İki saat sonra, bir tepsi mayalı ekmek yandı - benim hatam - ama kimsenin umurunda değil. Geri kalan her şey çok güzel. Nova'yla birlikte yemek masasına yaprağı yerleştirdik ve annesinin gül desenli tabaklarını yerleştirdik. Baş tarafa o oturdu, ben onun yanına, Sabine de diğer tarafa.

İkisine de bakıyorum, Blue Belle'e geri döndüğümünden beri devam eden o tanıdık mutlu hissi hissediyorum.

Nova benim ve rahatlama o kadar şiddetli ki boğazım tıkanıyor. Eğer Pythons'ı seçseydim, hayatımın sonuna kadar pişmanlık duyardım. Kalbimi New York'ta kaybettim ama Teksas'ta buldum.

Whitney'in mezarını ziyaret etmek benim için bir arınma, olasılıklara doğru yeniden doğuş oldu. Hayat geri çekilmek, sevginin içeri girmesine izin vermemek, gerçek taahhütlerde bulunmamak için çok kısa ve bazen her şeyin yoluna gireceğine güvenmelisiniz. Kıvılcımım, umudum ve neşem geri geldi. Tek gereken biraz inanç, yol boyunca kaybettiğim bir şey.

Bu şehir, insanlar, ekibim, onlara kalbimi vermek istiyorum. Nova gibi ben de kök salmak, onları derinlere doğru büyütmek ve neler olacağını görmek istiyorum.

"Koç kaldığı için minnettarım. O tanıdığım en iyi koç ve adam. Annem bugün yanımda olduğu için mutluyum," diyor Toby sessizce, biz sırayla masanın etrafında dolaşıp minnettar

olduğumuz şeyler hakkında konuşurken.

"Bana tapan ateşli kızlar için," diyor Tuck, sonra ayılıyor. "Cidden ama..." Ateş ediyor

Bana bir baktı, sonra sırtıttı. "Bu iki aşk kuşunu bir araya getirdiğimi söyleyebildiğim için mutluyum. Erkek olan kim? Benim."

Sabine gözlerini kırptırır. "İnanılmaz derecede kibirlisin."

Bardağını uzatıyor. "Teşekkür ederim canım, patates pürem *de* pürüzsüz, yani ..." Kaşlarını kaldırıyor.

Sırtıyor. "Teşekkürler mi?"

"İşte böyle. Sadece devam et." Kadehlerini birbirine tokuşturur. Sabine kuru bir sesle, "Öyleyim," der.

Bir kahkaha attım çünkü sesi tıpkı Nova'nın sesine benziyordu.

Lois gözlerindeki yaşları kırptırarak uzaklaştırıyor. Bizimle yemek yiyor, sonra da akşam yemeği için kızının evine gidiyor. "Benim için sadece futbolu benim kadar seven arkadaşlarım olduğu için mutluyum."

Skeeter boğazını temizledi ve ayağa kalktı. Önce bana, sonra Sonia'ya baktı. Uzun bir iç çekti. "Ronan'ın koç olarak geri dönmesi ile Sonia'yla takılmak arasında gidip geliyorum-"

Oturduğu yerde doğruldu, yüzü kızardı. "Biz 'takılmadık'!"

Gözlerini deviriyor. "Doğru, doğru, biliyorum, biz çıkıyoruz; ben sadece lisede birbirimizi tanıdıktan sonra yeniden bir araya geldiğimizi kastetmiştim..."

Caleb büyükannesi için minnettar olduğunu söylüyor ve o da aynı şeyi onun için söylüyor. Bonnie oğlu için minnettar olduğunu mırıldanıyor ve Sonia yeni başlangıçlar için minnettar olduğunu söylüyor ve hepimiz onun ne demek istediğini biliyoruz.

Sabine boğazını temizliyor. "Annem öldüğünde, hayatımın en kötü günüydü ve bunu daha iyi hale getirebilecek tek kişi yanımda oturuyordu. Kız kardeşim. O tanıdığım en iyi insan. Hepsi bu." Gözlerini tabağına dikeyiyor ve Nova'nın elini tutup masanın altında sıkıldığını görüyorum.

Ayağa kalkıyorum. "Ekibime kalbi kazanırsanız her şeyi kazanırsınız demiştim ama şimdiye kadar bunu gerçekten anladığımdan emin değildim." Bakışlarım Nova'nın üzerine düşüyor. "Artık anlıyorum ve gerisi için hazırım."

Lois iç çeker, gözlerini siler.

"Ve eyaleti kazanacağız!" Ben ilan ediyorum ve grup da aynı fikirde olduğunu haykırıyor.

Nova kadeh kaldırmak için çay bardağını kaldırıyor, masanın üzerinde gezdirirken gözlerinde bir buğu beliriyor. "Bana bir yıl önce Blue Belle'de yaşayıp yaşamayacağımı ve her dakikasını sevip sevmeyeceğimi sorsaydınız gülerdim ama burası benim dayanağım, tıpkı sizler gibi. Evime geldiğiniz ve ailemin bir parçası olduğunuz için teşekkür ederim." Safir gözleri üzerimde geziniyor, orada bir yumuşaklık var. "Umarım birlikte pek çok tatil geçiririz. Ve eyaleti kazanırız! Bastır Bobcats!"

Masanın etrafında alkışlar yükseliyor.

Ona doğru eğildim, dudaklarımı yanağında gezdirdim. Sözlerinin kehanet olduğu ortaya çıktı.

Çünkü birçok tatili birlikte geçiriyoruz. Ve hayatımızın geri kalanını birlikte geçirirken pek çok kez devlet kazanıyoruz.

&QJMPHVF

30 / " /

Birkaç yıl sonra

Cleo, beş yaşındaki en büyüğüm, kalçasını kaldırırken çenesine meydan okuyan bir eğim veriyor. Bir eliyle uzun sarı saçlarını savuruyor. "Benim gül ağacım en iyisidir."

"Seninki ilkti, evet, o yüzden daha büyük, ama tüm çalılar harika," diye cevap veriyorum diplomatik bir şekilde. "Sanırım. Benimki ilkti, yani ben kazandım."

"Sen öyle diyorsan."

"Söylüyorum."

Kamyonete doğru giderken sırtışıımı bastırıyorum ve Austin'de Nova'nın annesinin aldığı mağazadan aldığımız yeni çalıyı çıkarıyorum.

Birkaç dakika sonra, iki yaşındaki Lia evin merdivenlerinden aşağı sallana sallana iniyor, sonra sendeleyerek keskin bir nefes almama neden oluyor. Çiçek tarhında dururken küreğin düşmesine izin veriyorum ve onu yakalamak için fırlayıp kalçama koyuyorum. Kıvrıcık siyah saçlarını yüzüne doğru itiyorum. "Seni kim dışarı çıkardı, tatlı bezelyem?"

Başparmağını ağzından çıkarıyor. "Ben!" Sonra yüzünde bir zafer ifadesiyle kız kardeşine bakıyor. "Benim!"

Bir kahkaha attım. Benim onun olduğumu mu yoksa gül ağacının en iyisi olduğunu mu kastettiğini bilmiyorum. Belki ikisi de. Doğum gününe yakın doğdu, şu ana kadar bana en çok benzeyen o. Rekabetçi ve bir *Star Wars* hayranı. Gerçi ona sadece ilkini gösterdim ama Cleo sıkıcı olduğunu söylerken iri gözlerle izleyen ve sonra dışarıda oynamak için kaçan oydu.

Onların iki sarı gül ağacı da tıpkı Nova ve Sabine'ninkiler gibi peyzajımızda yan yana dikili. Bakışlarım Nova'nın evine gidiyor. Orada harika anılarımız var: ilk Noel, eyalet şampiyonu olduktan sonra büyük bir şampiyonluk kutlaması, doğum günleri ve sonra evi benimkine bağlayan yan bahçedeki açık hava düğünümüz. İlkbaharda beyaz bir çadırın altında aile ve yakın arkadaşlarla küçük bir olaydı. Annesinin bahçesinden çiçekler taşımış ve göz alıcı beyaz V yakalı bir gelinlik giymişti. Nova o evi asla satmayacaktı ve biz de sezon dışında evin dışını boyamak ve mutfak modernize etmek için zaman harcadık. Aslında, sanırım Lia'ya mutfak üzerinde çalıştığımız gün hamile kaldı. Bir dakika önce bir splash yapıyorum ve bir dakika sonra Nova kaslarıma bakıyor, sonra yıpranmış şortunu ve Bobcats tişörtünü çıkarıyor.

"İyi olacağım," diyor Lia, sonra kollarımdan sıyrılıp kız kardeşine katılıyor. Kazdığım çukura bakıyor, sonra parlak mavi gözleriyle bana bakıyor. "Oraya ne giriyor?"

Cleo kız kardeşinin kolunu dürter. "Hatırlamıyor musun? Bir not bırakmışlardı. Babama soralım; o her şeyi bilir. Değil mi baba?"

Gözlerindeki güven, *babamla* birleşince kalbim kabarıyor.

Saçlarını karıştırdım. "Bu doğru. Annen ve ben senin için özel bir not yazıyoruz, senin için istediğimiz tüm iyi şeyler hakkında. Sonra bitkiyi yerleştirip köklerinin büyümesine izin veriyoruz."

Cleo küçük kız kardeşine bilge bir sesle, "Bu bizim ışıltımız için," diyor. "Hepimizde var çünkü biz özeliz."

"Parla!" Lia anons ediyor ve toprağın etrafına bakıyor. "Nerede o?"

Cleo avucuyla kendi yüzünü tokatlıyor. "Gah, o aptal!"

"Hayır!" Lia diyor ki.

Lia'ya doğru eğilip göğsüne dokunuyorum. "Parıltınız tam kalbinizin ortasında." "Özel!" diyor, sonra somurtuyor. "Hayır Oliver. Ben en iyisiyim!"

Cleo gözlerini devirir. "Onun da bir tane var, şapşal. Bu onun ilk doğum günü." Kaşlarını çatıyor. "Keşke onun doğum günü için de hediye alabilseydik ama annem olmaz dedi."

"Hediyeler!" Lia sesleniyor.

"Hediyeniz, çalıların yerleştirilmesine yardım etmeniz olacak," diyorum ve onlar da aynı küçümsemeyle gözlerini kısarak bana bakıyorlar.

Ön kapının açıldığını duyuyorum ve Nova dışarı çıkıyor.

Saçları yüzünü çevreleyen kırmızı bir güneş elbisesi giymiş, kirden lekelenmiş gömleğimi ve şortumu incelerken bana hüzünlü bir gülümseme veriyor.

Ellerimi kaldırıyorum. "Bunu her seferinde berbat ediyorum. Ben bahçelerde çalışmak için yaratılmadım."

Gülüyor. "Fotoğraf çekmeden önce üstünü değiştirmen gerekecek. Lois on beş dakika içinde burada olacak; sonra Skeeter ve Sonia ile buluşmak için Roadhouse'a gideceğiz ve kim bilir Lois doğum günü partisine kimleri davet etti."

"Eminim kasabanın çoğu." Cumartesi olduğu ve Sabine burada olacağı için yarın sadece bize özel bir şey yapacağız.

Bakışlarım onun kollarındaki doğum günü çocuğuna gidiyor. Siyah saçları ve lacivert gözleriyle nefesimi kesiyor. İki kız ve bir oğlan. Nova kabul ederse daha fazlasını istiyorum ama şu ana kadar sihirli sayının üç olduğunu söylüyor.

Beni görüyor ve Nova onu yere bırakırken benim için zıplıyor. Merdivenlere ulaşmadan önce onu karşılıyorum.

Sağlam ve yaşına göre büyük (benim gibi), altı aylıkken emekledi ve dokuz yaşında yürüdü. Nova bize katılırken "Onu kirleteceksin," diye azarlıyor.

Ona bakarken yüzümü buruşturuyorum. "Bunu giymiyor, değil mi?" Cevabı zaten biliyorum ama onu kızdırmaya bayılıyorum.

"Evet," diye yanıtlıyor Nova. "Yakasındaki büzgünün detayını görüyor musun? Küçük balonlar var ve tulumun mavi rengi gözleriyle mükemmel uyum sağlıyor. Kız işi olduğunu biliyorum ama büzgülü kıyafetler güneylilere özgüdür."

Ne giydiği, kız gibi görünüp görünmediği umurumda değil. Barbie'lerle ya da ne isterse onunla oynayabilir. Yanağından öptükten sonra onu Nova'ya geri veriyorum.

Ben üzerimi değiştirmek için içeri dalarken o da kıyafetinin/elbisesinin kirini fırçalıyor.

Birkaç dakika sonra Oliver'ın yeni gül ağacının etrafında sıralandık. Elim Nova'nınkiyle iç içe geçmişti. O benim aşkım, her şeyim. Ruhuma güneşi ve yıldızları getirdi. Bana bir aile getirdi.

Sadece çocuklarımızı değil, Blue Belle'deki insanları da. Buraya geldiğimden beri dört eyalet Őampiyonluęu kazandık ve ayrılmak gibi bir planım yok. Belki bir gün, çocuklarımız büyüdüğünde ve doğru zaman geldiğinde. Buradaki futbol kariyerim bana keyif veriyor ve keyif aldığınızda neden

gidip başka bir şey aradın mı?

Oliver kız kardeşlerinin arasında duruyor, onlar da onu sabit tutmak için ellerini sıkıca kavıyorlar. Sparky, Dog'un yanında otururken Nova'ya aldığı kedi Dimitri (çünkü o bir Rus ve adını ben koymalıyım) Cleo'nun yanındaki uça oturuyor. İlk günden beri onun kedisi ve asla yanından ayrılmıyor.

"Pekâlâ," der Lois fotoğraf makinesini eline alırken. "Hadi şu fotoğrafı albüm için çekelim!"

O daha tıklayamadan, beyaz bir Honda garaj yoluna girer ve Sabine arabadan atlar.

Kırmızı elbisesini Nova'nınkiyle uyumlu olacak şekilde düzelterek bize doğru koşuyor.

"Hepiniz beni bekleyin." "Bana yarına kadar gelemeyeceğini söylemiştin!"

Nova diyor ki.

Nova, Sabine'e fotoğrafta yer alabilmek için hafta sonunu beklememizi isteyip istemediğini sordu, ancak Sabine hayır dedi ve fotoğrafın gerçek doğum gününde çekilmesi gerektiğini söyledi. Nova ona yarın bir tane daha yapacağımızı ve ikisini yan yana koyacağımızı söyledi.

Sabine gülümsüyor. "Seni aramaya çalıştım ama cevap vermedin."

"Üç çocuğum var. Telefonum muhtemelen hâlâ şarjda ve sessizde," diye itiraf ediyor Nova.

Sabine omuz silkiyor. "Bugün derslerimi ektim. Profesörlerime e-posta gönderdim ve yeğenimin doğum günü olduğunu ve bir fotoğraf çekmem gerektiğini söyledim. Eminim anlayışla karşılayacaklardır."

Gülüyorum. Doğru.

"Sabby!" Lia seslenir ve avluda koşmaya başladıktan sonra ortalık karışır. Cleo onu kovalıyor, teyzesine önce ulaşmaya kararlı. Oliver toprağa uzanıyor, sonra da ağzına bir gül atıyor.

Köpek Dimitri'yi kovalarken Nova inliyor ve ağzından yapraklar ve taç yaprakları çıkarıyor - o kediye sevmiyor ve asla sevmeyecek. Sparky gösteriye kaşlarını kaldırıyor, sonra bir kertenkelenin üzerine atlıyor.

Nova Oliver'ı kucağına alır, ona bir öpücük verir ve ardından Sabine ile kızlara işaret eder. "Buraya bizimle gel."

Tekrar sıraya giriyoruz, yüzümüzde gülümsemeler. Lois fotoğrafa tıklıyor, birkaç tanesine ve yıllar sonra onlara baktığımda, Nova'nınkilere, Sabine'inkilere, çocuklarımızınkilere ve Sabine'in çocuklarınınkilere, parıltım için yıldızlara teşekkür ediyorum.